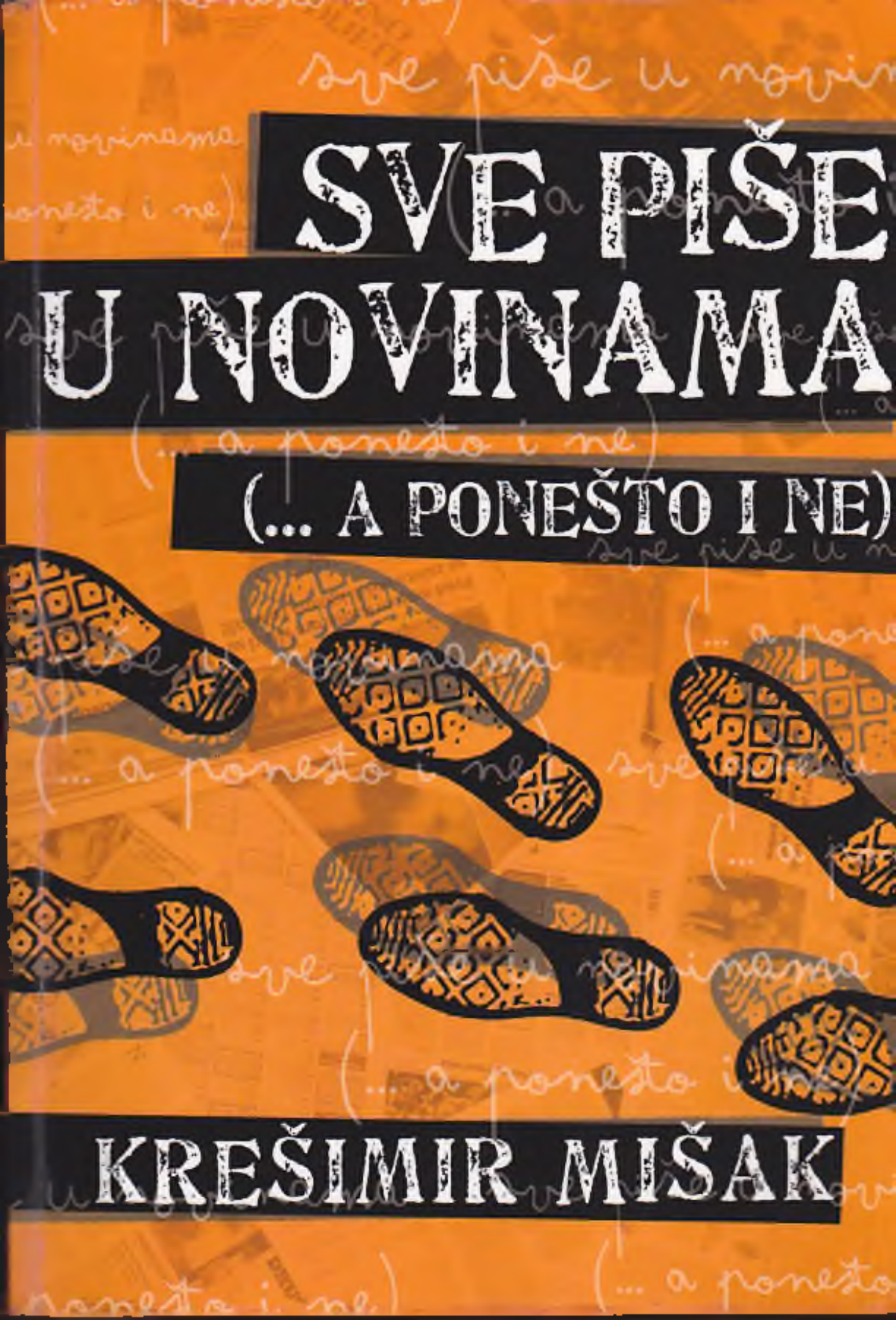

SVE PIŠE U NOVINAMA

(... A PONEŠTO I NE)

KREŠIMIR MIŠAK

SVE PIŠE U NOVINAMA

(... A PONEŠTO I NE)

KREŠIMIR MIŠAK

TELEdisk, 2010.

SADRŽAJ

UVOD	7
1. poglavlje - NE SLUŠAJ ŠTO GOVORE, SLUŠAJ ŠTO ZAPRAVO ŽELE	16
2. poglavlje - NEVIDLJIVE REŠETKE, NAFTA U BOSNI I JOŠ PONEŠTO	25
3. poglavlje - PROGRAM MOG KOMPJUTORA	35
4. poglavlje - ŠOKREOV ZAKON OBRATNOSTI	45
5. poglavlje - PROGRAMERI PROŠLOSTI	51
6. poglavlje - KAVA, CIGARETA I NOVINE	69
7. poglavlje - ŠARENI SVIJET OKO MENE	76
8. poglavlje - GODINA SVINJSKE GRIPE	85
9. poglavlje - SADAŠNJI TRENUTAK – KAKO GA SE KRADE I KAKO GA SAČUVATI	95
10. poglavlje - NOĆ GUTAČA VIJESTI	105
11. poglavlje - GLOBALNO ZATOPLJENJE RAZOTKRIVENO – ALI I DALJE JAŠE	115
12. poglavlje - VJERUJEM-NE VJERUJEM	131
13. poglavlje - SUSRETI S GMAZOVIMA	138
14. poglavlje - TKO JE ZARAŽEN?	150
15. poglavlje - ŠTRAJKOVI, PETICIJE I BIJELE CRTE NA ULICAMA	156
16. poglavlje - ONE SU OKO NAS: SUBLIMINALNE PORUKE	171
17. poglavlje - MISAO KAO STVAR	183
18. poglavlje - RAZGRADNJA BRODOGRADNJE	198
19. poglavlje - UROTA SE NE DOGAĐA?... CRTICE SA SASTANAKA BILDERBERGERA	208
20. poglavlje - POZADINA MOĆI	215
21. poglavlje - LAŽNE PROMJENE	227
22. poglavlje - ZAKONI EU ANTE PORTAS	238
23. poglavlje - KAKO JE IVEK POBIJEDIO NATO, K-COM I RUSE	250
24. poglavlje - VEČERAS U VAŠEM GRADU SASTAV 3M – MEDIJI, MMF, MANIPULACIJA...	256
25. poglavlje - CIHEMTRAILOVI IZNAD NAŠIH GLAVA	272
26. poglavlje - NOVINSKE PRIČE: ČAJ, GADAFI, SREDIŠNJA BANKA, EKONOMSKE KRIZE...	293
27. poglavlje - MISTIČNI CODEX, KONTROLA RASTA STANOVNIŠTVA I JOŠ PONEŠTO	312
28. poglavlje – NEMOJTE SJESTI JER UVIJEK IMA JOŠ VIJESTI	327

UVOD

Malo ljudi se neće složiti s tvrdnjama da je život sve teži i neizvjesniji, hrana sve nekvalitetnija, svijet sve nesigurniji, centralizacija globalne vlasti i kontrole u porastu. Pitanje oko čijeg se odgovora neće svi složiti jest je li takav trend događaja posljedica neke namjere ili tek nekog unutrašnjeg, sustavu prirođenog mehanizma.

Moja razmišljanja već se nekoliko godina kreću u smjeru ove prve mogućnosti. Gorivo za takva razmišljanja predstavlja barem desetak tisuća stranica knjiga koje se bave raznim temama, pa tekstova poput onih iz časopisa *Nexus*, pa informativnih i zanimljivih razgovora i dijeljenja mišljenja tijekom druženja s ljudima koji imaju sličan pogled na stvari ili smo ga čak zajedno stvarali tijekom višegodišnjeg druženja.

Dakle, pričam o nekom dugoročnom totalitarističkom planu za stjecanje apsolutne kontrole nad resursima i ljudima ovog planeta, nad njihovim životima i financijama, kao i nad njihovim mislima i uvjerenjima. Jer totalitarizam upravo to i jest, sustav u kojem se (pomoću programiranja i straha) potpuno vlada ljudskim životima i, po mogućnosti, ljudskim mislima. Svaki totalitaristički sustav tijekom povijesti bio je takav. Ili se barem trudio biti.

Misao da se upravo nešto takvo zbiva sada, i to na globalnoj razini, a da mi to i ne primjećujemo, zvuči fantastično, prefantastično štoviše. Ali postoje podaci da je upravo tako. Nećete ih spaziti ako ste tek prosječno informirani iz novina ili s televizije, pa čak niti ako ste obrazovaniji od prosjeka ukoliko ono naučeno nikad niste propitkivali iz samog korijena koji se, kao i svaki, nalazi pod zemljom i nevidljiv je, ali ipak hrani cijelo stablo.

Taj plan nadilazi dnevnu politiku, pa i mjesečnu i godišnju. Iz te je perspektive poprilično nevidljiv, kako je i zamišljeno da bude. Njegove dvije glavne taktike odlično je sažeo David Icke. Prva je „problem-reakcija-rješenje”. Stvori neki problem, kako bi uslijedila reakcija ljudi da se nešto mora učiniti po tom pitanju, i onda, na njihov zahtjev, uvedi rješenje koje već otprije čeka u ladici, a koje ti daje veću moć, zbog čega ga nitko ne bi prihvatio u normalnim okolnostima. Druga taktika je „metoda malih koraka”. Ako želiš stići od točke

A do točke B, zadrži to za sebe i neprekidno radi sićušne korake u tom smjeru. Svaki od tih malih koraka podrži nekim objašnjenjem koje zvuči logično i kao da je usmjereno na dobrobit ljudi. I tako stvori povijest po svom ukusu.

Kombinacija tih dviju taktika vrlo je moćna.

Kako bih mogao sam provjeriti te tvrdnje, neovisno o podacima koji su mi dotad predloženi? Nisam tajni agent pa da se šuljam do sefova s tajnim dokumentima, prelijevan sam i s previše svakodnevnih obaveza da bih se bacio na višemjesečni terenski rad kako bih razotkrio neku pojedinu temu, a osim toga, da bih potvrdio ove teze bilo bi potrebno razotkriti desetke tema i pronaći im međusobne veze. I još, osim toga, razni su autori to već napravili. Neki su se bavili samo jednim područjem, a neki su povezivali više područja u novu sliku. Svima njima zbog toga sam vrlo zahvalan. Pa sam odlučio okrenuti se nečemu što mi je često pri ruci i što ne zahtijeva nikakav dodatni napor.

Novinama.

Nemojte misliti da sam postao redoviti čitatelj koji opsesivno traži nešto što je zamislio da će naći. Uopće ne. Novine zapravo uopće ne čitam, a još manje kupujem. No, svakih par dana, a ponekad bi prošao i cijeli tjedan ili više, listao bih novine u kafićima uz kavu. Zapravo, isprva ih nisam uzimao u ruke s nekom posebnom namjerom. Ali sam, i ne hotеći, neke vijesti odjednom počeo gledati drugim očima. Sad sam u njima uočavao pozadinu događaja i što se njima želi, *spin* koji su mnoge vijesti sadržavale ukazivao mi se kristalnom bistrinom, a ono što je u njima bilo neizrečeno, što bi bacilo potpuno drugo svjetlo, zvonilo je glasnije od onoga što je bilo rečeno. Potom bih izvadio svoj švicarski nož i kriomice od konobara u dva poteza izrezao tekst koji mi je privukao pažnju. Koliko je samo izrezanih novina ostalo iza mene u kafićima!

Ovu knjigu možete shvatiti i kao mentalni eksperiment. Više od svega bih volio da zaista sve zaključeno predstavlja moju utvaru. Uostalom, mnogi koji čitaju ove retke već će nakon prvih odlomaka uvoda zaključiti da je to baš tako, da je riječ samo o još jednoj paranoičnoj teoriji urote.

Neka i jest.

Ali ipak postoji mogućnost da su svi ti podaci i posljedični zaključci točni. Sve ovisi o tome koliko si dopustite duboko ući u materiju.

U tom slučaju, stvar postaje preozbiljna da bismo je odbacili bez razmatranja, samo zato jer se nekome čini glupa.

Samo zato jer netko neinformiran tako misli, netko tko govori napamet ili s pozicije autoriteta ili na temelju unaprijed stvorenih zaključaka i predrasuda, a ne na temelju upućenosti. Takve misli doista ne vrijede ništa. Također, ako je

priča točna, onda se ista grupacija potrudila zamaskirati svoje korake i napraviti da plan ne bude vidljiv na prvi pogled.

Smatram da bi svaki čovjek trebao biti upoznat sa svim tim informacijama i sam razmotriti što sve to znači. Ili neka se o toj temi povede javna rasprava (što je samo hipotetski prijedlog, u ovom svijetu dirigiranih medija i programiranih ili unovačenih ljudi) i tako dođe do zaključka.

Ako se sve te teorije o uroti pokažu netočnima, bit ću prvi koji će ih zguzvati i s veseljem šutnuti u najbliži kontejner.

Ostalom, malo drugačijeg razmišljanja o svijetu svakako ne može naškoditi.

Što se tiče knjiga koje otkrivaju globalnu urotu, u svojoj glavi sam ih podijelio na dvije vrste. U prvu sam stavio one koje se obično nazivaju „teorijama urote“, mada je to bez veze, to su jednostavno knjige koje iznose pozadinu nekih događaja, ukazujući na skrivenu ruku svjetske elite koja je upravljala događajima. Spomenuo bih autora i istraživača Williama Engdahla koji je u tri knjige obradio tri poluge moći globalne elite – naftu, GMO i novac. To su knjige *Stoljeće rata*, *Sjeme uništenja* i *Bogovi novca*. Daniel Estulin bavio se skupinom o kojoj je napisao knjigu pod naslovom *Istinita priča o Družbi Bilderberg*. Vrlo kvalitetan autor je i Jim Marrs koji je napisao kod nas neobjavljene knjige *Rule by Secrecy* i *The Rise of the Fourth Reich*. Među ove knjige spada i po pitanju mnogih detalja vrlo informativna knjiga *Nevidljiva ruka* Ralpha Eppersona. Od svih tih autora najdalje u istraživanju, a to znači najbliže istini, po mojoj je procjeni stigao David Icke, čijih je pet odličnih knjiga do sada objavljeno kod nas. Njega je istraživanje odvelo i dalje od granica koje neki od spomenutih autora nisu mogli prijeći pa tako niti suvislo odgovoriti na neka pitanja, sve do pitanja što je prava priroda stvarnosti, u čemu se, po svemu sudeći, krije ključ rješenja kako stati uroti na kraj.

Icke je predstavio gotovo zastrašujuću gomilu podataka koji se pred čitateljem povezuju sami od sebe, a nije ga bilo strah uhvatiti se ukoštac čak i s onim naizgled fantastičnim. Sjećam se kad je jedan čovjek, koji se smatra vrlo racionalnim i inteligentnim, na preporuku počeo čitati jednu Ickeovu knjigu i odustao u trenutku kad je pročitao da je ovaj, dokazujući neke svoje navode, napisao da je George Bush direktni potomak krvoločnog vladara Vlada Tepeša Drakule. U tom trenutku taj je čovjek odustao od daljnjeg čitanja, zgrožen nevjerojatnošću tog podatka. Icke je za njega potpuna budala. No, nekom igrom sudbine, samo tjedan dana nakon njegova odustajanja, neki su naši portali prenijeli vijest-zanimljivost iz *New York Timesa* koja je govorila da je Bush... potomak Vlada Tepeša Drakule! Koliko god to nevjerojatno zvučalo. Poda-

tak je pribavljen iz službene institucije koja se bavi genealoškim istraživanjima američkih predsjednika. Ne treba reći da to svejedno nije vratilo kredibilitet Davida Ickea u očima onog nesuđenog čitatelja, no to zaista nije ni važno. Istina jest koja jest, bez obzira što bilo tko, uključujući i mene, vjerovao.

Ovu knjigu sam napisao najviše inspiriran upravo knjigama Davida Ickea, kao i njegovim kolumnama u časopisu *Nexus*. U kojem sam, usput rečeno, čitao i odlične tekstove brojnih autora o raznim temama, od mikročipiranja, nadzornih kamera i *Codexa Alimentarius*a do tekstova o manipulacijama farmaceutske ili vojne industrije koje su bacale dodatno svjetlo na mehanizme urote.

U drugu vrstu knjiga stavio sam one koje su detaljno razotkrile neki određeni segment, ponekad bez razmišljanja o širem kontekstu ili bez traganja za vrhom piramide. Te knjige u općem se poimanju ne svrstavaju u žanr „teorije urote“. O manipulacijama GMO-om nezaobilazna je, vrlo detaljnu i informativnu knjigu napisao Jeff Smith pod naslovom *Sjeme obmane*, a isto su učinili i dr. sc. Marijan Jošt i Thomas S. Cox u knjizi *Intelektualni izazov tehnologije samouništenja*. Pod naslovom *Velika obmana – tajna povijest Europske unije* britanski su novinari Christopher Booker i Richard North napisali zapanjujuće detaljan prikaz svih koraka koji su doveli do stvaranja Europske unije i rasvijetlili uloge nekih ljudi za koje jedva da ste i čuli, a koji su otpočetak manipulirali tim procesom s namjerom da bez znanja i dozvole ljudi navedu države da se odreknu suvereniteta u korist neizabrane europske birokratske diktature. U knjizi *Lijekovi ili priča o obmani* zagrebačka je liječnica Lidija Gajski dala neoboriv prikaz laži i manipulacija farmaceutske industrije vezanih uz statistike, podmićivanje lijekova, instrumentaliziranje udruga pacijenata, reklamiranje lijekova i stvaranje novih 'bolesti' mijenjanjem kriterija i parametara toga što je zdravlje. Richard S. Hoagland i Mike Barra pokazali su pravo lice američke svemirske agencije, njenu obrambenu (a ne civilnu, kako se obično smatra, mada njen statut tvrdi drugačije) prirodu, način kako je nastala, kako je ustrojena, koje grupacije njome vladaju i njenu ulogu u zataškavanju mnogih otkrića u knjizi *Tajna misija – skrivena povijest NASA-e*. Profesor Jeffrey Grupp napisao je odličnu knjigu *Korporatizam – tajna vlada Novog svjetskog poretka* u kojoj govori da će doći trenutak kad ćemo se svi morati ispričati istraživačima urote što ih se toliko dugo ismijavalo, a istaknuo je i istraživanje Davida Ickea.

Sve se ove knjige (kao i one iz brojnih drugih područja, koje nisam ovdje spomenuo) i istraživanja, napravljena neovisno jedna od drugih, preklapaju i potvrđuju. U mojoj svijesti sve te knjige su tek jedna velika knjiga.

Nakon što sam se za ovu knjigu inspirirao novinama, mogu savjetovati sljedeće: nemojte ih čitati, ako ne možete iz njih iščitavati što se doista zbiva i što od nas žele ti reklamni bilteni zvani dnevni tisak. Samo ćete se dezinformirati i živcirati, a one će vam zarobiti misli i uvući vas tamo gdje uopće ne želite biti. Do točnijih zaključaka možda ćete doći intuicijom; jasnija slika neke situacije ukazat će vam se ispred očiju pogledom izdaleka, a ne izbliza.

Zapravo je ironija sudbine što sam napisao knjigu na temelju novina (i vijesti generalno). Još sam u srednjoj školi bio vlasnik slave sumnjive kvalitete, glasovit po tome što nisam čitao novine, nisam gledao Dnevnik, nisam slušao vijesti na radiju (uglavnom sam slušao ploče) pa nisam imao pojma ni o čemu što se zbiva. Sjećam se neke grozne nesreće u nekom rudniku, još tamo krajem osamdesetih, o kojoj su tog dana baš svi pričali u autobusu do škole. Riječ je bila o tragediji i baš svi su suosjećali i bili upućeni. Osim mene. Ja nisam ni čuo za to, a bio bih izvrnut i puno većem ruglu da moji prijatelji nisu već bili naučeni na stupanj moje medijske lobotomije. I kasnije sam, i za vrijeme faksa i poslije, nebrojeno puta ispao vrlo neuk kad su se spominjala imena poznatih političara, sportaša, manifestacija, politike, uopće bilo kakvih događaja o kojima je informiran čovjek koji sluša radio u autu ili samo prolista novine ili jednim uhom čuje dnevnik iz druge sobe. Moj je ponor bio tako dubok da mi je, tamo negdje sredinom devedesetih, urednica na radiju na kojem sam radio zapovjedila da svaki dan izvolim pročitati novine, a ne da sramotim struku.

Pa sam ih počeo čitati, i bilo je zabavno. Kad novine čitaš svaki dan, postaje napeto; kao da čekaš novi nastavak nekog krimića. Uđeš u priču, poistovjećuješ se s likovima i uživljavaš u fabulu. Sad kad razmišljam, shvaćam da se događa i sljedeće: počneš živjeti tuđe misli i situacije. To znam jer se sjećam onog vremena kad nisam imao pojma što se zbiva po novinama, niti sam ikada osjetio ikakve posljedice toga u svom svakodnevnom životu, imajući neke svoje prioritete i interese.

A ovako, kad sam se svaki dan izlagao vijestima, one su na mene počele imati emocionalni učinak. Novinski naslovi bi me razljutili, razveselili, rastužili... najčešće bi me ipak ispunili nekim strahom ili nemoćnom ljutnjom, a bez ikakvog stvarnog razloga. A od svega toga ničeg korisnog za mene. Ako se i zbivalo išta vrijedno ikakvog pamćenja, zbivalo bi se i bez mogeg živciranja zbog toga. O onom nebitnom da i ne pričam.

Par godina kasnije vratio sam se u prvobitno stanje amebe i prestao pratiti vijesti. I opet mi se ništa nije dogodilo. Ponekad sam imao priliku uvidjeti očiglednu besmislenost uvučenosti u vijesti, kad bih u prolazu čuo umirovljenike

na ulici kako raspravljaju o tezama koje mi nikako nisu zvučale njihove, već je bilo lako prepoznati otisak glavne novinske teze toga dana. Naravno, sve informacije koje su imali nisu nadilazile ono što je pisalo u vijestima, pa tako niti zaključci nisu bili drugačiji od onih koje su mediji plasirali.

A zaključci bi trebali biti drugačiji. Ali, onda ste već na opasnom terenu, neusklađeni s okolinom. Primjerice, prije nekog vremena neki mi je prijatelj prosljedio kritiku nekog čovjeka na to što sam u par emisija dao prostora Davidu Ickeu, „bolesnom čovjeku koji vidi gmazolike izvanzemaljce”. Ne znam otkud mu to da je bolestan, jer Icke sam sreo par puta i činio mi se potpuno normalan i vrlo pristojan čovjek. Ne znam ni otkud mu to da Icke „vidi gmazolike izvanzemaljce”, jer on nikada nije rekao da ih je vidio. No, više desetaka ljudi, neovisno jedni o drugima, opisivali su mu čudnu pojavu da se neki čovjek pred njihovim očima preobrazio u gmaza i natrag u čovjeka, a Icke je prenio te priče i zaključio da tu nečeg mora biti, otkuda inače svim tim ljudima baš to iskustvo (u ono vrijeme kad još nitko nije ni čuo ni spominjao gmazove). Pa je njihove tragove pronašao i u prošlosti, i u predajama afričkih šamana itd.

No, korisno je dati prostora Ickeu i drugim istraživačima urote. U proteklih par godina po novinama sam pratio što su o nekoj temi, recimo, globalnom zatopljenju, pisale novine, a što Icke i drugi. Razvoj događaja pokazao je da je taj „bolestan čovjek”, a i drugi ‘bolesni’ ljudi, sve točno rekao, a da su novine i drugi mediji sustavno i strastveno prenosili njima servirane neistine. Pa sam onda čitao što je taj „bolesni čovjek” pisao o lažnoj epidemiji gripe, a čitao sam i što se izjavljivalo po novinama. Pa se opet pokazalo da je on govorio istinu, a one ne. I tako dalje, i tako dalje. Novinama je obično trebalo par godina da se tu i tamo pojavi neka vijest koja je govorila istinu, ali obično u vrijeme kad to više i nije bilo važno. U isto vrijeme, često sam u novinama vidao kako se netko, suočen s nezgodnim pitanjima o nekoj temi, izvlači da je to „teorija urote”.

Razmišljao sam i o tom pojmu, zapravo besmislenoj etiketi, pa sam i sam smislio jedna pojam, da bih stvari stavio na svoje mjesto. Taj pojam je: teorija spontanog razvoja događaja.

Jer pozicija s koje se odbacuje teorija urote (pritom mislim na točno određenu urotu jedne globalne elite koja za cilj ima uvođenje svjetske jednostranačke države, svjetske vlade, svjetske vojske, svjetske središnje banke i električnog novca te mikročipiranje stanovništva) isto je samo teorija, temeljena na određenim interpretacijama jednog dijela podataka. Ta teorija (spontanog razvoja događaja) tvrdi da se stvari zbivaju kaotično i spontano, zbog neke svo-

je unutarnje logike te da nisu manipulirane, a pogotovo ne s tako dramatičnim krajnjim ciljem. Ta druga teorija, teorija spontanog razvoja događaja, stalno se pravi da predstavlja realan i razuman prikaz stvari, dok teoriju urote otpisuje kao tek psihološki fenomen. S obzirom da je većina nas neinformirana o većini stvari, najčešće kao 'normalno' ili 'istinito' uzimamo ono što je dio općeg znanja, zapravo, ono što (naizgled) predstavlja konsenzus. U stvarnosti konsenzusa nikad nema, ali se stvari predstavljaju kao da on postoji oko puno pitanja. I zato svi znaju isto, i zato svi misle isto i zato istina o mnogim stvarima dobiva žig „teorije urote“. Općeprihvaćeni pogled na povijest i događaje oko nas, kao i prirodu svijeta u kojem živimo, isto je samo teorija. On nije stvarnost, već samo nečija stvarnost, možda i nametnuta stvarnost – koja ne predstavlja pravo stanje stvari, već samo predstavljeno stanje stvari.

Za one koji nisu upoznati sa sadržajem teze o uroti, evo ukratko opisa na temelju istraživanja Davida Ickea koja su trajala više od dvadeset godina, jer je on dao najcjelovitiju priču koja zapravo sadrži sve ostale. Postoji mreža obitelji, krvnih loza, koje tisućljećima manipuliraju svijetom kroz mrežu tajnih društava, a cilj im je uvesti totalitarnu diktaturu. Ima ih vrlo malo pa to čine tajno. Oni uvijek stoje iza svih strana u sukobima i politici, kojima manipuliraju da bi stigli do svog cilja. Prije su njihovi predstavnici bili kraljevi raznih monarhija, ali kad su se ljudi počeli buniti protiv tih vidljivih diktatura stvorili su 'demokraciju' kako ljudi više ne bi bili očigledno svjesni diktature. Danas ta mreža obitelji stoje iza 'demokratski' izabраниh vlasti, zahvaljujući raznim društvima i organizacijama kao što su Vijeće za vanjske odnose, Družba Bilderberg, Trilateralna komisija, Malteški vitezovi, Rimski klub, ali i UN, WHO, NATO... popis ide unedogled. Veliki događaji koji su bili prekretnice, kao i mnoge velike ideje tijekom povijesti, bili su aranžirani iz pozadine. No, čini se da urota ima i svoj metafizičku stranu (ako gledamo iz perspektive današnjeg redukcionističkog i mehanicističkog pogleda na svijet). Prema Ickeu, čini se da su neki od svjetskih manipulatora križanci s određenim gmazovima koji se hrane ljudskim emocijama, poglavito strahom. Iza zemaljske piramide moći stoje gmazovski entiteti iz neke druge dimenzije (potpuno *freaky*, zar ne? Bar na temelju onog što smo o svijetu naučili kroz obrazovanje i na temelju toga kako *mainstream* suvremene znanstvene misli interpretira svijet), a s našim svijetom i ljudsko-gmazovskim hibridima povezuju se kroz razne sotonističke rituale i žrtvovanja. To je, dakle, ta urota na kojoj se radi već vrlo dugo, vjerojatno i tisućljećima, a posebno intenzivno u ovo današnje vrijeme, kad bi njihov veliki projekt trebao stići do kraja.

Radi slikovitosti, evo citata bivšeg CIA-inog operativca Victora Marchetti-ja koji je i sam iskusio ono što Icke naziva svjetski sotonistički kult, kojega su, prema Ickeu, stvorili gmazovski križanci i njihovi gospodari s drugih dimenzija, a koji djeluje kroz međusobno povezana tajna društva i skupine koje su aktivne u svakoj zemlji, a odgovorne su samo jednom zapovjednom središtu. Prema Ickeu, na taj način koordiniraju djelovanja između raznih država, rasa, religija, političkih stranaka i korporacija. Marchetti je i sam sve to iskusio i dio toga iznio na vidjelo u svojoj knjizi objavljenoj 1973. godine pod naslovom *CIA i kult obavještajne agencije* te napisao ovo: „U našem današnjem svijetu postoji jedan moćan i opasan kult. Taj kult podupiru i štite najviši državni dužnosnici u svijetu. Njegovo se članstvo sastoji od osoba iz centara moći u strukturama vlasti, industriji, trgovini, financijama i radništvu. On manipulira pojedincima u važnim sferama javnog utjecaja, uključujući intelektualni svijet i masovne medije. Taj tajni kult svjetsko je bratstvo političke aristokracije čija je svrha ostvarivanje političkih namjera nepoznatih osoba ili organizacija. Djeluje nezakonito, u tajnosti.”

Dosad ste već shvatili, ovu sam knjigu pisao kao razgovor s onima koji su već upoznati s podacima, principima i tezama o postojanju spomenute globalne urote. U njoj sam predstavio vlastito uočavanje programiranja stvarnosti i koraka urote u novinama i generalno kroz vijesti, ali ne samo to, već i svoja razmišljanja, događaje i susrete koji su mi se za to vrijeme dogodili, na temelju kojih sam zaključio da je ključ igre sustavno programiranje umova. Mislite da je teško programirati umove ljudi? Ne baš toliko. Dapače, jednom kad se stroj zahukta, stvari idu same od sebe. Mediji u tome igraju jednu od ključnih uloga.

Putovanje kroz vijesti okosnica je, kičma knjige, od koje se živci granaju na razne strane. Možemo reći da knjiga predstavlja moje osobno putovanje kroz temu urote. No, pretpostavljam da može imati smisla i onima koji prvi put čuju za sve to, jer se u najvećoj mjeri bavi stvarima koje svakodnevno vidimo oko sebe, tu u Hrvatskoj, a ne u Americi ili Velikoj Britaniji ili Aziji, i koje se tiču našeg svakodnevnog života. Uostalom, i Europska unija nam je sve bliža, a i mnogi segmenti društva već direktno ili indirektno počinju osjećati utjecaj uvođenja „pravne stečevine EU”.

Prije sam rekao da sam počeo testirati tu fantastičnu priču o uroti i promatrajući svijet oko sebe vidjeti zbiva li se doista. Što sam ustanovio?

Odgovor naslućujete.

Da je bio negativan, to bih vam javio SMS om sadržaja „all clear”. Ovako, svoje sam dojmove nabacao u ovoj knjizi. Ona predstavlja tek dječje dječića sla-

galice, većim dijelom baš onaj koji se tiče nas u Hrvatskoj, ali sam se potrudio ipak biti što informativniji na ovo malo stranica. Jer, kao što pokazuje debljina lekeovih knjiga, slaganje cjelovite slike o uroti baš je poput slaganja *puzzlea*. Na svakom djeliću slagalice nalazi se nacrtano nešto što jasno vidite. Ali u isto vrijeme svaki djelić *puzzlea* izrezan je tako da pruža pipke u raznim smjerovima, pipke za koje postoje točno određeni djelić slagalice u koji savršeno liježu. Možete reći da djelići slagalice i sami predstavljaju sličice, jer na jednom djeliću je oko, na drugom se jasno vidi noga, na trećoj se bez svake sumnje nalazi oblak, a četvrta prikazuje kamenčić na tlu. Ali iz svakog pojedinačnog djelića ne možete saznati ništa o cijeloj slici. Tek kad ih sve ili bar veći dio spojite, počet ćete naslućivati što ona prikazuje. A tih slagalica ima jaaako puno...

Ja sam neke od njih potražio u novinama. Novine su zapravo odličan izvor informacija. Sve piše u njima, kad stavite prave naočale.

1. poglavlje

NE SLUŠAJ ŠTO GOVORE, SLUŠAJ ŠTO ZAPRAVO ŽELE

Za razliku od onog što bi se na prvi pogled mislilo, novine su odličan izvor pouzdanih izvještaja o koracima iluminatske urote. No, kao što znanstvenici dobro znaju, podaci sami za sebe ne znače ništa. Smisao dobivaju tek kad ih se poveže s drugim podacima i stavi u određeni kontekst. Tada postaju dio slike. Zato je i bilo toliko slučajeva u povijesti znanosti kad su točni podaci odbacivani jer se nisu uklapali u sliku.

Netko mi je rekao da je Noam Chomsky jednom rekao da čovjek ne treba nigdje drugdje tražiti, da sve piše u novinama, samo treba znati pročitati. Možda je riječ i o tome da čovjek opaža ono što traži. Kako god bilo, u novinama zadnjih godina doista vidim prikaz djelovanja svjetske Elite da centralizira svjetsku vlast, vojsku i novac te mikročipira ljude. Podaci su tamo, ali slika koju drugi vide i koja se promovira kroz medije je drukčija. Zato Elita i ne mora skrivati svoje korake, jer su već svima prodali puno veću, temeljnu laž koja je nametnula lažnu širu sliku u kojoj se ne vidi pravi cilj tog mnoštva koraka prema svjetskoj diktaturi. Stoga sve te podatke ljudi (uključujući i stručnjake na raznim područjima) jednostavno vide u drugačijem svjetlu. No, kad sam primijenio naočale kroz koje sam ih gledao, novine su i za mene postale informativne. Tko vam kažu da novine lažu – ne vjerujte mu. Pitanje je: o čemu zapravo govore? I kakvu propagandu šire? I koliko uspješno?

Kad je 2008. 'iznenada' buknuła svjetska kriza katastrofičnih učinaka za mnoge američke građane, kod nas se o njoj pisalo, i pisalo, i pisalo: evo je za koji tjedan ili mjesec i kod nas, svijet je danas globalno selo, sve je povezano, ako netko prdne u Japanu, smrdit će i nama... Ali, kako je vrijeme prolazilo, svi su se pogledavali i otkrivali da se kod nas, usprkos prijetućim najavama po

medijima, zapravo ništa posebno nije dogodilo. Bila je potrebna lokalna katastrofa da bi nas uzdrmala. Izbila se, kad je premijer dao ostavku u nerazjašnjenim okolnostima. Sad su se svi užasnuli i ukočili. Sad je nastala kriza i kod nas.

Ali nakon nekoliko mjeseci opet su se svi naviknuli (na ovim prostorima krize su folklor; uvijek je bila kriza, sjećate se?) i prestali čak i to doživljavati toliko dramatično. Tada su jedne od glavnih novina posvetile nekoliko udarnih stranica zaključcima jedne od glavnih iluminatskih ekspozitura – Svjetske banke. „Propast četel!“, glasio je naslov koji je citirao Svjetsku banku. Slijedilo je nekoliko stranica uvjeravanja kako smo neučinkoviti, skupi, lijeni, kako treba ukrotiti socijalnu državu, smanjiti sva moguća davanja za socijalu, zdravstvo, umirovljenike, socijalne slučajeve, jer oni se svi, eto, kupaju u lovi a ništa ne rade.

Tim vijestima nekoliko dana ranije prethodile su analize o poreznoj preopterećenosti radne populacije Hrvatske. Neka je agencija, uzevši kao polazišnu točku sto tisuća nečega na godinu, izračunala da porezni obveznici 55 posto zarade daju u doprinose i poreze. Tome nasuprot stajao je izračun koji je napravila vlada, izjavivši da vrlo malo ljudi toliko zarađuje i uzela kao polazišnu točku prosječnu plaću. Oni su izračunali da je porezno opterećenje – 15 posto! Vjerujem da su obje ove brojke u isto vrijeme i pogrešne i točne. Svaka je točna za svoju polazišnu točku, ali niti jedna ne daje istinitu sliku. Takva vam je statistika, obično daje sliku koju naručitelj želi postići. Istina je, kao i obično, znatno slojevitija. Imam i ja kalkulator, a moje vlastito iskustvo govori da na poreze i doprinose godišnje dajem nešto malo više od 30 posto prihoda.

To spominjem zbog sljedećeg razloga. Usprkos tome što se pojavilo nekoliko izračuna, uz tekst o Svjetskoj banci nekoliko dana kasnije citiran je samo ovaj koji je spominjao 55 posto nameta. S procjenama o skupoći rada i potrebi da se oslabe sindikati i olabave zakoni o zaštiti radnika, naravno, složili su se šefovi nekoliko korporacija (čije su izjave dopunjavale glavni tekst). Što je i za očekivati, ali nije za očekivati da će oni razmišljati u smjeru dobrobiti za stanovnike države već u smjeru vlastitih pozicija i profita za koji odgovaraju svojim vlasnicima. No, kad se ne bi pratilo tko je onaj koji nešto priča i koji je njegov interes, zbog mnoštva sličica, izjava i imena, cjelokupna novinska reportaža na prvi je pogled odavala dojam da se svi slažu oko rješenja 'problema'.

U istom paketu bombardiranja krizom na Radiju 101 slušao sam prilog o situaciji oko brodogradilišta. Cilj je tu djelatnost – iz koje izlaze vrhunski svjetski proizvodi i koja funkcionira na temelju višedesetljetnog iskustva i stručnosti i koja ima narudžbi za nekoliko godina unaprijed – privatizirati na temelju slike koja se stvara. No, jedan profesor s fakulteta u Splitu jedini je u tom vrlo

korektno napravljenom prilogu rekao nešto što je odstupalo od duha svega drugog. Ujedno, on je bio i jedini intervjuirani stručnjak pa mi se čini da jedna njegova riječ vrijedi više nego sve ostalo što je rečeno. Osim što je spomenuo da brodogradnja predstavlja 12 posto ukupnog hrvatskog izvoza, rekao je i da mu nije jasno što se događa te da su očito u pitanju neki drugi interesi koji ne idu na dobrobit RH i domaće proizvodnje jer narudžbi ima za nekoliko godina te da je dugoročno riječ o vrlo profitabilnoj grani. Koliko sam shvatio, on tu ne bi ništa privatizirao nego bi pustio ljude da rade svoj posao kojeg tako dobro rade. Ali pretpostavljam da brodogradilištima u Južnoj Koreji, čiji vlasnici su iz Europske unije, ne treba konkurencija. Pretpostavljam i to da će se nakon privatizacije pokazati jedna druga slika brodogradnje.

Prateći novine potkraj 2008. i početkom 2009., upala mi je u oči sinkronizacija uvodnih koraka u privatizacije javnih poduzeća (još se riječ ne izvikuje preglasno, osim u nekim slučajevima). Počelo je udarnički, sa stravičnom željezničkom nesrećom koja se dogodila u ljeto 2009. (Tko zna, na temelju mnogih primjera iz drugih zemalja u proteklim desetljećima, kad su lažni teroristički napadi, rušenja putničkih aviona i druge 'nesreće' bile uvod u političke akcije širih razmjera iza kojih je stajala ilumnatska agenda, možda će se jednog dana pokazati da i ovoj nesreći treba prišiti navodnike). Kakogod bilo, odmah nakon nesreće počelo se uzduž i poprijeko secirati Hrvatske željeznice. Prljavi već i tehnološka zastarjelost u gomilama su se počeli izbacivati u novine. Paralelno s time (a već malo i prije toga) krenulo je i višemjesečno seciranje HEP-a (koje je koju godinu kasnije završilo s hapšenjem čelnika zbog malverzacija). No, u isto vrijeme s HŽ-om i HEP-om, odjednom je na naslovnici novina osvanuo i naslov „Hrvatske šume idu u privatizaciju”. Naizgled ništa dramatično, ali ne bojte se, ipak je to stara prokušana metoda malih koraka. Tko bi pristao na privatizaciju šuma da mu odmah kažeš kakav će biti ishod? Onda je uz spomenute afere isplivala i nova, u državnoj tvrtki Podravka. Brodogradilišta su već prije bila na repertoaru, tu nije trebalo ništa dodatno zakuhavati.

U svim tim previranjima oko HEP-a nijednom se nije spomenula privatizacija te državne kompanije. Ali je zato ubrzo u novinama osvanuo naslov po prilici ovakav: „HEP se neće privatizirati”. Otkud sad to, pa nitko dosad nije ni spominjao da hoće, ne bi li bilo logično da netko prvo kaže da će se HEP privatizirati, pa da tek poslije netko to demantira?

Svako znanje može poslužiti, pa sam se sjetio filma u kojem američka vlada želi skrenuti pažnju s nekog svog prljavog veša tako što će stvoriti neki mali, lažni skandal. Ne sjećam se točno o čemu se radilo, ali sam još tada zapamtio

princip. Dakle, recimo da je za taj lažni skandal izabran neki avion. Glasnogovornik Vlade koja želi nešto prikriti dode na *press*-konferenciju i kao iz vedrog neba kaže: „Vlada tvrdi da je s avionom PTF-45 sve u najboljem redu”. Naravno, to je bila točna informacija, s tim avionom je zaista sve bilo u redu, ali nakon što je on to rekao, tako iz čistog mira, bura je pokrenuta, svi su posumnjali da vlada krije nešto baš o tom avionu i usmjerili su silan napor da otkriju što. Uzdruž i poprijeko su sumnjičili vladu da im laže po pitanju tog aviona. Tako je prava stvar ostala u sjeni, da bi se na kraju zaključilo da je s tim avionom dorda sve redu.

Iz nekog razloga, ovaj naslov, „HEP se neće privatizirati”, podsjetio me na taj film. Uostalom, neka ideja se može iznijeti na tržište i u svojoj negaciji, dobro je poznat učinak da je i negativan publicitet ipak publicitet. Osim toga, toliko često čujem ljude oko sebe kako, zbog takvih događaja, kažu da smo mi jednostavno nesposobni sami upravljati tvrtkama pa da je bolje da ih prodamo onima koji znaju. Kako bi i stvorili drukčiji zaključak kad podatke o poslovnim uspjesima brodogradnje, Croatia osiguranja, Rade Končara ili Podravke po novinama moraš tražiti povećalom?

Pokazalo se, naravno, da državnim tvrtkama ne upravljaju anđeli već ljudi pune krvavi ispod kože, ali da li će se to riješiti prodajom? I da li prodaja tome uopće služi? Jednog se događaja dobro sjećam jer sam ga doživio na vlastitoj koži i tu ne mogu kupiti ničiju propagandu.

Prije nego što je T-Com kupio Hrvatske telekomunikacije moj mjesečni telefonski račun iznosio je između 70 i 80 kuna, a ako bih ga baš ‘nabio’, tada bi se popeo do tada bolnih 150 kuna. U roku od mjesec dana od kada su Hrvatske telekomunikacije postale vlasništvo T-Coma, moj prosječni račun preko noći je skočio sa 70 na blizu 200 kuna. U isto vrijeme o tome nitko nije pisao, ali sam zato bio zasut T-Comovim reklamama u kojima su se nudili neki izračuni u kojima me ta tvrtka sloganima poput „minuta samo kunu” i sličnim uvjeravala kako sam odlično prošao. U reklami je zvučalo kao da je to malo, ali zapravo je moj račun u jednom mjesecu skočio za tristo (!) posto. Nikad se nije spustio, ali se povećavao: uobičajenih 70 kuna ubrzo je bilo uobičajenih 400 kuna.

Bilo je i pokušaja da se o tome piše, ali nisu slavno završili. Naime, T-Com je tih dana, kad je tek stigao, zakupljivao po dvije stranice raznih dnevnih novina za svoje reklame. Uvijek sam se pitao čemu one služe kad je u to vrijeme ionako bio monopolist. Ubrzo mi se razjasnilo, kad sam saznao da je u jednim dnevnim novinama neki novinar napisao tekst protiv cijena T-Com-a. T-Com

je smjesta povukao svoje skupe reklame iz tih novina, direktor tvrtke je shvatio da su prihodi značajno pali i da su opstanak novina i isplate plaća u pitanju, nazvao je urednika i rekao da prestane pisati protiv T-Coma jer im je on jedan od glavnih klijenata. I tako, nitko nije o tome pisao.

Uostalom, privatizacija državnih poduzeća nije od jučer, Rothschildi su još 1970-pokupovali 'hep'-ove i druga javna poduzeća u Velikoj Britaniji, nakon što su ih prvo dobro izblatili (a i postavili svoje ljude u tijela vlasti), da bi se vidjelo da je to jedini mogući put. I Britanci su tada valjda zaključili, ako je Vlada nesposobna voditi vlastite tvrtke, bolje ih je prodati nekome tko zna. A ako nešto Rothschildi doista znaju, to je muljati ispod žita.

Toliko o ekonomskoj strani *anschlussa* Hrvatske. Iluminatska agenda krije još ugodnih iznenađenja. Recimo, UNESCO je, pisalo je tih dana u novinama, dao naputak da petogodišnja djeca uče o masturbaciji, spolnim bolestima i istospolnim brakovima. Kad ne bih smatrao da im je cilj ljudsku svijest zatočiti u prvoj čakri, smatrao bih da je UNESCO samo još jedna nastrana organizacija. Komentar udruge Grozd rekao je sve: „To nije briga za djecu, to je čista manipulacija”.

U mojem iščitavanju vijesti iluminatske agende zastao sam kod jednog američkog kongresnika koji je Obami zaurlao 'Lažeš!', usred njegova govora. Zapravo, večer ranije, točno u taj čas kad je to prikazivano u Vijestima, prošao sam kraj nekog televizora. U sebi sam rekao tom tipu „Dobro si mu rek'o, stari. Šteta što to češće ne govore”. Taj je nepristojni čovjek napravio presedan u ceremonijama i viknuo ono što je na srcu sve većem broju Amerikanaca, jer je i slijepcima jasno da Osama Baraković jedno priča, a drugo radi, sustavno i od samog početka. Ništa čudno, on i nije u službi američkog naroda, njegovi su poslodavci oni koji su mu i dali posao, recimo, 'bilderbergeri' i ostala bratija.

Ne poznajem tog američkog kongresmena koji je zaurlao, doista ne znam kakav je, ali drugoga dana je u novinama krenulo blaćenje. Cijeli članak (prenesen valjda iz američkih novina, bez preispitivanja) opisivao ga je kao lijenog zastupnika prgave naravi i razbarušene kose. Čak je pisalo da dolazi iz američke države u kojoj je u vrijeme Građanskog rata (!) jedan zastupnik ubio drugog. Nisam mogao vjerovati u ono što čitam. Spomen nečega što se dogodilo na Divljem zapadu, prije nego što je on uopće dobio ime, prije 150 godina? I kakve veze ima to što čovjek ima razbarušenu kosu? Bilo mi je žao što nitko nije upitao tog čovjeka ključno i jedino logično pitanje: ZAŠTO je viknuo 'Lažeš'? Što to, po njegovu mišljenju, predsjednik laže? Ali, ruku na srce, nisam to niti očekivao. Ne od dirigiranih američkih medija u vlasništvu američke iluminatske elite.

Bilo je još zanimljivosti u novinama, koje su pokazivale da Illuminatima ne ide uvijek sve bez problema (zato i žele centralnu diktaturu – pa da sve ide bez problema). Recimo, naša premijerka negdje krajem 2008. došla je Slovencima s istim prijedlogom s kakvim je prethodni premijer došao osam mjeseci ranije. Ovoga puta slovenska vlada ga je prihvatila. Doduše, mnogi su se Slovenci bunili, ali njihov premijer ionako ne radi za njih, baš kao što naš ne radi za nas, i kao što engleski ne radi za Engleze, a američki za Amerikance. Za taj „povijesni dogovor” u novinama je pisalo da su u Europskoj uniji „oduševljeni” (taj hrvatsko-slovenski spor za koji sam navijao da potraje što duže bio je prepreka *anchlusu* Hrvatske). U vijestima u drugim novinama rečeno je da je i State Department (koji uopće nije na ovom kontinentu, ili se varam?) stisnuo Slovence. Njihov glasnogovornik rekao je da su oni pridonijeli „tihom diplomacijom” (u orvelovskom novogovoru to je izraz kojega se na hrvatski može prevesti kao „ucjena i pritisak”).

Onda se opet u vijestima nastavilo s opisima kako je Hrvatska neefikasna i lujna. Ovoga puta ispaljen je novi hitac. (Ako niste znali, „nečujna oružja tihog rata”, što se odnosi na psihološki rat kojem smo svi – i izvan Hrvatske – neprekidno izloženi, neprekidno traje, a ne ispaljuje se tanad nego situacije). Opet su se pojavili katastrofični naslovi o nekonkurentnosti (koji impliciraju da ćemo propasti, osim valjda ako nama netko drugi ne bude upravljao) po kojima je Hrvatska tek na 103. mjestu po lakoći zapošljavanja.

No, u samom članku navedeni su i drugi, puno pozitivniji podaci. Recimo, po tehnološkoj spremnosti, po zdravstvenom i primarnom obrazovanju i po infrastrukturi našli smo se oko 40. mjesta, kao i po makroekonomskoj stabilnosti, prema kojoj smo na 43. mjestu, dok smo po plaćanju poreza na 39. mjestu. Meni to zvuči kao da je riječ o naprednoj zemlji u kojoj bih htio živjeti. Treba imati na umu i sljedeće: kad Illuminati pišu o „lakoći zapošljavanja”, u novogovoru to zapravo znači „lakoća otpuštanja”. U korist iluminatske agende svakako ne ide niti dobra infrastruktura, zdravstvena zaštita i druge osobine razvijenog i humanog društva. Niti rekordni broj noćenja prethodnog kolovoza – što je isto pisalo u novinama.

Kad sam već spomenuo nečujna oružja tihog rata, vrlo je korisno za unutarnju stabilnost čovjeka znati što se oko njega događa. Sebi sam ih pokušao predočiti alegorično, zamislivši srnu u šumi. Odjednom, na šumu se počne pucati iz topa, eksplozija ovdje, eksplozija ondje. Što će srna napraviti? Najvjerojatnije, obeznaniti se od straha i početi sumanuto trčati naokolo, dok je svaka sljedeća eksplozija izluđuje još više. Sve dok na kraju ne upadne u neku

provaliju, naleti na eksploziju, prepukne joj srce od straha ili pak istrči ispred auta koji je pogazi. Stavimo sad, u drugom koraku, umjesto srne čovjeka, po mogućnosti iskusnog vojnika. Za ovu priču pretpostavit ćemo da ima dovoljno debele živce i da će se prvo baciti u zaklon. Potom će vjerojatno razmisliti otkuda se puca i u kojem smjeru hici padaju. Pa će malo pričekati da vidi kuda se salva kreće i koji bi mu bio najbolji način da se izvuče i preživi. U trećem koraku zamijenimo topovske hice dnevnim situacijama koje se plasiraju kroz vijesti. Iz dana u dan, iz tjedna u tjedan. Ako se zna što se zbiva, moguće je reagirati kao čovjek, a ne kao srna iz ovog primjera. Hici će pljuštati, ali ćemo, uz malo sreće, preživjeti.

Kad smo kod stvarno loših vijesti, bilo je u novinama te jeseni 2008. i takvih. Spremale su se ustavne promjene kojima je bio cilj omogućiti pripajanje Europskoj uniji, a vladajuće je žuljao i članak o obaveznom referendumu prije ulaženja u druge državne tvorevine. Preko pola birača koji izadu na birališta moralo je tako nešto dozvoliti. Taj je članak relikv vremena kad smo se osamostaljivali od Jugoslavije (to je ono vrijeme kad su ljudi ginuli za ovu istu samostalnost koju sad vlada želi oduzeti potezom pera bez da ikoga pita). Upravo je i zamišljen za ovakvu situaciju, da se ne može manipulirati građanima, ali sad je smetnja *anschlusu* Hrvatske. Kod ustavnih promjena spominju se još neke koje oduzimaju vlast nama, a daju ga neizabranoj europskoj vlasti – recimo omogućavanje izručenja hrvatskih građana u EU i davanje prava glasa državljanima EU koji imaju prijavljeno prebivalište u Hrvatskoj. Što je sad to?

Zašto je točka o referendumu uopće problem ako je EU nešto tako dobro da svi građani Hrvatske žele postati njezinim dijelom, pitao sam se. Ili su iskustva možda pokazala da bi na referendumima građani svih europskih država odbacili EU, u koju su ionako uvučeni bez svoje želje? Onom kome nije prihvatljiva zamisao o postojanju urote koje je EU dio može se podsjetiti činjenice da su sve višenacionalne države u povijesti bile diktature. Bez iznimke. Zašto itko misli da je sad drugačije?

Novine su krajem 2008. bile pune i drugih vijesti o razvoju iluminatske agende (izmiješane su s nebitnim vijestima, pa se nekad nisu vidjele na prvi pogled). Njihov je sadržaj bio da se ljudi uglavnom bune protiv centraliziranja i diktature, ali Iluminati deru po svom.

Tako je u Berlinu deset tisuća ljudi prosvjedovalo tražeći zaštitu osobnih podataka na internetu, nakon usvajanja zakona koji dozvoljava uvid u te podatke pod određenim istragama. Podsjetimo se da članice Europske unije moraju prihvatiti europski zakon ako se ovaj kosi s domaćim.

Pa onda, pisalo je da otvaramo važna poglavlja u pregovorima, a to je, između ostalih, dio vezan uz poticaje poljoprivrede. U novogovoru, vjerujem da se radi o tendenciji upropaštavanja domaće poljoprivrede u korist korporativnog agrobiznisa.

Corriere della Sera je pisao „da su Sanaderovim odlaskom pale lažne demokratske fasade i da sad treba riješiti unutarnje probleme”. Da, nedemokrat Sanader je otišao, a naslijedila ga je demokratice Kosor, koja je s njim i kuhana i pečena oduvijek. To je još jedan primjer novogovora i umjetnog stvaranja dviju strana iza kojih je ista ruka. „Unutarnji problemi”, prema mom rječniku novogovora, izraz je za prepreke za *anschluss* Hrvatske.

Idemo dalje: „Opasno je misliti da je kriza gotova”, upozorio je kroz novi- ne izvršni direktor MMF-a Strauss-Kahn. Naravno da je opasno, Štrause – ali za vas, Illuminate, koji ste i stvorili krizu da bi obeznanili ljude, uzeli im imo- vnu i natjerali ih da zavape za rješenjem – u vidu Centralne svjetske banke, vojske i svega drugog.

Potom, Francuska se pripremala za pandemiju svinjske gripe. Ma nemojte reć? Prevara oko svinjske gripa (kao i ptičje) priča je za sebe, danas već i pre- dobro poznata, a i dotaknut ćemo je u nekom od narednih poglavlja. Smatraju neki da je cilj izmišljenim opasnim bolestima uvesti obavezno cijepljenje za sve ljude. Što je bilo u cjepivu, ne želim razmišljati.

Onda je, u maniri druga Tita, Obama održao govor koji je namijenio mla- dima, a taj je govor trebao ići u učionice, na što su uslijedile reakcije roditelja i pojedinih političara da politiku treba ostaviti izvan škola. Ali tako je radio Tito, Mao Ce, Hitler, ljudi, tako se to jednostavno radi, ispiranje mora krenuti od malih nogu.

Sve se to i nas tiče. Ili će se ticati, prije ili kasnije. Sjećam se jedne priče od prije nekoliko godina, kad su dva voditelja na radiju čitali vijest da je George Bush mlađi opet izabran. Jedan je gundao u eter nezadovoljan viješću, pa mu je drugi rekao „Pa kaj nas briga kò je predsjednik Amerike”. Te su se priče pri- jetili kad su im smanjeni honorari – zbog krize – i možda shvatili da je to tek najnoviji korak iste agende koja je postavila Busha, Baracka, falsificirala 9/11, izazvala i manipulirala krizom i sve drugo. Sve te to stigne, prije ili kasnije.

Tako sam ja počeo gledati na stvari tih dana. U tome mi pomaže jedna misao, zapravo praktični savjet koji mi je prije tri godine dao moj šef, kad smo išli na neki razgovor s nekim tko nam nije smjerao dobro, a on je već imao puno iskustva s tom osobom. Rekao mi je da uopće ne slušam što će ta osoba govoriti već da samo imam na umu što želi.

Vrlo dobar savjet. Koristim ga svakodnevno za promatranje svih tekućih događaja. Pogodio u nekoj procjeni ili pogriješio (a pogriješiti nije teško jer su mnoge stvari vrlo zapletene), i dalje ću vježbati tu vještinu, imajući na umu planove za stvaranje centralizirane svjetske države sa zajedničkom elektronskom valutom, zajedničkom vojskom, vladom i mikročipiranim i reduciranim stanovništvom.

Pokušajte i vi. Formula je stvarno jednostavna i glasi:

Ne slušaj što govore. Slušaj što žele.

2. poglavlje

NEVIDLJIVE REŠETKE, NAFTA U BOSNI I JOŠ PONEŠTO

Totalitarističko šuljanje. S pojmom sam se prvi put susreo prije tri godine u intervjuu s Davidom Ickeom. Od tada sam ga često koristio i još češće vidio oko sebe. U raznim događajima, ne uvijek dramatičnim u svjetskim razmjerima. No, to i jest bit totalitarizma, da zadire u svaku poru našeg života.

Što bi bilo totalitarističko šuljanje? Uzmimo za ilustrativni primjer, banalnu svakodnevnu pojavu – parkiranje u Zagrebu. Ispočetka se u prvoj zoni placalo tek par kuna, kasnije je cijena sata parkiranja dostigla nevjerojatnih osamnaest kuna (pa se opet smanjila za par kuna). U toj je priči sadržana ideja „totalitarističkog šuljanja”. Da je odmah na početku rečeno da će sat parkiranja koštati 16 kuna i da će cijeli grad (a ne samo uski centar, kako je bilo na samom početku) biti zona naplate parkiranja ljudi bi se bunili. Ali ako se od 4 do 16 kuna penje postupno, svaki put uz izgovor koji zvuči razumno („treba smanjiti gužvu u centru”) i malo trpljenja kritika, koje bi brzo zamrle jer bismo se svi brzo naviknuli na novostečeno stanje, onda stvar ide glatko. A pamćenje je kratko. Ta, i mnoge druge stvari, izgledale su puno drukčije prije samo nekoliko mjeseci ili tek koju godinicu. Ali pamćenje je kratko. Vidite i sami koliko kratko kad sam za samo dva reda zaboravio da sam već napisao da je pamćenje kratko.

A kratko je. Zato ga ponekad treba osvježiti. Pa ako i nije sve urota, ipak je čudno kako se sve kreće prema većoj kontroli i većem ‘osiguranju’. Navodno, samo po sebi, vođeno nekom unutarnjom inercijom.

Takvih ‘beznačajnih’ primjera u crticama iz života sam oko sebe vidio mnogo. Tih potvrda da se svijet kreće u smjeru sve većeg nadzora i kontrole oprostite... sigurnosti – doista ne nedostaje. Kako nevidljive rešetke kaveza

oko nas pomalo debljaju vidio sam na primjeru razvoja portirnica, mehanizma ulaska u zgrade i okoliš televizije i nadzora okolice televizije gdje radim (ali mogla je to biti i bilo koja druga tvrtka, jer uzorak je svuda isti).

Na Prisavlje 3 'doselio' sam se 1995. s Hrvatskoga radija. Jako volim tu zgradu i njene stanovnike, tamo sam proveo puno ugodnih, drugarskih i konstruktivnih trenutaka i sreo puno ljudi koji su mi pomogli na svakojake načine. Tada su, kao i danas, postojale porte i portiri. Za ulazak je trebalo pokazati iskaznicu, ali ako su vas već poznavali ili ako ste bili dovoljno samouvjerenog hoda, a portir u tom trenutku dovoljno zabavljen nečim drugim, mogli ste jednostavno proći. Nije bilo nikakvih rampi i kamera. Ako mi se baš jako žurilo do auta na parkiralištu izvan ograde, a nije mi se dalo ići do porte u nekom od kutova, prekoračio bih ogradu. Naravno, možda bi portir podviknuo za mnom da me primijetio – ali uglavnom nije. A bilo je opasnije doba od ovoga, još donedavno je trajao rat. No, nitko to nije zloupotrabljavao, gosti raznih emisija uredno su se javljali na porti. Ako bih zaboravio iskaznicu mogao sam to objasniti portiru i on bi me pustio unutra. Ako sam zaboravio napisati propusnicu za gosta mogao sam također doći, objasniti i uvesti čovjeka. Uglavnom, u svim tim godinama ne sjećam se niti jednog incidenta koji bi proizašao iz nedovoljnog 'osiguranja'. Sve je štimalo, sve je išlo glatko i pristojno. I uglavnom po propisu, ako hoćete.

No, stvari su se, kao i posvuda, počele mijenjati. Odnedavno, iz godine u godinu osiguranje se počelo povećavati, kao da su se stremljena ka kontroli ubrzala. Prvo su došle kamere na sve strane. Postavljen je nevidljivi zid, koji se vrlo brzo instalirao u mojoj glavi. Koliko god mi je prije bilo bezazleno ponekad preskočiti ogradu (samo ponekad, ukupno sam to napravio valjda dva do tri puta, kad mi se negdje baš žurilo, a nije mi se dalo ići okolo jer je televizija ooogromna kada ti se žuri), nova se navika brzo instalirala pa se više nisam niti približavao ogradi. To mi je postalo normalno, a nešto što je prije bilo normalno jednostavno je nestalo, kao da toga nikad nije ni bilo.

Ceh brzom razvoju novotarija umalo je platio bubnjar mog sastava, koji živi na Trnju, preko puta zgrade Televizije. Prije otprilike dvije godine ili više trebali smo nastupiti u jednoj emisiji, a on je dolazio pješke jer je televizija od njegova doma udaljena tek deset minuta. Ali da bi došao do porte morao bi hodati skroz okolo ograde na drugi kraj pa je odlučio presjeći put kao puno puta prije, tako što je prekoračio ogradu na sjevernoj strani i došetao do nove zgrade. Nije očekivao ono što se dogodilo. Kad sam ja došao do portira u zgradi, ovaj je već „trljao glavu” mom bubnjaru. Nije htio zlo i dobar je čovjek,

znam ga dugo, ali se držao za glavu jer sad mora zvati policiju i pisati zapisnik, i pitao se kako je bubnjaru uopće palo na pamet da tek tako prede preko ograde i sve tome slično. Mom se prijatelju nije dobro pisalo, ali sve se sretno završilo. Niti je došla policija, niti osiguranje zgrade jer portir je javio da je riječ tek o zabuni. Ne tvrdim da je u redu tek tako preskočiti ogradu i ući u nečiji posjed, pogotovo ne službene zgrade, nemojte me krivo shvatiti. Samo želim reći da su stvari funkcionirale podjednako dobro ili čak jednostavnije, a svakako humanije, i prije općeg povećanja kontrole.

Nakon kamera došle su automatske rampe na vanjskim ulazima kroz ogradu, koje su se podizale samo ako ste ispred senzora prošli iskaznicom koja je imala na sebi neki kod. Ako bih slučajno zaboravio karticu više nije bilo tako jednostavno namoliti portira, jer je i on bio uznik strožih propisa o ulasku. Isto tako, ako bi se pojavio gost kojem sam zaboravio napisati propusnicu, nije više išlo tako što bih došao do porte i objasnio da čovjek ide k meni. Sve se moralo zapisati i registrirati. Morao sam otići u zgradu i napisati propusnicu, što i ne traje dugo i nema nikakvog zla u tome da se za ulazak u službenu instituciju traži propusnica da se zna kome i kuda gost dolazi, ali sjećam se da su i prije stvari funkcionirale, i to fleksibilnije, bez rampi, senzora i kamera, a s malo ljudskog objašnjavanja. Zaista ne vidim nikakav napredak u tim novotarijama, niti potrebu za njima.

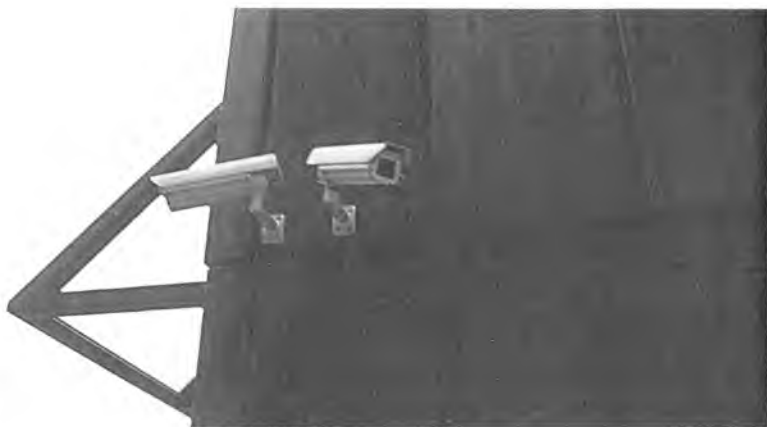
Konačno su došle rampe u samoj zgradi. Prije bih jednostavno ušao u zgradu i našao se u nekom od ulaznih hodnika ili predvorju. Sad su tu opet bile rampe sa senzorima za iskaznice. Više se nije moglo ušetati. Mada nitko to ni prije nije radio. Ako ste bili zaposlenik ionako ste imali pravo ući, a ako niste, ionako ste imali propusnicu i nekog posla, ili biste pak otišli do porte kako biste se informirali kuda ići. Ne mislim da svatko s ulice treba ući u televiziju kad mu se prohtije, ali to nitko nije radio ni prije postavljanja rampi jer je prije morao proći kroz krug vanjskih porti.

Zbog naviknutosti na stari izgled ulaza, rampe su mi isprva izgledale potpuno neprirodno i nakaradno, kao da ih je netko na silu ugurao i nalijepio. Nakon dva mjeseca činilo mi se da su oduvijek tu, skoro da se i nisam sjećao kako su ulazni holovi izgledali prije. I potpuno sam zaboravio na vrijeme kad sam s gostom nakon emisije jednostavno odšetao iz zgrade. Ne, poput štakora u labirintu, sad svaki od nas ide u svoj tor, ja na svoju rampu koju otvaram iskaznicom, on na svoju koju otvara portir kad mu se ovaj javi.

Baš sam se prije neki dan, izlazeći iz zgrade, prtljajući oko iskaznice i usmjeravajući gosta u drugi tor, svega toga prisjetio. I kako je prije samo dvije-

tri godine sve bilo jednostavnije. I kako te rampe uopće izvorno ne pripadaju ovdje, mada se čini da su oduvijek tu. I kako se nikad ništa nije dogodilo, niti u puno opasnija vremena, dok nije bilo rampi i kamera. Znači, nisu donijele nikakav boljitak nikome i ničemu.

Ali se zato prije nisam osjećao motren, a sada da. Znam da me neka kamera vidi na svakoj točki okoliša zgrade. Ne mogu se više ni popišati u grmlju, daleko od bilo čijih očiju, jer su tu oči kamera. Primijetio sam psihološki efekt. Osiguranje senzorima i kamerama u mojoj glavi izgleda organiziranije nego što ustvari jest. Izgleda strašnije, vjerojatno zato jer ne znam tko to tamo gleda i tko to i gdje registrira sve te senzore. Netko nevidljiv. Netko nečujan. Tu leži prava razlika. Netko nevidljiv te gleda i, ako želi, može ti pratiti svaki korak. On to ne želi. Zasad. Barem mislim. No, kad zaželi, u roku od nekoliko mjeseci i to će postati posve normalno, kao i sve ostalo prije toga. Na sve se čovjek navikne.

Ne mogu pišati u grmlju dok me netko gleda

A nevidljive rešetke postaju sve deblje. No, nisam ni prije (uglavnom) kršio propise, niti sad. Što me to onda muči? Vjerojatno to što je jedino mjesto gdje se rešetke zapravo nalaze – u mojoj glavi. Tamo otkuda prijeti jedina prava opasnost za sustav. Možda ih se zato baš tamo i postavlja. Možda i fantaziram.

Ali fantazija je možda jedini način da se te nevidljive rešetke uopće vide.

Siegfried Tischler

Za uočiti neke druge stvari dovoljno je malo pamćenja i koji sretni susret. Negdje uoči ljeta 2008. u jednim dnevnim novinama za oko mi je zapela vijest o pronalasku nafte u Bosni i Hercegovini. Potom se slična vijest ponovila i nekoliko dana kasnije. Ovaj puta sam je izrezao, misleći: „Nevjerojatno, izgleda da je onaj Tischler bio u pravu!”

Koji sad Tischler?

Austrijanac Siegfried Tischler, gostujući je profesor Sveučilišta u Grazu i Sveučilišta RIAU u Indoneziji gdje, koliko sam shvatio iz razgovora, živi. Njegova kratka biografija objavljena u jednom starom broju *Nexusa*, iza njegovog teksta pod naslovom „Pravo podrijetlo nafte”, opskrbljuje nas podacima da je 1977. stekao doktorat iz geologije na Sveučilištu Leopold-Francis u Innsbrucku, 2001. prihvatio poziv da bude gostujući profesor na Odsjeku za sociologiju Sveučilišta u Grazu, a od svibnja 2003. i gostujući profesor na Sveučilištu u Riau u Indoneziji, gdje je osnovao Centar za etiku i znanost. S tim je, vrlo zanimljivim člankom, i počeo moj interes za tu temu. Kako sam negdje 2005. za emisiju *Na rubu znanosti* u Amsterdamu snimao konferenciju *Nexus*, na kojoj je i on bio jedan od govornika, proučio sam njegov tekst i na temelju njega, i onoga što sam čuo na predavanju, s njim napravio kratki intervju u kojem se našlo i nekih podataka kojih nije bilo u njegovom tekstu (koji je bio uglavnom geološki usmjeren).

Konkretno, mislim na otkriće nafte u BiH.

Prof. Siegfried Tischler protivnik je trenutno priznate teorije o fosilnom podrijetlu nafte. Smatra da postoji niz problema u teoriji fosilnih goriva. Glavni je problem taj što se teorija ne može testirati. Po teoriji fosilnih goriva, nafta je u prošlosti nastala od živih organizama, a to se ne može napraviti u laboratoriju i dokazati. Naftu se, međutim, može napraviti na različite načine, od običnih stijena i vode te uz određenu temperaturu. Tischler vjeruje da je teorija fosilnih goriva, koja je stara 250 godina (prvi ju je predložio 1757. godine ruski geolog Lomonosov) dobila status religije. Naftne su kompanije zbog toga sretne, jer prema toj teoriji postoji samo ograničena količina nafte, što znači da što nafte bude manje, to će ona biti sve vrjednija i njezina će cijena rasti. Količina, međutim, nije ograničena jer se nafta pod zemljom stalno stvara, smatra Tischler, kao što to pokazuje činjenica da je se vadi u Sjevernom moru i kod Vijetnama gdje je, prema teoriji o fosilnim gorivima, ne bi trebalo biti, ali *bi* prema teoriji o pravim uvjetima, potrebnim za nastanak nafte.

Nafta se, rekao mi je Tischler, u ovom trenutku proizvodi duboko dolje pod nama. Ako stlačite bilo koju mineralnu fazu koja sadrži ugljik, dodate vodu i visoku temperaturu, otopit će se i otpustiti ugljikove faze poput CH₄. Dodao je da čak i u američkoj Akademiji znanosti postoje članci o istraživanjima koja su proveli američki znanstvenici u američkim znanstvenim institucijama koji dokazuju da je to moguće, ali da je problem što mediji to ljudima ne govore. „A tko je vlasnik medija? Iste one korporacije koje su vlasnici naftnih kompanija ili tvornica oružja”, zaključio je.

S obzirom da je znao da sam iz Zagreba, dodao je i jednu zanimljivu stvar – da sve ovo što je rekao znači da nije bilo ni razloga za silovanje Jugoslavije. Jer, rekao je, možda je jedan od razloga za pokretanje rata „bio taj što je *Amco* 1992. godine u Bosni i Hercegovini pronašao znatne količine nafte, no to u medijima nije objavljeno”. Rekao je da ima podatke da je „*Amco* izbušio rupe u blizini Drenice u Bosni i Hercegovini, nedaleko od Tuzle” i da je „nađeno dvije i pol milijarde barela nafte, što je nekoliko postotaka od ukupne količine nafte koju je čovječanstvo ikada proizvelo” te da bi „s tom naftom Jugoslavija dobila autonomiju za sljedećih stotinu godina”.

Usprkos tome što mi je teza o nafti koju je Tischler iznosio bila zanimljiva, taj intervju nisam nikad nigdje objavio (osim u emisiji o konferenciji) jer mi se priča o otkriću nafte u BiH i, naravno, logični zaključak da to otkriće može imati i neke veze s pokretanjem rata u Jugoslaviji, činila jednostavno nevjero-

patnom, recimo kao previše luda „teorija urote“. Ostavio sam intervju sa strane, pravno čekajući da se te nevjerovatne teze potvrde. Bilo je to negdje 2005., prošla je godina, prošle su i dvije, i uglavnom sam zaključio kako je njegove teze o nafti možda i točna, ali priča o nafti u BiH očito ne.

Sve do sredine 2008. godine kad sam naletio na spomenutu vijest u novinama. Mada sve bitno piše u prve dvije rečenice, evo je u cjelini:

„Nedavno objavljeni rezultati istraživanja *British Petroleuma* i *Amcoa* govore da se na području Bosne i Hercegovine nalaze najveće zalihe nafte u Europi, oko 500 milijuna tona. Najviše nafte, prema njihovim istraživanjima, koncentrirano je na području Hercegovine, ali velika nalazišta su i na području bosanske i slavonske Posavine. Sarajevski *Energoinvest* namjerava obnoviti potragu za naftonosnim poljima, dok Abdulah Bašić, dekan tuzlanskog Tehnološko-rudarskog fakulteta, tvrdi da bi se prvi bareli nafte iz BiH mogli izvući u roku od 15 godina. Najave o velikim količinama nafte u Posavini na prilično su klimavim nogama. Tvrdnje da se u sjevernoj Bosni i Slavoniji nalaze velika naftna polja ne djeluju mi realno, kaže dr. Slobodan Miko, predstojnik Zavoda za mineralne sirovine Hrvatskog geološkog instituta u Zagrebu. Već pedesetak godina, tumači on, INA obavlja seizmička ispitivanja na području Hrvatske, a Amerikanci su, vjerojatno analogijom s naftonosnim poljima Slavonije oko Deletovaca i uvidom u rezultate seizmičkih ispitivanja, zaključili da na području Posavine leže velika naftna nalazišta. Sva istraživanja koja su se mogla obaviti bez otvaranja bušotina već su načinjena, rezultati pokazuju povoljnu seizmičku strukturu tla, ali pitanje je kolike su te zalihe i na kojim se dubinama nalaze. Bušotine su vrlo skupe, svaka od njih stoji od 20 do 30 milijuna dolara, a vjerojatnost nalaska nafte je oko 1 posto, pa se za sada još nitko nije odlučio na ovako riskantan potez – nastavlja dr. Miko. Uz moguća nalazišta u Posavini, postoji i teorija o velikim nalazištima nafte na području Dinarida u Dalmaciji. Ovaj planinski lanac starosno je, ali i geološki vrlo sličan Iranu u kojem se nalaze neke od najvećih zaliha nafte na svijetu. Tome u prilog govori i činjenica da su u Hercegovini još za Austro-Ugarske kopane bitumenske naslage koje predstavljaju degradiranu naftu. Ipak, to su nepotvrđene spekulacije, a na postavljanje probnih bušotina za sada se još nitko nije odlučio, zaključuje dr. Miko.“

To je bio onaj trenutak kad sam shvatio da je Tischler govorio istinu. Tri godine prije ove vijesti rekao mi je da je *Amco* otkrio naftu u Bosni, samo očito puno ranije nego što je to rečeno za novine. A *British Petroleum* ne treba posebno predstavljati, pogotovo ne nakon tragedije u Meksičkom za-

ljevu. U svojoj knjizi *Stoljeće rata* William Engdahl davno ju je razotkrio kao jednu od sedam tvrtki, sedam sestara, kako ih on naziva, koje su međusobno podijelile svijet i koje stoje iza mnogih kriza i ratova u prošlom stoljeću i iza čijih djelovanja su ostali milijuni mrtvih ili pak osiromašenih i beskućnika, kao u slučaju Meksika koji je 1970-ih doživljavao procvat, između ostalog i zahvaljujući nafti u Meksičkom zaljevu. Dok se nisu umiješale 'sestre' i američka obavještajna zajednica. Ono što nije rekao jest da su sve te iluminatske tvrtke negdje na nevidljivom, oblacima i cenzurom zastrtom vrhu, zapravo jedna divovska tvrtka.

Kao i sve drugo.

Nakon tih nekoliko vijesti, o *Amcovu* pronalasku nafte u Bosni više nije bilo ni riječi, što mi je bilo upravo nevjerojatno. A možete mi vjerovati da sam pratio novine, jer me zanimalo daljnji razvoj događaj. To zaista nije svakidašnja vijest. Na kraju sam zaključio da je vijest jednostavno procurila nečijim previdom. Osim toga, možda iluminatskom planu i ne odgovara još jedno, i to tako veliko, nalazište nafte.

U isto vrijeme se dogodilo i to da sam na kiosku kupio fenomenalni dokumentarac *Jedinica*, koji nikako nemojte oklijevati potražiti ako ste ga propustili. U tom trodijelnom dokumentarcu koji su napravile beogradska kuće B-92 i *Vreme*, kroz prikaz postrojbe Crvenih beretki prikazan je i veliki dio pozadine rata u Jugoslaviji koji nije vidljiv, primjerice, u BBC-jevoj dokumentarnoj seriji *Propast Jugoslavije*, koji predstavlja službenu povijest događaja (ni takva se baš nije dopala nekim našim uglednicima i vođama, ali istina je ponekad neugodna).

Onaj detalj koji mi je zapeo za oko u *Jedinici* jest kratka rečenica u trećem dijelu, kako je jedan od glavnih kuhara i vjerojatno profitera od svih događaja u Jugoslaviji otputovao na sastanak u, ni manje ni više nego – CIA-u.

Riječ je o Jovici Stanišiću, dugogodišnjem šefu Službe državne bezbednosti, tipu zaslužnom za puno toga. On je bio taj koji je poslao svog agenta i ubojicu Arkana da organizira nogometne navijače Crvene zvezde (Deliје), probudi nacionalnu euforiju i pripremi ih da se jednog dana priključe Arkanovoj jedinici, on je taj koji je stajao iza ustrojenja 'Jedinice', i koji je stajao iza svih poslova s naftom i svim drugim u ratovima u bivšoj Jugoslaviji, itd., itd. A za kojega većinu vremena nitko nije ni čuo, a još rjeđe ga vidio. Sve je to vidljivo u tom dokumentarnom serijalu.

Nakon što se Jovica vratio u Beograd, vjerojatno s naputcima svojih šefova u CIA-i, okrenuo je ploču i odmah počeo davati Miloševiću savjete koji se

ovome nisu sviđali, pa ga je otpustio – što nije toliko tragično ako se ima u vidu da je Jovica pad svog bivšeg šefa gledao sa svoje jahte i zapravo se maknuo točno kad je zagustilo. Uz taj podatak o CIA-i i Stanišiću, čovjeku ne može ne pasti na pamet kako su i hrvatski kuhari rata, poput Gojka Šuška, imali odlične veze s američkim službama. Kad smo već kod njih, u dokumentarnom filmu o beogradskoj grupi Ekatarina Velika, veliki broj snimljenih sugovornika, govoreći o vremenu kad je *band* nastao, opisuje Beograd s početka 1980-ih. Danas su svi članovi te grupe mrtvi, kao i mnogi drugi napredni ljudi njihove generacije, a u filmu nekoliko sugovornika neovisno jedan o drugome opisuju kako se u to vrijeme na beogradskim ulicama nalazila ogromna količina besplatnog heroina. Jedan od njih čak opisuje kako je na tulumu sreo jednog mladića koji mu je rekao da radi za CIA-u i kako su oni ti koji su zaslužni za tu provalu heroina. Taj čovjek je čak zaključio da je ta tehnika slabljenja i obezglavljivanja napredne inteligencije glavnog grada heroinom možda neka uobičajena taktika CIA-e. Možda je to bio jedan od poteza koji je trebao „počistiti teren” za lakše uvođenje rata manje od deset godina kasnije. U tom slučaju imamo još jedan pokazatelj kako se mnoge stvari dugo planiraju.

Kad se sve do sad rečeno, od *Amcoa* od *Jedinice*, stavi na hrpu, ukazuje se zanimljiva slika naše nedavne prošlosti, pa ću si dopustiti da se malo poigram „teoretičara urote”, ako nemate ništa protiv. Svatko je slobodan učiniti isto. Dakle, s jedne strane imamo Gojka i Jovicu, šefove rata na zaraćenim stranama koji obojica primaju instrukcije od CIA-e ili drugih službi. Britansko-američka vrhuška, poznato je, radi za naftaše, oni su predstavnici Engdahlovih „sedam mestara”, krojači brojnih ratova 20. stoljeća, a među njima je jedna od glavnih *British Petroleum*. I sad tu imamo jednog Tischlera koji je u intervjuu prije četiri godine rekao kako je *Amco* otkrio naftu u Bosni. Spomenuo je 1992. godinu, ali tko može znati kada se to zapravo zbilo. Pokušao sam zamisliti kako bi to izgledalo da Jugoslavija, država sedma po veličini u Europi, koja je imala navodno treću europsku vojsku (znamo da nije tako svi mi koji smo je trapavo odslužili, ali tako se reklamirala), zemlja koja je bila, barem izvana gledajući, medublokovski orijentirana, čiji je bivši šef, uostalom, bio jedan od osnivača Nesvrstanih – uglavnom, kad bi takva država postala vlasnikom onakve količine nafte kakvu Tischler spominje, gdje bi joj bio kraj?

To ne zvuči kao da bi moglo biti u skladu sa željama anglo-američke obavještajno-naftaško-vojne oligarhije iza koje se kriju iluminatske organizacije koje stvaraju svjetsku vladu. Uostalom, MI-6 u Jugoslaviji je već srušio jednu vladu, vladu Cvetković-Maček, organiziravši ono za što smo u školi učili da se

narod digao protiv Trojnog pakta. Nisu nam rekli da je vlada koja ju je zamijenila također potvrdila sporazum sa Trojnim paktom, jer kao niti ona prije nije imala izbora. Ali bilo je kasno, želje Britanaca su se ispunile i Hitlerov vojni stroj već se pokrenuo prema Jugoslaviji. No, pustimo sad to. Stali smo kod nafte u Bosni. Kako spriječiti da se Jugoslavija ne dočepa nafte za koju niti ne zna da je ima? Pa, učinimo da nestane, dajmo naloge našem Jovici iz Državne bezbednosti da počne organizirati rat, nađimo tipove koje ćemo s istim zadatkom postaviti i na drugoj strani, a ostalo će ići po inerciji. Što je bilo, znamo. Kao i kako danas BIH izgleda. I konačno, u podijeljenu državicu bez prave vlasti, praktički pod američkim patronatom, eto *British Petroleuma* i *Amcoa* iz *Večernjakove* vijesti koji 'otkrivaju' naftu. Ovoga puta, bez ikakvih prepreka kakve bi im neka Jugoslavija bez sumnje pružala, a kakve ne mogu pružiti prezadužene i nemoćne državice u kojima se pažnja medija i marioneta na vlasti uglavnom troši na drhtanje od silne erotske želje da nas već jednom usiše divovska kriminalna korporacijska tvorevina zvana EU.

Tako izgleda moja tzv. teorija urote. Ne znam je li točna. Vjerojatno neću nikada niti saznati. Ali još uvijek nije zabranjeno razmišljati na glas, zar ne?

3. poglavlje

PROGRAM MOG KOMPJUTORA

Nekada davno znao sam da volim određenu glazbu, recimo *rockabilly*, i da volim stripove i znanstvenu fantastiku i vožnju biciklom. I danas jednako uživam u svemu tome. Jedino nisam više siguran volim li ih.

Moja sklonost prema svim tim stvarima (što vrijedi za svakoga od nas) nastala je zbog brojnih specifičnih okolnosti mog života. (Zamislimo taj užas da su neke od okolnosti bile drugačije pa da sam se navukao na *Modern Talking* ili neku sličnu 'ljigu'. Teško bi s time bilo živjeti. Zato sam se nekako nadao da će, prilikom dekodiranja naše DNK, netko konačno slavodobitno obznaniti da je otkrio gen za *rockabilly*, ali to se nažalost nije dogodilo. Čak sve više sumnjam da takav gen uopće postoji, mada još nisam u potpunosti odbacio nadu da ga ima. I da je čučao desecima tisuća godina, latentno i neostvareno seleći se kroz moje pretke sve dok nije došlo vrijeme da se može obznaniti, nakon što je Leo Fender konačno došao na briljantnu ideju da stavi elektromagnet na gitaru od punog drveta, a mladi napaljeni bijelci fascinirali se *bluesom*.) Gdje sam ono stao? Zaključak se nameće: 'ja' bih svejedno bio 'ja', ali imao bih utisnuta neka druga iskustva. Preciznije rečeno, neke druge programe umjesto programa za *rockabilly*.

Isprva je to bila pomalo razočaravajuća spoznaja, da sam tek rob. Pa sam počeo slušati svakojaku glazbu koja mi baš nije bliska, tražeći onaj isti osjećaj koji daje moja omiljena glazba i podsjećajući sebe da je to samo program i da se možda mogu i preprogramirati.

Uzalud.

Toliko toga mi je bilo dosadno. Na kraju sam se pomirio sam sa sobom i sa svojim programom, takvim kakav je. Odbacio sam stvari kojima sam se silovao te se opet prepustio uzbuđenju koje mi stvaraju *boogie-woogie* dioni-

ce *slapping*-basa i bubanj koji udara samo na dva. Nije problem u programu, shvatio sam. Problem je u poistovjećivanju s programom. To je stvarno problem. Usuđujem se reći da nema niti jedne svade niti problema na svijetu koji nije nastao iz sukoba među raznoraznim programima, tim nametnicima koji su okupirali našu svijest. Zapravo, čak nisu oni krivi, pa to su tek programi kao ovaj zvan *Word* u kojem upravo pišem. No, nemam iluziju da sam ja *Word*, ja ga tek koristim na svoje zadovoljstvo i kao sjajni alat za pisanje. Kad se na sličan način pristupi našim vlastitim programima, onda oni više ne mogu gospodariti nama, već počnu raditi ono za što su i stvoreni – da nam služe za našu dobrobit i zadovoljstvo.

No, zaborav je prokletstvo. Zaborav da naši programi nismo mi sami. Kad se uzme ta premisa i kroz njenu prizmu počne promatrati zbivanja oko sebe, postaje vrlo zabavno. Najvidljivije teme, poput sukoba između raznih subkultura, otkrivaju se odmah kao sukobi programa mode, zvuka i, posljedično – raznih 'svjetonazora' koji naglasak stavljaju na ovo ili ono. Sukobi između ideologija i religija pokazuju se sličnima. Ljudi koji bi se složili oko svih bitnih stvari, shvativši da imaju potpuno jednaka stremljenja ka ljubavi, sreći i blagostanju, te da nitko od njih nikome ne želi zlo, ne podnose se iz dna duše. Zamislino na trenutak da se nađu u razgovoru u nekim fantastičnim okolnostima, u kojima nitko ne bi nikome vidio lice, odjeću ni boju kože niti bi se mogli raspoznavati po jeziku ili naglasku. Vjerojatno bi već u tim okolnostima teže došlo do sukoba, jer ne bi bilo dovoljno vizualnih ili slušnih informacija koje bi mogle potaknuti reakciju raznih programa. Još je samo potrebno da se cenzorski 'biip' uključi na tek nekoliko najvećih i najdubljih programa, onih uz koje su ljudi najviše vezani i za koje misle da ih oblikuju ili se s njima poistovjećuju, recimo uz religijska ili politička pitanja. Nije isključeno da se ne bi opet oglasio neki tašti programčić željan pažnje, ali vjerujem da bi velik broj mogućih spornih pitanja iščeznuo. Ostala bi ona velika, a mala pitanja svakodnevnog života, a različitosti bi postale ljepilo, a ne točka razdora.

Znam da sad zvučim kao neki stari hipi, ali nisu hipiji bili ni toliko loši. Zapravo su moje analize programa više bile vezane uz svakodnevni život nego uz velika pitanja, ali princip je isti. Mmm, kako je fin ovaj sendvič s feferonima. Jedino što do prije desetak godina nisam volio ljuto. Jednom kad sam probao neko ljuto istočnjačko jelo, skoro su mi usta izgorjela. No, prije nekih trinaest godina četiri mjeseca smo svakoga petka svirali gažu u jednom klubu-restoranu i netko je ispred mene, kraj *pizze*, stavio nešto za što nisam niti čuo niti ikada probao: prilog zvan *tabasco*. Stavio sam par kapi i bilo je stvarno vraški

neugodno ljuto. Ali nešto me potaklo da ga isprobam i slijedećeg tjedna. Ubrzo sam bio takav ljubitelj *tabasca* da samo što ga nisam pio direktno iz bočice.

I tako, danas volim ljuto, a prije nisam.

U prijevodu, danas imam program za sklonost prema ljutom, kojega prije nije bilo. To je dobra vijest, shvatio sam; znači da programe mogu stvarati ako želim. Da mogu imati pravo glasa kod izbora programa. Što je pošteno, jer na kraju krajeva, ja ću se morati nositi s njihovim posljedicama.

Zaključio sam još nešto, s čime su se valjda prije mene susreli mnogi informatičari koji se bore protiv kompjutorskih virusa: često je lakše instalirati neki novi program o nekoj novoj temi nego deinstalirati ili promijeniti stari program. No, to i šefovi svijeta znaju. Zato se trude niti jedne sekunde ne pustiti nas na miru već nam plasiraju i utiskuju u nas nove i nove i nove programe, zahvaljujući kojima „sami od sebe” reagiramo baš onako kako su i zamislili.

To je osnovna razlika između mog programa za sklonost prema ljutoj hrani i mnogih drugih programa: njega sam sâm izabrao na temelju nekog svog ukusstva i želje, dok se program, recimo onaj obrazac o SAD-u kao „dobrim dečkima” i braniteljima demokracije, kojega sam cijelo djetinjstvo nesvjesno upijao kroz filmove, naselio bez moje volje. Nalik je onom programu koji mi je bio utisnut kroz partizanske filmove, gdje su partizani uvijek neki simpatični i valjivi dečki, a pritom požrtvovni, jednostavni i poštjeni, s tek ponekom sitnom i simpatičnom ljudskom manom, dok se Nijemci u tim filmovima ponašaju poput strojeva s greškom. Čak i kao budale. Polako i neumorno hodaju prema partizanskom mitraljeskom gnijezdu, bez ikakve namjere da se bace na zemlju, dok ih partizanski rafal ruši, kao da se ne radi o njihovu životu.

A u biti, na svim tim stranama nalazili su se samo preplašeni ljudi koji su se našli u situaciji u kojoj se nitko od njih nije želio naći. Svi bi oni najradije bili kod kuće, pili pivo ili gledali nogomet. Možda čak i zajedno. Ali ako ne slučaj ili prinuda, onda su bar neke od njih neki programi potakli da obuku uniformu, dok su neki drugi programi oblikovali javno mnijenje da bude rat. A neki treći programi ušli su u velike skupina ljudi na različitim krajevima svijeta da misle jedni o drugima ovo ili ono. U biti je riječ tek o nekoliko poluinformacija ili pogrešnih predodžbi, ali i one su dovoljne jednom kad netko pritisne 'enter'.

Ključno jest da se ljudi uglavnom ljute radi svojih programa, ni zbog čega drugog. Zapravo, i ne ljute se sami ljudi nego njihovi programi stvaraju kemijske reakcije u tijelu. Koliko smo puta samo nazočili raspravama u kojima su se sudionici osjećali pogođenima ako je netko napao njihov stav, smatrajući da je napao njih osobno? Ali nije, riječ je samo o nekom programu, stavu koji je

poput odijela – neko ga vrijeme nosimo, a kad se ponuđa bacimo ga i nabavimo novi. Mada, moram priznati, imam par kaputa koji su stvarno dugovječni, stari su nekoliko desetljeća i još toliko mogu izdržati bez problema. Da ne zaboravim, imam i par takvih programa. Iznošeni su, ali topli, dobro prijanjaju uz mene i ugodno se u njima osjećam, a sviđa mi se i kako u njima izgledam.

Pitanje je i znam li uopće koliko ih ima. Zato su izmislili psihijatriju i svakojake druge tehnike u kojima se čovjek oslobađa negativnih programa time što se suoči s njima i shvati da oni nisu on.

Evo me kako već neko vrijeme bacam drvlje i kamenje po njima, ali zapravo bih im trebao biti zahvalan. Kakav bi to bio život bez programa? Bi li uopće bio moguć? Bi li uopće bio zabavan? Pokušao sam zamisliti kako bi to bilo kad mi se nijedna pjesma na svijetu ne bi dopadala, kad ni jedna glazba ne bi bila uzbudljiva, ili kad ne bih mogao uživati vozeći se svojim omiljenim biciklističkim stazama. Doista trulo, u najmanju ruku. Tada bi se tek postavilo pitanje kojeg onda ima smisla živjeti. Ipak će biti da je riječ tek o malo mentalne higijene i svijesti o tome da su sve što mislimo da jesmo – tek programi. 'Ja' možda ne volim *rockabilly*, to je tek jedan od mojih programa, ali svakako sam njime zadovoljan. Donio mi je ista ona zadovoljstva koja je nekome od vas donio neki vaš program. Ne bih ga mijenjao, niti je na prodaju. (Uostalom, tko bi ga i htio?)

Kad se počne prepoznavati svaku svoju reakciju kao program, uvijek se dolazi do pitanja postoji li u nama ikakvo *ja* koje je izvorno, koje nije program? Koje je neizmjenljivo, što god da se vani događalo. Ah, pa znate već da postoji. Nema imena, jer i ime je tek program. Ali zato tako čisto od svih programa, to nešto što smo zapravo *mi* može voljeti apsolutno bilo kakvu glazbu jednakim intenzitetom. Ako može voljeti bilo kakvu glazbu, onda, analogijom, može voljeti bilo što uopće. A to znači da je lišeno straha, jer strah je – kažu neki mudraci – prava suprotnost ljubavi, a ne mržnja, koja je tek njegov proizvod. Oni su poput svjetla i tame, gdje se nalazi jedno, ne može na istom mjestu i u isto vrijeme biti drugo.

Sve je to sažeto u onoj prastaraj poučnoj priči ili anegdoti: kad je neku ženu Bog upitao zna li ona za samu sebe tko je. Ona je rekla: „Znam, ja sam prodavačica”. „Nisam te pitao što radiš, nego tko si”, opet reče Bog. „Ja sam majka troje djece”. „Nisam te pitao čija si majka, nego tko si?”..., i tako to možete i sami nastaviti unedogled.

Možda sad iz mene govori lijenčina koja ne voli promjene (To je jedan od mojih omiljenih programa; no, promjena zapravo niti nema ako je sve dio iste

čelinc. Jesam li dobro shvatio? Pa onda je opet sve u redu.), ali ja volim svoje programe i u njima uživam. Većinu njih, ili bar one kojih sam svjestan. Bojim se da nitko od nas nije lišen nekih programa koji mu stvaraju loš osjećaj, strah, bol i tome slično. Nije nam ih nitko namjerno naljepio, ili u lošoj namjeri, to ne. Neke smo nesvjesno pokupili od dobronamjernih ljudi koji nisu ni znali da ih imaju. Ali bilo pa prošlo. Mada su ti programi najvjerojatnije još uvijek ovdje.

Svakog se dana zateknem kako potpuno automatski osjetim antagonizam prema nečemu ili nekome. Uхватim se na djelu, ali uvijek *post festum*; program je već napravio svoje i potaknuo me na radnju ili misao koje možda sam uopće ne bih izabrao, da me nije preduhitrio. Ma neka ga, ako ga to veseli. Ako je već tako složeno deinstalirati sve stare, loše programe, barem mogu izabrati nove koje ću si sam instalirati. Možda jednog dana oni jednostavno brojčano nadjačaju. Ako je to uopće toliko važno, jer ne znam jesu li vam rekli, ali 'happyend' je jedna riječ, a ne dvije, i ne može se razdvojiti. Ako su okolnosti bile sretnе, sretno si proživio svoje dane. Ako su bile nesretne – sva sreća da si ih se riješio.

Imajući u vidu količinu programiranja kojem smo neprekidno izloženi, a u kojem važnu ulogu igraju deseci nepotrebnih zabranjenih ili obaveznih stvari u kombinaciji s držanjem ljudi u stalnom osjećaju straha i nesigurnosti, apsurdna vijest koju sam negdje u kolovozu 2009. prvo čuo u vijestima Radija 101, a kasnije vidio i u novinama, zapravo ne predstavlja ništa neočekivano niti čudno. Ticala se provođenja europskih (naravno) standarda o kakvoći voća i povrća. „U petoj, katkada i šestoj brzini jurenja prema Europskoj uniji (u pregovorima Hrvatske i EU koji me tako neodoljivo podsjećaju na pregovore muhe i pauka; *op. K. M.*) naša je država uvela još dvije euro-odredbe”, rečeno je na radiju. Naravno, kao i obično, bez ikakvog pitanja stanovništva kojeg će se ta odredba ticati. Ministarstvo poljoprivrede je donijelo/preuzelo Pravilnike o kakvoći voća i povrća.

Evo par odredbi o kojima je bilo riječi:

Jabuka ne smije biti neprskana niti smije biti smežurane kože i s crnim točkama; mrkva ne smije biti kvrgava, krastavci ne smiju biti zakrivljeni više od deset posto, grašak mora imati najmanje pet zrna; mahuna se mora prodavati sa stapkom, a špinat ne smije imati peteljku dulju od deset centimetara... Standard za svako voće i povrće je detaljno opisan, tek s nešto više tolerancije prema paradajzu. U opisu je stajalo da je dopuštena „kutinizacija njuške do jedan centimetar četvorni”. Mandarine su imale svoju optimalnu veličinu, češnjak minimalni promjer, a trešnje i višnje čak optimalni ekvatorni promjer. Na

Radiju 101 moglo se čuti zgodno predviđanje budućnosti kumice na placu, kojima će neizostavno pomoćno sredstvo postati ravnalo, šestar i logaritamske tablice. Kada to vidite, znači da nema straha. Za dobro svih nas, da nas više ne varaju kumice, počeli su se primjenjivati europski standardi o kakvoći voća i povrća.

Zvuči i kao kraj organske poljoprivrede, jer priroda je poznata po tome što se sastoji od samih iznimaka. Nema puno sumnje da će veliki proizvođači nehranjivih hibrida s lakoćom stvarati skulpture i lijepe oblike voća i povrća po želji, ali hoće li bakica iz Zagorja znati kako uzgojiti pravilni falusni oblik? I je li vam ikad palo na pamet da bi netko mogao staviti izvan zakona neprskanu jabuku? To je kao da je izvan zakona stavio prirodu samu. No, odluka nije čudna ako je se promatra iz perspektive šire akcije trovanja ljudi svakojakim aditivima u hrani, fluorom, GMO-om, aspartamom, elektromagnetnim zračenjima itd., sve u svrhu slabljenja mentalnih i duhovnih sposobnosti ljudi.

Nekim stjecajem okolnosti sve te odredbe o voću i povrću našle su se u medijima pa su se u Saboru na tren probudili iz dremeža i automatike podizanja ruku bez čitanja zakona za koje glasaju te zakon nije prihvaćen. Bar ne još, to je samo odgoda jer ako vrijedi u Europskoj uniji, vrijedit će i za nas, čim uđemo. S obzirom da svaki europski zakon ima prednost nad zakonom neke države-članice s kojim se našao u koliziji.

Sjećam se razgovora koji sam s jednim Slovencem vodio u Lipici, koji mi se požalio da se Sloveniji, kao članici EU, određuje i koliko će banana uvesti, a čak su, rekao je, propisane veličine povrća. To nećete naći u novinama. Kad smo već kod Slovenije i banana (doći ću opet na njih), prije par mjeseci moja je draga išla nekim poslom u Maribor, ali je počela jaka tuča pa su se svi auti s ceste sklonili pod krovove benzinskih pumpi. Upravo dok ovo pišem trebala je pasti tuča, ali su ispaljene protugradne rakete pa je nije bilo, vani samo pljušti. No, taj dan oko Maribora padali su takvi komadi leda da je bilo opasno biti vani i za aute i za ljude. Čekajući da nevrijeme prođe, razgovarala je s jednom Slovenkom koja se požalila da je u Sloveniji zabranjeno koristiti protugradne rakete, što je došlo kao propis Europske unije. Ne znam razloge, ali pretpostavljam da je riječ o nekoj mjeri „zaštite okoliša“, što je slogan kojim Illuminati rado mašu, bez obzira što su vlasnici svih trovačkih kompanija. I nema veze što tuča uništava usjeve, kome treba hrana, ionako nas ima previše. Što se spomenutih banana tiče, ta je Slovenka ispričala kako je cijena banana narasla za 300 posto jer je Sloveniji propisano koliko ih smije uvesti. Ispričala je još neke dramatične postotke, kojih se sad ne mogu točno sjetiti, ali bili su vezani uz

odnose plaća i troškova života, spominjali su se postoci od četrdeset posto na četiri ljudi i slično. To je pravo lice Europske unije, te ekspoziature Elite i stepenice prema stvaranju svjetske centralizirane države.

Maloprije sam spomenuo apsurdne Pravilnike o kakvoći voća i povrća, koji u Hrvatskoj nisu prošli, ali u Sloveniji, čije je zakonodavstvo već određeno zakonima Unije, oni su očito na snazi. Sjetio sam se još jednog, isprva kratkotrajnog zakona kod nas – onoga o pušenju. Jednoga su dana novine objavile da se taj zakon povlači nakon, ako se ne varam, samo šezdeset dana, zbog pritiska ugostiteljske struke. Pisalo je da je Hrvatska jedina europska zemlja u kojoj je taj zakon (koji je trebao zaštititi nepušače u kafićima, ali ispostavilo se da su oni sad bili prazni; gdje su nestali svi ti nepušači koje se štitilo?) povučen. Novinar se zapravo jadao kako smo mi jedina primitivna zemlja koja je odbacila taj napredni zakon. Došlo mi je da ga utješim jer sam, već shvaćajući metodu malih koraka, znao da je to samo privremeno i da će iz drugog pokušaja proći, jer će prvobitni balon bunta biti ispuhan i svi će pomalo biti spremni na to što dolazi. Tako je i bilo. Da ne zaboravim, i da ne bi bilo zabune, sve je to bilo zato jer je Hrvatska potpisnica neke Europske konvencije o nepušenju ili nečeg sličnog. Toga se sjetim svakoga dana kad vidim ljude kako bezrazložno drhture na hladnoći ili kiši pušeci ispred kafića, umjesto da uz cigaretu i kavu s konobarom izmjenjuju novosti iz sporta ili susjedstva.

Na stranu sad s raspravama o tom zakonu (kojih nije manjkalo), pitanje glasi: misli li itko da će biti samo tako moguće odbaciti zakon o kutinizaciji površke paradajza ili o zabrani pušenja jednom kad uđemo u EU i kad većina svih zakona bude dolazila od drugdje te će biti nadređena zakonima izglasanim u Saboru?

Neke krupne stvari već su šaptom prošle. Prije koju godinu u meni je tiptala nada da će biti bar nekakav mali referendumčić prije nego što na dvadeset godina pristanemo na reket svjetske vojske (NATO). Nada se nije ostvarila, što sad, morat ćemo valjda pobacati svo naše željezo (koje nam obavilo posao kad je trebalo i dobro poslužilo u našim regionalnim sukobima, gdje su i susjedi s kojima smo ratovali bili na istom tehničkom nivou) i kupiti od reketara sve novo, mada nije izgledno da nam uopće treba. I da, hrvatski će vojnici ponosno sudjelovati u akcijama diljem svijeta s kojima nemamo nikakve veze i čiji politički ciljevi također služe agendi.

Ali nijedna politička struja ne zagovara ikakav referendum oko ulaska u EU. To je tužno. Nemojte misliti da sam ljubitelj naših vladajućih struktura niti da imam iluzija oko toga da se privatni interesi neprekidno skrivaju iza javnih.

Ali na temelju gore iznesenih zbivanja oko odbačenih zakona, ipak mi se puno više sviđa takva situacija gdje se problemi i nesporazumi odraduju u vlastitom dvorištu, među domaćima. Gdje imaš kome zakucati na vrata kad te nešto svrbi ili ti se ne sviđa. Odeš na Markov trg, odeš u novine, galamiš i vičeš, skrećeš pažnju na sebe i svoj problem i netko je prije ili kasnije prisiljen saslušati te, jer živi ovdje zajedno s tobom.

Kako će to izgledati za koju godinu? Vidim sliku u glavi gdje šaka poljo-privrednika na traktorima vozi sve do Bruxellesa, plaćajući skupe autopute. Kad su tamo stigli, netko obavijesti nekog činovnika da pogleda kroz prozor na tu živopisnu skupinu ljudi. „Što hoće ovi dolje?“, pita ovaj. „Pojma nemam. Nitko ne razumije što pričaju.“

„Pa otkud su, tko su uopće oni?“

„Ma vrag će ga znat', iz neke južne pokrajine od tek par milijuna ljudi, ne mogu joj se sad sjetiti imena. Što da radimo s njima?“ Činovnik koji se bavi propisima koji obuhvaćaju šesto milijuna ljudi se zamisli i reče: „A ništa, pozovi policajce da im napišu kazne radi nepropisnog parkiranja. I nek' idu doma. I da, recite da ćemo razmotriti što ih muči. Kad na vrbi zavrbi. Ovo zadnje im nemojte reći“. I, pijuckajući kavu iz automata, nastavi čitati novine...

Odredbe o zakrivljenosti površine povrća zvuče tako apsurdno da bi se čovjek nasmijao kad stvar ne bi bila tako mrtvačko-orvelovski ozbiljna. Mnoga do prije par godina nezamisliva pravila postala su sastavni dio naših života; vrlo brzo smo uvjetovani da tim ili onim putem više ne idemo, da je ovaj ili onaj način nešto neprirodno. Čak su i neki naivci u mom neboderu stavili kamere (radi bolje "sigurnosti"), ne shvaćajući što zapravo rade i u čiji rog pušu. Već ponekad sam sebe uhvatim kako pazim na svaki korak na ulici, što je osjećaj koji sam, recimo, vrlo brzo razvio boraveći u SAD-u svega nekoliko dana. Tamo ionako svi pričaju o tome je li nešto zakonito ili ne, što mi je zvučalo doista neprirodno, a Hrvatska mi je iz te perspektive izgledala kao zemlja puna prave opuštene slobode. Par puta me po okolici Medforda u Oregonu vozio neki simpatični brkati taksist imenom Gary. Jednom je spomenuo kako tu postoji neka mlada žena koje se tim krajem vozi biciklom, ali bez gornjeg dijela odjeće. Već ju je dvaput vidio i očigledno mu se dopala mlada biciklistica u toplesu. I kaže on nakon toga: „Ok, she can do it. It's not illegal“. („U redu je, smije to raditi. To nije protuzakonito.“) Shvaćate što želim reći? Je li bi vama palo na pamet razmišljati o zakonu u tom kontekstu?

Taksist Gary, zadovoljan zbog legalne biciklistice u toplesu

Drugom prilikom sam zapalio cigaretu na manje od dvadeset stopa od kafića, a toliko je zakonom propisano da pušač mora najmanje biti udaljen od ugostiteljskog objekta. Prišla mi je konobarica i to mi objasnila, dodavši: „It's against the law, please don't do it.” („To je protivno zakonu, molim vas nemojte to raditi.”) Ali nikog nema, pusta je ulica, velim ja konobarici. „I could be fired” („Mogli bi me otpustiti”), kaže mi konobarica, sve vrlo ljubazno, ali vidjelo se da joj nije svejedno pa sam ugasio cigaretu. Trećom prilikom sam u pet do devet ujutro došao u neki kafić na periferiji Washingtona, uokolo nigdje nikoga. Radno vrijeme je bilo od devet, unutra su već bili i vlasnik i osoblje, svi na svojim mjestima. Mislite da sam dobio kavu? Ne, ljubazno mi je rečeno da rade tek od devet. I tako smo svi skupa sjedili, gledali u prazno i čekali točno devet da se, poput robota, pokrenemo. I tako posvuda. Bar desetak puta sam u dva tjedna čuo riječi „law-against the law”, „illegal-legal” iz usta običnih ljudi i u sasvim prozaičnim situacijama. To je dresura. I zato mi se uvijek ponavlja isti osjećaj nekog unutrašnjeg olakšanja kad nakon deset ili petnaest dana u anglo-saksonskim državama („please, step out, sir”) kročim na Pleso, među one naše

carinike ljudskih lica i isto takvog ponašanja. Umornog ili ljubaznog, sklonog ćaskanju ili nervoznog i neljubaznog, ali ljudskog.

Nekada sam se divio ideji pravne države i vladavine zakona, ali ona se sve više pretvara u institucionaliziranu diktaturu. Ne moram ići daleko da bih provjerio svoju tvrdnju, dovoljno je pogledati mnoge postupke zagrebačkih vlasti, dakle grada u kojem živim, u kojem se donose pravila koja nitko ne želi. Ali ništa se tu ne može – vlasti su izabrane na izborima (tko zna kakvim sve manipulacijama) i one su, tehnički govoreći, izraz naše volje. No, kad niz njihovih postupaka to nije, tu se ne može ništa, oni će svoje progurati bez obzira na sve. Svoje, ne naše. Negdje se izgubio smisao. Ili još bolje: netko ga je namjerno zagubio nastojeći ustrojiti ljudske umove. Na sreću, kaskamo za nekim 'naprednijim' zemljama. Ne žalim se, nego se hvalim. Kod nas nitko tako ne govori niti tako razmišlja. Što, naravno, ne znači da smo svi kriminalci. Većina nas radi sve normalno, i vjerojatno u skladu sa zakonom, samo što nitko ne razmišlja o tome u tako represivnom obliku. Ako je pred zatvaranje, ili ako nema ljudi, ili ako je riječ o nekoj zabačenoj birtiji, najvjerojatnije će ti konobar dopustiti da zapališ kad ionako nikoga nema pa nemaš kome smetati, a nema ni policije na vidiku, a i da ima, teško da će te policajac legitimirati zbog pušenja ili da će konobar dobiti otkaz. Svaka čast zakonima, ali život je složeniji od onoga što oni mogu predvidjeti. Ostaje na nama, da svaku situaciju sami procijenimo, u skladu s unutrašnjim kompasom. A i većina ljudi ima u sebi one jedine prave, unutarnje zakone. Za onu manjinu koja će stvarati nered tu su zakoni. A nas ostale možete za promjenu slobodno pustiti malo na miru.

To nas vraća na ono voće prema algoritamskim tablicama. Kako su ono rekli... to su europski standardi. Standardi jesu, ali ne voća, nego ljudskih umova. Briga trešnju koliko centimetara ima u 'ekvatoru'. Ali ljude napraviti zatočenicima besmislenih pravila i okružiti ih opasnošću koja prijeti sa svih strana – kako od 'terorista' s jedne strane, tako od ruke zakona s druge strane, i kad je ima u blizini i kad je nema – to je europski, dapače, svjetski standard. Pazi kuda hodaš, prijatelju, nevidljiva opasnost vreba sa svih strana. Ako te trešnja ili špinat izda, imaš problem. I nemoj slučajno prodavati jabuku koju prethodno nisi zasuo otrovom. Dobrodošli u novu Europu, diktaturu u rukavicama, ruku punih pravilnika i nasmiješenog lica. Nasmiješenog bar još neko kraće vrijeme.

4. poglavlje

ŠOKREOV ZAKON OBRATNOSTI

Nedavno me niz priča podsjetio na zakon koji sam iznenada otkrio jednog danog dana, dok sam još studirao. Po uzoru na legendarne Murphijeve zakone skromno sam ga nazvao – „Šokreovim zakonom obratnosti”. Inspiraciju je dala situacija u kojoj se netko žalio kako je na ispitu dobio trojku dok je njegov kolega, koji je jednako loše znao kao on, dobio peticu. Tada je ta osoba razmišljala kako bi se trebala žaliti profesoru zbog nanešene nepravde. „Čekaj malo”, kažem ja u trenutku iznenadnog prosvjetljenja. „pa jesi li ti znao za pet?”

„Nisam”, kaže on, „ali ako je njemu mogao dati pet, mogao je i meni”.

„Ali profesor je zapravo bio pravedan prema tebi”, velim, „kojem je dao trojku, a njega je nepravedno ocijenio peticom”. Ako pričamo o pravici, to bi značilo da bi se ovaj drugi, koji je dobio pet, trebao žaliti na nepravdu, zar ne?

Tako je počelo. Svoju sam temeljnu ideju, kako je sve obrnuto od onog kako se čini ili zvuči na prvi pogled, počeo razrađivati prvo uočavajući zakon obratnosti u mnogim službenim imenima. Čim se nešto ističe, uočio sam, znači da je situacija upravo obrnuta. Imao sam za tu tezu cijeli niz primjera od kojih se sada sjećam tek nekoliko njih. Recimo, danas nestala Demokratska republika Njemačka. Skoro da nije bilo manje demokratske zemlje Istočnog bloka. U DDR-u, pola je nacije špijuniralo drugu polovicu za tajnu službu. Ali u imenu je ponosno nosila naziv – demokratska. Sjetimo se onda marionetske Nezavisne Države Hrvatske, koja je bila sve samo ne ‘nezavisna’. Pada mi na pamet i bosanska valuta – konvertibilna marka. Konvertibilna? Pa riječ je o državi koja je praktički međunarodni protektorat. Ništa nije dalje od toga da joj je valuta konvertibilna. Ali ipak se ta riječ, koje nema kod drugih nekonvertibilnih valuta, pa ni onih konvertibilnih, ponosno šepuri u njenom nazivu.

Nedavno me na taj davno otkriveni zakon podsjetilo jedno razmišljanje koje sam čuo na temu poznate izreke kako bi djeca trebala poštovati svoje roditelje. To je u biti pogrešno, rečeno je, jer zašto bi roditelji bili iz čistog mira preplaćeni na dječje poštovanje? Prava izreka bi trebala glasniti: roditelji trebaju zaslužiti poštovanje svoje djece svojim ponašanjem i postupcima. To već zvuči poštenije, zar ne? Mada će se svatko od nas na prvu loptu automatski složiti s time da „djeca trebaju poštovati roditelje”.

Pa onda: čempres. Danas sinonim za groblja i smrt. A evo što o čempresu piše u Rječniku simbola. U mnogih naroda to je sveto stablo te se zbog duga vijeka i trajnog zelenila naziva – stablom života. U Europi je, piše dalje, „čempres žalobno stablo, ali premda je tako starog podrijetla, možda je to loše tumačenje općenitog i prvobitnog simbolizma svih četinara koji nepokvarljivom smolom i zimzelenim lišćem evociraju besmrtnost i uskrснуće.” U drevnoj su se Kini, da bi se dugo živjelo, jele sjemenke čempresa jer su bile bogate supstancom ‘jang’. Plamenom koji bi se dobio paljenjem sjemenja otkrivali su se nefrit i zlato, koju su bili simboli besmrtnosti. Kao simbol besmrtnosti, čempres se nalazi i u ložama kineskih tajnih društava.

Bijela golubica, koji koristimo kao simbol mira, drevni je znak za sumersku božicu razaranja Semiramidu.

Mnogobrojne ideje i predaje o kraju svijeta, koje zapravo govore o kraju jedne ere ili razdoblja, Hollywood je kroz brojne izokrenuo u svakojake varijante smaka svijeta.

Tada sam na radiju čuo pjesmu *Love Hurts*. Uostalom, postoji tisuće pjesama u kojima se ljubav povezuje s boli. Ali kako to može biti, pa jedino što Ljubav nikad ne bi napravila jest – povrijedila nekog. To je protivno njenoj naravi, koja je sretna, nesebična i izvor svega pozitivnog na ovom svijetu. Bit će da se u pjesmama radi o kemiji, egu, strahu ili nečem petom što pogrešno smatramo ljubavlju.

U zakon obratnosti savršeno se uklopila i naša predodžba i program koji imamo uz urin. Bljak, pišalina, fuj, bježmo što dalje od nje! A ne daj bože da bismo je pili. A kad ono, o čemu zorno svjedoči urinoterapija, nema napitka bolje pripremljenog za naše tijelo. Za razliku od izmeta koji je čisti otpad, izlučivanjem urina se, između ostalog, izlučuju neke tvari ili elementi kojih u tom trenutku imamo previše te tako služi za regulaciju. To znači da je urin prepun korisnih tvari i, što je najvažnije, kao ni kod jednog drugog napitka, pripremljenih baš za naše tijelo jer iz njega stižu. U knjizi *Tajne urinoterapije* piše da se, osim što liječi rak, artritis, bolesti srca, dijabetes, astmu i drugo, urin može

konstitui i protiv AIDS-a. Naime, prepun je antitijela, a to je upravo ono što obojelicima protiv AIDS-a treba.

Nebrojeni klinički i laboratorijski testovi provedeni u Japanu, Kini, SAD-u, Švicarskoj i drugdje pokazali su da urin, osim uree, sadrži enzime svih vrsta, vitamine, antitijela, vrijedne soli i minerale, karbonate, bikarbonate, pigmente, ugljikohidrate i hormone. Oni koji svakodnevno popiju čašu svog urina kažu mi da zapravo ima okus kao mlačno pivo ili bolji. Problem je, naravno, što svi mi imamo ugrađen neki sasvim drugačiji program. No, zato nam može pomoći zakon obratnosti, koji jasno kaže da je sve drukčije od onoga kako se čini na prvi pogled.

Pa onda, postoji slavna izreka „*no pain – no gain*”. Bez muke nema nauke, rekli bismo mi. Do rezultat se može doći isključivo mukotrpno ili nikako. Kakva glupost. Najbolje stvari, stvari koje se žele dogoditi, koje su nam namijenjene i koje volimo, idu lako i same po sebi. Ili bi barem trebale tako ići kad bismo maknuli iz sebe „*no pain no gain*”-program. Zbog njega, ako nam nešto ide lako, mislimo da smo u nečemu pogriješili, da to nije to, da nismo zaslužili rezultat. Ali sjetimo se Tesle i Edisona. Edison je do svakog otkrića dolazio mukotrpno, radeći dvadesetak sati na dan metodom pokušaja i promatanja, bikovskom upornošću, i konačno bi, nakon niza propalih pokušaja, uspio postići rezultat. Nikola Tesla, s druge strane, nije pokušavao. On je jednostavno napravio. Nije smatrao da je muka dio izumiteljskog procesa, već zabava i nespuitana igra. Ne treba ni spominjati da su njegovi rezultati daleko nadmašili Edisonove, mada nikad nije dobio zasluženi status, za razliku od tog američkog grubijana i sirovine.

Brojne primjere zanemarivanja zakona obratnosti vidimo i u politici. Recimo, ideja da treba ići u rat da bi se stvorio mir. Pa američke Federalne rezerve koje nisu niti federalne niti rezerve. Hrvatska demokratska zajednica. Koliko je demokratska moglo se vidjeti već u više prilika. Pa onda – „teorija urote”. Teorija *my ass*! Zašto je ne bismo pošteno nazvali – „praksom urote”? Ali tada ne bi vrijedio zakon obratnosti, jedan od temeljnih u našem društvu.

Tako je to, za novo vrijeme potreban nam je novi rječnik.

Sjećate se Orwelove 1984.?

Genijalna knjiga, za one koji vole podžanr SF-a koji istražuje utopije/distopije i pokušaje da se konstruira savršeni svijet. Ja osobno obožavam takve romane. Iz te obitelji padaju mi na pamet još *Vrli novi svijet* od Huxleya, *Mi* od Zamjatina, *Fahrenheit 451* od Bradburya, a kod nas *Tamara* od Živka Prodanovića.

U svim tim romanima do savršenstva se pokušalo stići kroz totalitarizam. Što se, naravno, pokaže potpuno izopačenim.

Stvar postane zabrinjavajuća kad shvatite da u nekim aspektima svijet oko nas počinje nalikovati svjetovima iz tih romana. Jedan od tih aspekata su manipulacije riječima. One su važne jer oblikuju misli. Stoga se njima stalno manipulira, nije to više ništa toliko novo. Bezazlen izraz „konačno rješenje” za vrijeme Trećeg Reicha dobio je zastrašujuće značenje. Te dvije riječ sadržavale su u sebi smrt šest milijuna ljudi.

Orwellovi vlastodršci bili su u tom pogledu pošteniji od nacističkih vlastodržaca i skovali su nove pojmove poput **Zločina mišljenja** (čak i pomisliti da bi država mogla biti u krivu u bilo kojem smislu), **Policije misli** (engl. *Thinkpol* – policija misli čija je uloga eliminirati zločin mišljenja pomoću špijuniranja, nadzornih kamera, itd.), **Crnobijelo** (prihvatanje svega što vlasti govore bez preispitivanja i, kao što je to Orwell opisao: „...lojalna spremnost ustvrditi da je crno bijelo kada partijska disciplina to zahtijeva. To također označava sposobnost da čovjek vjeruje da crno jest bijelo, štoviše, da zna kako crno je bijelo, te zaboravi da je ikada mislio suprotno.”) Tu su zatim **Pačji govor** (govoriti bez razmišljanja, slično gakanju patke) **Zločin lica** (pokazati bilo koji izraz lica koji bi nadzorna služba Velikog brata mogla protumačiti kao da nešto skriva. Mogao bi to biti pogled zabrinutosti ili nedostatak reakcije na službena priopćenja, odnosno izostanak ispravne reakcije na navodne ‘pobjede’, uključujući to da se ne slavi pobjeda u ratu), **Dvomišlje** (odbijanje ili nesposobnost da se uvidi kontradiktornost, kao i imati dva kontradiktorna uvjerenja istovremeno, te vjerovati da su oba istinita). Primjer ovoga zadnjeg je, napisao je u jednoj od svojih kolumni David Icke citirajući „sljedeći komentar momčine Georgea Busha”: „Vidite, mi volimo... mi volimo slobodu. A to je nešto što oni nisu razumjeli. Oni sve mrze; mi sve volimo. Oni djeluju iz mržnje; mi ne tražimo osvetu, mi tražimo pravdu iz ljubavi”. Ta izjava od nas zahtijeva, napisao je Icke, da vjerujemo kako je ljubav isto što i masovno ubijanje civila. Ovo je posve očigledna, nemoguća kontradikcija, odnosno dvomišlje.

Elementi orvelovskog društva pomalo su već oko nas. Najbolji dokaz za tu tezu mali je rječnik koji je složio David Icke. Manipulaciju jezikom, pojmove s lijeve strane smislili su profesionalci za politički marketing. Tumačenja s desne strane predstavljaju način kako da dešifriramo što se doista poručuje.

Američki interes: interes onih koji kontroliraju Sjedinjene Države, a svatko tko se opire tom nadzoru djeluje „protiv američkih interesa”.

Nacionalna sigurnost: sigurnost vlasti u skrivanju njihovog Plana i kontrola ljudi kroz povećanu sigurnost kako bi se spremno dočekale fabricirane opasnosti.

Protuvladine skupine: bilo koja organizacija koja nastoji prozvati i izazvati državnu diktaturu. Stoga su osumnjičeni kao krajnje opasni anarhisti ili potencijalni teroristi.

Ekstremist: svatko tko govori bilo što što odstupa od države prihvaćenog obrasca (vidi također 'militant'). Za one na vlasti redistribucija bogatstva s ultra bogatih na one koji gladuju predstavlja 'ekstremizam'.

Teorija urote: svaka tvrdnja da oni na vlasti lažu i slijede Plan koji skrivaju od javnosti.

Desno i lijevo/Konzervativno i liberalno: izrazi smišljeni kako bi svako pitanje prikazali kao crno-bijelu opreku, te prikrili činjenicu da svaka rasprava ima više od dvije strane.

Izgradnja nacije: poslije bombardiranja i invazije na cilnu zemlju postavite marionetsku vlast koja zastupa vaše interese i istovremeno tvrdite da je to vlast koju je izabralo domicilno stanovništvo. Bit će to jamstvo da zemlja ide u smjeru koji vi diktirate, ali bez otvorenog nadzora s vaše strane.

Održavanje mira: okupacija zemlje pomoću strane vojske.

Mirovni proces: ostavljati dojam da se zalažete za mir, dok je ustvari riječ tek o međurazdoblju koje prethodi pokretanju daljnjih osvajanja kroz rat.

Oslobađanje: masovno ubijanje i terorizam usmjereni protiv civilnog stanovništva u ime zaustavljanja terorizma, što nema baš nikakve veze s ljudima koje ubijate ili ste ih doživotno osakatali.

Rat protiv terorizma: neprestano ponavljanje ovog procesa.

Napad: kada su Amerika i kompanija mete.

Odmazda: kada Amerika i kompanija napadaju.

Samoobrana: ubiti momka prije nego on stigne i pomisliti da bi ubio tebe.

Prilog za kampanju: mito

Obrazovanje: pranje mozga

Dobri građani: robovi koji ne protestiraju zbog toga što su robovi ili čak nisu ni svjesni da su robovi.

Jednakost: svakog učiniti robom.

Demokracija: izabrana ili čak i neizabrana diktatura u kojoj većina često glasa za gubitnike. Pogledaj također tiranija neupućene većine.

Zločin: prekršiti zakon koji je usvojen bez naše suglasnosti ma koliko apsurdan bio.

Sloboda tiska: sloboda da se izvještava službena verzija događaja.

Nulta tolerancija: nasilje.

Slobodna trgovina: korištenje robovskog rada za izradu vaših proizvoda u najsiromašnijim zemljama svijeta što plaćate par centi, a zatim ih izvozite bez carinskih pristojbi u najbogatije zemlje gdje ih prodajete po najskupljim cijenama. Znači i baciti svoje jeftine proizvode na tržište bilo koje zemlje, i tako uništiti lokalno gospodarstvo i sredstva za život najsiromašnijih naroda svijeta.

Konkurencija: natjecanje transnacionalnih korporacija kako bi se utvrdilo koja je najefikasnija u izrabljivanju globalne populacije.

Propaganda: sve ono što govore vaši protivnici zato što vi jedini govorite istinu.

Sloboda: ropstvo.

Zabavno, zar ne?

Iskrivljena uporaba ovih i drugih riječi, tvrdi David Icke, smišljena je s ciljem da u svijest, a posebice u podsvjesni um, usadi lažnu sliku stvarnosti. Takvom manipulacijom ljudi postiže se to da oni sebe i svijet doživljavaju na način kako to odgovara ambicijama njihovih lidera.

Da nisam sve to sam vidio ne bih vjerovao. Jer to je suvremeni orvelovski 'novogovor' iz novina.

Nema sumnje, zakon obratnosti radi jednako dobro ili čak bolje nego kad je iznesen na svjetlo dana. Za ovo poglavlje, priči je kraj. Ili – prema zakonu obratnosti – tek početak.

5. poglavlje

PROGRAMERI PROŠLOSTI

Imajmo na umu da je povijest samo film u našem umu. Naš um je platno, možda i projektor, ali taj film ni u kojem slučaju nije naš film. Za filmove se uobičajeno kaže da pripadaju režiserima (pa onda kažemo: film Briana de Palmu ili film Sergia Leonea), mada su oni proizvod tima ljudi, a pravno gledano autori su režiser, scenarist, autor glazbe itd. – mislim da ima ukupno pet kategorija na koje se dijeli autorstvo filma. No, ostanimo i mi kod te filmske tradicije, pa se zapitajmo – čiji je film povijest koju znamo? Tko je izrežirao i napisao tu priču, čiji se glavni zaplet tako duboko urezao u nas da nam se ponekad čini da je vidimo u bojama, kao da svjetovi prošlosti još uvijek žive. Naravno, ne vidimo ih uistinu, niti smo ih ikad vidjeli, ali naša memorija se služi slikama koje je vidjela u filmovima, knjigama i drugdje pa stvara varljive, ali uvjerljive prikaze događaja i ljudi.

Čitajući detaljno potkrjepljenje knjige istraživača kao što su William Engdahl, David Icke i drugi, osvjedočio sam se da je novija politička povijest kakvu poznamo (navodno – najbolje dokumentirano razdoblje u povijesti) samo jedna interpretacija, ništa više. Uz to, netočna interpretacija. Kako sad to, reći ćete vi, zar je moguće reći da se Drugi svjetski rat nije dogodio, ili da se neki drugi važni događaji nisu zbili kada je rečeno da su se zbili? Naravno, zbili su se, ali povijest jest i skupljanje informacija i nešto puno važnije – interpretacija informacija.

Kad se prvi put sretnete s drugačijim interpretacijama događaja, nalikuju kuriozitetima. Zato vas privlače, hoćete još, o njima ćete razgovarati i prepričavati ih, mentalno gimnasticirati, praviti se pametni pred drugima ili se zbog njih naljutiti, ali jedna, a niti par lasti, nikad nisu činile proljeće, pa tako niti te usamljene knjige neće napraviti pravo proljetno čišćenje naše glave opterećene

konceptima i podvrgnute masovnoj hipnozi. No, ako se dovoljno dugo izlažemo svim tim manje poznatim podacima i događajima koji nisu dio općeg znanja, pa još ako se privremeno isključimo iz glavne struje informacija, s vremenom će se možda dogoditi ono što je na nekoliko mjesta u svojim knjigama napisao David Icke, dok je iznosio dokumente i izvore za drugačiju interpretaciju povijesti. Ne može se dovoljno jako naglasiti koliko je važno, rekao je on po prilici, shvatiti da su se događaji doista ovako zbivali, da ovdje pričamo o stvarnosti, o pravoj povijesti.

Čini mi se da je morao to tako dramatično naglasiti jer se našao sam protiv puno jačeg i brojčano nadmoćnijeg neprijatelja – skoro cjelokupnog obrazovnog i znanstvenog sustava cijelog svijeta, a nije mu cilj bio tek ispričati zanimljivu priču.

U Orwellovj 1984-toj rečeno je da onaj tko nadzire sadašnjost taj nadzire prošlost, a onaj tko nadzire prošlost taj nadzire budućnost. To je svakako vrlo točno. Zamislimo ovu situaciju: otvorite udžbenik iz povijesti za osmi razred osnovne škole, prolistate dio kratkog poglavlja (jer, mada djeci preduga, sva su poglavlja u školskim knjigama kratka) o Drugom svjetskom ratu. Na svoje iznenađenje ustanovite da tamo ne piše kako je Njemačka napala Poljsku, pa su onda Britanija i Francuska objavile rat Njemačkoj itd., kako već ta priča uobičajeno glasi. Ne, ovo je drugačiji udžbenik, u kojem piše prava povijest. U njemu piše da je mala vrhuška ljudi koja je upravljala svim tim zemljama (mada njihova odanost ne pripada niti jednoj od njih) pripremila teren za Hitlerov dolazak na vlast, financirala ga i naoružala, pa koordinirano pokrenula događaje s ciljem da se stvori zaista veliki pokolj stanovništva koje je manipulacijom uvučeno u rat, kako bi se stvorio razlog da se osnuju Ujedinjeni narodi kao preteča buduće svjetske vlade koju će nadzirati te iste grupacije koje su izmanipulirale Drugi svjetski rat, kako bi ljude navele da se dobrovoljno odreknu vlastitog suvereniteta i prihvate diktaturu, niti ne znajući što im se kuha.

Zamislite da naša djeca u osmom razredu to uče u školi. Zamislite da smo mi to učili, i mnogi drugi. Bi li svijet oko nas, kojeg mi stvaramo, bio isti da su ove informacije javno dostupne i raširene?

Mnogo toga oko nas ne bi se dogodilo kao što se dogodilo, samo da su povijesni udžbenici drugačije napisani.

Isto to vrijedi i za daleku prošlost.

Ma još i više.

Usprkos mojoj opsesiji drevnim vremenima, pretpotopnim civilizacijama, paleokontaktima, kataklizmom, ta mi se slika ukazala tek nedavno, zahvalju-

put nekim detaljima u dvjema knjiga koje sam čitao. Prva je *Sudenje Darwinu* Phillipa Johnsona, u kojoj je razobličen mit o nastanku života koji nudi darvinistička teorija evolucije (koja se bez ikakvog pravg temelja proglasila autoritetom za to pitanje), kao i mehanizmi kojima to radi.

Druga knjiga jest *Kataklizma – zadivljujući dokaz kozmičke katastrofe 9500 pr. Kr.* D. S. Allana i J. B. Delaira, u kojoj je na jednak način razobličen mit o tzv. „ledenim dobima” kojih najvjerojatnije nikada nije bilo, mada su u našoj svijesti tako žive slike dlakavog mamuta koji se propinje u snijegu, sabljastog tigra kako izviruje iz kamene pećine u snježnoj pustoši, i brojnih stripova koji su prikazivali to, za život navodno krajnje neugodno, razdoblje.

Neću se na ovom mjestu detaljno baviti niti jednom niti drugom pričom, autori knjiga već su to napravili puno bolje.

Pažnju su mi u njima privukli slični obrasci i detalji u onim poglavljima koji su pokazivali kako su teorije darvinizma i ledenih doba zauzele prostor. U oba slučaja to je bilo relativno naglo, i usprkos mnogim argumentima pripadnika tih struka.

Primjerice, Darwin se sa zagonetkom fosila nosio onoliko koliko su dopuštale obeshrabrujuće činjenice, ali je na pojedina pitanja iskreno morao odgovoriti kako „Ne mogu dati zadovoljavajući odgovor”, a povremeno se u njegovim spisima javljao znak očajavanja, kao u sljedećoj rečenici: „Za prirodu se gotovo može kazati da se je čuvala od čestog otkrivanja njezinih prijelaznih ili povezujućih oblika”. Ali, Darwin nikad nije izgubio vjeru u svoju teoriju; jedina je zbrka nastajala kada je valjalo razjasniti neposlušne aspekte fosilnog zapisa.

Treba reći da Darwinova teorija ne samo da je predviđjala da će fosilni prijelazni oblici biti otkriveni već je podrazumijevala da će potpuno očuvani fosilni zapisi biti uglavnom prijelazni i da će ono što zamišljamo kao utvrđene fosilne vrste biti razotkriveno tek kao proizvoljne postaje u procesu stalne promjene. Darvinizam je također uključivao važno predviđanje o izumiranju, kao nužnoj posljedici borbe za opstanak. Darwin je shvaćao da njegova teorija zahtijeva obrazac izumiranja čak postupniji od obrasca evolucijskog nastanka. No, u nekim slučajevima, iščezavanje cijelih skupina bića, kao što su amoniti, dogodilo se čudesno naglo.

Zastanimo na trenutak i razmislimo što jedna nepristrana osoba može misliti o Darwinovoj teoriji evolucije u razdoblju neposredno nakon objavljivanja *Postanka vrsta*. Jer, nasuprot raširenoj predodžbi, opozicija Darwinovoj teoriji jedva da se može pripisati vjerskoj predrasudi. Među skepticima su bili

vodeći paleontolozi i geolozi toga vremena, upravo oni koji su bili najbolje informirani o materiji.

Svakako, moglo se fosilnim dokazima provjeriti teoriju, da su je Darwin i njegovi sljedbenici željeli provjeriti. Darwin je bio kategoričan da je broj prijelaznih posrednika morao biti golem, čak 'nepojmljiv'. Možda su dokazi o njihovu postojanju nedostajali, jer je 1859. samo malen broj svjetskih fosilnih ležišta bio istražen, a i zato što istraživači nisu znali što da traže. Kad su paleontolozi jednom prihvatili darvinizam kao radnu pretpostavku i istražili brojna nova fosilna ležišta u nastojanju da potvrde teoriju, ta se je situacija trebala promijeniti. S vremenom se moglo očekivati da se fosilni zapisi uvelike razlikuju i da budu daleko više darvinistički.

Međutim, test da se provjeri teorija ne bi bio pošten kad ne bi bilo moguće da teorija padne. No, kako piše Phillip Johnson, „vjerovanje u Darwinovu teoriju razmahalo se znanstvenim svijetom takvom neodoljivom snagom da je ubrzo postalo ortodoksija”. Dodaje da je „plima bila tako nesavladiva da su čak i najprestižniji među znanstvenicima trenutno postali prošlost jer se nisu pridružili pokretu”.

Paleontolozi su postali toliko okrenuti novom načinu mišljenja da su studije o fosilima bile objavljivane samo ako su išle u prilog teoriji, a ako su pokazivale izostanak evolucijske promjene, tada ih se odbacivalo kao neuspješne. Darwinizam je „prošao fosilnu provjeru”, ali samo zato jer mu nije bilo dopušteno propasti. Kroz vrhovne znanstvene institucije pružana mu je sva pomoć koju je trebao; ako se niste popeli na taj val, ubrzo biste se udavili u njemu. Čemu takva iznenadna strast prema jednoj opskurnoj i netočnoj priči?

Doći ćemo i na to.

Prije toga napomenimo da je slično bilo i s rođenjem teorije o ledenim dobima, koja je zapravo iz poimanja prošlosti izgurala ideje niza katastrofa koje su oblikovale Zemlju i to ne samo u vrijeme dinosaura, nego i u geološki nedavno vrijeme. I opet, nisu zagovornici tzv. 'katastrofizma' bili nekakvi teolozi koji su time htjeli potvrditi vjerodostojnost Biblije i kršćanstva, nego najugledniji znanstvenici svoga doba koji su imali uvid u podatke te su ih znali iščitavati.

Čini se da je katastrofa koja je pogodila Zemlju prije nekih jedanaest tisuća godina imala kozmički uzrok, a potpuno je promijenila lice Zemlje. Tragova tog događaja ima posvuda, kako onih koji su velikih, planetarnih razmjera, tako i manjih. Negdje je uzrokovao potapanje, negdje navedivanje, negdje pomicanje kore ili njeno napuknuće, negdje naglo izdizanje do tada niskih planina (Alpe, Himalaja) i slično.

U manjim razmjerima (o čemu pišu Allan i Delaire, a puno prije njih je pisao Immanuel Velikovsky kojeg se, izgleda, još uvijek ne usuduju spomenuti) ali i oni koji se nadovezuju na njegov rad – njegova sudbina, kad je argumentirano osporio prihvaćene koncepte, postala je dobra pouka za sve buduće potencijalne heretike) o nasilnosti događaja svjedoče izmještanje kosti raznobitih životinja (ponekad iz raznih dijelova svijeta), kao i takozvane 'eratske' stijene (zalutale, koje nisu iste geološke građe kao slojevi oko njega). To ogromno klanjenje nalazi se razbacano u krajolicima u kojima nema te vrste stijena.

Svi ti dokazi katastrofičnog događaja s vremenom su preinačeni u dokaz za postojanje ledenih doba, a tzv. 'katastrofizam' počeo se zamjenjivati tzv. 'uniformizmom', konceptom koji je tvrdio da su sva geološka obilježja rezultat sporih i dugotrajnih procesa, a čiji je glavni proponent bio geolog Lyell.

Geolozi ranog devetnaestog stoljeća počeli su preispitivati podrijetlo uglavanih i izbrazdanih stijena te pojedinačnu distribuciju 'eratskih' stijena i uvjeta pod kojima su se naslage 'nanosa' akumulirale. Pozabavili su se i jednom od najčudnijih činjenica kasnog osamnaestog i ranog devetnaestog stoljeća, raznutim sibirskim životinjskim lešinama, za koje se *pretpostavljalo* da su biološki bile prilagođene ledenim uvjetima (danas se zna da je pretpostavka bila kriva). A ostaci istih tih životinja nađeni su i tamo gdje nema leda. Što je automatski, zbog spomenute pretpostavke, značilo da ga je možda prije bilo. Na polagano spuštanje ledenjaka prebačena je odgovornost za eratske stijene. "Odlučeno je", pišu Allan i Delaire, „da su u ne tako davnoj geološkoj prošlosti velike površine sjeverne hemisfere morale biti ili pod ledom ili su iskusile temperature znatno niže od današnjih.”

Niz geologa iz prve polovice 19. stoljeća počeo je nalaze interpretirati u smjeru glacijacije velikih razmjera. Zaključili su da je istinsko ledeno doba, karakterizirano bezbrojnim velikim ledenjacima koji su se spuštali s brda i planina posvuda u središnjoj Europi, nekoć zaista postojalo. Tako se, zbog njihova stalnog nemilosrdnog kretanja, za aktivne (danas nepostojeće) glaciere smatralo da su bili izvor stalne sile nužne za pomicanje velikih kamenih gromada te izbrazdanog i uglavnanog stijenja, kao i za produbljivanje i proširivanje starijih dolina.

Švicarski prirodoslovac Louis Agassiz, kojeg se danas smatra 'izumiteljem' ledenih doba, oko 1840. predložio je da se veliki pad temperature dogodio prije uzdignuća Alpi i da je ogromni ledeni pokrov pokrio veći dio sjeverne i zapadne Europe, veći dio zapadnog dijela Mediterana te južno sve do planina Atlas u sjevernoj Africi te da je glacijalni plašt pokrio sjeverozapadnu Aziju i

veći dio Sjeverne Amerike. Samo su najveći vrhovi izvirivali iz tog Agassizovog navodnog glacijalnog mora, najviše zato jer je bilo očito da njihovi nazubljeni i trokutasti profili nikada nisu bili zaobljeni ili uglačani ledom.

Opozicija Agassizu među geolozima bila je jaka, ali je posustajala pred žestinom navale te nove, vrlo moderne ideje. No, njima je bilo jasno da Agassiz nije uspio objasniti zašto se dogodio pad temperature, tek je neodređeno aludirao na neki oblik klimatološke promjene. To je, poput leda, bila „tek *posljedica* nekog drugog uzroka – kružni argument, ako se uopće o argumentu može govoriti!”, pišu Allan i Delaire. „Izgleda da Agassizu”, pišu dalje Allan i Delaire, kao ni njegovim sljedbenicima, „nikada nije palo na um da su se takve promjene mogle dogoditi samo zbog *nečeg* čak *radikalnijeg* od ogromne akumulacije leda koju je on postulirao.”

Unatoč silnim manjkavostima, Agassizova hipoteza brzo je prihvaćena u geološkim krugovima. Ubrzo je postalo gotovo krivovjerno misliti drugačije. Široko se vjerovalo da su ledeni pokrov i veliki glečeri u sporom napredovanju bili dovoljni za sve vidljive fenomene ‘nanosa’. Te ekstenzivne, enormno debele ledene pokrivače koji su se nekad, tijekom pleistocena, prostirali bespućima sjeverne hemisfere, počelo se smatrati činjenicom. Teorija se još jednom preobrazila u činjenicu.

Ali, ali, ali... kada su znanstvenici ipak razmišljali o implikacijama Agassizove teorije postalo je jasno da se ledeni pokrivači ne bi mogli kretati sami od sebe i navodno pokopati sve osim najviših vrhova. Da bi to bilo moguće trebalo je postojati povišeno tlo kako bi im dalo potisak prema ekvatoru.

Da bi se ova poteškoća riješila, predlagalo se da su se dogodila pomicanja kore, koja su rezultirala uzdizanjem niza vrlo visokih planina na sjeveru ili u blizini sadašnjega Sjevernog pola. Silna strmina zbog velike visine tog planinskog lanca navodno je osigurala uvjete koji su bili nužni da bi nagomilani led gurnulo dolje i prema van, do dalekih granica ledenoga pokrivača. Tvrdilo se da su se kasnije ove planine slegle, pa se led, uslijed prestanka nadopune i kretanja, otopio.

Taj scenarij temeljio se na nagađanju, i još je bio potpuno pogrešan. Znanost nikada nije našla bilo kakav trag zamišljenog sjevernog planinskog lanca. Zapravo, gledano unazad, čudi da se *ikada* pojavilo takvo neznanstveno tumačenje poput koncepta ledenih doba, a ipak u kratkom vremenu je s entuzijazmom prigrljeno (i počelo ga se praktički smatrati činjenicom) to objašnjenje i koncept neizmjerne debelih ledenih pokrivača koji su se spuštali s hipotetskog sjevernog planinskog sustava, da bi pokrili cijelu sjevernu i istočnu Sjevernu

Ameriku te zapadnu i sjevernu Euroaziju. Naposljetku, tvrdilo se, nije li polaganja nadmoć ekstremno debela leda u pokretu idealno objasnila primijećenu rasprostranjenost 'erastkog' stijenja, brazdi i slojeva 'nanosa'? Takvi su se stavovi održali do danas, iako donekle modificirani.

Napustit ćemo ovdje priču o ledenim dobima koja postaje sve kompliciranija, s uvođenjem mnogobrojnih ledenih doba i interglacijala kojima se 'upalo' rupe u podacima. Duljina pleistocena rastešla bi se svaki put kada bi autori umnažali broj epizoda glacijala i interglacijala. Tako je, od inače skromna trajanja, ovo razdoblje počelo rasti od jednog, dva ili više milijuna godina. Na putu do ove situacije davale su sve vrste procjena o trajanjima navodnih glacijalnih i interglacijalnih ciklusa, često se o njima raspravljalo i jednako često ih se odbacivalo. Skoro nikad nije došlo do slaganja.

Tako se, kroz zbunjujuću mješavinu terenskih otkrića, zaključaka i pretpostavki, rodio koncept Ledenog doba smještenog u sve dužem razdoblju pleistocena. Allan i Delaire pišu da „cijela zgrada ortodoksije Ledenog doba počiva na krhkom temelju”.

Da ne biste pomislili da sam ispaao iz okvira knjige „sve piše u novinama”, za to se pobrinuo sinkronicitet. Nekom igrom sinkroniciteta (kojima se više ne čudim nego ih doživljam kao čudesnu igru kojom nam se otkriva prava bit stvarnosti – neokovana prividima uzroka, posljedice, prostora i strijele vremena koje stvara naš um), točno onog dana kad sam pisao ovaj tekst, u ruke su mi pale dnevne novine u kojima su se nalazile dvije vijesti: jedna o evoluciji, a druga o ledenim dobima. Prva je imala naslov „Napredni krokodil koji je žvakao nije uspio opstati”. Već sâm naslov otkriva u kojoj mjeri njegovi zaključci proizlaze iz jedne općeprihvaćene teorije koju nikakvi podaci ne mogu uzdrmati, jer se svaki nalaz interpretira kao dokaz da se evolucija odvijala upravo kako neodarvinisti kažu.

U vijesti je pisalo da je taj stvor živio prije 100 milijuna godina, u vrijeme dinosaura. Bio je to krokodil veličine mačke, gmaz koji „kao da se silno trudio da bude sisavac”. Imao je duže, snažne noge kojima se gipko provlačio kroz travu, a leđa i rep bili su mu nazubljeni pločicama kojima je mogao neugodno opaliti grabežljivca većeg od samog sebe i pobjeći. No, taj krokodilčić, nazvan *Pakasuchus kapilimai*, čiji je prikaz objavljen u časopisu *Nature*, pozornost je privukao anatomijom čeljusti. Naime, svim vrstama krokodila i danas su čeljusti nazubljene samo jednom vrstom zubi s jednom ulogom: da uz njihov stisak osigura da plijen ne može pobjeći. Moderni krokodili, kao i morski psi, upravo se tako obračunavaju sa svojom žrtvom – dovoljan im je jedan niz zuba da žrtvu uhvate i zadave, a potom je progutaju.

No, *Pakasuchus kapilimai* imao je niz različitih specijaliziranih zuba. Prednjim očnjacima je hvatao plijen, deračima iza njih ga je usitnjavao, a „kutnjacima koji još podsjećaju na derače je žvakao”. Obratite pažnju na rječnu „još” koja implicira evolucijsku nikad dokazanu priču o sporom i postupnom razvoju života. Na kraju opisa je stajalo: „Zubalo mu je slično zubima mačke!”, a paleobiolozi tvrde da je maleni stvor vjerojatno skakao u zrak poput opruge i lovio divovska vretenca velika gotovo kao on sam. No, očito je odbio ponašati se u skladu s pravilima koja propisuje darvinistička teorija evolucije jer „iako je živio u vrijeme grabežljivih dinosaura, a bio je opremljen onime što su imali prvi sisavci, nije uspio opstati” jer se „na evolucijskom stablu pojavio prije vremena, a napredne mu osobine nisu bile prednost”.

Kako su onda uopće nastale te „napredne osobine” ako nisu bile prednost? A što ako to uopće nije bio krokodil? A što ako je nestao zato jer katastrofe, kojih je povijest Zemlje prepuna, dovode do okolnosti u kojima preživljavaju najsretniji, a ne najprilagođeniji. A i prilagođenost o kojoj govori teorija evolucije tek je tautologija jer ona isključivo označava samo one jedinke koje ostavljaju najviše potomaka.

Što se tiče evolucije, u novinama sam naletio na još jednu vijest o otkriću stvora koji se također ne uklapa u pretpostavljenu priču. Ali logički sklop zvan „teorija evolucije” dosad se već izvještio u krpanju rupa raznim drugim jednako izmaštanim konceptima. Riječ je bila o, kako je već u naslovu rečenu, „dinosauru koji to nije”. Taj stvor koji se kretao na dvije noge, nazvan *Effigia okeeffeae*, nalikovao je dinosaurima koji su živjeli tek 80 milijuna godina nakon njega. Okamina je iskopana još krajem 1940-ih u Novom Meksiku, ali nije odmah klasificiran, a sad se smatra da taj „gornjotrijaski gmaz nije bio dinosaur nego rođak predaka današnjih krokodila”. U članku se postavlja i pitanje kako je moguće da je taj kljunati krokodilov rođak, dugačak najmanje 2,5 metara, toliko sličio pticolikim dinosaurima?

Sterlin Nesbitt, paleontolog Američkog prirodoslovnog muzeja koji je okaminu otkrio 2006. u skladištu muzeja, rekao je da je posrijedi primjer evolucijske konvergencije: „Paradoksalno, gmazovi različitog podrijetla sličili su jedni drugima jer su se razvijali u sličnom okolišu”. Okej. U dnevnim novinama, u jednom drugom tekstu posvećenom otkriću neke od brojnih „karika koje nedostaju”, pročitao sam o otkriću ostataka stvorenja zvanog *Indohyus*, koji je, zahvaljujući neobičnoj koštanoj strukturi oko uha, proglašen pretkom kitova, dupina i pliskavica. Oblik te kosti drugačiji je kod kitova nego kod većine sisavaca, ali isti takav je nađen kod *Indohyusa*. Enigmatična mi je bila

rečenica koja je slijedila. Pisalo je da „znanstvenici znaju da su današnji kitovi potomci drevnih sisavaca. Ipak, problem je što to dosad nisu mogli dokazati”. Pitanje je kako su znanstvenici znali ono za što nisu imali dokaza. Odgovor je „tako govori njihov model, u koji će uklopiti svako otkriće, mada bi ono moglo povoriti i nešto drugo kad bi ga se primijenilo u nekom drugom modelu. Možda su ta dva stvora imala isti oblik te kosti jer im je trebao baš takav, a ne zato jer jedan potječe od drugog.

Kao što je u onoj prethodnoj vijesti rečeno, ponekad se koristi teza da iste potrebe rezultiraju nastankom istih oblika nekih dijelova tijela, a ponekad se, ako se isti oblici nekih dijelova kostiju nađu u vrsti iz pravog vremena, onda su dokaz da je ta vrsta tzv. „prijelazni oblik”. Samo razmišljam naglas.

Ako se odluči izvući bilo kakva pouka iz prošlosti, još od vremena kad su svi najveći umovi znali da je Zemlja ravna i da je središte Svemira – a ako ne ona, onda barem naše Sunce – oduvijek je na svijetu po tim pitanjima prevladavalo ozračje „naravno da je to tako, to svi znaju, a i mnogi stručni ljudi time se bave cijeli život, primijetili bi da tu nešto ne štima”.

Ali nisu primijetili.

Ne svojom krivnjom, u svim tim trenucima jednostavno su im nedostajale neke druge spoznaje, obični manjak informacija kumovao je svim tim zabudama. A mnoge nove informacije, koliko god danas bile poznate svakom djetetu u nižim razredima osnovne škole, uvijek su isprva zvučale kao fantastika, i zapravo su uvijek predstavljale kvantni skok u razmišljanju, prije nego postupni razvoj.

Uvijek će se rado istaknuti da znanost u sebi ima ugrađen mehanizam odbacivanja svega što ne odgovora dokazima, da je to vječni dijalog, da se otkrića stvaraju, provjeravaju, objavljuju, interpretiraju, o njima se raspravlja, nalaze se pogreške i na taj način, pomoću ugrađenih mehanizama objektivnosti, u potrazi za istinom možemo se osloniti na znanost. To je točno u mnogim slučajevima, osim onima kod kojih se radi o temeljnim postavkama koje se pretvaraju da su konzenzualno prihvaćene te se većini populacije predstavljaju kao činjenice i istine do kojih su došli objektivni ljudi koji o toj nekoj određenoj materiji znaju znatno više od njih i stoga im se može vjerovati.

Svi mi, laici, odgovore na velika pitanja dobivamo u malim kutijicama. To nam je dovoljno za naše potrebe. Ionako nam je svaki odgovor dobar, jer nas uglavnom, dok smo obuzeti svojim svakodnevnim zanimanjima, ionako ne zanima pretjerano što se i kako zbivalo prije par milijuna ili milijardi godina. Vrhunski izvedene animacije u nekom dokumentarcu na *History Channelu*

zabavit će nas, intelektualno stimulirati i, kako vjerujemo, informirati koliko nam treba. No, prije nekoliko godina do mene su počele stizati neke knjige, tekstovi, filmovi s podacima koji su bacali drugačije svjetlo na priču o darvinističkoj evoluciji koju sam kroz svakoake sličice i obrazovne filmove školskog programa još kao mali potpuno apsorbirao. Kako i ne bi kad se sve prikazivalo kao riješena stvar. Ali po načelu da čovjek nešto može uočiti tek kad zna da to postoji, vremenom sam i ja sam uočavao sve veću količinu kritika darvinizma koje su bile logične i razumne, a dolazile su s raznih strana. Knjiga koje razotkrivaju teoriju evolucije kao sustav vjerovanja doista ne manjka. Potražite ih i uvjerit ćete se i sami.

Povremeno se tekstove slična sadržaja može naći i u novinama. Prije pet godina jedne su velike dnevne novine u svom subotnjem podlistku posvetile dvije stranice toj temi, povodom vijesti da se više od 400 znanstvenika s različitih područja iz cijelog svijeta odreklo Darwinove teorije. Taj svojevrsni referendum, pisalo je, pokrenuo je američki Institut Discovery iz Seattlea, privatna istraživačka organizacija koja sponzorira znanstvenike koji tragaju za načinima koji bi odredili jesu li neki oblici života mogli biti proizvod inteligencije radije nego evolucije. Ta je institucija već 2001. objavila dokument iz pera jednog od svojih vodećih ljudi, dr. Davida Berlinskog, matematičara i filozofa Centra za znanost i kulturu Instituta, kojeg je nazvao *Dokument neslaganja s Darwinom*. Na to su ga potaknule tvrdnje da danas u svijetu ne postoji znanstvenik koji se ne slaže s darvinističkom evolucijskom teorijom. No, on je ustvrdio da je „darwinistička teorija evolucije veliki ‘bijeli slon’ suvremene misli, gotovo u potpunosti neupotrebljiv predmet praznovjerja”.

Što se tiče tog dokumenta kojeg je prije pet godina potpisalo 400 znanstvenika, on je bio naslovljen „Znanstvene ograde od darvinizma”. West je naglasio kako se u posljednje vrijeme u medijima dosta govori o sukobu znanstvenika i religije, što je za njega pogrešno postavljena dvojba jer „i ovaj popis svjedoči o rastućoj grupi znanstvenika koji propituju darvinističku teoriju na znanstvenom temelju”. Potpisnici dokumenta „Znanstvene ograde od darvinizma” najvećim dijelom su znanstvenici iz SAD-a, ali ima ih i iz drugih zemalja svijeta: Rusije, Velike Britanije, Kine, Italije, Novog Zelanda, Finske, Australije, Južne Afrike, Norveške, Nizozemske, Južne Koreje, Njemačke... Među potpisnicima bilo je više od 70 biologa, od kojih su istaknuta dvojica ruskih biologa s Moskovskog državnog sveučilišta: Lev V. Belousov, profesor bioorganske kemije i Vladimir I. Voeikov, profesor embriologije i član Ruske akademije prirodnih znanosti. Objavljena je i Voeikovljeva izjava da „ideologija i filozofija neodar-

vinizma koja je, prema riječima današnjih zagovornika, 'znanstvena osnova biologije', ozbiljno šteti razvoju znanosti i nije prava pitanja i probleme u biologiji."

I sâm sam stekao dojam da se svaka rasprava o darvinističkoj teoriji evolucije uvijek predstavlja kao rasprava znanosti i religije. No, to simplificirano gledište ne uzima u obzir mogućnost da postoje, u ovom trenutku možda nezamislivi, mehanizmi koji bi mogli biti putokaz prema rješenju misterija razvoja života. Na njih povremeno nailazim na neočekivanim mjestima. Recimo, Edgar Mitchell, fizičar i astronaut (šesti čovjek koji je hodao po Mjesecu), u intervjuu koji sam s njim radio spomenuo je njemačkog znanstvenika dr. Schemppa koji je prije petnaest godina otkrio tzv. kvantni hologram, nelojalnu kvantnu strukturu za koju se čini da služi kao prijenosnik informacija, a može se naći posvuda, za koju je rekao da se „temelji na fenomenu emisije i apsorpcije na kvantnoj razini prirode, i čini se da je to mehanizam pomoću kojeg priroda uči. Razmjena informacija između materijalnog objekta i njegova okoliša dokazuje da je evolucija sustav koji uči, a ne da se nasumično razvija. Taj pristup daje sasvim novi pogled na biologiju i evoluciju."

U gore spomenutom novinskom tekstu uslijedili su komentari nekih hrvatskih znanstvenika, koji se uglavnom nisu slagali sa sadržajem tog dokumenta: rekli su kako je darvinizam teorija, ali teorija koju je prihvatila i velikim dijelom dokazala znanstvena javnost; da u mitohondrijskoj DNK postoji apsolutno nepobitan dokaz evolucije kako ju je opisao Darwin (drugu stranu medalje našao sam u jednom od poglavlja gore spomenute Phillipsove knjige, objavljene i kod nas); da je se može dokazati i kroz embriologiju (detaljniji nvid, dan u jednom od poglavlja iste knjige opet je nudio drugačiju sliku); da se sve mijenja, svemir se mijenja, sve je to evolucionizam, a Darwinovu teoriju još nitko nije uspio pobiti te da je dokaz za to molekularna biologija... O sve tri teze sadržane u ovoj zadnjoj rečenici također se već raspravilo u toj i drugim knjigama.

Obratimo pažnju na izjavu „sve je evolucionizam, sve se mijenja", koja bi trebala pokazati kako je apsurdno sumnjati u teoriju evolucije. Izjava nije sporna, svatko od nas cijeloga života evoluirao; naše vještine evoluiraju, tehnologija evoluirao....no, sve to ima malo veze s pitanjem jesu li slučajna varijacija i prirodna selekcija doista mehanizam razvoja života na Zemlji.

Na tu široku gimnastičku primjenu pojma 'evolucija' često se nailazi kod zagovornika tj. branitelja teorije evolucije. Darwinovu teoriju još nitko nije uspio pobiti? Kao što Phillips pokazuje, način korištenja argumenata kod evolu-

cionista takav je da se i dokazi koji bi mogli teoriji ići u prilog, kao i oni koji pokazuju suprotno, predstavljaju kao dokazi za teoriju evolucije te tvrdi da ju je zbog korištenja takve gimnastike nemoguće pobiti. Otkriće „prijelaznih oblika” u fosilnom zapisu? Dokaz za evoluciju. Postojanje nepromjenljivosti u fosilnom zapisu? Dokaz evolucije. Treća teza izrijeком se poziva na dokaze iz molekularne biologije, no Phillipsovo poglavlje koje se bavi molekularnom biologijom u strukturi teorije evolucije opet baca potpuno drugačiju sliku na tu temu.

Komentara znanstvenika u onom tekstu bilo je još, a krenuli su u smjeru koji sam već spomenuo kao uobičajen u takvim raspravama. Iz fokusa se odjednom uvijek miče pitanje drži li vodu teorija evolucije te se sve svodi na sukob znanosti (napredna i razumna) i religije (nazadna i nerazumna), a ima i elemenata taktike „napad je najbolja obrana”. Pa je tako pisalo da znanstvenici koji su se odrekli Darwina „pokušavaju jednostavno obmanuti javnost”; da znanstveni kreacionisti svoja uvjerenja temelje na posve neutemeljenoj priči, te da svojim djelovanjem zloupotrebljavaju religiju; da je ideja kreacionizma „besmislena ideja šačice ljudi koji ne znaju o čemu govore”; kako je ideja kreacionista svijet „prikazati nepromjenljivim, a to je nemoguće” jer kad bi to bilo moguće „bebe nakon rođenja ne bi rastle, cijeli život bi bile u istoj formi i nikad ne bi umirale jer starenja ne bi bilo” (ovdje je opet moguće opravdano pitanje kakve veze ima činjenica da bebe rastu i zamisao da su nove vrste nastajale kroz slučajne mutacije i prirodnu selekciju); da su protivnici darvinizma agresivni bez ikakve osnove; da je o potrebi međusobnog prožimanja znanosti i vjere progovorio i papa Ivan Pavao II svojoj enciklici *Vjera i razum*...

I eto nas, jednim skokom, skrenute duboko u bezveznu temu suživota znanosti i religije. I u temu etiketiranja. Ovo sam primijetio: onaj tko kritizira teoriju evolucije, najvjerojatnije neće dobiti zadovoljavajuće odgovore na svoje kritike. Ono što će najvjerojatnije dobiti jest etiketa 'kreacionista'. Ta riječ danas znači više od običnog opisa osobe koja vjeruje da je svemir stvoren i da postoji neka unutrašnja inteligencija prirode. Naime, živimo u svijetu prepunom svakojakih religija od kojih svaka nosi neki djelić mudrosti ili istine o životu, u čemu se ljudi pronalaze, ali s tim djelićima dolaze i gomile kontradikcija, dezinformacija, legendi, laži i izmišljotina. Religije su općenito zamišljene da zatoče umove ljudi i zavade ih. Osobno ne vjerujem da su ikada postojali likovi Isus, Krišna, Buda itd. No, kako god bilo, iz perspektive racionalnosti, religije su laka meta, pa se kritika darvinizma najčešće predstavlja kao sukob napredne znanstvene misli i reakcionarnih kršćanskih ili nekih drugih fundamental-

sta. Ti ljudi su možda zaista zatočnici nekih svojih programa u vidu vjerskih uvjerenja, ali i uvjereni zagovornici teorije evolucije svojim logičkim obratima kojima pod svaku cijenu brane svoju istinu (tvrděći da je ona objektivna, kao da objektivnost nema generalnih problema u svijetu nas, subjektivnih ljudi) sebe često otkrivaju kao jednako neslobodne u svojim mislima zarobljenim u neke druge programe.

Colin Patterson, viši paleontolog u Britanskom prirodoslovnom muzeju i autor glavnoga teksta tog muzeja o evoluciji, održao je 1981. u Američkom muzeju prirodne povijesti predavanje koje je uspoređivalo kreacionizam (ne kreacionističku znanost u užem smislu riječi) s evolucijom i oboje označio kao znanstveno neinteligentne koncepte koji se ponajprije održavaju na načelu vjerovanja. Patterson je svojoj stručnoj publici postavio pitanje koje odražava njegove osobne dvojbe o mnogočemu što se je naučavalo kao sigurno znanje o evoluciji: „Možete li mi reći išta što znate o evoluciji, bilo koju stvar... koja je istinita? Postavio sam to pitanje geološkom osoblju muzeja prirodne povijesti, a jedini odgovor bila je šutnja. Pokušao sam sa sudionicima seminara evolucijske morfologije na Sveučilištu u Chicagu, koji su vrlo prestižna skupina evolucionista, a sve što sam dobio bila je duga šutnja sve dok, naposljetku, jedna osoba nije rekla: „Znam samo jedno – o tome se ne bi trebalo učiti u srednjoj školi”.

Patterson ukazuje kako su oboje, evolucija i kreacionizam, oblici pseudoznanja, shvaćanja koja naizgled podrazumijevaju informaciju, ali uistinu ne. Prema Pattersonu, Darwinova teorija prirodnog odabira pod paljbom je i znanstvenici nisu više sigurni u njezinu opću valjanost. Evolucionisti sve više govore poput kreacionista na način da upućuju na činjenicu, ali ne mogu naći objašnjenje načina. Patterson je namjerno bio izazovan, a nakon što je netko ilegalno razaslao transkript predavanja, našao se pod teškom vatrom darvinista, a on naposljetku porekao cijelu stvar.

Irving Kristol, istaknuti teoretičar društva, u jednom eseju za *The New York Times* primijetio je da se zna da Darwinova teorija, koja objašnjava složeni život kao proizvod malih genetičkih mutacija i „preživljavanje najspremnijih”, vrijedi samo za varijacije unutar bioloških vrsta. Da Darwinova evolucija može postupno transformirati jednu vrst stvorenja u drugu vrstu stvorenja uglavnom je biologijska hipoteza, ne i činjenica.

U knjizi *Suđenje Darwinu* američkog profesora prava Phillipa Johnsona, koji inače predaje dokaze i argumente, s iznenađenjem sam ustanovio kakvi se sve logički i semantički preokreti rade da se maštovita ideja teorije evolucije

održi na životu bez jednog jedinačnog dokaza u svoju korist, ali zato s dokazima koji pokazuju potpuno suprotnu sliku, poput one fosilnog zapisa u kojoj su vrste od samog pojavljivanja u zapisu oblikovane i nigdje nema traga da jedna prelazi u drugu. Osim ako nećemo čudnovatog kljunaša smatrati prelaznim oblikom sisavca i ptice i tome slično.

Teorija evolucije vrlo je osjetljiva i emocijama nabijena tema, u to sam se imao prilike sam uvjeriti u više navrata. Mada se može reći da se radi tek o ideji, dakle nećem potpuno apstraktnom, nije me prestalo iznenađivati u kojoj mjeri mnogi ljudi emotivno i burno reagiraju na bilo kakav pokušaj njena osporavanja. U slučajevima koje sam vidio posrijedi su bili profesori, znanstvenici ali i neki studenti. Bez ustezanja mogu savjetovati – radi svojeg i tuđeg zdravlja, treba paziti gdje se i što priča protiv teorije evolucije jer se neke može iziritirati ili čak naljutiti. Razmišljao sam zašto je tomu tako, ali nisam smislio ništa pametno. Vjerojatno tim ljudima, koji su kroz svoje obrazovanje programirani po tom pitanju, zvuči potpuno nevjerojatno da netko može osporavati nešto toliko dobro provjereno i točno, i to (po njima) toliko istrošenim i davno raspravljenim prigovorima (mada bi se moglo reći i da na prigovore nikad nije bilo zadovoljavajućeg odgovora) da ih obuzme neki vid frustracije zbog nemogućnosti da uvjere sugovornika u suprotno. Ili smatraju da su protivnici teorije evolucije već toliko dobro etiketirani i ‘razotkriveni’ kao ‘munjozi’ da je tim ljudima, koji burno reagiraju, nevjerojatno da se netko još može hvatati na tu udicu. Pojma nemam, to su samo neka moja razmišljanja izvedena iz iskustava istovjetnih vlastitih preburnih reakcija ne neke druge teme do kojih mi je bilo stalo. Sve što je ljudsko nije mi strano, ta se deviza nalazi na mojoj zastavi.

U mojoj zbirci izrezaka i časopisa nalazi se i *National Geographic* s velikim pitanjem otisnutim na naslovnici: „Je li Darwin pogriješio?“ Kad se otvori taj tekst, nailazi se na drugačiji naslov (i neobičan, jer sadrži točke na kraju rečenica, što za naslove nije uobičajeno): divovsko ‘Ne’. I nešto manjim slovima: „Brojni su dokazi evolucije“. Kao i svi tekstovi o evoluciji (bez obzira jesu li ‘za’ ili ‘protiv’), i ovaj je pisan tendenciozno, kao dio neke debate, započinjući cjeline poznatim pitanjima kritičara s namjerom da na njih odgovori u prilog teoriji evolucije. Već se u naslovu odredio, pa je bilo očekivano pročitati meni sad već uobičajenu kombinaciju odgovora i onoga što je ostalo neizrečeno.

Za oko mi je zapeo poznati argument, napisan većim slovima i uokviren, koji proizlazi iz raznih primjera umjetnog odabira. Ovog puta spomenut je buldog, koji je uzgojem kroz mnoge naraštaje oblikovan „za napadanje bikova, a kasnije za toplinu doma“. Pa ako uzgoj može postići takve promjene, shvatio

je Darwin, prirodni odabir bi u razdoblju od mnogo milijuna godina mogao napraviti mnogo više. Tako je bar pisalo, ali kad bih ja bio evolucionist koji debatira sa zagovornicama tzv. „inteligentnog dizajna“ (suvremeni eufemizam za tezu „svijet je stvorio Bog“) ne bih na stol bacao ovaj argument. Koliko mogu dokuciti, on govori baš suprotno – buldog je nastao kao rezultat namjere, inteligencije i djelovanja; mogli bismo reći da je rezultat inteligentnog dizajna kojeg u ovom slučaju utjelovljuju ljudi, uzgajivači pasa. Na stranu s time što se oti u ovom slučaju nije prešla granica između vrsta, a teoriji evolucije ionako nitko nikada nije osporio da je princip koji zagovara zaslužan za stvaranje varijacija unutar vrste. Sve ono ostalo predstavlja predmet prijepora.

Tekstova, a pogotovo knjiga, koje darvinizmu nastoje dati i sačuvati legitimitet jedine istinite priče o razvoju života doista ne nedostaje. Sjećam se kako sam se iznenadio kad sam na polici knjižare u Washingtonu ugledao barem tidesetak knjiga koje su u naslovu imale Darwinovo ime, napisanih u zadnjih nekoliko godina, a sve su govorile u prilog teoriji evolucije. Čemu toliko knjiga o istoj temi, samo od sebe nametnulo mi se pitanje, ako je riječ o nečemu što je općeprihvaćeno i u što nitko ne sumnja, osim tako nekakvih religijskih fundamentalista? Koji bi mogao biti razlog zašto se teorija evolucije toliko grčevito bori za život, kao što je to vidljivo iz naslova teksta u *National Geographicu* (iz količine knjiga koje se pišu o njoj? Kao što se može naslutiti, nisam više bio uvjeren da teorija evolucije daje pravi prikaz nastanka i razvoja života na Zemlji. To ne znači da imam ikakvog pojma kako se to moglo zbivati. Ali nedostatak pravog odgovora ne daje legitimitet krivom odgovoru. Ili griješim?

Što se pak tiče ledenih doba, novinska vijest imala je podnaslov „Znanstveni konzorcij na Grenlandu proučava što nas čeka u ljudski proizvedenom globalnom zatopljenju“.

Dakle, već je u podnaslovu papagajski ponavljana teza koja se pokazala lažnom, a to je da: a) živimo u doba globalnog zatopljenja, dok je istina da se Zemlja već deset godina hladi i b) da je ikakvo globalno zatopljenje ikada bilo potaknuto ljudskom djelatnošću. O tome detaljnije u jednom drugom poglavlju ove knjige. Ova je vijest govorila o tome da je pet godina znanstveni konzorcij iz 14 zemalja svrdlao i kopao u ploči najtvrdjeg grenlandskog leda da bi se dokopao tvrdoga tla. Iskopan je tunel od 2,5 kilometara da bi se dospjelo do leda starog između 115.000 i 130.000 godina. U godovima naslaga tog leda, pretpostavljaju znanstvenici, kriju se zarobljeni mjehurići zraka koji će dati podatke o sastavu atmosfere i druge biokemijske podatke iz tzv. eemijanskog međuglacijskog razdoblja, kad su na Grenlandu temperature bile prosječno

više od 3-5 stupnjeva, crnogorične šume su se prostirale sve do Nordkapa, a hipopotami su se brčkali u Rajni. Tako bar ti znanstvenici misle na temelju prihvaćenog modela o ledenim dobima. No, kako bi srpski nogometni komentatori rekli, „promašili su ceo fudbal” ako su tragovi kataklizme od prije 11.000 godina interpretirani kao tragovi ledenih doba, i ako je do zaledjenja tih krajeva došlo naglo, kao što sugeriraju doista prebrojni dokazi iz svih tih regija svijeta.

Znam da zvuči nevjerovatno da svi ti ljudi mogu biti u krivu, ali riječ je o tome da su svi oni zapravo jedna struja, ona koju su isto naučili. Kad bismo govorili kompjutorskim rječnikom, riječ je o situaciji poznatoj otkad postoje kompjuteri – ubaci sranje od podataka i dobit ćeš sranje od zaključaka. U ovom slučaju, „sranje od podataka” bio bi ničim potvrđeni, a zbog puno nalaza nemoguć koncept ledenih doba.

Masovna se hipnoza kroz vijest nastavljala.

„Važno nam je proučiti to razdoblje da bismo znali što nas čeka u našem ljudski proizvedenom globalnom zatopljenju” rekla je jedna glaciologinja sa Sveučilišta u Kopenhagenu, komentirajući petogodišnje napore uzimanja uzoraka leda. Opet isto, ovoga puta po pitanju tzv. „globalnog zatopljenja”, kod kojeg je vrijedio isti princip ubacivanja sranja od podataka i dobivanja sranja od zaključaka. Propaganda te ideje bila je toliko jaka, sustavna i dugotrajna (pretvorena je svakodnevnu mantru) da niti razotkrivanje prijevare više nije spriječilo taj mit da nastavi samostalan život u glavama ljudi.

Zašto sve ovo pišem?

Kao i obično, radi malo mentalne gimnastike.

Ako je točno da je vrhuška, zovimo je Elita, poodavno obrazovanje iskrojila prema svojim potrebama, onda je jedan od novijih napora sigurno bio u tom 19. stoljeću kad je suvremena znanost postajala to što je danas, a sve više ljudi kretalo u školu.

Za sljedeće pitanje uzmimo kao polaznu tezu da imamo dvije lažne priče o davnoj povijesti, koje su pomele sve pred sobom, usprkos očitim manjkavostima, i ubrzo se ustoličile kako nedodirljive istine (taknite u njih i postajete izopćenik, mnogi su se u to uvjerili).

Zbog čega bi one bile postavljene? Koja se to istina njima želi prekriti? I bi li ta istina iz prošlosti doista bila toliko pogubna za stvaranje sadašnjosti i budućnosti po želji Elite? Bi li posljedice drugačijeg gledanja na prošlost bile jednako dalekosežno utjecajne kao što bi mogle biti one iz mentalnog eksperimenta s početka poglavlja, s drugačijom poviješću Drogog svjetskog rata?

Ne znam, ali vrijedi probati. Zamislimo na trenutak naš mentalni svijet bez koncepta darvinizma i ledenih doba.

Izbacivanje ledenih doba iz jednadžbe nužno bi ponovno uvelo katastrofe u povijest i otvorilo prostor za pitanja postojanja pretpotopnih civilizacija, koja se danas ridikuliziraju jer – gdje su njihovi tragovi? Izbrisani katastrofom, društari, pa osim brojnih indicija da ih je bilo, nikad ih nećemo iskopati. Možda su one bile drugačije od naše? Možda bi razmišljanje o njima postalo razmišljanje o tome je li društveni sustav u kojem živimo doista najbolji mogući (ili bar najmanje loš), kako nas se uvjerava. Možda bi kopanjem po njima osvijetlili trenutak kad je ljudski rod izgubio uzde vlastite sudbine iz svojih ruku, što tvrdi David Icke. Nadalje, katastrofe impliciraju da preživljavaju najsretniji, a ne 'najsposobniji' (no, darvinizam 'spособnost' mjeri isključivo brojem potomaka, pa je to ionako tek tautologija. Preživljava najviše najprilagođenijih, a to su oni kojih najviše preživljava. Ali masovna hipnoza je toliko jaka da se nitko ne obazire na tu očiglednu činjenicu.) Kako drevni mitovi, predaje i stari pisci opisuju pretpotopni svijet, istražite sami, ta tema nadilazi opseg ove knjige. Ali u toj se prošlosti vjerojatno kriju odgovori na zagonetke sadašnjosti.

Ako bi izbacivanje ledenih doba uvelo pitanja prethodnih krugova civilizacija, izbacivanje darvinizma počinilo bi još veću štetu za današnji materijalistički 3D-svjetonazor. Uvelo bi faktor multidimenzionalnosti našeg svijeta (to je riječ koju sam izabrao da za ovu priliku izbjegnem prečesto zloupotrijebljene izraze kao što su 'Bog', 'duhovnost' i slično).

Ier ako svijet više nije slučajni proizvod slijepe mehanike, čega jest?

Valja reći da danas postoje paušalne tvrdnje u kojima se tvrdi da je moguće istovremeno prihvaćati teoriju evolucije i religiju. No, profesor William Provine sa Sveučilišta Cornell, darvinist i ugledni povjesničar znanosti, tvrdi da je sukob između znanosti i religije neizbježan do te mjere da osobe koje zadržavaju religijska uvjerenja, a istodobno prihvaćaju evolucijsku biologiju, "moraju provjeriti mozgove na crkvenim vratima".

Obrazložio je da moderna znanost izričito podrazumijeva da je svijet organiziran strogo u skladu s mehaničkim načelima, da u prirodi ne postoje vrhovita načela niti bogovi i stvaralačke sile koje se racionalno mogu otkriti. Nadalje, kaže on, moderna znanost izravno implicira da ne postoje urođeni moralni ili etički zakoni, nikakva apsolutna vodeća načela za ljudsko društvo. Treće, ljudska bića su veličanstveno složeni strojevi. Pojedinačni čovjek postaje etičkom osobom dvama primarnim mehanizmima: nasljeđivanjem i utjecajima okoliša. Sve je u tome. Četvrto, moramo zaključiti da kada umremo,

umremo, i to je naš kraj. Konačno, slobodna volja kako se tradicionalno shvaća – sloboda činjenja neprisilnih i nepredviđenih izbora među alternativnim mogućim djelovanjima – jednostavno ne postoji. Nema načina da evolucijski proces kako se trenutavno shvaća može stvoriti biće koje je potpuno slobodno u pravljenju izbora.

Provine je izjavio i to da su evolucijski biolozi uglavnom ateisti, „a mnogi su to postali svojim shvaćanjem evolucijskog procesa i znanosti”. Rijetki koji ne vide konflikt između svoje biologije i svoje religije „su ili tupi ili segmentirani u svojem mišljenju, ili su praktički ateisti a da to i ne znaju”.

Profesor Provine je u pravu. Usput je vrlo precizno oslikao sav onaj svjetonazor bez kojeg bismo ostali kad bi darvinizam bio razotkriven kao izmišljena priča. Već mi naviru suze; kakva bi to bila šteta kad nas se više ne bi uvjeravalo da smo tek biološki strojevi bez slobodne volje.

Ako naša polazna pretpostavka glasi da je određena Elita od samog početka instrumentalizirala obrazovanje i znanost u svrhu masovne hipnoze i dezinformiranja čovječanstva da bi oblikovala svijet u skladu sa svojim ciljem, onda se odjednom ukazuje rješenje misterija ‘blitzkrieg’- prodora i posvemašnjeg prihvaćanja i nametanja besmislenih priča o ledenim dobima i darvinizmu. Koje bi se, nekome nehipnotiziranom, s lakoćom otkrile u pravom svjetlu. Samo, takvog treba naći, što je već malo teže.

Znam, teško se emotivno angažirati oko tih priča o dalekoj prošlosti. One na prvi pogled nemaju puno veze s našim svakodnevnim životom. No, to je kao da kažemo da list drveta nema puno veze s korijenjem.

Jer sjetimo se – onaj koji kontrolira prošlost, nadzire i sadašnjost i budućnost. To nije tek floskula već u praksi potvrđena činjenica, sjetite se da je Staljin sve istaknute ljude koje bi poslao u gulag brisao sa starih fotografija i enciklopedija. Kao da ih nikada nije bilo.

U konačnici, možda nije pretjerano reći da naš doživljaj prošlosti određuje našu sudbinu.

Mahatma Gandhi je to sročio ovako:

Vaša vjerovanja postaju vaše misli.

Vaše misli postaju vaše riječi.

Vaše riječi postaju vaša djela.

Vaša djela postaju vaše navike.

Vaše navike postaju vaše vrijednosti.

Vaše vrijednosti postaju vaša sudbina.

6. poglavlje

KAVA, CIGARETA I NOVINE

Ovisnost je bila prejaka, a zabava predobra. Usprkos najavi da sam se zasitio čitanja novina – nisam. I dalje sam radio svoj mentalni eksperiment i izrezivao iz novina sve u čemu mi se činilo da vidim otisak velikog plana Elite prema porobljavanju svijeta kroz svjetsku superdržavu, svjetsku vojsku i svjetsku banku. Novine su samo površina mora, pa su ovo što se iz njih može izčitati tek mali valići, odraz puno jačih vjetrova i dubokih morskih struja. O tim strujama i vjetrovima mnogi su autori iscrpno pisali, objasnili otkuda pušu vjetrovi i kuda nas tjeraju struje. No, i dalje me fascinirao zahvat Plana i način kako se njegovih milijun malih koraka potpuno otvoreno oglašava u novinama, ali s drukčijim predznakom.

Tako sam, prepun nepovjerenja, tog listopada 2009. čitao u novinama o pregovorima oko poljoprivrede. Tekst je hvalio činjenicu kako će hrvatska kvota u EU biti 750 milijuna litara mlijeka. To je navodno jako dobro. Ali zašto bismo se uopće dovodili u situaciju u kojoj će nam netko drugi propisivati ne-kakve kvote? No, ionako mi se to činilo manje važno. Ono najvažnije nalazilo se na kraju teksta.

Rečeno je da to ne ulazi u područje pregovora, ali ipak su poljoprivrednici zainteresirani. Naravno da jesu. Riječ je o mogućnosti kupnje poljoprivrednih zemljišta. Ono, dakle, ne ulazi u područje ovih pregovora, pisalo je, ali hrvatski zahtjev od dvanaest godina odgode do dopuštanja kupnje zemljišta mogao bi biti smanjen. Krajnji ishod je valjda jasan, EU se žuri i neće čekati dvanaest godina da može konzumirati svoju koloniju. Koliko je poljoprivredno zemljište važno pokazuje podatak da jedan hektar poljoprivrednog zemljišta u Europi košta 20.000 eura! Kako Hrvatska posjeduje milijun hektara iskoristivog poljoprivrednog zemljišta, ispada da posjeduje kapital vrijedan 20 milijardi eura.

To je lova! Mislim da je to bogatstvo i jedan od glavnih ciljeva što nas Europska unija toliko želi.

Potom, sljedeći naslov je glasio: „Klausu zbog Lisabona zaprijetili smjenom – EU još samo čeka češki potpis“.

Nakon što je poljski predsjednik konačno potpisao. Nakon iznudenog irskog 'da' na referendumu za prihvaćanje Lisabonskog sporazuma, ostalo je još samo tih par sitnica za počistiti. Par dana kasnije predsjednik Češke je kapitulirao i rekao da je Sporazum otišao predaleko da bi ga se moglo blokirati. Ipak će ga potpisati. „Tako je“, pisalo je u novinama, „uklonio zadnju smetnju da taj ključni dokument stupi na snagu“. (Naglasak je moj; *op. K.M.*) Pa da, podsjetio sam se, novine su tek odjek iluminatskih stavova u kojoj je navodno legitimno pravo odluke da se prihvati ili ne prihvati Lisabonski sporazum – tek smetnja. Jer to je ipak, kao što je pošteno rečeno, „ključni dokument“. Buduće svjetske diktature. Mora da ti dečki imaju puno posla, uz toliko ljudi koji su samo smetnja.

David Icke je davno pisao o onome čemu prisustvujemo svaki dan – stvaranju velike europske centralizirane države. Po njemu, plan širenja EU u konačnici ima za cilj da se udružene zemlje razbiju na regije i da se tako, na tragu stare devise „podijeli pa vladaj“, uspostavi diktatura. Nevidljiva, jer nema vođu, nudi puno 'zabave', ali i puno nadzornih kamera i stotine besmislenih i nepotrebnih pravila kojima ljude treba izdresirati da im ne pada na pamet dignuti glavu od svojih problema i pogledati kako im se izmiče tlo ispod nogu. Ta se pravila i zakoni donose uglavnom automatski, bez javnih rasprava i, po mogućnosti, bez ikakvog informiranja javnosti. No, zašto spominjem regionalizaciju? U to sam vrijeme pokušavao dokučiti koji je bio cilj konstruiranja ondašnjih napetosti vezanih uz Sloveniju i EU, u koje uopće ne vjerujem da su tek niz slučajnih događaja. Prvo sam razmišljao kako je riječ o tome da EU baš nije popularna kod Hrvata pa da je potrebno stvoriti 'neprijatelja' koji se tome protivi (Sloveniju) pa da 'pobjeda' nad njim bude naš sretni ulazak u EU – „jer smo mi tako tražili“. Osobno bih zahvalio svakom Slovencu koji je učinio napor da se spriječi ulazak Hrvatske u EU, ali nažalost znam da ni sam nije znao zašto to radi.

No, tada se pojavio i novi moment.

U jednom hrvatskom tjedniku predstavljen je takozvani „plan B“ ulaska 'Hrvatske' u EU – 'Hrvatske' sam stavio u navodnike jer u tom slučaju Hrvatske više ne bi bilo. Predloženo „rješenje problema“ sa Slovenijom bilo je da razne hrvatske regije uđu odvojeno u EU. Naravno, kako je obično u velikom

planu sve usklađeno i sve se zbiva sinkronizirano, neki istarski čelnik je već koji tjedan ranije iznio tu ideju, a i u tekstu je objašnjeno kako će se Međimurje spojiti s EU preko Mađarske, Dalmacija preko Italije i slično. Ugrubo rečeno. I po prilici isto što je spomenuo Icke.

Koliko je metoda malih koraka bitna za uvođenje Plana, uvidio sam tek u par situacija gdje se koračanje malo ubrzalo. Na tim se primjerima pokazalo kako je vlast Elite nad svijetom krhka i zbog čega je toliko prikrivaju i sve rade polako. (Doduše, u zadnje vrijeme očito im se žuri, čini se kao da imaju neki *deadline*). Naime, u Turskoj su izbile prave demonstracije kad je uveden zakon o nepušenju, a i kod nas je propao isprva. Na stranu s debatom je li zabrana pušenja dobra ili loša odluka, ali ta dva primjera pokazuju kakav se debakl dogodi kad se ne poštuje metoda malih koraka. Slično je vidljivo i na primjeru Nobelove nagrade za mir koju su Illuminati dali svom poslušniku Obami, valjda kako bi mu još jače potcrtali imidž mirotvorca i humanista. No, čak su i mediji u SAD-u bili skeptični zbog tog Nobela, a odluku su dočekali sumnjičavo čak i one novine koje su Obamu podržavale kao predsjedničkog kandidata.

„Teško je shvatiti”, pisao je *Los Angeles Times*, „za što je tako brzo zaslužio nagradu za mir?” Još je pisalo da je time umanjio vrijednost nagrade. Drugo glasilo Elite, *Washington Post* je pisao: „Čudna je to Nobelova nagrada za mir, zbog koje vam je gotovo neugodno”. Stoga, braćo Illuminati, samo polako, strpljen-spašen, vidite kuda vodi žurba? Sve treba mic po mic, kao i dosad, inače ništa od ostvarenja Plana.

Bio sam u jednom trenutku ponosan i na našeg predsjednika. I mi imamo Illuminatskog poslušnika za utrku, nismo mi toliko bez veze kao što se misli. Predsjednik Mesić se u oproštajnom govoru u UN-u založio za kreiranje novog i ravnopravnijeg svjetskog poretka. I on će sam svoje sposobnosti „staviti u službu ostvarivanja tog plemenitog cilja”. Novog svjetskog poretka. *Sorry*, Stipe, meni je draži ovaj stari. Ali znam, šefovi su šefovi, ne može se tu ništa, kad bi ti i htio.

Huga Chaveza i dalje se predstavljalo kao pravog borca protiv američke dominacije. Umjesto dolara isključivo, u trgovinu naftom želi ubaciti i druge valute. Naravno, američka svjetska dominacija se zasniva na činjenici da recikliraju petro-dolare, odnosno tko želi naftu, mora prvo kupiti dolare. Ali s obzirom da je krajnji cilj Elite uništiti SAD kao svjetsku silu da bi mogli stvoriti novu državu, Američku uniju, Chavez svakako tome pomaže, u svojoj ulozi lažne opozicije, koju smo već toliko puta vidjeli. Nemam nikave sumnje da ista ruka stoji iza obje 'strane'. Pogotovo što je isti taj Chavez tijekom govora u

UN-u rekao da se sad više ne osjeća miris 'sumpora' (misho je na Busha), već miris 'nade'. Mislio je na lažnjaka Obamu. Samo trenutak da odem do latora da povratim, odmah se vraćam.

Kad smo već kod Barracka, bilo je njega još u novinama. Bio je ponosan i sretan. „Uspostavili smo globalnu ekonomsku suradnju kakva nikad prije nije viđena. Kroz G-20 gradimo novi financijski sistem koji će biti puno stabilniji od onoga koji se urušio prije godinu dana”, rekao je Obama Barrack nakon završetak summita G-20. Barače, nisi to trebao niti reći, zato je kriza i stvorena. U novinama je pisalo da je skupina G-20 praktički na tom mjestu postala svjetska ekonomska vlada. Dodano je da je ono što je na samitu G-20 prije šest mjeseci u Londonu britanski premijer Gordon Brown nazvao „novim svjetskim poretom”, u Pittsburghu dobilo obrise. „Nema povratka na loše stare dane”, rekao je Brown, misleći valjda na Illuminate. Da ne bi netko pomislio da se narodi i narodnosti slažu s odlukama ovih pijuna, spomenimo da su prosvjednici zaustavljeni suzavcem, a devetnaest ih je uhićeno. Tako je to kad želiš stati na put progresu, u zatvor s tim vandalima.

Jako sam se zabrinuo i kad sam pročitao da je EU oštro zaprijetila Hrvatskoj zbog diskriminacije inozemnih investitora, koji se žale da ih gledamo kao strance koji dolaze nešto oduzeti Hrvatskoj. Pa to baš nije fer! Oni samo imaju na umu našu dobrobit i zajedničku korist, kao što su već zorno pokazali primjeri T-Coma i MOL-a. Naravno, u tekstu je bilo istinitih tvrdnji, poput onih da je kod nas moguće korumpirati vlast (za razliku od drugih naprednih i demokratskih zapadnih zemalja) i da se natječajni namještaj u korist domaćih velikih tvrtki bliskih vlasti. Što je točno. I eto, sad su me ovi iz EU doveli do toga da podržavam korupciju.

Ima i dobrih vijesti u novinama, to jest kako za koga. U Americi, zbog krize, sve više ljudi želi postati vojnicima. Od 1973. kad je ukinuta vojna obaveza, američka je vojska prvi put uspjela ostvariti svoje regrutacijske ciljeve. Drago mi je zbog njih, uvijek volim čuti da nekome dobro ide.

Pisalo je u novinama i o tome kako je bila uzaludna pobjeda nad nametnutim zakonom o zabrani pušenja u kafićima jer će se za dvije godine oni opet zatvoriti za pušače. Novine su me informirale zašto je to tako. Hrvatska je potpisnik Europske konvencije o kontroli duhana prema kojoj 2012. sve zemlje potpisnice moraju zatvoriti prostore za pušače. Još jedan primjer onoga što nas u najširem mogućem opsegu čeka kad jednom uđemo u EU – apsolutna dominacija europskih zakona nad onima donesenim kod nas. U rječniku sam pokušao pronaći značenje svega toga. Našao sam ga pod D: 'Diktatura'.

A svjetska diktatura imala je još čestitki za nas početkom jeseni 2009. Krajem studenog u Hrvatsku je trebalo stići prvo cjepivo protiv pandemij-skog virusa gripe A, H1N1. HZZO je kupio, pisalo je, 1,5 milijuna cjepiva i rezervirao dodatni milijun. Najviše me iznenadila konstatacija da je Imunološki zavod zastupnik kompanije Novartis za Hrvatsku, jedne od glavnih iluminatskih tvrtki. Možda nešto ne razumijem ili griješim, možda sam malo spor, ali ne bi li Imunološki zavod trebao imati nekakve veze s nama, recimo da zastupa građana Hrvatske, a ne Novartis? Nema više ničeg čudnog niti u tome da lijek nije registriran nigdje na svijetu, ali je ipak odobren, no o tome se danas već sve zna.

U iluminatskom plesu, za svoju je točku priliku dobio i stari 'neprijatelj' zapada, libijski predsjednik Gadafi. Nakon organizacija koje su pandan EU i WTO-u, osnovana je i južnoamerička alternativa MMF-u, a libijski predsjednik predložio je osnivanje južnoatlantskog saveza kao protuteže NATO-u. Tako da ljudi ipak mogu birati – hoće li južnoatlantski ili sjevernoatlantski savez. Kladim se da bi detaljnija analiza njihova nastanka pokazala da su negdje na izvoru ova saveza neki isti ljudi ili grupacije.

Kad smo već kod rata, evo nekih događaja, da se polako počnemo navikavati kako će nam stalno biti. MORH traži izlaz iz Afganistana, pisalo je u novinama, ali Hrvatska ne može odrediti datum povlačenja iz Afganistana jer je princip NATO-a „zajedno smo ušli, zajedno ćemo izaći”. Vjerujem da svjetskoj vojsci dobro može poslužiti malo jeftinog topovskog mesa. Sjetio sam se one novinske vijesti o četvorici pripadnika Vojne policije koji su odbili otići na zadatak zbog nedostataka opreme i neadekvatnog prijevoza. Pa što će im oprema, što će im vozilo, oni su potomci partizana, a partizani znaju – u rat u planine Afganistana najbolje se ide pješke i sa svega par metaka za pušku.

Primjer iluminatskog poimanja demokracije stigao je i iz Danske. Guverner Danske središnje banke Nils Bernstein za novine je izjavio je da bi Danska bila manje pogođena financijskom krizom da je uvela euro. Nazvao je europsku monetu „policom osiguranja” za gospodarstvo.

Pravi dečko, kladim se da je bio i na sastanku Bilderberške skupine.

No, piše dalje u novinama, vlada neće održati obećanje i raspisati referendum do kraja mandata 2011., kako je bilo najavljeno, budući da posljednje ankete pokazuju da potpora uvođenju eura pada. Ako bi Danska treći put odbila euro, to bi se pitanje moralo dogoditi na petnaest godina. Ovaj put, znači, ne smiju promašiti. Nije bitna volja ljudi, bitno je da se uvede euro. Ali što se može kad su ljudi toliko glupi pa ne shvaćaju da je euro tu radi njihove dobrobiti. No,

njihovi ljudi su na ključnim mjestima: novi ministar financija Bugarske Simeon Džankov, pisalo je u novinama, postao je ekonomski mag koji je petnaest godina zauzimao visoku funkciju u Svjetskoj banci. U intervjuu za jedne naše dnevne novine najavio je da u sljedećih nekoliko mjeseci Bugarska podnosi zahtjev za ulazak u eurozonu. Valjda je zato i preraspoređen na to mjesto.

U našim je novinama jednoga od tih dana s kraja 2009. lijepo i otvoreno pisalo čemu se možemo nadati kad uđemo u EU. Naravno, bilo je i plusa i minusa, medalja ima dvije strane, vrag nikad nije tako crn kako se misli. Ali kad se vidi što se nalazi na popisu onoga što će poskupjeti, a što na strani onoga što će pojeftinijati....

Dakle, nije urota; pisalo je u dnevnim novinama da će zbog ulaska u EU, to jest zbog prilagodbe europskim propisima, poskupiti (što zbog ukidanja nulte stope PDV-a, a što zbog uvođenja posebnih poreza na neke energente): struja i plin; kruh i mlijeko; lijekovi i ortopedska pomagala; komunalne usluge; obrazovanje... Dakle, ništa jako bitno, tek neke marginalne stvari. Zauzvrat, pojeftinit će meso, voće i povrće, odjeća i telekomunikacijske usluge. Jedva čekam ulazak u EU pa da si jeftinije mogu kupiti traperice i tenisice, a vi? Da ne zaboravim, spomenuti – pisalo je i da plaće neće rasti, jer pristupamo u vrijeme krize. Baš smo loše sreće, inače bi bilo super. Molim vas, može li me netko podsjetiti – koji je ono uopće razlog da ulazimo u EU?

Zato je zabavno bilo čitati (ne zadnji put, kao što će se ispostaviti) o iranskom predsjedniku Ahmadinedžadju, koji je kojih mjesec dana ranije potaknuo desetak delegacija da izađu iz dvorane UN-a zbog, kako je rečeno, njegovog oštrog govora u UN-u. Francusko izaslanstvo je reklo da je govor iranskog predsjednika bio 'neprihvatljiv', a glasnogovornik američke misije u UN-u je rekao da je Ahmadinedžadova retorika ponovno bila „puna mržnje, uvredljiva i antisemitska”.

Pa, pogledajmo što je on tako strašnoga rekao (strašnoga samo koliko istina to može biti lažljivcima): „Neprihvatljivo je da jedna izrazita manjina dominira politikom, ekonomijom i kulturom u velikom dijelu svijeta zahvaljujući svojim sofisticiranim mrežama, da uvodi novi oblik zavisnosti i šteti reputaciji drugih država, uključujući europske zemlje i SAD, kako bi ostvarila svoje rasiističke ciljeve”. Rekao je, aludirajući na Afganistan i Irak, da je „neprihvatljivo slanje snaga tisućama kilometara daleko kako bi vodile rat i prolivale krv, širile teror i strah”.

To su bile tako uvredljive riječi da su tijekom govora van izašla izaslanstva Francuske, SAD-a, Velike Britanije, Italije, Njemačke, Danske, Mađarske, Argentine i drugi...

Šteta što su se poslije vratili.

A kod nas se vodila rasprava o promjeni Ustava kojom se uređuje provedba referenduma za ulazak u EU. HDZ i SDP, naravno, smatrali su isto – da treba promijeniti dosadašnju ustavnu odredbu koja je tražila većinu glasova svih birača da bi referendum imao pozitivan ishod. Promjena je išla u tom smjeru da će o ulasku u EU odlučivati većina birača koji su glasovali u Hrvatskoj, uz uvjet da mu je pristupila većina od ukupnog broja birača. Da se malo pozabavimo matematikom. Dosad je, ako sam dobro shvatio te rečenice, bio potreban 51 posto glasova ukupnog biračkog tijela da se može pristupiti u EU. Po novome, ako sam dobro shvatio, bit će dovoljno da na izbore izađe 51 posto glasača i da od njih većina glasa za ulazak u Europsku uniju. Dakle, u tom slučaju dovoljno je samo 25 posto glasova ukupnog biračkog tijela pa da postanemo članovi dio EU. Dobar posao! Naravno, postoji tu niz točaka u vezi promjene Ustava oko kojih se raspravljalo, ali te nisu toliko bitne za našu budućnost, oko ove jedine bitne se 'opozicija' i stranka na vlasti slažu.

Bilo je zanimljivih naslova i vijesti u novinama još, poput ogromnog naslova na drugoj i trećoj stranici koji je glasio „Hrvatsko zdravlje na dnu EU” ili vijesti da engleske novine *Sun* više ne podržavaju laburiste. Rupert Murdoch od sada zagovara Davida Camerona (šefa konzervativaca). Što se može, stigle su instrukcije s vrha, tu Rupert ništa nije mogao. Poljubio je svoju iluminatsku člansku iskaznicu i prionuo na posao.

7. poglavlje

ŠARENI SVIJET OKO MENE

Sjeća li se itko nekog vremena kad je sve bilo u redu? Kad nije bilo problema, nestašica, politički eksplozivnih situacija, ekonomske krize, rata, opasnosti od „klimatskih promjena“, straha od nuklearnog rata ili od svakojakih bolesti i pandemija?

Ja ne.

Rođen sam 1972. i dobro se sjećam kako sam sa dvanaest godina osjećao pravi dubinski strah zbog mogućeg nuklearnog sukoba, što je tada bilo u modi. Danas uviđam da se on odvijao jedino kroz medije. Da oni nisu pisali o njemu, za mene ga ne bi ni bilo. Uostalom, izraz „hladni rat“ zvuči kao još jedna orvelovska riječ iz novogovora. Ili je rat ili nije. A ne da se vrijeme kad ga nema nazove – hladni rat. Zaista, kad sam bio klinac, u nekim danima sam osjećao istinski užas i od nuklearnog rata i od smrti. Zamišljajući kako je to čudno kad čovjek nestane pa onda nestane cijeli svijet. Bar za njega, kao da je okrutno izbačen iz igre. Pa zar je to nešto o čemu bi djeca trebala razmišljati?

O nuklearnom ratu se tih godina pričalo posvuda, filmovi su se snimali na tu temu. Danas ih više nema. Danas su druge teme na tapeti, ali osjećaj je isti. Prevladavaju neizvjesnost i strah. U svijetu koji ja pamtim kriza nikad ne prestaje. Pa kako to može biti? Ne vidim oko sebe ljude koji bi to htjeli niti koji to stvaraju.

U svojoj knjizi *Korporatizam*, američki profesor Jeffrey Grupp je napisao da su tri glavne razine udara na ljude: cijepljenje, *Codex Alimentarius* i *chemtrailovi*. (O sve tri točke bit će više riječ u kasnijim poglavljima. Zanimljivo je da se taj sveučilišni profesor često poziva na Davida Ickea, kojem pripisuje velike zasluge za otkrivanje mnogih informacija). Grupp je opi-

kao kako je američka vojska dobila službeno odobrenje da može zaprašivati svoje stanovništvo u svrhu „borbe protiv teorizma”. Uostalom, kongresnik Denis Kuchinich je čak u kongresu postavljao pitanja o *chemtrailovima* i imao zakon u kojem su se oni spominjali. O tome više u poglavlju o *chemtrailovima*. Sigurno je da planovi o depopulaciji svijeta nisu novi.

Kissinger je još kao Nixonov savjetnik stvorio prvu službenu strategiju populacije kao dio službene američke vanjske politike – „Memorandum o istraživanju nacionalne sigurnosti MSSN 200”. U njemu se kaže da je službena politika SAD-a kontrola populacije u zemljama u razvoju Trećeg svijeta. Riječ je o smanjenju populacije (kako bezazlen naziv) u trinaest najvećih zemalja Trećeg svijeta, a važnu ulogu u tome ima GMO, ali o tome više na jednom drugom mjestu u knjizi.

Kad smo kod GMO-a, poučnima sam našao slike engleskog znanstvenika Harryja Oldfielda snimljene PIP-kamerom na snimci njegova predavanja. Ta kamera i pripadajući softver omogućuju da se vide tokovi do sada nevidljive energije znane kao ‘ki’. Po prvi se mogu vidjeti akupunkturni meridijani, čakre, itd. No, i bez nje, još tehnologijom Kirlianove fotografije, snimljeno je ono što je Oldfield pokazivao na predavanjima. Konkretno, efekt „fantomskog lista”. Kad Kirlianovom fotografijom uslikate list, oko njega se vidi sjaj. Kad maknete list, kamera svejedno može snimiti njegov sjaj. To je neka vrst njegovog energetskeg otiska. Isto se dobiva kad se snima organski uzgojena hrana. No, kad snimate plod koji nije organski uzgojen pa ga maknete i opet slikate, pokazao je Oldfield – iza njega ne ostaje „fantomski otisak”. Kao da u toj biljci nema nikakve životne energije.

Takva je hrana za nas predviđena Codexom Alimentariusom, a takva je i GMO-hrana.

Evo u slikama i nekoliko sličnih, zgodnih primjera iz prošlosti.

radio
aktivna

*Deležestan
smiješak
kasnim
i sjajnim
zubima*

Doramad
radioaktivna krema za zube

može Vam pružiti jedino kod mnogo lijepša žena
čistavog svijeta omiljela i klinički preporučena Doramad ra-
dioaktivna zuba krema. Doramad je „dernier cri“ modernae
osne higijene! Svojom blagim zrakama radije djeluje u usnoj
sluznici krema četiri sata nakon čišćenja, a da ne oštećuje
caklenu, otstranjuje i sprečava zubni kamenac kao i svaku
usnu upalu. Krv kruži jače. Vaše zubno meso postaje ruži-
často i čvrsto. Vaši zubi pak bijeli kao snijeg! Dobite je
avida. Tražite je izričito!

DORAMAD
RADIOAKTIVNA ZUBNA KREMA – STVARA
PRIRODNU SVJEZINU!

Smiješno, zar ne? Hoće li se jednog dana naši potomci ovaki smijati pasti
za zube koja sadrži fluor?

Između 1890. i 1910. Bayerov heroin se prodavao kao neškodljiva zamjena za morfij. Takođe se prepisivao djeci s jakim kašljem.

Tablete od kokaina za zubobolju bile su vrlo tražen proizvod koji su roditelji također davali i djeci. Kako kaže tadašnji reklamni slogan: nisu samo oslobađale od bola, činile su djecu veselijom. Hoće li se jednog dana naši potomci ovako smijati današnjim napitcima na kojima piše 'light' a sadrže otrov (zaslađivač) aspartam?

Priča ne završava kod hrane. Sjetimo se tehnologija koje su nudili Viktor Schaubberger i Wilhelm Reich, a koje su se temeljile upravo na pravim prirodnim zakonitostima i također na razumijevanju onoga što ću nazvati 'ki', a Reich je nazvao orgonom. No, radovi i jednog drugog su završili kako su završili, što na lomači, što neprihvatanjem. Na životu ih je držao tek entuzijazam nekoliko pojedinaca, pa to znanje ipak nije izgubljeno. Jednostavno rečeno, između nas i životno podržavajućih stvari i tehnologija spuštena je željezna zavjesa. O tim ljudima neuki ljudi danas pričaju s podsmijehom a da pri tom nisu niti pet minuta potrošili da razmisle i sami provjere ima li tu nečega ili nema. Njemački znanstvenik Klaus Volkamer objavio je desetke istraživanja i pokusa koji su pokazali da postoji 'ki', energetsko-informacijska struktura iz koje sve proizlazi, koju se može izmjeriti, koja je sposobna pohranjivati i vraćati informacije.

Pa onda, po novinama su bili studentski prosvjedi zbog uvođenja naplate obrazovanja. No, zašto ono ne bi bilo besplatno? Nisam čuo ni jedan razlog za to. Zar čovjek od početka radnog vijeka mora biti dužan banci? Ali sam zato primijetio da nitko nije izvještavao o demonstracijama austrijskih studenata

na tu temu, koje su se zbile u jeku trajanja hrvatskih demonstracija na istu temu. Steta, jer bi te vijesti napravile sinergiju i pokazale da nezadovoljstvo zapravo treba imati status pandemije, a ne svinjska gripa.

Nedavno sam kod svog starog gledao njegove filatelističke albume. U jednom od njih je bila kompletna kolekcija maraka iz NDH. Na nekima od njih je pisalo „Rat udružene Evrope na istoku” i tome slično. Na dvije marke su bile slike hrvatskih vojnika na Donu i Staljingradu, a na trećoj prikaz hrvatskog mornara na Azovskom moru. Drugi dan sam otvorio novine i naletio na vijest o hrvatskim vojnicima u Afganistanu. Čini li se to meni ili je sve isto kao i u vrijeme tiskanja onih maraka? Rat udružene Evrope na nekom drugom istoku. Zašto smo opet tamo i mi? Nije bilo dosta saznanje kako su završili hrvatski vojnici koji su poslani da se bore u ime „Udružene Evrope” i za očuvanje „europskih kulturnih vrijednosti” protiv komunističkog neprijatelja u Drugom svjetskom ratu? Ne zovu neki autori, poput Jima Marrsa, bez razloga novi svjetski poredak – Četvrtim Reichom.

Taj me izraz uvijek podsjeti na EU. Uvijek se, recimo, pitam zašto po cijelom Zagrebu vise zastave EU uz zastavu RH? Pa još nas nisu okupirali, koliko ja znam. Imam ja još pitanja: zašto se uopće vode pristupni pregovori prije nego što se napravio referendum da li uopće želimo u EU? I zašto se uvijek govori „kad uđemo u EU”, a ne „ako uđemo”?

Dobar trenutak da se podsjetimo nekoliko fakata.

EU nije zastupnička demokracija.

Premijeri zemalja-članica kojima su njihove stranke dale vlast čine Vijeće EU, a Vijeće EU odabire predsjednika Europske komisije. Predsjednik Europske komisije sam odabire članove Europske komisije, koja je zapravo Vlada Europske unije.

Jedino Europska komisija predlaže i provodi zakone u Europskoj uniji. Zakone za Komisiju stvara 3000 radnih grupa birokrata za koje nitko ne glasa i nitko ne zna tko su.

U Europskoj uniji možete glasati samo kako bi izabrali zastupnika pri Europskom parlamentu. Zakone odobrava vijeće ministara, a Europski parlament nema pravo veta na zakone i nema pravo donositi ni predlagati zakone u Europskoj uniji. Zastupnici mogu samo raspravljati o već predloženim zakonima i davati svoje mišljenje o njima.

S Lisabonskim sporazumom Euroska unija je *de facto* postala federalna država i njeni zakoni su jedini zakoni. U Europskoj uniji vas npr. Velika Britanija može optužiti za terorizam bez ikakvih dokaza i iz Hrvatske će vas morati

izručiti u britanski zatvor gdje možete ostati zatočeni i do četiri godine bez da vam se pročitaju optužnica.

Europska unija će imati jednog vođu – europskog predsjednika. No, on se ne izabire, već ga postavlja Europska komisija.

Pogledajmo sad neke dijelove iz tridesetak stranica dugog dokumenta koji su u listopadu 2009. zastupnici u Hrvatskom saboru dali predsjedniku Hrvatskog sabora, s naslovom: „Prijedlog odluke o pristupanju promjeni Ustava Republike Hrvatske, s Prijedlogom nacрта promjene Ustava Republike Hrvatske”:

„Pravna osnova članstva i prijenos ustavnih ovlasti (članak 141.a): ...Članstvo u EU zahtijeva da se na zajedničke institucije prenesu određene ustavne ovlasti, kako je propisano člankom 139. i 140. Ustava. EU je organizacija ograničenih ovlasti (*ma, hajde ljudi, kako 'ograničenih', nitko ih ne nadzire u donošenju zakona, a njihovi zakoni nadjačavaju sve lokalne zakone;* op. K. M.) i ima samo one ovlasti koje su na nju Osnivačkim ugovorima i njihovim izmjenama i dopunama prenijele države članice. Ovaj članak relevantan je i za buduće izmjene i dopune ugovornog okvira EU. Kada Republika Hrvatska bude država članica, za izmjene ugovornog okvira neće biti potrebno provoditi postupak propisan člankom 141. Ustava (referendum), već samo postupak propisan člankom 139. Ustava (potvrđivanje u Hrvatskom saboru).” (*U prijevodu, samo se moraš složiti s onim što je naređeno;* op. K.M.)

Evo još malo: „Sudjelovanje u institucijama Europske unije (članak 141.b):

U članku 141. b pojašnjava se demokratska dimenzija EU. Dio ustavnih ovlasti prenosi se na europske institucije, a navodi se da se demokratsko načelo osigurava u Europskom parlamentu.” (*U onom parlamentu koji ne donosi zakone niti daje vladu;* op. K. M.)

Pa onda, članak 141.b: „Građani Republike Hrvatske neposredno su zastupljeni u Europskome parlamentu, gdje putem svojih izabranih predstavnika odlučuju o stvarima iz njegove nadležnosti.” (*Koliko ja razumijem, nadležnost je davanje mišljenja, jer europski parlament nema nikakvu zakonodavnu ni izvršnu funkciju;* op. K. M.).

Ima još bisera: „Pravo građana Europske unije, Članak 141.d: ...pravo podnošenja peticija Europskome parlamentu...” (*Onom istom koji ne donosi zakone niti može na njih utjecati;* op. K. M.)

Pa nadalje: „Pravo Europske unije (članak 141.c): Ovim člankom uređuje se zaštita subjektivnih prava građana pred hrvatskim sudovima. Riječ je o „izravnom učinku” prava EU, što je jedna od temeljnih karakteristika toga prava, pa hrvatski sudovi imaju obvezu primjene prava EU. Pravo EU je dio

nacionalnog pravnog poretka i sudovi su obvezni suditi primjenjujući ga, s tim da, ako je norma nacionalnog prava suprotna normi prava EU, nacionalni sud mora izuzeti od primjene nacionalnu pravnu normu i izravno primijeniti normu prava EU. Državna tijela, tijela jedinica lokalne i područne (regionalne) samouprave te pravne osobe s javnim ovlastima također izravno primjenjuju pravo EU. (U prijevodu na starohrvatski: ono što nas čeka je vojska propisa i zakona kojih ćemo se morati držati htjeli to ili ne htjeli, imali oni smisla za nas ili ne, bez mogućnosti da se ikada ikome žalimo ili da ih promijenimo; op. K. M.)

Puno hvala 'hrvatskim' zastupnicima na njihovom radu.

Prije par dana u nekim je domaćim novinama bilo zanimljivo istraživanje koje je govorilo o odnosu onoga što su ljudi doživjeli i onoga što misle. Konkretno, riječ je bila o korupciji. Nemojte me držati za svaku brojku, ali smisao je bio ovaj. Recimo, 60 posto Kosovara je na svojoj koži doživjelo korupciju (u smislu da su morali dati mito), ali samo 30 posto njih misle da žive u korumpiranoj državi. S druge strane, samo je 8 posto Hrvata (ta je brojka točna, nju sam zapamtio) moralo dati mito zbog nečega, a čak preko 60 posto nas smatra da živi u korumpiranoj državi.

Čekaj malo? Znači, osim ovih osam posto, ostali imaju mišljenje stvoreno na temelju vijesti, a ne vlastitog iskustva? Moguće. Ja nikad u životu nisam ni za što dao mito, čak ni policajcu, niti sam ga primio. A opet, znao sam se ulvatiti kako govorim da živim u korumpiranoj zemlji i time zapravo vrijeđao sve te ljude koji su mi pomogli u nečem a da me nikad nisu tražili mito. I zašto bih uopće živio tuđa iskustva? Hrvatska koju ja znam nije puna korumpiranih ljudi nego ljubaznih ljudi koji ti žele pomoći, i to bez ikakvog mita. To su moja iskustva. Odlučio sam da neću odustati od njih.

Svakako, kraj 2009. bio je zanimljivo vrijeme za čitati novine. Jedna je vijest govorila o praznim ordinacijama za cijepljenje protiv tzv. „svinjske gripe”, koje su zorno pokazale kako to ispadne kad svi kažu 'ne'.

Nemojte misliti da je to nemoguće. Daniel Estulin u knjizi o bilderbergima priča kako je to bilo kad su se 1996. okupili u Kanadi, u Torontu, s namjerom da rasture tu državu tako što će Quebec proglasiti otcjepljenje i onda će se pripojiti Americi. I prvi put su doživjeli veliki poraz. Pročitajte si i sami, oko stranice broj 22 u knjizi. Uglavnom, informacije o njihovim planovima su isplivale van prerano. Kad su glavni distributeri vijesti počeli provjeravati te informacije putem vlastitih privatnih i državnih izvora, postalo je jasno da su Družba Bilderberg i novi svjetski poredak doista odlučili nemilosrdno raskomadati Kanadu, jednu od najbogatijih zemalja na svijetu.

Treballi su ipak znati da, kada se na kocki nađe njihova osobna sloboda, nikakva količina vlasničkog udjela u sredstvima pripočavanja neće spriječiti tajnice, redaktore, pisce članaka, istraživačke novinare, pa čak i rukovodno osoblje kanadskih televizijskih, radijskih i tiskanih medija da razglase istinu javnosti na znanje. Interes za izvještavanje bio je tako velik da je jedan od pomoćnih reportera čuo Kissingera kako urla na kanadskog premijera Jeana Chretien a neka ga vrag nosi ako mu ovo netko zezne.

Kad se jednog dana milijardu ljudi probudi s osjećajem nevezanosti i kaže, „Dosta je, samo ćemo, poput nekog diva stresti ramenima, a ovi sitni i nezadovoljeni nametnici jednostavno će odletjeti u Nedodiju.”

Ne znam kako će biti poslije, ali barem ćemo biti gospodari svoje stvarnosti. Kakvi smo, tako će nam i biti. A ja sam po tom pitanju optimist.

8. poglavlje

GODINA SVINJSKE GRIPE

Studen 2009. bio je u znaku tzv. „svinjske gripe”. Stvar je otpočela smrću svakome malo upućenijem u pozadinu svjetskih zbivanja, ali medijska je kampanja bila nevjerojatno snažna. Iluminatima se nekud žurilo, pa su opet otkrili svoje pravilo metode malih koraka. Ili su možda mislili da je, nakon jednako izmišljene priče gripe, svijet dovoljno izdresiran. Kako god bilo, sve o vijesti o tzv. „svinjskoj gripi” od samog početka bile prepune nelogičnosti proturječja, trebalo ih je samo malo pažljivije poslušati. Recimo, u to sam vrijeme na nekom radiju čuo otprilike ovako sročenu vijest, koju je voditelj izgovorio vrlo dramatičnim glasom, u skladu, je li, sa situacijom: „Jučer je na ovom i tom mjestu umrla prva žrtva svinjske gripe kod nas, čovjek taj i taj. Sad ćemo napraviti testovi da se vidi je li ta osoba zaista umrla od svinjske gripe ili nečeg drugog”.

Časna riječ, tako je glasila vijest.

Ona nije bila jedina s takvim oksimoronskim, ili samo moronskim sadržajem. Na jednom drugom radiju slušao sam dugu vijest o tome kako je počeo prvi val pandemije, blabla, kako je dosad oboljelo tridesetak građana, svi su se opazili u Hrvatskoj pa se čini da je stigao veći pandemijski val virusa H1N1 i kod nas bla, bla, krizni stožer Ministarstva zdravstva može narediti zatvaranje škola, bla bla, sve se oboljele mora odvojiti u posebnu prostoriju... sve je bilo u tom stilu najavljivanja katastrofe. A onda je na kraju vijesti doslovce rečeno ovo: „Bolest je u pravilu blaga, poput obične prehlade, tako da ju je moguće i prehodati. Komplikacije se javljaju tek u jedan posto oboljelih”.

Časna riječ, tako je to bilo. Iz ove perspektive zvuči nevjerojatno da se uutar jedne vijesti mogu nalaziti informacije koje poništavaju jedna drugu, ali bilo je to vrijeme kad se kroz medije dizala histerija i sve je prolazilo.

Priča o svinjskoj gripi, čini se, najviše je imala veze ima s pričom o cjepivu protiv nje. (Kao da priča o cjepivima nije dovoljno duga i ružna sama po sebi. Jedne naše dnevne novine su u srpnju 2009. na naslovnoj strani istaknule naslov: „Troje djece dobilo meningitis zbog cjepiva MoPaRu.”) No, za novine je ministar zdravstva Milinović rekao ovo: „Ja se neću cijepiti protiv svinjske gripe, jer je dvjestotinjak slučajeva svinjske gripe pokazalo da nema potrebe za tretmanom Tamifluom”. Mudar čovjek, pomislio sam isprva. No, tjedan dana kasnije sam se predomislio kad se ministar javno cijepio s obitelji da navede ljude da se i oni cijepe. (Tko se hoće kladiti da nije primio cjepivo nego, u najgorem slučaju, neki vitaminski koktel?) Istih dana osvanuo je i tekst o tome kako se djeca Baracka Obame isto nisu cijepila. Kad su predsjednika SAD-a upitali zašto to, kad je situacija takva da se zemlja nalazi pred vratima uvođenja obaveznog cijepljenja, on je rekao da mu se djeca nisu cijepila jer nije bilo dovoljno cjepiva, pa su baš oni izvisili.

Pa je li možete to vjerovati, da nema cjepiva za djecu Predsjednika? Kako nakon ovakvih izjava vjerovati čemu? A možda pretjerujem. Možda je čovjek stvarno stao u red i, taman kad je došao na red i zavrnuo dječici rukave – nestalo cjepiva. Koji peh.

Doista, u to je vrijeme bilo teško izbjeći rasprave po novinama o tome da se pučanstvo Hrvatske namjerava cijepiti neregistriranim cjepivom. Baš kao i kod cjepiva protiv HPV-a, nitko nije preuzimao odgovornost za eventualne štetne nuspojave. Situacija je bila ista širom svijeta. U SAD-u su javni dužnosnici odmah odlučili zaštititi farmaceutske korporacije. Njihova ministrica zdravstva Kathleen Sebelius još je tijekom ljeta potpisala uredbu kojom se proizvođačima cjepiva protiv takozvane svinjske gripe jamčio potpuni pravni imunitet u eventualnim tužbama koje bi se mogle odnositi na upotrebu budućeg cjepiva. Osim toga, administracija novoga američkog predsjednika Baracka Obame, koja je za potrebe otkrivanja i proizvodnje cjepiva protiv virusa H1N1 izdvojila 7 milijardi dolara, odlučila je dopustiti izlazak na tržište takvim cjepivima uoči jesenje sezone gripe, čak prije detaljnih testiranja njihove sigurnosti, tako da su studije o njihovim nuspojavama trebale biti objavljene nakon što cjepiva već budu u upotrebi.

Da se vratimo Hrvatskoj. Evo opet jedne kontradikcija iz novina. U Saboru su zastupnici raspravljali o mogućim posljedicama bolesti zvane svinjska gripa. Tvrdili su da ćemo mi u Hrvatskoj, zbog bolovanja uzrokovanog svinjskom gripom, izgubiti 10 milijardi kuna. Istovremeno je glasnogovornik Ministarstva gospodarstva Tomislav Mazal tvrdio nešto posve suprotno i, rekao

luli, istinitije: „Nemamo nikakav plan za svinjsku gripu, niti ga mislimo raditi. Istraživanja pokazuju da je 'obična' gripa opasnija od svinjske”.

Dakle, koliko ono, tristotinjak milijuna za cjepivo protiv bolesti koja je manje opasna od obične sezonske gripe. No, naše su vlasti svejedno do prosinca 2009. godine papagajski prognozirale 400.000 oboljelih Hrvata od svinjske gripe i jednako papagajski preporučile cijepljenje barem svakog drugog građanina Hrvatske, pretežno djece.

Hvala na ponudi, još uvijek nije bilo obvezno pa sam otklonio tu velikodusnu gestu.

Na trenutak sam u novinama ugledao svjetlo na kraju tunela, jer je onaj maloprije spomenuti potez američkih vlasti prozvan kontroverznom, a u nekim je krugovima izazvao sumnju u prikriveno pogodovanje farmaceutskoj industriji jer bi proizvođači cjepiva na ovaj način mogli zaraditi goleme svote novca, a da nikada ne bi morali pravno i materijalno odgovarati za moguće štetne učinke svojih proizvoda. Kao argument za takve sumnje pritom se spominjala 1976. godina kada se američka administracija posljednji put susrela s izbijanjem novog virusa svinjske gripe. I tada su, navodili su kritičari aktualne odluke ministrice zdravstva, na tržište puštena netestirana cjepiva, a rezultat su bile tisuće slučajeva u kojima su se primatelji cjepiva žalili na vrlo ozbiljne nuspojave. U prilog sumnjama u urotu, pisalo je, u američkom tisku su se pojavili i navodi da je farmaceutska kompanija Baxter još godinu dana prije prvog zabilježenog slučaja svinjske gripe zatražila odobravanje patenta za cjepivo protiv H1N1 virusa.

Onda se pojavilo neočekivano izvješće Svjetske zdravstvene organizacije koja je na svojim internetskim stranicama objavila kako više neće pratiti pojavljivanje novih slučajeva bolesti. U šturom priopćenju WHO-a navodilo se da se od zemalja i dalje očekuje da prijave slučajeve svinjske gripe, doduše samo prvih nekoliko. Napominjalo se i da bi države same trebale pratiti pojavnost eventualnih smrtnih slučajeva koji bi mogli upućivati na to da je virus H1N1 mutirao. Međutim, budući da je direktorica WHO Margaret Chan netom prije toga upozorila da će svinjska gripa nesumnjivo postati najveća pandemija gripe do danas, bar je malo čudno kako je institucija od globalne važnosti, kao što je Svjetska zdravstvena organizacija, mogla odustati od praćenja bolesti koju je proglasila najvećom pandemijom gripe u povijesti.

U burnoj kampanji za promociju svinjske gripe u našim novinama, ministar je ovako objasnio problem neregistriranog cjepiva koji se uvezao preko Imunološkog zavoda: „Ono će biti registrirano, odnosno Agencija za lijekove

će dati dopuštenje za uvoz tog lijeka. Ono ovog trenutka fizički jednostavno ne može biti registrirano, nigdje u Europi nije registrirano; ne kod nas, nigdje u Europi!»

Toliko. Nije nigdje registrirano, pa zašto sad mi gnjavimo sa suvišnim pitanjima. Ministar je još objasnio da je ovo izvanredna situacija, te mu članak 67. zakona o lijekovima dopušta da čini to što čini kako bi nas zaštitio od gripe.

Priča u kojoj se pojavio Imunološki zavod (za kojeg sam mislio da mu je posao biti u službi građana) počela je kad je objavljeno da je Imunološki zavod iz Zagreba od švicarskog Novartisa za 330 milijuna kuna nabavio netestirano i neregistrirano cjepivo protiv svinjske gripe. Prema pisanju portala *Business.hr*, činilo se kako će jedini profit iz ovog posla izvući samo Novartisov zastupnik u Hrvatskoj, tvrtka Pharmagent, čiji je osnivač istovremeno i dioničar Imunološkog zavoda.

Tada je po internet-portalima počela kružiti vijest o austrijskoj novinarki Jane Burgermeister, autoricom sljedećeg: „Kaznena prijava protiv Baxtera AG, Baxter Internationala i Avir Green Hill Biotechnologyja zbog razvijanja, proizvodnje, raspačavanja i oslobađanja biološkog oružja za masovno uništenje u Austriji između prosinca 2008. i veljače 2009., s namjerom izazivanja globalne pandemije virusa ptičje gripe, te namjerom profitiranja od te pandemije”.

Tako je glasio početak teksta tužbe koju je podnijela Državnom tužiteljstvu u Beču 8. travnja 2009. Potom je otišla korak dalje, upozoravajući kako je na pomolu najveći zločin u povijesti čovječanstva, te uložila kaznenu prijavu američkom FBI-u protiv Svjetske zdravstvene organizacije, Ujedinjenih naroda i nekoliko visokih vladinih i farmaceutskih dužnosnika zaduženih za cjepiva, uz optužbe za planiranje masovnog ubojstva. Na američkim je sudovima tražila sudsku zabranu protiv obaveznog cijepljenja protiv svinjske gripe. Svakako, bilo je to nešto novo – po srednjestrujaškim medijima čitati kako novinarka Burgermeister tvrdi da bioterorizam promiče grupa američkih bankara koji kontroliraju Federalne rezerve, kao i WHO, UN i NATO, te da se ta grupa urotnika također infiltrirala u vrh američke države. Pripadnici grupe koju optužuje novinarka, kako bi ujedno prorijedili civilizaciju i naknadno zaradili od prodaje cjepiva, preko Baxtera i drugih kompanija, oslobodili su umjetno stvorene viruse – ptičju i svinjsku gripu te upotrijebili mogućnost uvođenja obaveznog cijepljenja u nekim zemljama u svrhu suzbijanja pandemije.

Njezina se tužba s kraja 2009. godine oslanjala na onu iz travnja, kad je Burgermeister podastrla dokaze o tome da su laboratoriji Baxtera u Austriji namjerno oslobodili 72 kilograma aktivnog virusa ptičje gripe. Virus je navod-

no za 16 laboratorija u četiri zemlje isporučila Svjetska zdravstvena organizacija, a iako se kod opasnih tvari, posebno onih klasificiranih kao bio-oružja, primjenjuju primjerene metode osiguranja, ovaj put je taj postupak izostao. Oslobođanje tih virusa služi, tvrdila je nadalje Burgermeister, tome da Svjetska zdravstvena organizacija uvede stanje pandemije te počne distribuirati cjepivo, u koje bi bile ubrizgane i razne smrtonosne bolesti te bi nastupilo prorjeđivanje svjetske populacije.

Tvrdila je da još od 2008. američka vlada sustavno uvodi mjere namijenjene smanjivanju ustavnih sloboda građana kako bi, kad dođe vrijeme, mogli provesti obavezno cijepljenje. Kroz medije su uvjeravali ljude u ozbiljnost svinjske gripe, najavljujući cjepiva.

Tako je doista i bilo.

Margaret Chan, glavna direktorica Svjetske zdravstvene organizacije je 11. lipnja 2009. izjavila: „Virus je sada nezaustavljiv. Svijet ulazi u rani stadij prve epidemije gripe u 21. Vijeku”. Novine su prenijele i izjavu Marie-Paule Kieny, direktorice Inicijative WHO-a za istraživanje cjepiva: „Svaka zemlja će morati cijepiti građane protiv svinjske gripe i morat će odabrati tko će sve, osim medicinskih sestara i doktora, imati prioritet za cijepljenje”. Vijeće Svjetske zdravstvene organizacije prepoznalo je da je pandemija virusa H1N1 nezaustavljiva te da se svim zemljama treba omogućiti pristup cjepivima”. Vlada Velike Britanije objavila je kako će, zbog rastućeg broja zaraženih i umrlih od svinjske gripe (za koje se kasnije ispostavilo da ih uopće nije bilo), cijepiti sve svoje građane.

Na portalima se mogla pročitati sljedeća izjava Jane Burgermeister, nekadašnje dopisnica *Guardiana*, *Observera* i *British Health Magazina*: „Vjerujem da je pandemijski virus samo izgovor Svjetskoj zdravstvenoj organizaciji za objavu šeste razine pripravnosti od pandemijske gripe. Takva objava daje neizmjernu moć svim svjetskim vladama”.

Jane Burgermeister je u kaznenoj prijavi FBI-u protiv Svjetske zdravstvene organizacije (WHO), Ujedinjenih naroda, Baracka Obame, Rockefellera, Rothschilda i drugih, zbog urote da se stanovništvo prorijedi smrtonosnim cjepivom protiv svinjske gripe, izjavila da su ptičja i svinjska gripa razvijene u laboratorijima i puštene među stanovništvo s ciljem masovnog ubojstva putem cjepiva. Njen priloženi dokument zove se *Dokazi o bioterrorizmu (Bioterrorism Evidence)*. U njemu, ona o SAD-u piše:

„Postoje dokazi da međunarodna korporacijska zločmačka mreža, koja je podvrgnula svojoj kontroli visoke vladine ureda na saveznoj i državnoj razini,

namjerava provesti masovni genocid protiv naroda Sjedinjenih Država korištenjem umjetnog (genetskog) pandemijskog virusa gripe i programa prisilnog cijepljenja, kako bi uzrokovala masovne smrti i povrede, i kako bi smanjila broj stanovnika Amerike u svrhu prebacivanja kontrole nad Sjedinjenim Državama na Ujedinjene narode i njima pridružene snage sigurnosti (UN-ovu vojsku iz država kao što su Kina, Kanada, Ujedinjeno Kraljevstvo i Meksiko). Postoje dokazi da su mnoge organizacije – Svjetska zdravstvena organizacija, UN, kao i kompanije proizvođači cjepiva poput Baxtera i Novartisa – dio jednog sustava pod kontrolom središnje zločinačke grupe koja upravlja na strateškoj razini i koja je također financirala razvoj, izradu i širenje umjetnih virusa kako bi opravdala masovna cijepljenja biološkim oružjem, radi eliminacije naroda SAD-a i postizanja kontrole nad imovinom, resursima itd., Sjeverne Amerike. Motiv zločina je klasična pljačka praćena ubojstvom, premda su razmjeri i metode novi u povijesti. Središnja grupa određuje svoje strateške ciljeve i operativne prioritete u tajnosti koristeći odbore kao što su Trilateralna komisija, te u osobnim susretima na godišnjim sastancima Bilderberške skupine”.

Burgermeister je rekla, a razni portali prenijeli, kako postoje jasni dokazi da su farmaceutske kompanije i internacionalne vladine agencije aktivno uključene u stvaranje, razvoj, proizvodnju i distribuciju bioloških sredstava koja spadaju među najsmrtonosnija biološka oružja na Zemlji. Kazala je da je virus svinjske gripe stvoren i raširen uz pomoć Svjetske zdravstvene organizacije pod kontrolom Rothschilda/Rockefellera, istog tijela koje je zatim kazalo kako se virus širi toliko brzo da je potrebno proglasiti pandemiju.

Simptomi „svinjske gripe” su manje-više bili isti kao simptomi obične gripe, pa je bilo lako sve nazivati „svinjskom gripom” kako bi se povećale službene brojke. Stoga je britanska vlada najavila da ljudi više ne bi trebali ići kod liječnika ako imaju simptome gripe, već je umjesto toga uveden sistem dijagnoze preko telefona, bez laboratorijske potvrde.

„Dobar dan doktore, prehladio sam se.”

„Mislim da je to svinjska gripa, ubrojiti ću i vas.”

Naletio sam i na ovu vijest, koja se pozivala na neurokirurga dr. Blaylocka, koji je rekao: „Nitko ne bi smio uzeti cjepivo za svinjsku gripu – to je jedno od najopasnijih cjepiva ikada. Sadrži imuni sastojak zvan (MF-59) koji se pokazao kao sastojak koji izaziva autoimune bolesti poput MS (multipla skleroza), reumatoidni artritis i lupus. To je cjepivo koje je tijesno povezano sa sindromom Zaljevskog rata, koji je ubio više od 10.000 vojnika i uzrokovao porast od 200% teških bolesti (smrtonosnih) poput ALS-a (amiotrofične lateralne skle-

roze, znane i kao Gehrigove bolesti). To je virus H1N1 koji uzrokuje 'kineski sindrom', što znači da uzrokuje pretjerane reakcije imunološkog sustava tijela. I to je razlog zašto ubija mlade ljude, a manje pogađa starije (koji imaju slabiji imunitet)."

Ipak, dr. Peter Holden iz Britanskog udruženja liječnika rekao je da, iako svinjska gripa ne uzrokuje ozbiljnu bolest, oni jedva čekaju da započnu s kampanjom masovnog cijepljenja, počevši s „prioritetnim skupinama”. Cjepivo se ubrzano proguravalo kroz regulatorni sustav sa sigurnosnim ispitivanjima koja su trajala manje od tjedan dana. Londonski *Times* je izvijestio: „Regulatori Europske agencije za lijekove rekli su da je ubrzana procedura uključivala klinička ispitivanja na ‘modelu’ cjepiva sličnom onome koje će se koristiti za najveći program masovnog cijepljenja u zadnjih nekoliko generacija. Počet će se koristiti na čitavom stanovništvu, a regulatori će nastaviti simultano provoditi klinička ispitivanja.”

Čemu? Farmaceutskim kompanijama već je dan imunitet na tužbe zbog smrti ili povreda od cjepiva dokumentom koji je potpisala Obamina ministrica zdravlja i socijalnih službi Kathleen Sebelius.

Tvrdi se da su farmaceutske kompanije i Svjetska zdravstvena organizacija grozničavo radili kako bi što prije razvili cjepivo za ‘novi’ soj svinjske gripe poznat kao H1N1 – ali Baxter International podnio je zahtjev za patent za H1N1 cjepivo još 28. kolovoza 2008.

Ovaj patent objavljen je u ožujku 2009., mjesec dana prije nego što je virus pušten u Meksiku u travnju, ali je zahtjev podnesen sedam mjeseci prije nego što se službeno saznalo za ovaj „novi soj”.

Dokaze koje je predstavila Jane Burgermeister podupro je Wayne Madsen, bivši časnik američke Mornaričke obavještajne službe koji je sada istraživački novinar. Rekao je kako je jedan od vodećih znanstvenika Ujedinjenih naroda zaključio da H1N1 virus svinjske gripe ima određene ‘vektore’ prijenosa koji sugeriraju da je novi soj gripe genetički proizveden kao oružje biološkog ratovanja. UN-ov stručnjak vjeruje da su i ebola, HIV/AIDS, i trenutni virus svinjske gripe A-H1N1 biološka oružja.

Što je budućnost trebala nositi?

U SAD- je to bilo pomalo očigledno: cijepljenje su namjeravali učiniti prisilnim i prijetiti roditeljima da će im oduzeti djecu ako se odbiju pokoriti. No i prije toga, pritisak na roditelje da se pokore diktatu države znatno se trebao povećati. Centri za kontrolu bolesti (CDC) u SAD-u rekli su da će djeca koja nikada ranije nisu primila cjepivo protiv gripe možda morati biti cijepljena

četiri puta ove jeseni – dvaput za sezonsku gripu i dvaput za svinjsku gripu. Ostala djeca primit će tri cjepiva.

Barack Obama, zahtijevao je da njegov prijedlog zakona o „reformi zdravstva” bude usvojen do kolovoza, upravo prije masovnog cijepljenja. Zakon je odobrio Senatski odbor za zdravlje, rad i mirovine, a cilja i na roditelje koji ne daju cijepiti svoju djecu.

Postoji jedna varljiva riječ: Preporuke.

Recimo, Svjetska zdravstvena organizacija daje neke ‘preporuke’. Zvuči blago, ali da se ne bismo zavaravali – odluke Svjetske zdravstvene organizacije obvezujuće su za njenih gotovo 200 zemalja članica kad se proglasi izvanredno stanje zbog pandemije prema Zakonu o međunarodnim zdravstvenim propisima iz 2005. i WHO-ovim pandemijskim planom iz travnja ove godine.

Generalna direktorica WHO-a Margaret Chan proglasila je pandemiju svinjske gripe kad je nije bilo kako bi se aktivirale ove izvanredne ovlasti, a ta bi sluškinja preporučila i provedbu prisilnog cijepljenja. Praktički je to i učinila. Nije čudno, u WHO-ovom Savjetodavnom odboru za politiku cijepljenja sjedili su direktori iz Baxtera, Novartisa, GSK-a i Sanofi Pasteura.

Guylaine Lanctôt u svom bestselleru *The Medical Mafia* napisao je: „Sigurno da negdje i za nekoga postoje pogodnosti. Cijepljenje je skupo (milijardu dolara godišnje) i donosi profit farmaceutskoj industriji, točnije multinacionalnim korporacijama. Jedne prodaju opasna cjepiva, a druge osiguravaju lijekove za liječenje oboljelih nakon cijepljenja. Vakcinacija oštećuje imunološki sustav cijepljene osobe.” Provjerimo je li to tako, ili je možda preblago rečeno.

Robert McNamara (svojeveremeno: predsjednik Svjetske banke, državni tajnik SAD-a, davatelj naloga za bombardiranje Vijetnama, član Proširenog programa za imunizaciju) za francuski je tisak dao ovu izjavu: „Netko mora poduzeti drakonske mjere za demografsku redukciju protiv volje stanovništva. Smanjenje broja porođaja pokazalo se nemogućim ili nedovoljnim. Stoga netko mora uvećati smrtnost. Kako? Prirodnim putem; glađu i bolestima.” Na ispitivanju kod CIA-e, onkolog Gotlieb priznao je da je još 1960. godine ispustio veliku količinu virusa u rijeku Kongo (Zair) kako bi zarazio ljude koji koriste vodu rijeke Kongo za piće. Dr. Gotlieb je kasnije imenovan direktorom Nacionalnog instituta za rak. Nakon što su medicinske ekipe provele masovno cijepljenje protiv VBH u Senegal, ambasador Senegala 1988. godine je u radio-intervjuu iznio da su sva sela u zemlji desetkovana AIDS-om. Lanctôt navodi da je novo cjepivo upotrijebljeno 1980. u San Francisku, Los Angelesu, Denveru, Chicagu i St. Louisu, u programu cijepljenja homoseksualaca pro-

ty VBH, bilo uzročnik mnogih oboljenja od AIDS a. Godina 1981. smatra se službenim početkom epidemije AIDS a. Ovaj program cijepljenja vodili su WHO i Nacionalni institut za zdravlje. Godine 1986., nakon masovnog cijepljenja indijanske djece s Aljaske protiv VBH, mnoga su oboljela, a neka i umrla. Vjeruje se da je cjepivo bilo zagađeno RSV-om (Rous Sarcoma Virus).

Onda, može li se reći da je cijepljenje poslužilo kao biološko oružje?

Nemam li onda razloga za skepsu kad se sjetim da je naše Ministarstvo zdravstva u vrijeme ministra Hebranga (2007.) donijelo odluku o obaveznom cijepljenju novorođenčadi protiv hepatitisa B? Ovo se cijepljenje danas provodi nakon poroda bez dopuštenja i znanja majke. U tekstu hrvatskog genetičara Marijana Jošta na jednom portalu pisalo je da je samo cjepivo opasnije od hepatitisa B (od zdravstvenih tegoba do smrti novorođenčeta). Medicinski statistički godišnjaci navode, kako je pisalo, da je perinatalno umrlih prema uzrocima smrti u 2006. godini (prije uvođenja obaveznog cijepljenja) bilo četiri puta manje nego po uvođenju obaveznog cijepljenja.

Na upite građana vezanim uz te podatke, voditelj službe za epidemiologiju zaraznih bolesti Hrvatskog zavoda za javno zdravstvo je 10. svibnja 2007. dao pisani odgovor, dio kojeg je objavljen na tom portalu: „Engerix B, cjepivo protiv hepatitisa B registrirano je u Hrvatskoj, te se u Programu cijepljenja primjenjuje od 1999. godine. Osim u Hrvatskoj, ovo se cjepivo upotrebljava u svim europskim zemljama, u SAD-u i diljem svijeta. Sva cjepiva protiv hepatitisa B, koja se primjenjuju u milijunima doza diljem svijeta, izrađena su tehnikom genetskog inženjeringa tj. jedan se dio virusa, odgovoran za imunološki odgovor kod cijepljene osobe, umnožava na kvascima. Ova se tehnika primjenjuje kako se u organizam ne bi unosio čitav virus, što može biti opasno. Radi zaštite ljudi koji se cijepi, i druga se cjepiva proizvode tehnikom genetskog inženjeringa, kao i mnogi lijekovi. Ukoliko se ova tehnika u proizvodnji lijekova i cjepiva dovede u pitanje (što do sada nije bio slučaj) i eventualno zabrani, to bi značilo da će milijuni djece oboljeti i umrijeti od zaraznih bolesti.”

To je bilo onda. U međuvremenu, kampanja je propala, ljudi se nisu htjeli cijepiti, a stotine milijuna raznih valuta je bačeno u vjetar, zapravo u džepove farmaceutske mafije. Jedna od vijesti iz lipnja 2010. glasila je: „Lažnom panikom oko svinjske gripe izmuzli milijune od država”.

U vijesti je pisalo da su članovi koji su donosili odluke o pandemiji bili i konzultanti farmaceutskih tvrtki. Malo me to podsjeća na sukob interesa, ali nisam sto posto siguran. Dalje je pisalo da su milijarde dolara za cjepivo i antivirusne lijekove koji nikad neće biti potrošeni nepotrebno izgubljene samo

zato što je Svjetska zdravstvena organizacija neopravdano proglasila pandemiju svinjske gripe. Potom je pisalo: „Donedavna sumnja o proslogodišnjoj nepotrebnosti panici potvrđena je ovih dana i rezolucijom Parlamentarne skupštine Vijeća Europe o upravljanju pandemijom svinjske gripe. U njoj se jasno kaže da je trošak i širenje panike među građanima posljedica loše odluke WHO-a. Parlamentarna skupština u svojoj rezoluciji žali što WHO nije objavio imena članova svojih tijela, koja su donosila odluke o pandemiji i smjernicama za liječenje i cijepljenje, s obzirom na to da su neki od njih bili konzultanti farmaceutskih tvrtki, što znači da su bili u sukobu interesa i nikako nisu smjeli donositi tako važne odluke.” Da, i meni je žao što ih nisu objavili. Ali što se može, kad im nisu rekli tko je to bio. I nije bogzna kakva istraga, zar ne?

Ali zato je „skupština hitno zatražila veću transparentnost i bolje upravljanje mogućim zdravstvenim rizicima u javnom zdravstvu, kao i zaštitne mjere protiv onoga što naziva ‘nedopušteni utjecaj osobnog interesa’”, pa su „pozvani javni zdravstveni fondovi da podupru nezavisna istraživanja i stručne savjete te da eventualno prisile farmaceutske industrije na njihovo financiranje obveznim doprinosom.” A „mediji su pak pozvani da izbjegavaju senzacionalizam kad je riječ o javnom zdravstvu.”

Kad samo pomislim da su u studenom 2009. senzacionalizmom nazivali upravo informacije o tome da je svinjska gripa podvala, a za ljude koji ih iznose bile su spremne i teže riječi. Kakvi obrati! Na ovom svijetu nikad nije dosadno.

Nećete vjerovati, dalje je pisalo kako još ima ljudi koji vjeruju Svjetskoj zdravstvenoj organizaciji: „S obzirom na to da je WHO prije godinu dana dramatično proglasio pandemiju gripe H1 N1 i tako prisilio zemlje da kupe milijune doza cjepiva i antivirusnih lijekova, mnogi su mu vjerovali kao najvećem zdravstvenom autoritetu u svijetu. I Hrvatska je naručila čak 1,5 milijuna doza cjepiva i stotine tisuća kutija antivirusnih lijekova Tamiflu i Relenza. Samo za cjepivo trebalo je izdvojiti oko 70 milijuna kuna. U državu je stiglo oko 340.000 doza (ostalo je navodno zamijenjeno za sezonsko cjepivo), a potrošeno je prema nekim podacima tek 20.000, dok drugi tvrde da nije cijepljeno niti 10.000 osoba. Sezona gripe u Hrvatskoj, za koju se vjerovalo da će biti apokaliptična, protekla je puno benignije nego obična sezonska gripa, a tako je bilo i u ostatku svijeta.”

9. poglavlje

SADAŠNJI TRENUTAK – KAKO GA SE KRADE I KAKO GA SAČUVATI

Bilo je dana kad sam se, kao i svi, povremeno, 'saltajući' televizijske programe, našao kako gledam najnovija politička zbivanja u Hrvatskoj. Red predsjedničkih izbora, red borbe za vlast u strankama... Svašta se tamo priča, tumači i zagovara. Ali nema pomoći, ja sam izgubljen slučaj, više jednostavno ne vjerujem serviranim interpretacijama događaja.

Ali za užitak gledanja to nije ni važno. Ne vjerujem ni da su se zbili događaji iz *Predatora 2*, kojega sam nedavno gledao, pa nije bilo nezanimljivo. Ime neke perverzije u opetovanom izlaganju samog sebe holivudskim propagandnim filmovima u kojima opaki, ali ispravni 'LA cop' napravi ono što ne može tim specijalaca s najboljom opremom, pa s par ganova razbuca višestruko nadmoćnog svemirskog lovca i ratnika. I spasi pritom cijeli grad od eksplozije.

Ima neke sličnosti u gledanju *Predatora* (koji je, doduše, zanimljiviji) i gledanju izvještaja o previranjima u strankama. I jedno i drugo je fikcija i, dok te ne uvuče, prilično je bezbolno. Ja, recimo, gledajući *Predatora 2*, nisam pustio niti jednu suzu; nema tu ganuća ili osjećaja, kao niti poistovjećivanja. To se jednostavno mene ne tiče. To je samo na filmu. Kao i, recimo, one vijesti o 'puču' u vladajućoj stranci, koje su tada bile aktualne. Taj mi se puč isto čini fikcijom, zapravo nečim nemogućim. Zar netko vjeruje da je moglo završiti drugačijim 'ishodom'? Eto više se ni ne sjećate da je neki Sanader pokušao nešto što su novine nazvale 'puč', niti da su bili neki skupovi HDZ-a i tome slično. Iz tog sam vremena zapamtio izjavu Sanadera, tog vrhunskog spin-doktora, u kojoj je izjavio da je s premijerske funkcije pobjegao jer nije bio spreman prodavati hrvatski teritorij zbog članstva u EU. Ima se o tome što za reći, ali doći će na red kasnije.

Gotovo da je zabavno kako se svi ishodi lako mogu predvidjeti. Recimo, kad je premijerka dobila posao, mnogi su se oko mene držali za glavu pitajući se, kako sad to, pa riječ je cmizdravoj ženi i sve u tom stilu, već u skladu s imidžem začinjenim patetikom koji je odprije postojao. Rekao sam, da se ne bismo zavaravali, da će u roku od par mjeseci ta osoba imati imidž čelične lady, kô Margaret Thatcher. To je zvučalo potpuno nevjerojatno, ali samo ako si dopustiš da te obuzmu 'aktualna' razmišljanja. U biti je stvar bila jednostavna za predvidjeti jer poznat je tip, model latentnog diktatora koji stvarno marljivo, predano, odano i pouzdano radi i sluša dok je dolje na ljestvici ali, kad dobije neko svoje kraljevstvo, transformira se u odlučnu osobu kakvu nitko nije očekivao. Ali nemojmo se zavaravati, piramida moći tu ne završava, servilnost se samo prenosi prema još višim instancama, protiv kojih se nikada neće okrenuti. Znete o čemu pričam, svijet oko nas prepun je malih diktatora.

Moram reći, tom konkretnom predviđanju o transformaciji te 'lady' u „lady of steel” pomoglo je i iskustvo iz JNA. Tamo su svi koje biste upitali znali da je pravilo sto put dokazano – „najveći gušteri” postaju najveći džombe (Odmah da kažem, samo onaj tko je bio u JNA, može shvatiti ključne finese ovog naravoučenja i što to zapravo znači „najveći gušter” i „najveći džomba”).

Sjećam se da me iz fikcije tih vijesti o puču u stvarnost na trenutak prenula tek izjava da se ovako nešto ('puč') ne može tolerirati jer sljedeće godine završavamo pregovore s Europskom unijom, a to bi bilo opasno ugroziti.

Pa, kako za koga.

Ali je ta izjava sve pokvarila – dotad su vijesti skoro i nadmašile *Predatora 2* po lažnoj napetosti i odsustvu ikakve veze s mojim životom, a onda se sve pokvarilo spominjanjem EU. Jer tad sam se naježio. (Po tome su te vijesti bile bolje od *Predatora 2*, jer gledajući njega nisam niti jednom imao sličan osjećaj).

Taj jedini dodir stvarnosti bio je tako usputno izrečen. Kako to već mađioničari i šibicari s Hrelića dobro znaju, štos je u odvlačenju pažnje od onoga što se zbiva dok te pelješe. Čini mi se da se profesija „premijer europske države” generalno nekako srozala, i u drugim zemljama se vidi odsustvo veze s bazom i predanost naputcima iz Bruxellesa.

Riječ je o majstorima dezinformacija. Kad se događaji predstavljaju kako se predstavljaju, sve izgleda nevino, ali baš sam nedavno posudio knjigu odličnog američkog novinara i publicista Jima Marrsa *The Rise of the Fourth Reich: The Secret Societies That Threaten to Take Over America*. Pa sam, potaknut njome (koja se bavi samo SAD-om, ali iz drugih knjiga se zna da je princip univerzalan, kao i glavni likovi) u svom mentalnom eksperimentu zamislio ovakve novinske

naslove: „Hrvatska uskoro zatvara zadnja poglavlja u pregovorima s Četvrtim Reichom“. Gdje ode sva ona nevinost odjednom, ako ovako postaviš stvari? Ali plava i zvjezdana zastava tog ne znam kojeg po redu rajha ionako se ponosno vijori na svim važnim zgradama i trgovinama. Svaki dan ih vidim te mi i dalje nije jasno zašto u Hrvatskoj, bez ikakva povoda, više zastave neke druge države .

Zastave Europske unije...

...na hrvatskom Saboru

...na zgradi hrvatske Vlade

...ispred Ministarstva poljoprivrede, ribarstva i ruralnog razvoja

...ispred zgrade Hrvatske radiotelevizije

...ispred dvorane Vatroslav Lisinski

...na zgradi zagrebačkog shopping-centra Importanne

...na zgradi sjedišta SDP-a

...na zgradi Ministarstva obitelji, branitelja i međugeneracijske solidarnosti

Dok jednom ne smrkne, drugom ne osvane

Postoji stari naziv za ono što se zbiva u svijetu u zadnjih par desetljeća: državni udar. Puno njih. U SAD-u je dovršen namještajkom Nixonu (zvanom Watergate, koju je 'razotkrio' *Washington Post* čija je glavna urednica stalni gost na sastancima bilderbergera.) Mada su i i predsjednici do tada bili članovi utjecajnih grupa poput CFR-a (Vijeća za vanjske odnose), ipak su tek nakon Nixona američki predsjednici postali apsolutne lutke na koncu, bez ikakve samostalnosti u odlučivanju. Na starom kontinentu stvar je išla malo drugačijom metodom, zbog tako puno tih, iz perspektive Elite, zastarjelih institucija zvanih države. Ali, išlo se prema istom cilju. Možda netko još ne zna, ali umreženi splet interesnih grupacija kojeg se nekad zove Elita smatra države arhaizmom, samo smetnjama prema uspostavi njihove Svjetske tvrtke. Ne možeš normalno posloovati ako postoje neke obaveze i zaštite prema ljudima u vidu socijalne skrbi, carina, da se zaštititi neka vlastita proizvodnja i tome slično, kužite?

A oni državnici koji žele sačuvati svoje države složno se u svijetu predstavljaju kao nacionalisti, jeste li i to primijetili? Općenite interpretacije suvremene povijesti nacionalizam predstavljaju izvorom svega zla, a istinska želja većine ljudi da se poveže s drugima i živi u skladu s njima izmanipulirana je i usmjerena u stvaranje nadnacionalnih institucija svjetske vlade, predstavljajući takav način povezivanja jedinim izlazom i skrivajući pritom stvarne namjere i interese koje su obukli u velike i plemenite riječi i ideje kao što su 'mir', 'suradnja', „novi svjetski poredak“.

Naravno, nitko od nas ne želi biti nacionalist (bar ne u smislu šovinizma), niti se većina nas tako osjeća. Svi želimo samo živjeti u miru i sreći, ali iz nekog razloga taj se plan stalno uzdrmava svakojakim šokovima. Navodno živimo u demokraciji, vladavini naroda, ali u praksi – živimo u globalnoj jednostranačkoj državi. Neke stvari su dirigirane i nametnute kao jedina opcija, dok se sve druge ridikuliziraju ili etiketiraju na neki drugi način. Kad sam već spominjao zastave – zašto, recimo, nitko u Saboru nije postavio pitanje zašto zastave neke druge države vise posvuda? Zašto nitko nije skrenuo pažnju na činjenicu da EU nije predstavnička demokracija, jer tijelo koje se bira na izborima, Europski parlament, ne donosi zakone niti daje vladu, može tek dati neko mišljenje, ali bez ikakve obaveze da ga itko uzme u obzir? Ako nije predstavnička demokracija, što jest? Tko onda vlada ako ne – bar indirektno, putem predstavnika – narod. Zašto nitko nije predložio da se ne smanjuje broj ljudi potrebnih da se na referendumu odluči u ulasku u drugu državnu tvorevinu? Zato jer tako 'briju' samo neki notorni desničari, s kojima nitko normalan ne želi imati posla. A možda i zato što je demokracija postala vic.

Znam, ne morate ponavljati onaj stari argument da je demokracija najmanje loš sustav vladavine. Slažem se ja s time, ali u ovoj svjetskoj jednostranačkoj državi čije se mnijenje oblikuje medijima koji su doprli do svih pora, demokracija je postala fasada za svoju suprotnost. Rezultat je to ideja koje nisu od jučer. Na puno mjesta u knjigama ideologa globalizacije naći ćete misao da su ljudi jednostavno preglupi da bi vladali, da to mora raditi stručna elita.

Ali to je pak njihova fikcija.

I onda, kako nekome ukrasti njegov sadašnji trenutak? Što je on uopće? I zašto je toliko važan da su svi napali na nj?

Zato jer je on sve što imamo. Prošlosti više nema, prošla je; a i sve što o njoj znamo tek je neka zamagljena interpretacija, niti bolja niti gora od svih drugih zamagljenih interpretacija prošlosti ljudi oko nas. S budućnosti stvarе stoje još gore. Koliko god se trudili biti vladari svoje budućnosti, jednostavno je uključeno previše faktora, a za većinu njih u sadašnjem trenutku niti ne znamo da postoje. Ostaje nam – 'sada'.

U tom sada se krije bogatstvo, s time možemo što hoćemo. Sadašnji trenutak možemo koristiti za stvari koje volimo, ili koje nas zabavljaju ili koje nas oplemenjuju ili za one koje će postati pretpostavke za neka druga, još veća postignuća, jednom kad budućnost postane 'sada'. Možemo ne raditi ništa, možemo ne razmišljati ni o čemu, a ako u tome nismo vješti (kao što ja nisam), tada možemo slušati mjuzu ili čitati stripove ili knjige. Ili pričati, skijati, slagati

zbirku maraka... ma, sve je zabavnije i korisnije od praćenja nekih tamo izbora. Takozvanih 'izbora'. Adame, evo ti pa biraš

Ali tada u mozak pustimo virus. *Reality show* zvan 'izbori' koji nas potpuno obuzme i gdje svoj dragocjeni sadašnji trenutak jednostavno predamo ljudima koji nas se uopće ne tiču, a niti se mi njih pretjerano tičemo – to jest tičemo ih se toliko koliko možemo svoju ruku odnijeti na mjesto na kojem se ispunjavaju glasački listić i tamo osnažiti privid demokracije.

I onda pričamo o izborima, mislimo o njima, raspravljamo s drugima o tome... u što smo pretvorili sadašnji trenutak?

Možda ovako: Dopustili smo da iluzija izvana prekrije našu stvarnost koja je unutra, da ta besciljna jalovost postane naša stvarnost. Svaki trenutak s mrežom misli iz tog filma zvanog, u ovom slučaju, 'izbori', jedan je trenutak manje za nas same. Bira se vlast? Ma, vlast je iluzija, kad bi netko na mjesec dana političare isključio iz svih medija uvidjelo bi se da ona niti kome treba, niti bi kome nedostajala. To je neki paralelni svijet koji postoji za sebe i neprekidno se i agresivno upleće u naš svakodnevni život sa svakom glupošću koja mu padne na pamet. Iš odavde!

Kako je ono pisalo na nekom plakatu nekog predsjedničkog kandidata.
„Važno je.”

Kajgod. Uopće nije važno.

To treba ignorirati i vratiti svoj sadašnji trenutak pod svoju vlast. U svakodnevnom životu, ako isključimo ekstremne situacije, u naš sadašnji trenutak može ući samo onaj koga sami tamo pustimo.

Kad su me oni rijetki koji još nisu uvidjeli da sam skroz pogrešna osoba za davanje političkih savjeta, i da od mene nema nikakve praktične svrhe, upitali nešto o izborima, nisam im puno pomogao govoreći da im predlažem da ne izlaze na izbore jer ne biraju ništa, a sa svakim izlaskom daju legitimitet globalnoj jednostranačkoj državi koja im radi o glavi. Ali ti dečki, koji nas vabe na izbore izmišljenim prijetnjama, jednostavno nisu zaslužili da im poklonimo svoj sadašnji trenutak. Pogotovo ako se uzme u obzir da je to sva naša imovina.

Dok su trajali predsjednički izbori, to sam rekao jednom frendu (koji je sav bio obuzet 'dramatičnošću' političkih događaja, zapravo uvijek je pomalo anagažiran, ali to su sve 'čorci') i on mi je rekao da je okej sve to kaj ja pričam (da je sve to zapravo bezveze i apstraktno), al' da ipak nije svejedno tko će biti predsjednik.

Ma je l' nije?

Da malo analiziramo stvar, rekao sam ja. Hrvatski predsjednik je zapovjednik vojske, ali njeno zapovjedništvo je sad u Napulju. On pod sobom ima

vanjsku politiku, ali o njoj se odlučuje u Bruxellesu. Ne zaboravimo, ima nadzor nad tajnim službama, ali one pak odgovaraju Washingtonu.

Ipak, rekao je moj frend, nije svejedno je li bu predsjednik bio mister I. J. ili mister M. B. jer treba imati na umu, nastavi on, da će se svaki od njih okružiti nekim jatcima, koji će onda, posljedično, utjecati na naš život.

U tom trenutku sam shvatio da sam usred *déjà vu*. Na istom mjestu gdje smo sad pričali, stajali smo taj moj prijatelj i ja prije točno deset godina, mislim 1999., u ono doba kad je Tudman umro, pa je vladala psihoza što će sad biti, hoće li se demokracija ispoštovati ili će neki predsjednikovi ljudi preuzeti vlast. Tad još nisam imao pojma o svjetskoj uroti, ali sam mu govorio da se ne grči toliko oko tih političkih zbivanja jer će sve ići po špranci, ništa se posebno neće dogoditi. On mi je tad, katastrofičar kakav već jest, počeo spominjati da nisam u pravu, da je jako opasno jer da kaj ak' sad Pašalić napravi neki udar ili kaj ti ja znam, onda smo stvarno u govnama....Ha, ha, ha, moram se nasmijati kako je to bilo glupo i nevažno, jednako kao i ovo sad.

Razmotrimo predsjedničke izbore iz perspektive 2119. godine. Pašaliću je moj frend poklonio svoje misli, brige i svoj tadašnji trenutak 1999., Bandiću 2009., tko zna koga će darivati 2119.? Oko čega će se tada moj prijatelj grčiti? I sjećate se uopće tog Pašalića, koji je neko vrijeme bio simbol za moć iz sjene? *I fly in the sky, bye, bye, to vam* i pričam, tresla se brda rodio se miš – a sadašnji trenutak prođe uzalud, dok fantaziramo o iluzijama zvanim... pa, raznim imenima, ti manekeni dođu i odu. Problem je što prođe i sadašnji trenutak. Ali dođe sljedeći. Pa opet napravimo istu pogrešku. Ili možda ne.

Recimo, što je s Bin Ladenom? Koliko smo na njega potrošili svojih vlastitih sadašnjih trenutaka? Nitko ga više ni ne spominje. Vjerojatno ga više nitko niti ne lovi. Nije važan, a nije nikad ni bio. Gdje je slavna svinjska gripa? Nekako je nestala iz medija, nitko je ne spominje. Toliko buke ni za što. A možda zato jer su svi samo slegnuli ramenima i zaobišli ordinacije s cjepivima.

Tako može biti sa svime što nam se ne sviđa, samo ako ne predamo vlast nad našim sadašnjim trenutkom nekom drugom. Usudio bih se reći da se tu ne radi samo o pjesničkom pogledu na stvari već da za takve tvrdnje postoji i znanstvena osnova. U intervjuu s dr. Klausom Volkamerom saznao sam da na predmet na koji usmjerimo našu pozornost odašiljemo zraku kvantova koja se reflektira natrag do nas: „Ta reflektirana zraka odbija se od predmeta natrag do nas i čini statični val suptilne materije između predmeta i promatrača koji promatra taj predmet. Taj se statični val zove PSI-linija. Prije deset godina u Norveškoj otkrili su ga ljudi koji su uspjeli detektirati tu PSI-liniju. Koristila

se da se vidi može li se pronaći ukradeni bicikl. Vlasnik bicikla usredotočio je svoju pozornost na boju i strukturu tog bicikla i zatim se stvorila PSI-linija od te osobe do bicikla koji se nalazio blizu crkve udaljene stotinjak metara i bio prislonjen na zid. Nitko nije znao da je tamo. Jedna je osoba hodala u krug oko čovjeka koji je stvarao PSI-liniju i otkrila u kojem smjeru ide ta PSI-linija. Zatim je vlasnik otišao pedesetak metara dalje i opet usredotočio svoju pozornost na izgubljeni bicikl. Druga je osoba išla oko njega i otkrila drugu liniju prema biciklu. Linije su otkrivene pomoću rašlji. Vješti rašljari može pronaći PSI-liniju. Njegov instrument daje signal kad pronade PSI-liniju. Tako možete pronaći dvije ili tri linije pa ćete, na mjestu gdje se križaju, pronaći bicikl".

Nije to ništa novo, tek možda objašnjenje kako je moguće da um djeluje na materiju bez dodira, kao što je to pokazano eksperimentima s REG-ovima (*random event generator* – generator nasumičnih događaja, vrsta strojeva koji su se koristili za otkrivanje mikropsihokinetičkih utjecaja u parapsihološkim istraživanjima), kao i još jedna potvrda da su misli, namjere i usmjerenost pažnja ustvari fizički objekti koji imaju utjecaja na svijet, kao što se može vidjeti na fotografijama koje je snimao, recimo, dr. Konstantin Korotkov svojom GDV-kamerom.

Naravno, sa svojim sadašnjim trenutkom možete činiti što vas je volja, on je samo vaš. Ali jedan od najglupljih načina za potrošiti ga jest takva banalnost kao što su predsjednički izbori, u zemlji čija vladajuća struktura, sa znanjem što se radi ili bez njega, želi uskratiti svaki izbor, osim onog koji kao krajnji cilj ima svjetsku diktaturu, a mi je osnažujemo našom usmjerenom pažnjom. Rekao bih da ta stvar s dominacijom nad našim sadašnjim trenutkom između nas i onog izvana uopće nije bezazlena. I niti najmanje pjesnička ili metaforička. To je zapravo glavna crta obrane i napada, ta jedna sekunda koja čini 'sada', sve se bitke za nju vode. Možda treba malo mudrije raspolagati s njome.

10. poglavlje

NOĆ GUTAČA VIJESTI

Časna riječ, opet nisam imao namjeru čitati novine. Početkom 2010. već sam se pomalo zasitio svoje igre. Ali tu i tamo, u nekom kafiću ili na poslu ili kod roditelja, jednostavno bi ih mehanički prelistao i pogled bi mi se sam od sebe zalijepio na neku od onih vijesti u kojima se vidi otisak djelovanja Elite prema stvaranju svjetske centralizirane države. Pa sam par tih vijesti izrezao ili skinuo s portala.

Pa onda, kakve su male poteze ti dečki poduzimali u ovoj velikoj šahovskoj partiji tamo negdje krajem 2009. i početkom 2010.? Područja njihova interesa bila su, kao što će se vidjeti, uvijek ista.

Tako je jednog dana na nekom internet-portalu osvanuo naslov „Europski ministar zdravstva: Pandemija svinjske gripe je laž!”

Što je sad to? Znae već koliko vjerujem europskim institucijama – ne bih im dao da mi operu šajbu. I podnaslov: „Jesu li mediji također nasjeli na priču i promovirali paniku i strah?”

Ali uz malo mentalne gimnastike ukazala se slika. S obzirom da je projekt cijepljenja pučanstva tko-zna-čime (a na temelju izmišljene epidemije) neslavno (zapravo – slavno!) propao, i s obzirom na to da se svašta počelo pričati jer su namjere mnogima postale očigledne, trebalo je sačuvati obraz i ponuditi objašnjenje koje će umanjiti dramatične zaključke o želji da se smanji broj ljudi na svijetu, koji su počeli među ljudima kružiti. Možda je zato dr. Wolfgang Wodarg, šef Odjela za zdravstvo Vijeća Europe, za britanski *Daily Mail* rekao da je „svinjska gripa bila je lažna pandemija koju su pokrenule farmaceutske kompanije što su na globalnom strahu zaradile milijarde funti.”

Pisalo je i da se na neslužbenoj razini o velikoj zavjeri farmaceuta i Svjetske zdravstvene organizacije šušalo i namije, ali da je ovo prvi put da ovako po-

zicionirana službena osoba govori o tome. Sad kad je već sve prošlo i bez neke korisne svrhe, dr. Wodarg je „svojom izjavom ponovno podignuo prašinu oko te teme u vrijeme kada su svi već zaboravili na svinjsku gripu. Broj oboljelih je u opadanju, broj umrlih znatno manji od crnih predviđanja, no nakon svega ostaje pitanje: što s cjepivom?”

Wolfgang Wodarg je tvrdio da su farmaceutske lobije utjecali na WHO da proglasi pandemiju, što je vladama bilo zeleno svjetlo za nabavu milijunskih doza cjepiva. Nevjerojatne mjere poduzete u Britaniji Wodarg je nazvao jednim od „najvećih medicinskih skandala u povijesti” jer „imali smo umjerenu gripu i lažnu epidemiju.”

Wolfgang, ta zašto nisi prije rekao?

U slučaju svinjske gripe, pisalo je, glavni okidač za milijunske poslove bilo je proglašavanje pandemije, što je u nadležnosti Svjetske zdravstvene organizacije. Kako bi se to postiglo, farmaceutske lobije infiltrirale su svoje ljude u WHO i ostale relevantne organizacije, tvrdi Wodarg.

Ah, laknulo mi je, znači nisu tamo otprije i već od samog nastanka tih organizacija?

„Farmaceuti su izvršili utjecaj na znanstvenike, liječnike i zdravstvene službe diljem svijeta da bi osigurali zaradu”, rekao je Wodarg. „Zbog toga su vlade i državne službe diljem svijeta izložile milijune zdravih ljudi riziku od nepoznatih nuspojava nedovoljno testiranih cjepiva”, zaključio je i predložio istragu uloge farmaceutskih kompanija u cijeloj priči, a prijedlog je, piše, prošao te će krajem mjeseca biti tema izvanredne rasprave. Znači, sve je u redu, opet je posrijedi tek par gramzivih kompanija, ništa više od toga. Nije cilj čipiranje ili razbolijevanje ljudi nego lova. Okladio sam se sam sa sobom u pet kuna da ni o kakvoj izvanrednoj raspravi nećemo više ništa čuti, da je to bilo samo onako, za ‘raju’, prašina u oči i traženje dežurnog krivca. Danas mogu reći – dobio sam okladu. Onaj ‘ja’ koji je tvrdio da ni o kakvoj istrazi niti sankcijama neće više biti ni glasa.

Početkom 2010. postajalo je sve očiglednije i da je priča o globalnom zatopljenju bila tek još jedna laž. Ali, Elita se nije bila spremna odreći tog dobrog povoda za manipulaciju bez borbe, koliko kod besmisleno bilo ono što treba izreći. Mojib Latib, profesor s Leibnizova instituta Sveučilišta u Kielu i jedan od vodećih UN-ovih teoretičara globalnog zagrijavanja te jedan od autora izvješća UN-ovog Međuvladinog panela o klimatskim promjenama (IPCC), UN-ova međunarodnog izvješćaja o globalnom zagrijavanju, rekao je vjeru je da će sljedeća tri desetljeća ipak biti svojevrstan klimatski džep, razdoblje

hladnoće – ali pazite sad – poslije kojeg se nastavlja globalno zagrijavanje! To prenosi *Fox News*. Zovu ga i *Fix News*, ne znam zašto.

Sve su to dečki od povjerenja. I tako, dok su se u Europi smrzavali beskućnici, a na Floridi milijuni tropskih riba i naranče, i dok su mnogi klimatolozi (bez pristupa medijima, osim rijetkih slučajeva) već godinama govorili o namještalci zvanoj „globalno zagrijavanje“, i kad su već izašli na vidjelo silni e-mailovi u kojima su se znanstvenici dogovarali oko iskrivljavanja podataka (afera danas zvana 'climategate'), i nakon što je Al Gore za svoje smeće od knjige dobio Nobelovu nagradu (hoće li je sad vratiti?), profesor Latif sad želi reći da je i ovo zahlađenje – tek dio zatopljenja. Da se ne bismo opustili. Koliko ja shvaćam njegovu misao, sve što se dogovorilo na temelju izmišljenog problema globalnog zagrijavanja nek' i dalje vrijedi. To je samo trideset godina, proći će to za tren. Moram citirati Davida Ickea: „Ljudi, oni nam se smiju!”

U novinama je u veljači 2010. pisalo i da 52 posto Amerikanaca ne bi htjelo da Obama dobije drugi mandat jer je nezaposlenost i dalje u porastu, a SAD je ostao uključen u dva rata, usprkos predizbornim obećanjima. Taj postotak, umjesto da bude izvor trijumfa inteligencije, pomalo ispunjava tugom. Jer riječ je o 52 posto razočaranih ljudi kojima se sada, kad im se pokazuje pravo lice „odvažnosti nade“, osjećaj beznada povećava do kozmičkih razmjera. Sve su stavili na tu kartu i sad, kad je i to propalo, vjerojatno im se čini da zaista nema izlaza iz te mišje stupice. To je vjerojatno i bio jedan od ciljeva stavljanja mladog i naizgled progresivnog crnca na čelo SAD – kanalizirati želju za promjenom u određenom smjeru i onda omogućiti da se taj val nade i optimizma razbije u tisuću komadića, kao val na stijeni. Energija koja ga je pokretala tako je neutralizirana.

Na jednom blogu naletio sam na kratak uvid u kognitivnu disonancu Amerikanaca po pitanju Obame, koja je bila dobro sažeta u prenesenom razgovoru. Dok je predsjednik Obama u govoru o stanju nacije obećavao da će pomoći u otvaranju novih radnih mjesta, nezaposlena Chris Houser iz Virdžinije nezadovoljno je odmahivala glavom i komentirala: „Zar to nije obećao i prošle godine?” Žena je dobro skužila stvar, a njezina prijateljica Orpin odlučno je dodala da je „Obama mnogo govorio, a malo toga ispunio”. Ne može ga, kaže, više slušati jer se uzrujava. Ali nekima treba malo više da bi se trgnuli: „I dalje vjerujem u ono što Obama govori i čini jer je vrijedan i pošten. Priznaje svoje pogreške, a to rijetko čujemo od političara”, kazao je kapetan Dan Ryan, u potpunosti vjerujući u sve što mu se servira. Teška je to klasika, unaprijed smo znali da će tako biti. Jadni Obama bi htio, ali nije mo-

gao. To su isto za Staljina pričali žitelji gulaga. Eh, kad bi samo drug Staljin znao što rade njegovom narodu...

U međuvremenu, Wall Street nije kažnjen kako je trebao biti pa je i dalje dijelio milijunske bonuse, sve je više siromašnih Amerikanaca i sve je teže školovati djecu i zadržati vlastitu kuću. Ali, prenijela je autorica bloga, „nada koju je Obama nudio nije umrla jer velika većina naroda i dalje vjeruje da ih predsjednik vodi u bolju budućnost, ali sada su realniji i svjesniji da se čuda ne događaju preko noći te da je jedan mandat u Bijeloj kući možda nedovoljan da se ispravi sve ono što je bivša administracija upropastila.”

Pa dokle, ljudi?

Obama je opet dobro odglumio, trebao je dobiti Nobela za glumu, a ne za mir (kojeg, podsjećam, još uvijek nije vratio, nakon što je poslao nove trupe u Afganistan i Irak?). Jer dalje je pisalo: „Obamin govor bio je pun emotivne, ali i odlučne retorike i potvrdio njegove oratorske sposobnosti te za one koji pažljivije promatraju (prije bih rekao – za one s krmeljavim očima i konjuktivitisom; *op. K. M.*) otkrio čovjeka koji, poput milijuna nezaposlenih Amerikanaca, osjeća strah i odgovornost, želeći što prije sanirati probleme.”

Uf, gde li sam zametnuo onu vrećicu za povraćanje?

Ima još: „Godinu dana poslije, Obama izgleda znatno iskusnije i analitičari tvrde da njegov pravi posao tek počinje jer je prije trebao pohvatati sve konce u vladanju zemljom i naučiti političke trikove kako bi mogao razaznati tko govori istinu, a tko lobira za vlastite ili interese korporacija.” On bi trebao naučiti političke trikove, on koji može spin predavati na fakultetu? Svašta.

Spremamo se u EU, pisalo je u novinama, a dug nam je prešao 45 milijardi eura – po službenim (dakle, optimističnim) procjenama. Stoga nije zgorega da bacimo pogled na to što nas čeka na kraju takvoga puta. I koliko se pomoći neka članica europske zajednice država može nadati kad je stani-pani. Grčki javni dug je početkom 2010. bio veći od 300 milijardi eura. Hoćete li prvo dobru ili lošu vijest? Pa, dobra je da su predstavnici vlada država EU decidirano rekli kako Grčka neće biti isključena iz eurozone te kako njezin status u Uniji nije sporan.

To je utjcha.

Ta tko bi se odrekao dijela kolonije? Za nadnacionalne strukture koje stoje iza Europske komisije cijela Europa je tek njihova kolonija. Ako je to dobra vijest, kakva je bila loša? Jednako očekivana: europski povjerenik za ekonomiju Joaquín Almunia izjavio je u Davosu kako saniranje grčkog duga za sada nije u planu Europske unije. (Estulin je u knjizi o bilderbergerima napisao da

je jedan od njihovih ciljeva nulta stopa rasta, a ne prosperitet država). Ukratko, grčki ministar financija aktivirao je tzv. „Plan B” za kojega se dugo tvrdilo da ne postoji, a donio ga je poslije Svjetskog gospodarskog foruma u Davosu gdje je grčki premijer Georgios Papandreu doznao kako Grčka od EU neće dobiti pomoć, tek toplu riječ i tapšanje po ramenu. I možda kakvu ideju.

Ier grčki mediji pisali su kako će vlada u iduća dva tjedna predložiti nove prijedloge poreznih zakona (teret se prebacuje na ljude; zvuči pomalo poznato), reforme sustava osiguranja (opet na teret ljudi) te mjere kojima bi se trebali povećati prihodi u državnom proračunu (da pogađam – opet na teret ljudi?). No, mada je tada rekla da ne želi pomoći (u međuvremenu su se izjave malo ublažile), Europska komisija je ta koja treba odobriti grčki plan stabilnosti i razvitka. Kako ide ona imenica sa ‘d’, a nastala je od ‘diktirati’?

Ostanimo još malo u Davosu, gdje se ne kuha ništa dobro.

Naslov vijesti u novinama govori sve: „I bankari svjesni nužnosti reforme financijskog sustava”. Na 40. svjetskom gospodarskom forumu u švicarskom Davosu tema je bila – pogodite ako možete – traženje načina reforme svjetskog bankarstva (jedan od malih stupnjeva postupnog uvođenja buduće svjetske banke koja bi nadzirala sav novac na svijetu) zbog izbjegavanja još jedne ovakve krize (koju su sami konstruirali). No, ipak, svi prisutni nisu u tom kolu pa je zato i dalje trebalo ići metodom malih koraka.

Nobelovac Obama je odmah na početku krenuo u glavu. Izazvao je bujicu bankarskih prosvjeda rekavši kako je nužna snažnija i čvršća „globalna regulatora” te kako „nisu prihvatljive glomazne banke čije urušavanje može ugroziti globalni financijski sustav”. (Sva sreća da je slučajno izbila kriza koju godinu prije pa je bilo moguće uočiti taj propust.) Ova težnja da se ograniči moć najvećih banaka podsjeća me na politiku razmontiranja najvećih ili najmoćnijih nacija, također s ciljem uspostavljanja jedinstvene nadnacionalne vlasti. A u ovom slučaju – nadbankarske. A možda je to, kao i sve s protestima banaka, samo igrokaz? Tko zna.

I tako su se bankari svađali i nadmudrivali, prihvaćajući „načelno potrebu za globalnim regulatorom” (još jedan eufemizam za svjetsku banku), ali bez uvođenja strože kontrole i ograničavanja veličine njihovih banaka jer će to, po njihovom mišljenju, izbaciti New York i London s mjesta svjetskih bankarskih centara. I tako se prepucavanje nastavilo do zadnjeg dana, kad su šefovi banaka „ipak podlegli snažnom pritisku politike” (nagađam da su možda dobili telefonske pozive iz svojih centrala, od nadšefova), jer su Obama, Sarkozy, Brown (sve predstavnici Elite, bilderbergera i druge bratije) i drugi svjetski lideri bili

jedinstveni u stavu da je stroga regulacija nužnost kako se ubuduće ne bi ponavljale krize poput ove koja još traje. Je li to formula „problem – reakcija – rješanje” još jednom na djelu ili se samo tako čini?

U novinama je pisalo da je, prema analitičarima, ključan bio subotnji sastanak na marginama (gdje drugdje – tamo se zapravo zbiva ono ključno, a ne pod svjetlima pozornice) foruma na kojem su se našli predstavnici vlada, ministri financija i guverneri središnjih banaka iz SAD-a i Europe te direktori banaka i razgovarali o nužnosti financijskih reformi. Nakon tog sastanka su do tada odlučni direktori banaka ublažili retoriku i izjavili kako je najbolniji dio ekonomske i financijske krize iza nas te kako su predstavnici banaka, politike i regulatornih tijela ostvarili najbolji dijalog dosad (hm, osim ako nije bio posrijedi prikriveni monolog) i da se uskoro može očekivati dogovor o reformi financijskog sektora.

Evo i misli čelnog čovjeka MMF-a Dominiquea Straussa-Kahna, koji je uvijek na strani svih nas i u kojeg se možemo potpuno pouzdati: „Riječ je o ključnom pitanju na koje moramo vrlo brzo pronaći odgovor jer je nužnost globalne regulacije najvažnija lekcija koju smo naučili u ovoj krizi iz koje se tek počinjemo izvlačiti”. Apsolutno nevjerovatno! Lekcija koju smo naučili? Kakav tip.

Kad se samo sjetim da je ovaj pritisak Elite na financijaše, koji provode kroz pijuna Obamu, na jednom našem radiju u vijestima prokomentiran kao da se (heroj) Obama uhvatio u koštac sa (zlim) bankarskim moćnicima. Nedo-stajalo je samo „tri put hura za Obamu”.

Sve je izokrenuto. Zato ti dečki i mogu djelovati javno – mediji će prenijeti njihovu interpretaciju događaja, koja skriva prave namjere.

Kad smo kod novca, fascinantna je bila i vijest da je Tony Blair dobio 220 tisuća eura za predavanje direktorima jedne investicijske tvrtke. I to baš tvrtke koja je zaradila 100 milijuna eura na padu vrijednosti dionica britanskih banaka koje su bile blizu kolapsa u jesen 2008., čemu je kumovalo baš društvo koje je i postavilo Blaira na mjesto premijera i čije je na putke dosljedno izvršavao, isto ono koje je kumovalo i 'krizi'. Taj put, nije Tony puno ni tražio – za jedan 90-minutni govor Blairova tarifa je između 250 i 450 tisuća dolara.

Što li je tu tako mudro da vrijedi te novce?

Inače je Blair zaradio 2 milijuna eura savjetujući banku JP Morgan Chase (čini li vam se da toj banci, koja je drmala još prije nego je rođen Obamin otac, trebaju njegovi savjeti?) i oko 600.000 eura savjetujući Zurich Financial Services (stare profesionalce koji su svoj posao uspješno radili

još dok je Blair bio u pelenama). Ukupno je na predavanjima zaradio 17 milijuna eura. Zlobnici bi mogli zaključiti da mu se tako odužuju za posao koji je napravio. Kako da najčišće platimo neku skromnu naknadu našem radniku, pitali su se Illuminati jedno lijeno nedjeljno popodne, i zaključili da će im dobro doći neko malo pokriće, par predavanja ili neka funkcija savjetnika. Nije Blair usamljen u tome – bilderbergovac Jose Maria Aznar, bivši premijer Španjolske, prošle je godine postao član Uprave direktora News Corps koji pripada... Rupertu Murdochu.

Povodom katastrofalnog potresa na Haitiju, u jednim je novinama objavljen okvir s popisom deset najsnažnijih potresa u posljednjih deset godina. Pogledajmo koji su to bili:

- u rujnu 2009. na Sumatri, magnituda 7,6, poginulo 1100 ljudi
- u kolovozu 2007. u obalnom području Perua, podvodni potres magnitude 7,9 – 520 mrtvih
- u srpnju 2006. podvodni potres magnitude 7,9 oko 200 km od Jave izazvao tsunami i ubio 650 ljudi
- u listopadu 2006. potres magnitude 7,6 pogodio Pakistan i ubio 73.000 ljudi
- u ožujku 2005. potres magnitude 8,7 usmrtio 1300 ljudi na indonezijskom otoku Nias
- u prosincu 2004. potres magnitude 8,9 u vodama Indonezije, rezultat: nekoliko stotina tisuća mrtvih
- u prosincu 2003. potres magnitude 6,6 u Iranu uništio povijesni grad Bam i ubio više od 26.000 ljudi
- u siječnju 2001. potres magnitude 7,9 u indijskoj pokrajini Gujarat ubio 20.000 ljudi
- u kolovozu 1999. potres magnitude 7,6 pogodio turske gradove Izmir i Istanbul i ubio 17.000 ljudi

Nisam jedini od ljudi koje sam sretao tih dana kojem je upalo u oko da je deset narazornijih potresa pogodilo uglavnom siromašne i mnogoljudne nacije (bar pola ih je s Kissingerovog popisa zemalja kojima treba smanjiti populaciju, iz dokumenta MSSN 200, o kojem malo kasnije). Ili su to bar zemlje koje se nalaze „tamo negdje daleko”. I naravno, nisam jedini koji je čitao „teorije urota” o tajnim oružjima vezanim uz klimu. Štoviše, nedavno mi je jedan prijatelj spomenuo da se u vrijeme onog razornog tsunamija negdje pojavio tekstić o nekoj američkoj podmornici koja je izvršila podzemnu eksploziju na mjestu podvodnog rasjeda. Vrag će ga znati. Baš on.

Ali to je sve, naravno, potpuno nemoguće. To svi znaju. Pa i novinar koji je Chavezovu izjavu slikovito prezentirao na jednom portalu: „Najnovija teorija iz kuhinje ludila venezuelanskog predsjednika Huga Chaveza tvrdi da je SAD prouzročio potres u Haitiju 'oružjem za potrese' i time ubio 200.000 ljudi. Izvještaj Chavezovog biltena, nacionalne televizije ViVe TV citirao je navodni izvještaj ruske Sjeverne flote, po kojemu je potres od 7,0 stupnjeva po Richteru uzrokovalo američko testiranje eksperimentalnog sustava koji, osim što izaziva potrese, može izazvati i 'vremenske anomalije koje dovode do poplava, suša i uragana'. Na *webu* televizije ViVe navedeno je i da je program HAARP na Aljasci, inače česta meta teorija urote, također odgovoran za potres jačine 7,8 stupnjeva po Richteru u Kini 2008., u kojemu je poginulo 90.000 ljudi.”

Kako su ono rekli na početku vijesti – „iz kuhinje ludila Huga Chaveza”? Nema simpatija prema tom čovjeku, ali zar je pri pisanju vijesti na novinaru da već u prvom redu tendenciozno komentira i ismijava nečiju izjavu? Zar je on takav stručnjak za tu materiju da ima to pravo? To je valjda ono što se zove nepristrano novinarstvo. Meni se čini da glavne kuhare iz kuhinje ludila treba tražiti malo sjevernije, u Velikoj Britaniji, SAD-u i slično. U vijesti je još pisalo, navodeći neke autore knjiga o HAARP-u, i to da mnogi tvrde kako su tik prije potresa na Haitiju viđena svjetla tipična za HAARP-ove zrake, što je bio „dovoljan povod kritičarima ovog programa da još jednom istaknu svoje sumnje”.

Tamo negdje krajem 2009. i početkom 2010., ovakav je naslov osvanuo preko cijele naslovnice dnevnih novina: „Znate li što nas čeka ako se ne dogovorimo sa Slovenijom i zbog toga ne uđemo u EU?” I onda divovskim slovima preko cijele strane: „Ovo je cijena – izolacija, siromaštvo, korupcija.”

Ma dajte, molim vas, takve propagandne letke eventualno se može lijepiti po stupovima ili izbacivati iz aviona, ali ne stavljati na naslovnice novina. Na udarnim stranicama (drugo i treće) opet je bio naslov: „Dogovor sa Slovenijom... ili... siromaštvo i korupcija u balkankoj izolaciji”. Uf, sav sam se naježio. Otkuda samo izvlače te bisere i na temelju kojih podataka dolaze do takvih zaključaka? Naravno, to što je 86 posto Slovenaca, u anketi provedenoj povodom tv-emisije na tu temu, smatralo da Pahor ne smije potpisati arbitražni Sporazum s Hrvatskom o rješavanju pitanja granice, nije imalo značaja. Dragi Slovenci, zabunili ste se, nije vam ovo demokracija, pa da se žalite. Utješno tim Slovincima, ali ne i nama, jest što bi arbitraža trebala početi tek kad Hrvatska dovrši pregovore s EU. Nama nije utješno da uopće ulazimo u EU. Pitao sam se prije nekog vremena koliko će dugo dopuštati da se blokira pripojenje Hrvatske nekim lokalnim nesporazumom. Ili je sve to

možda služilo tek navlačenju i stvaranju želje da se uđe u EU, to sam se već pitao. Vrag će ga znati.

No, komentari uz tekst bili su birani. Jedan je imao naslov: „Hrvatska izvan EU: to će biti provincijalni Vučjak”. Pa otkuda to, kako komentatorica to zna? Možda ima neki uređaj za gledanje u budućnost? Ali ne treba je kriviti jer nije usamljena – na istoj je stranici jedan mlađi, ali popularni povjesničar rekao: „Neulazak Hrvatske u EU bila bi katastrofa”. Koja glupost. Baš se ti akademski dečki vole praviti pametni.

Najviše me razveselio naslov: „Pusić jedina u oporbi uspjela staviti državu ispred stranke.” Nakon što se već godinama stječe dojam da je toj ženi neobično jako stalo da uđemo u EU. Baš sam je prije dva-tri mjeseca u direktnom prijetnomu iz Sabora čuo kako je slavodobitno podsjetila zastupnike da su svi oni bili protiv EU prije koju godinu, dok je ona još tad govorila da prema tome treba ići.

Dalje je pisalo u novinama: „Vesna Pusić je jasno i iskreno (uf, baš se znaju razbacivati izrazima; *op. K. M.*) opisala situaciju u kojoj se našla njezina stranka: ako će HNS rušiti Sporazum i napadati Vladu, možda će u dijelu javnosti dobiti simpatije i poneki politički poen. Ali će iznevjeriti nacionalne interese. Upravo zbog toga, istaknula je Pusić, HNS će glasovati za Sporazum. Po cijenu da ju se optuži kako oporbeni HNS podržava vladu HDZ-a. Tako je HNS jedini javno dokazao da je spreman stranački probitak podrediti nacionalnim interesima.”

Nadnacionalnim, rekao bih ja, kao i dosad. Ma gdje mi je ona vrećica?

Pa eto, prošli su i oni predsjednički izbori. Pa je u dnevnim novinama osvanuo zanimljiv tekst koji je navodio citate iz uvodnika glavnog urednika tjednika *Glas koncila*. Izbor Ive Josipovića za novog predsjednika RH nije iznenađujući, napisao je urednik, jer je on bio favorit „određenih centara moći”, što je rezultiralo posebnim medijskim tretmanom prema njemu, a ti „centri” potrudili su se oslabiti desnu političku scenu dajući potporu „nerealno ambicioznim kandidatima s nje i tako jačajući opoziciju lijevih kandidata.” Urednik *Glasa koncila* dalje je objasnio da je Josipović, osim potpore svoje stranke, sadašnjeg predsjednika Mesića (prema vlastitim riječima – navijača novog svjetskog poretka; *op. K. M.*) te prešutne potpore vladajućeg HDZ-a i „dijela umirovljenog vojnog establišmenta” imao i potporu „skrivenog establišmenta”, odnosno „određenih centara moći koji djeluju daleko od očiju javnosti”. One su Josipoviću osigurale pobjedu, između ostalog oslabljujući desnu političku scenu potporom bezopasnim kandidatima, pri čemu autor ne isključuje ni „moguću primjenu metode ucjenjivanja”.

Sve je rečeno. Ipak, već drugoga dana, pišu novine, isti je autor bio nešto optimističniji u procjenama buduće suradnje novog predsjednika i Crkve, ali to je već druga priča, ona o svakodnevnim političkim 'ruka-ruku-mije' uvlačenjima.

Dok čekamo bolja vremena, zaboravljamo da su ona uvijek negdje iza nas, jer tako barem uvijek kažemo kad prizivamo „ona dobra stara vremena”. Ako prihvatimo takav pesimistični stav, onda bismo mogli osvijestiti i to da su prema takvom viđenju ovo sad zapravo ta „bolja vremena”, u odnosu na ona koja će doći. Evo, recimo, u novinama sam početkom 2010., u tekstu preko puno dvije strane, pročitao da statistički pokazatelji govore da Hrvatska i nije u tako velikoj krizi i da se živi bolje nego što građani misle. To mi je bilo teško povjerovati, ali naslov u novinama je glasio: „Plaće su nam najveće u regiji, kupovna moć raste i živimo u 143 kvadrata”. Podnaslov: „U Europi je kupovna moć pala za 801 euro, a kod nas je suprotno – veća je za 37 eura”. To su podaci Centra za istraživanje tržišta GfK. Svaka je statistika, naravno, diskutabilna, kao što to piše komentatorica, jer u prosjeku svi jedu sarmu, ali pitanje je kome na tanjur ide meso, a kome zelje. (Osobno bih glasao za zelje). No, prosjek je ipak neumoljiv i, kaže ona, pokazuje „da nam nije baš toliko loše kako bi se moglo pomisliti iz svakodnevnih razgovora”.

I koliko bi, pretpostavljam, odgovaralo nadnacionalcima iz svjetske elite.

Njima u prilog ionako ide dosta toga – u svakodnevnom životu stari i nemoćni umirovljenici žive s 1200 kuna, rasprodaje se državna imovina, različiti nameti pojavljuju se svaki tjedan i sve ostalo što svi dobro znamo. Ipak je utješno znati da je bar statistika na našoj strani, kad već nisu ministri, vlada, najveći mediji i ostali.

11. poglavlje

GLOBALNO ZATOPLJENJE RAZOTKRIVENO – ALI I DALJE JAŠE

Takozvano „globalno zatopljenje” priča je za sebe. O tome se već dosta pisalo, ali, koliko mogu primijetiti iz onoga što ljudi oko mene govore, nikad dosta. Pojam se toliko duboko, silnim ponavljanjem, urezao u kolektivnu svijest da ga tih nekoliko demantirajućih novinskih vijesti, objavljenih na manje udarnim stranicama novina, nisu uspjele izbrisati. Pogotovo zato jer većini ljudi nedostaje poznavanje šireg konteksta i uloge koju „globalno zatopljenje” ima u planu Elite. Kao i svaki njihov potez, i ovaj ima nekoliko razina. Na jednoj se trguje ugljičnim kreditima, na drugoj se onemogućava industrijski rast mnogim državama, na trećoj pak ono predstavlja globalni problem koji, naravno, zahtijeva globalno rješenje. Za koje je pak potrebna cenralizacija moći, pod izprikom da treba spasiti svijet od ljudskog djelovanja. A zapravo, staklenički plinovi koje stvaraju ljudi imaju malo veze s bilo kakvim globalnim zatopljenjem, a kamoli onim kojega niti nema.

Ali krenimo se kroz portale i novine probijati kronološki, sve dok ne stignemo do veljače i ožujka 2010. godine. *The New Party News* od 3. listopada 2007. objavio je da je odluka vlade Ujedinjenog Kraljevstva da film *Ala Gorea Neugodna istina* distribuira školama postala predmet tužbe člana Nove stranke Stewarta Dimmocka. Sud je utvrdio da film navodi na zabluđu u devet elemenata i da prijedlog Smjernica, koji su pripremili savjetnici ministra obrazovanja, služi samo pojačavanju političke propagande filma.

Stoga, da bi se film mogao prikazivati, vlada Ujedinjenog Kraljevstva, rekao je sud, najprije mora izmijeniti svoje Smjernice za učitelje kako bi bilo jasno sljedeće: 1) Film je politički materijal i promiče argumente samo jedne

strane; 2) Ako učitelji prikazuju ovaj film a da to jasno ne istaknu, moguće je da krše članak 406 Zakona o obrazovanju iz 1996. i da su krivi za političku indoktrinaciju; 3) Školskoj djeci posebno treba skrenuti pozornost na devet netočnosti.

Netočnosti su u tome:

- 1) što film tvrdi da je otapanje snijega na Kilimandžaru dokaz globalnog zatopljenja, no vladin stručnjak bio je prisiljen priznati da to nije točno;
- 2) što sugerira da dokazi iz ledenjaka pokazuju da je porast CO₂ uzrokovao povišenja temperature tijekom 650.000 godina. Sud je utvrdio da film navodi na zabluđu jer su u tom razdoblju porasti CO₂ kasnili su 800 do 2000 godina za porastima temperature;
- 3) što koristi potresne slike uragana Katrina i sugerira da je tomu bilo uzrok globalno zatopljenje. Vladin stručnjak morao je priznati da pojedinačne događaje „nije moguće” pripisati globalnom zatopljenju;
- 4) što prikazuje presušivanje jezera Čad i tvrdi da je to izazvano globalnim zatopljenjem. Vladin stručnjak morao je priznati da to nije slučaj;
- 5) što tvrdi da je jedna studija pokazala da su se polarni medvjedi utopili zbog nestanka arktičkog leda. Pokazalo se da je Gore „krivo razumio studiju” jer su se četiri polarna medvjeda zapravo utopila zbog izrazito žestoke oluje;
- 6) što prijeti da bi globalno zatopljenje moglo zaustaviti Golfsku struju i gurnuti Europu u ledeno doba. Tužiteljev dokaz pokazuje da je to znanstveno nemoguće;
- 7) što optužuje globalno zatopljenje za nestanak vrsta, uključujući bijele koralnih grebena. Vlada nije mogla naći nijedan dokaz koji bi potkrijepio tu tvrdnju;
- 8) što sugerira da bi razine mora mogle porasti sedam metara, uzrokujući raseljavanje milijuna ljudi. Ustvari, dokazi pokazuju da se očekuje povišenje razine mora od 40 centimetara tijekom sljedećih 100 godina i da ne postoji takva opasnost od masovnih migracija;
- 9) što tvrdi da su rastuće razine mora uzrokovale evakuaciju stanovnika nekih pacifičkih otoka na Novi Zeland. Vlada nije u stanju to potkrijepiti dokazima, a sud je primijetio da se čini kako je to lažna tvrdnja.

Toliko o lažljivcu Al Goreu i njegovom filmu. Hoće li i on sad vratiti Nobelovu nagradu, opet pitam?

Prije afere 'Climategate' i otkrića elektronske pošte između znanstvenika koji su se dogovarali kako da lažiraju podatke, bilo je ovakvih i sličnih vije-

sti, na koje se malo tko obazirao. Znajući sve ovo, bilo je poprilično iritantno slušati dramatične glasove voditelja informativnih televizijskih emisija kad bi spominjali „globalno zatopljenje”. A sve lijepo piše u novinama. Doduše, ne dovoljno često.

Jedna je novinska vijest, napravljena na temelju Izvještaja američkog Senatskog odbora za okoliš i javne radove još od 20. prosinca 2007., imala sljedeći naslov: „Sve više znanstvenika osporava teoriju o ljudskim uzrocima globalnog zagrijavanja”. Pisalo je da je preko 400 uglednih znanstvenika iz više od 24 zemlje podnijelo značajne prigovore na glavne aspekte takozvanog ‘konsenzusa’ o ljudskim uzrocima globalnog zagrijavanja. Ti znanstvenici, od kojih su mnogi trenutačni i bivši sudionici u UN-ovom IPCC-u (Međuvladinom odboru za klimatske promjene), kritizirali su tvrdnje o klimatskim promjenama koje su iznijeli UN-ov IPCC i bivši američki potpredsjednik Al Gore.

Čini se, pisalo je, da čak i u medijima establišmenta neki počinju primjećivati rastući broj skeptičnih znanstvenika. U lipopadu 2007., stalna suradnica *Washington Posta* napisala je da broj klimatskih skeptika „čini se, raste umjesto da se smanjuje”. Taj je članak navodio znanstvenike po imenu, zemlji u kojoj žive i akademskoj/institucijskoj pripadnosti. Također je navodio njihove vlastite riječi, biografije, internetske adrese njihovih stručno recenziranih studija i izvorne materijale prikupljene 2007. iz javnih izjava, raznih medija i s *web* lokacija. Mnogi od znanstvenika obuhvaćenih ovim izvještajem dosljedno su tvrdili da brojni kolege dijele njihovo mišljenje, ali ne žele javno govoriti zbog straha od osвете.

Stručnjak za atmosferu, dr. Nathan Paldor, profesor dinamičke meteorologije i fizikalne oceanografije na Hebrejskom sveučilištu u Jeruzalemu, autor 20-ak stručno recenziranih studija, objasnio je da su mnogi od njegovih kolega znanstvenika bili zastrašeni: „Mnogi od kolega s kojima sam razgovarao dijele ova gledišta i kažu da nisu bili u stanju objaviti svoj skepticizam u znanstvenim ili javnim medijima”, napisao je Paldor. Ugledni znanstvenici o kojima je govorio izvještaj *Washington Posta* stručnjaci su s raznih područja, uključujući klimatologiju, geologiju, biologiju, fiziku, kemiju, matematiku, glaciologiju, biogeografiju, meteorologiju, oceanografiju, ekonomiju, strojarstvo, znanost o okolišu i paleoklimatologiju.

Misli li još netko da je riječ tek o nenamjernoj pogrešci ili zabludi to što su nam godinama govorili da iz dana u dan prosječna temperatura našeg planeta raste i da ćemo se vrlo skoro suočiti s nizom globalnih katastrofa proisteklih iz tog zagrijavanja; da je riječ o ozbiljnom problemu koji uključuje čitavo čovječ-

čanstvo; da tijekom ljeta vladaju iznimno visoke temperature, a tijekom zima stižu priče o definitivno najtoplijim zimama u teško je reći koliko desetljeća; da znanstvenici dodatno upozoravaju kako su njihove spoznaje o globalnom zatopljenju utemeljene na neopozivim činjenicama i ukoliko se odmah nešto ne poduzme povišene temperature uništiti će većinu nenaseljene zemljine površine; da postoje prognoze o drastičnom podizanju površine mora već za nekoliko godina...

Ali eto, još pri samom kraju 2007. godine znanstvenici Američke administracije za oceanologiju i atmosferske prilike ustvrdili su kako su tijekom 2007. godine pokazatelji globalne temperature bili isti kao i prethodne. Pridodali su i to kako je taj trend prisutan još od 2001. godine, što je neumitno trebalo dovesti do tvrdnje da je globalno zatopljenje privremeno ili stalno prestalo. Temperature su se širom svijeta prestale povećavati, što je u potpunoj suprotnosti s postojećom teorijom efekta staklenika. Sjetimo se, „globalno zatopljenje” je postalo hit početkom osamdesetih godina; od 1980. do 1998. godine prosječne temperature su rasle, no u sljedeće je tri godine došlo do postupnog stabiliziranja, tako da od 2001. godine nije bilo nikakvog daljnjeg zamjetnijeg rasta. Jednostavno, svijet se u posljednjem desetljeću nije zagrijao. Najvjerojatnije su oscilacije prosječnih godišnjih temperatura tijekom zadnjih par desetljeća bile uzrokovane oscilacijama Sunčeve aktivnosti. Dok su se za priče o globalnom zatopljenju dijelile Nobelove nagrade, za vijesti o mjerenjima koja su negirala teoriju o globalnom zatopljenju nije bilo mjesta čak niti u dnevnim novinama.

No, vremenom, i kroz velike su se medije probili valovi spoznaje o tome da je riječ o namještalcima svjetskih razmjera.

U *Sunday Timesu* 24. siječnja 2010. naslov je bio: „UN-ov šef klime Rajendra Pachauri dobio dotacije na temelju lažnih tvrdnji” i tvrdilo se da je „predsjednik UN-ovog Međunarodnog panela za klimatske promjene (IPCC) koristio lažne tvrdnje da se himalajski ledenjaci tope da bi dobio dotacije vrijedne jedne stotine tisuća funti”. Eh, kad bi samo to bilo posrijedi, oprostili bismo mu, jer sve što je ljudski nije nam strano. Ali to je vjerojatno bio tek usputni dobitak i mala nagrada za njegov trud. Potom su se nabrajale institucije koje su mu dale novac; između ostalog je dobio 2,5 milijuna eura od Europske unije, iz džepa europskih poreznih obveznika, pisalo je.

To znači, išlo je dalje, da europski porezni obveznici plaćaju istraživanja znanstvene tvrdnje o ledenjacima koje bi bilo koji istraživač leda odmah prepoznao kao laž. Ovo otkriće došlo je samo tjedan dana nakon što je *The Sunday Times* objavio ozbiljne znanstvene propuste u IPCC-ovom presudnom

izvještaju o globalnom zatopljenju. IPCC je upozorio da će se zbog globalnog zatopljenja većina himalajskih ledenjaka otopiti do 2035., što je bila ideja koju je većina glacerologa smatrala apsurdnom. Prošli tjedan, pisalo je dalje, IPCC je povukao tu tezu i ispravio svoj izvještaj.

Daily Mail Reporter je 11. siječnja imao sljedeći naslov: „Jesmo li na početku 30 godina globalnog HLAĐENJA?” Pisalo je da su eminentni znanstvenici rekli da je velika hladnoća u Britaniji početak trenda prema hladnijem vremenu i da ta tvrdnja ozbiljno proturječi teorijama o globalnom zatopljenju. Zemlja ulazi u „hladni mod” koji će trajati 20 do 30 godina; ljeta i zime bit će hladniji. Predviđanja su temeljena na analizama prirodnih kruženja temperatura vode u Tihom i Atlantskom oceanu. Pisalo je da je riječ o radu uglednih klimatskih znanstvenika, a ne ljudi koje zaštitari okoliša rutinski odbacuju kao „one koji niječu globalno zatopljenje” („global warming deniers”). Ti eksperti vjeruju, pisalo je, da ti ciklusi – a ne ljudsko zagađenje – mogu objasniti sve važne promjene svjetske temperature u 20. stoljeću. Ako je to točno, pisalo je dalje, tada ti istraživači izazivaju znanost koja stoji iza klimatskih promjena i dovode u pitanje političke mjere da se zaustavi globalno zatopljenje. To se dogodilo neovisno o proizvodnji ugljičnog dioksida. Sad su se ciklusi oceana prebacili na „hladni mod”, i podaci pokazuju da se količina arktičkog ljetnog leda povećala za više od četvrtine od 2007. godine. Itd, itd.

Čitajući sve to, zapitao sam se zašto se nigdje ne kaže jednostavna činjenica da temperatura Zemlje nije konstantna niti će ikada biti. Ona uvijek ide malo gore, pa malo dolje, pa malo gore, pa malo dolje, i tako desetljećima, stoljećima, tisućljećima. Nisu li Clash u pjesmi *London Calling*, u skladu s predviđanjima i podacima iz sedamdesetih da ulazimo u ledeno doba, pjevali „Ice age is coming...”

Science Daily je 31. prosinca 2009. objavio tekst pod naslovom: „Nema rast udjela atmosferskog ugljičnog dioksida u zadnjih 160 godina, pokazuju nova istraživanja”. Pisalo je da većina ugljičnog dioksida koji stvara ljudska aktivnost ne ostaje u atmosferi, nego da ga asporbiraju oceani i zemaljski ekosustavi. Ustvari, samo 45 posto emitiranog ugljičnog dioksida ostaje u atmosferi. Da bi ustanovio raste li zaista udio ugljičnog dioksida u zraku, Wolfgang Knorr s *Department of Earth Sciences* na Sveučilištu Bristol ponovno je analizirao dostupne podatke o atmosferskom ugljičnom dioksidu i njegovim emisijama od 1850. godine. U suprotnosti s nekim studijama, pisalo je, otkrio je da udio ugljičnog dioksida u zraku nije rastao niti tijekom zadnjih 150 godina, niti u zadnjih pola desetljeća. Njegovo istraživanje objavljeno je u časopisu *Geophysical Research Letters*.

Čini se da u raspravama o hlađenju i gibanju Zemlje često izmiče jedan dosta očigledan podatak – odnos ciklusa Sunčevih pjega i temperature na Zemlji. U međuvremenu neki uzroke u hlađenju planeta nalaze u hlađenju oceana, drugi u rastezanju Zemljine orbite, Milankovićevim ciklusima i slično. Meni ta priča s orbitom, koliko god rastezanje i skupljanje orbite sigurno utječe na klimu, nije dovoljna. Naime, riječ je u dugim vremenskim razdobljima, spominje se 20 i 40 tisuća godina. To mi se ne čini dobrom adresom za objašnjavanje oscilacija tijekom tako malenih odsjeka kao što je par desetljeća ili par stoljeća. Mislim da oči trebamo usmjeriti prema Suncu.

Nešto se zbiva sa Suncem, a u vezi je s pjegama. Nakon iznimno jake aktivnosti u dvadesetom stoljeću, sunce je odjednom utihnulo, napisao je 2007. godine David Whitehouse, astronom i autor knjige *Biografija Sunca*. Prošli su mjeseci a da se nijedna pjega nije vidjela na Sunčevom disku. Kako je bio kraj jednog kruga aktivnosti, astronomi su čekali da se pjegе vrate i označe početak sljedećeg jer se Sunčeve pjegе pojavljuju i nestaju u ciklusu od, ugrubo, 11 godina, što je prvi put primjećeno 1843. No, već neko vrijeme Sunce ne daje znaka da će započeti novi ciklus pjega.

Ciklus pjega povezan je s kretanjem supervrućeg električno nabijenog plina unutar Sunca, nekom vrstom podzemnih rijeka plina kojima treba četrdeset godina da naprave krug od ekvatora do polova i natrag. Nekako, a ne zna se još točno kako, ova cirkulacija stvara Sunčeve pjegе koje svakih jedanaest godina imaju maksimum, nakon čega slijedi minimum. Ali u svibnju 2006., kruženje se usporilo do rekordnih, nikad zabilježenih vrijednosti. I to nije bio jedini indikator da se na Suncu nešto zbiva.

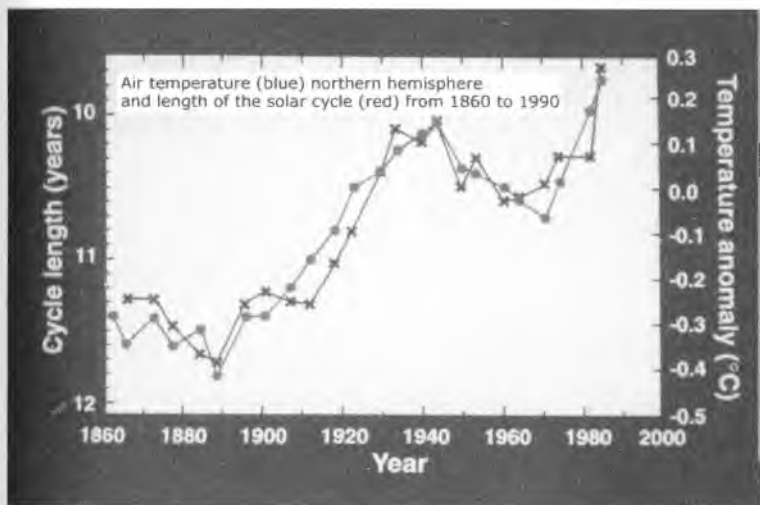
Postoji li veza između Sunčevih pjega i temperature na Zemlji?

Čini se da – da. Najslikovitije o tome govori podatak da su u 17. stoljeću pjegе nestale. Između 1645. i 1715. bile su rijetke, uočeno ih je tek 50, a trebalo ih je biti 50.000. Baš u 17. stoljeću sjeverna se Zemljina polutka ohladila do te mjere da je to imalo tragične posljedice. To se razdoblje naziva „malo ledeno doba“, a pojavilo se u baš nezgodno vrijeme, nakon toplog srednjovjekovnog razdoblja, kad se čovječanstvo udvostručilo. Sad se počelo smanjivati jer su usjevi podbacivali zbog klimatskih promjena, pa su se cijene kruha udvostručile i upetostručile.

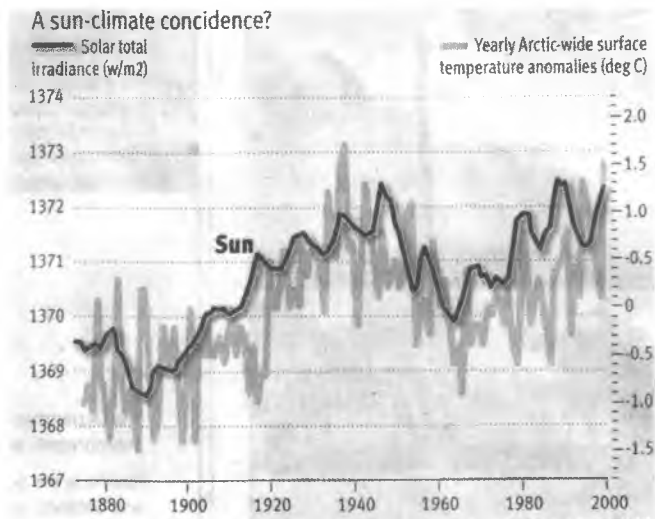
Sunčeva aktivnost utječe na temperaturu na Zemlji, to je sigurno. A tijekom 20. stoljeća solarni ciklusi su se pojačali. Studije pokazuju da je krajem 20. stoljeća Sunčeva aktivnost bila možda najviša u zadnjih 8000 godina, a mijenjali su se i drugi parametri, kao magnetsko polje Sunca, koje se u prošlom stoljeću gotovo

udvostručilo. Ali onda je došlo do promjene. Tijekom zadnjih deset do dvanaest godina Sunčeva je aktivnost počela opadati. Zadnje je desetljeće bilo toplije od prethodnih, što je rezultat velikog dizanja globalne temperature između 1978. i 1998. Od tada, prosječna temperatura je visoka, ali stabilna. No, na početku smo perioda slabe Sunčeve aktivnosti koji bi konačno mogao staviti točku na stakleničku teoriju globalnog zatopljenja i utjecaja čovjeka.

Neki članovi Ruske akademije znanosti kažu da smo možda na početku razdoblja nalik onom između 1790. i 1820., malog opadanja solarne aktivnosti zvanog Daltonov minimum. Procjenjuju da pad Sunčeve aktivnosti može smanjiti globalnu temperaturu za 1,5 stupnjeca Celzijusovih do 2020. godine. Postoje tabele koje uvjerljivo pokazuju kako se ciklusi pjega poklapaju s krivuljom temperature na Zemlji. Stvar pogotovo postaje zanimljiva kad se stavi i krivulja proizvodnje CO_2 , pa se vidi kako ona ima neku svoju krivulju – evo zatopljenja dok nema emitiranja CO_2 , onda se CO_2 emitira sve više, ali baš tada se Zemlja malo hladi, pa se opet malo grije i onda joj se jedan dio krivulje poklapa s krivuljom CO_2 .

(x) Plava crta predstavlja temperaturu zraka na sjevernoj polutki u razdoblju 1860-1990. godine, a (*) crvena crta dužinu solarne ciklusa. Poklapanje je očigledno.

Grafikon predstavlja odnos sunčeve aktivnosti i godišnjih temperaturnih promjena na površini Arktika. Temperatura Arktika također blisko prati aktivnost sunčevih pjega

Evo još par podataka koji svjedoče o vezi Sunca i temperature na Zemlji (zapravo, to je tako logično – s čime prvo povežete temperaturu? Pa sa Suncom, naravno.)

Solarni minimum (2000...?)

Moderni klimatski optimum (1890-2000) – svijet postaje topliji. Koncentracije stakleničkih plinova rastu. Solarna aktivnost raste.

Daltonov solarni minimum (1790-1820), globalne temperature su niže od prosjeka.

Maunderov solarni minimum (1645-1715) poklapa se s „malim ledenim dobom”.

Spererov solarni minimum (1420-1530), otkriven analizom radioaktivnog ugljika u godovima drveća, poklapa se s razdobljem hladnijeg vremena. Nasele na Grenlandu su napuštena.

Wolfov solarni minimum (1280-1340), počinje kvarenje klime. Život na Grenlandu postaje teži.

Srednjovjekovni solarni maksimum (1075-1240) poklapa se sa srednjovjekovnim toplim razdobljem. Vikinzi iz Norveške i Islanda stvaraju naselbine na Grenlandu i u Sjevernoj Americi.

Oortov solarni minimum (1010-1050), temperatura na Zemlji je hladnija od prosječne.

Uz sve ove poznate i dostupne podatke, silna propaganda o globalnom zatopljenju postaje sve sumnjivija. Ako je nešto dio globalnog plana onda glavne institucije neće prihvatiti 'Ne' kao odgovor, piše David Icke i kaže da je to obično nepogrešiv način da se prepoznaju obrasci manipulacije. Ako se nešto gura naprijed usprkos mišljenju javnosti i protiv svih dokaza, prirodne pravde i zdravog razuma, u tom se slučaju, bez izuzetka, radi o globalnom planu. Danas imamo savršen primjer, napisao je Icke, tog procesa u nečemu što zovu 'Climategate', razotkrivanju vodećih znanstvenika koji su namještali podatke o temperaturama.

Globalno zagrijavanje, ili „klimatske promjene” kako to sada zovu nakon što su temperature počele konstantno padati, prema tome bi bio najbezočnije izrežiran 'problem', ili 'ne-problem', i jednostavno – divovska laž. Ali, kao što kažu, ponovite laž dovoljno puta i postat će prihvaćena istina, a što je laž veća, više će ljudi u nju povjerovati.

Propaganda o „klimatskim promjenama” zasniva se na mitu da temperature značajno rastu i da bi mogle dosegnuti katastrofalne razine, i to zbog ljudskih emisija ugljičnog dioksida dok su, ustvari, promjene temperature uzrokovane najvjerojatnije porastima ili padovima Sunčevih aktivnosti poznatih kao Sunčeve pjegice te drugim prirodnim pojavama. Bili smo u rastućem trendu Sunčeve aktivnosti koji je podignuo prosječne temperature, ali on sada opada godinu za godinom, a tako i temperature. Kada aktivnost Sunčevih pjega ponovno poraste u sljedećem ciklusu, temperature će opet porasti, da bi na kraju ciklusa opet pale. Na ugljični dioksid otpada samo dio stakleničkih plinova, a ugljični dioksid koji stvara čovjek tek je djelić, čak i od toga. Efektu staklenika daleko najviše doprinose vodena para i oblaci koji su odgovorni za oko 96,5% fenomena prirodnog zadržavanja topline. Možemo jedino zabraniti vodenu paru i oblake. A prije nego što još više demoniziramo ugljični dioksid, treba spomenuti da je on zaslužan za rast biljaka. Bez njega, kao i bez efekta staklenika za zadržavanje topline, ovaj planet bio bi nepogodan za život.

Iluminatske obitelji, pisao je Icke, odlučile su stvoriti privid potencijalne klimatske katastrofe kako bi izmijenile lice i prirodu globalnog društva i nametnule enormne nove poreze zajedno s državom policije i kontrole radi provođenja novih zakona o klimi. A jedna od najvažnijih organizacija u iluminatskom ekološkom planu je Rimski klub osnovan 1968. Povezan je s mrežom Družbe Bilderberg, Vijećem za vanjske odnose i Trilateralnom komisijom. Sve

su to organizacije Rothschilda koje koordinira tajno društvo Okrugli stol iz Britanije. Osnivač Rimskog kluba Aurelio Peccei izjavio je 1991. za publikaciju te organizacije naslova *Prva globalna revolucija*: „U potrazi za novim neprijateljem koji će nas ujediniti, došli smo na ideju da bi zagađenje, prijateljska globalnog zagrijavanja, nestašice vode, glad i tome slično mogli biti pogodni... Sve to rezultat je ljudske intervencije... Pravi je neprijatelj, dakle, samo čovječanstvo.”

Glavna je motivacija plana klimatskih promjena krišom uspostaviti svjetsku diktatorsku vladu. Nedavno otkriveni dokumenti Ujedinjenih naroda sa drže detalje plana za globalnu vladu uvedenu kroz ekološke zakone i propise. Sredstvo za to je *Program za okoliš Ujedinjenih naroda* (UNEP), koji je osnovao iluminatski *Međuvladin odbor za klimatske promjene* (IPCC) radi prodavanja scenarija o kraju svijeta. No, predani promicatelji „globalnog zagrijavanja” na *BBC-u* doživjeli su veliku neugodnost kada je jedan od njihovih „dopisnika za klimu”, Paul Hudson, napisao članak u kojem je priznao da temperature ne rastu već jedanaest godina.

Naslov na web lokaciji *BBC-a* ovako je to sažeo: „Što se to dogodilo s globalnim zatopljenjem?” Hudson je citirao profesora Dona Easterbrooka sa Sveučilišta Western Washington koji je rekao da nam padajuće temperature oceana praktično jamče da će Zemlja biti u fazi hlađenja sljedećih tridesetak godina. No, očajničko nastojanje da se prikrije činjenica da temperature padaju dovelo je do toga da znanstvenici diljem svijeta falsificiraju brojke, uključujući neke s NASA-inog *Instituta za svemirske studije Goddard*. Na čelu toga je bliski suradnik Ala Gorea, dr. James Hansen kojega zovu „ocem klimatskih promjena”. Njemu imamo zahvaliti za puno napuhanih podataka koji su raspirivali mit o klimatskim promjenama.

NASA-in institut na čelu s Hansenom objavio je da je listopad 2008. bio najtopliji dosad zabilježeni, pa ipak su ljudi širom svijeta doživjeli vrlo hladno vrijeme i teške mećave. Kad je očigledna netočnost NASA-inih brojki dovedena u pitanje, pokazalo se da su koristili brojke iz toplijeg mjeseca rujna, a priopćili su one iz listopada. Brojke koje objavljuje Hansenov NASA-in institut pružaju neke od glavnih podataka koje UN-ov Međuvladin odbor za klimatske promjene koristi kako bi potkrijepio svoju priču o globalnom zagrijavanju, a NASA je konstantno predstavljala temperature više od drugih izvora. To nije prvi put da je Hansen uhvaćen u laži. Godine 2007. bio je prisiljen priznati da njegova tvrdnja da su 1990-e bile najtoplije desetljeće 20. stoljeća nije istinita. To su bile 1930-e kad se proizvodilo drastično manje ugljičnog dioksida.

Međunarodni izvršni direktor *Greenpeacea* Gerd Leipold morao je priznati da priopćenje za tisak u kojem se tvrdilo da će arktički led nestati do 2030. ne može potkrijepiti dokazima, ali je rekao da se ne ispričava što je „emotionalizirao problem” kako bi pridobio javnost da vidi svijet na njegov način. „Mislim da hoće reći”, napisao je David Icke, „da je laganje u redu, sve dok vam ljudi vjeruju”. Ne samo što ledene kape ne nestaju, nego se i povećavaju kako temperature padaju. Izvještaj objavljen u listopadu kaže da je antarktičko ljetno ‘otapanje’ u 2008./2009. bilo najslabije ikad zabilježeno od uvođenja satelitske tehnologije. Taj izvještaj, objavljen u časopisu *Geophysical Research Letters*, ignorirali su mediji glavne struje i skupine za zaštitu okoliša.

A ako želite vidjeti izvorne zapise o globalnim temperaturama koje IPCC najviše citira kako biste provjerili podatke koje koristi klimatski kult – oni su se, eto, izgubili. To se pukom slučajnošću dogodilo kad se Odjel za klimatska istraživanja sa Sveučilišta East Anglia u Ujedinjenom Kraljevstvu, jedan od svjetskih centara klimatskog kulta, suočio sa zahtjevima da ih objavi prema Zakonu o slobodi informacija. Prije toga su odbijali objaviti neobrađene podatke s klimatskih postaja i pojedinosti o svojim metodama obrađivanja. Zašto bi uništili podatke koji bi, ako govore istinu, podržali njihove tvrdnje da klimatske promjene uzrokuje čovjek?

Podaci su bili sustavno namještani, ali priča je krajem prve trećine 2010. dobila novi zamah kad je jedan haker pristupio tisućama *e-mailova* i dokumenata iz računala *Odjela za klimatska istraživanja* i razotkrio da su „klimatske promjene” ‘znanstvenici’ krivotvorili. Bili su to *e-mailovi* koje su izmjenjivali istaknuti klimatski znanstvenici, a jasno su ukazivali na to da je postojala urota da se blokira zahtjev na temelju slobode informacija i da se skeptične znanstvenike zadrži izvan procesa stručnog recenziranja (*peer-review*) i znanstvenih publikacija. Profesor Phil Jones, direktor ‘Istraživačkog’ odjela, povukao se s položaja dok se ne provede istraga. U jednom od njegovih *e-mailova* pisalo je: „Upravo sam završio Mikeov trik s prirodom i dodao prave temperature svakoj seriji za posljednjih 20 godina kako bih sakrio pad”.

Dr. Tim Ball, koji je proveo 30 godina u klimatskoj znanosti i opovrgava službenu bajku, rekao je da su razotkriveni dokumenti ubojit dokaz. Rekao je da je to na svjetskoj razini zastrašujuće, jer ta skupina znanstvenika ne samo što kontrolira Hadleyev centar Meteorološkog ureda UK, koji kontrolira podatke o temperaturi, nego također kontroliraju i IPCC. IPCC je pak tijelo koje upravlja vladinom klimatskom politikom u cijelom svijetu. Krug je zatvoren time što Hadleyev centar sufinanciraju Ministarstvo okoliša, hra-

ne i ruralnih poslova, Ministarstvo obrane i Ministarstvo energije vlade Ujedinjenog Kraljevstva.

E-mailovi su pokazali da se 'tim', kako su se nazivali, uplitao u kompleksne, birokratske procese UN-ovog odbora za klimu (IPCC-a) kako bi se isključili nezgodni znanstveni rezultati iz njegova četiri Izvještaja o procjeni stanja, te kako bi utjecali na zaključke odbora iz političkih, a ne znanstvenih razloga. Također, određivao je što jest, a što nije stručno recenzirana znanost i isključivao rezultate koji se nisu podudarali s onim što su oni, i političari s kojima su bili blisko povezani, htjeli da UN-ov odbor za klimu objavi. Potom su namještali vlastite podatke kako bi prikrili nedosljednosti i greške. Izražavali su očaj zbog činjenice da, suprotno svim njihovim predviđanjima, globalne temperature nisu porasle u bilo kojem statistički značajnom smislu u posljednjih petnaest godina, i u padu su devet godina. Ta je unutarnja sumnja bila u opreci s njihovim javnim izjavama da je trenutno desetljeće najtoplije od kada se provodi mjerenje i da je znanost „globalnog zagrijavanja” riješena.

Nadalje, ometali su sam proces stručnog recenziranja oslanjajući se na časopise koji su za recenzije njihovih radova birali njihove prijatelje, umjesto nezavisnih znanstvenika. Uspješno su se oslanjali na prijateljske urednike časopisa koji su odbacivali radove čiji rezultati nisu bili u skladu s njihovim političkim gledištem. Zalagali su se za smjenu stručnog urednika jednog časopisa, isključivo zato što nije dijelio njihovu spremnost za krivotvorenje i korumpiranje znanosti u političke svrhe. Pokrenuli su zlobnu javnu kampanju dezinformiranja i ocrnjivanja njihovih znanstvenih protivnika preko *web* lokacije koju su pokrenuli uz velika sredstva. U suprotnosti sa svim pravilima otvorenosti, provjerljive znanosti, Tim je počinio kazneno djelo zavjere radi skrivanja i uništavanja računalnih kodova i podataka koje su legitimno zatražili vanjski istraživači koji su imali vrlo dobar razlog sumnjati da su njihova 'istraživanja' poštena i kompetentna. U porukama se također spominju njihovi napori da 'obuzdaju' srednjovjekovno toplo razdoblje kad su temperature bile više nego što su danas, bez ugljičnog dioksida industrijskog doba u atmosferi.

To su katastrofalne informacije za lobi klimatskih promjena i oni su ih pokušali izbrisati iz rasprava o klimi i službenih zapisa. Lord Christopher Monckton rekao je da njegovi osobni izvori to također potvrđuju. U londonskom *Sunday Telegraphu* napisao je: „...UN je ukinuo srednjovjekovno toplo razdoblje... 1995. godine. David Deming, geoznanstvenik sa Sveučilišta Oklahoma, napisao je članak u kojem je rekonstruirao 150 godina sjevernoameričkih temperatura na temelju podataka iz bušotina.” Još je napisao: „S objavljivanjem

članka u *Scienceu* stekao sam značajan kredibilitet u zajednici znanstvenika koji rade na klimatskim promjenama. Mislili su da sam jedan od njih, netko tko će izopачiti znanost u službi društvenih i političkih ciljeva. Jedan od njih mi se povjerio. Važna osoba koja radi na području klimatskih promjena i globalnog zagrijavanja poslala mi je zapanjujući *e-mail* u kojem je pisalo: „Moramo se riješiti srednjovjekovnog toplog razdoblja”. To su i učinili. Drugi UN-ov izvještaj o procjeni stanja iz 1996. sadržavao je dijagram razdoblja od 1000 godina koji je pokazivao da su temperature u srednjem vijeku bile više nego danas. Ali izvještaj iz 2001. sadržavao je nov dijagram na kojem nije bilo srednjovjekovnog toplog razdoblja. U njemu se pogrešno zaključilo da je 20. stoljeće bilo najtoplije u posljednjih 1000 godina. Dijagram je izgledao poput palice za hokey na ledu. Pogrešno ravna linija temperatura od 1000.-1900. bila je drška, a porast od 1900. do 2000. bio je glava palice.“

Ujedinjeni narodi su dijagram „hokejsku palicu”, koji lažno tvrdi da prikazuje iznenađan eksplozivan porast temperatura, obilno koristili za zastrašivanje naroda, a kanadska ga je vlada poslala u svako kućanstvo, kaže Monckton. Odabili su ga povući, ili se ispričati, kad je razotkriven kao apsurdan. Čak i nakon toga UN je nastavio promicati svoju politiku koristeći podatke „hokejske palice” koju je britanski pisac Christopher Booker, autor knjige *The Real Global Warming Disaster (Prava katastrofa oko globalnog zatopljenja)*, opisao kao „jedan od najtemeljitije diskreditiranih artefakata u povijesti znanosti”. Monckton je napisao: „Brojni znanstveni radovi pokazuju da je srednjovjekovno toplo razdoblje bilo stvarno, globalno i do 3 °C toplije od današnjeg. Tada nije bilo ledenjaka u tropskim Andama: danas su tamo. Bilo je vikinških farmi na Grenlandu: sada su na trajno zaleđenom tlu. Bilo je malo leda na Sjevernom polu: kineska brodska eskadra oplovila je ravno oko Arktika 1421. i nije ga uopće našla.”

Ako je u pitanju plan, Elita neće prihvatiti ‘Ne’ kao odgovor, tvrdi David Icke. Samo će tjerati dalje, bez obzira što bilo tko rekao ili učinio. Tako su u isto vrijeme dok su Internet i novine punile vijesti o otkrivenim *e-mailovima* koji su svjedočili o lažiranju podataka, Barrack Obama i, prema procjenama, 16.500 političara, izaslanika, aktivista i reportera, bili u Kopenhagenu na UN-ovoj Konferenciji o klimatskim promjenama. Raspravljali su o zahtjevima da se drastično smanje svjetske emisije ugljika i za to vrijeme proizveli 40.584 tone ugljičnog dioksida, što je otprilike bila količina ugljikovih emisija Maroka u 2006. godini. To uključuje korištenje oko 140 aviona za prijevoz svjetskih čelnika, predsjednika i takozvanih VIP-ovaca. Sve se to odvijalo usred razotkrivenog namještanja i manipuliranja znanosti.

Evo jednog Obaminog govora koji je prethodio konferenciji, ono što je rekao u Ujedinjenim narodima u rujnu: „Nijedna nacija, koliko god bila velika ili mala, bogata ili siromašna, ne može izbjeći utjecaj klimatskih promjena. Podizanje razina mora prijeti svim obalama. Snažnije oluje i poplave prijetе svim kontinentima. Češće suše i propadanje usjeva stvaraju sukobe i glad na mjestima gdje već ima mnogo sukoba i gladi. Na otocima koji se smanjuju, obitelji su već prisiljene napuštati svoje domove kao klimatske izbjeglice. Sigurnost i stabilnost svake nacije i svih naroda – naš prosperitet, naše zdravlje, naša sigurnost – ugroženi su. A vrijeme koje imamo da to spriječimo istječe.”

Same gluposti. No, velik dio medija glavne struje gleda na drugu stranu otkad je izbio skandal ‘Climategate’. Kako piše Icke u kolumni na svojoj *web* stranici, raširenu klimatsku cenzuru razotkrio je ugledni britanski voditelj TV vijesti Peter Sissons koji je napustio *BBC* zbog načina na koji je vođen njihov informativni program. Sissons je rekao da je bio jedan od samo nekolicine *BBC*-ovih voditelja intervjua koji su uopće spomenuli mogućnost postojanja druge strane rasprave o klimatskim promjenama. Rekao je da *BBC*-ovi najpoznatiji ‘ispitivači’ bez izuzetka polaze od toga da je „ta znanost utvrđena” dok, kako on ističe, postoje bezbrojni ugledni znanstvenici koji kažu da nije. U londonskom listu *Mail on Sunday* napisao je: „...*BBC*-eva politika, koju entuzijastično provode *BBC*-ovi dopisnici za okoliš, praktično je ta da se takva gledišta ne smiju čuti – pogledajte *BBC*-evu prošlogodišnju izjavu da ‘*BBC News* trenutno smatra da njihovo izvještavanje treba kalibrirati tako da se u obzir uzme znanstveni konsenzus da globalno zagrijavanje uzrokuje čovjek.”

No, istina je da tog znanstvenog konsenzusa nema, samo režiran privid nje govog postojanja zahvaljujući nekim novinarima s *BBC*-a širom globalnih medija koji odbijaju dati riječ desecima tisuća znanstvenika koji govore da je službena priča znanstveni apsurd. Sissons se sjeća izvanrednog intervjua koji je napravio s lidericom Zelene stranke UK-a Caroline Lucas. Sissons je rekao da je njoj ukazao na činjenicu da se čini kako klima ne ‘surađuje’ s njenim tvrdnjama o rastućim temperaturama uzrokovanim ugljičnim dioksidom i objasnio joj da deset godina nije bilo zagrijavanja, što je bilo u kontradikciji sa svim alarmantnim računalnim predviđanjima. Lucas se razbjesnila, kaže Sissons, i rekla mu da je sramotno što *BBC* daje bilo kakav publicitet „gledištima takve vrste”.

Evo i primjera koliko duboko, ili bolje reći koliko visoko (ovoga puta u doslovnom smislu) ide lažiranje priče o globalnom zatopljenju. Nexus je prenio vijest s *CanadaFreePress.com* o aferi koja je nazvana ‘satellitgate’. Naime, prema priznanjima znanstvenika SAD-a, senzori na barem pet satelita koriste

nih za prikupljanje podataka o klimi bili su “degradirani” do te mjere da su podaci o temperaturi mogli odstupati od stvarnih za 10 do 15 stupnjeva. Pisalo je da “u eskalirajućem nizu nazvanom ‘satellitgate’, daljnji dokazi pokazuju da je Nacionalna uprava za oceane i atmosferu (NOAA) godina znala za te neispravnosti”. Uopće ne sumnjam u to. Ali itekako sumnjam u službeno objašnjenje da je do toga došlo zbog “manjka sredstava i loše raspodjele”.

Usprkos upozorenjima, Američka agencija prodavala je svoje netočne podatke brojnim međunarodnim institucijama bez da je javno objavila da su satelitski senzori neispravni i nepouzdana za utvrđivanje klimatskih promjena. Automatska mjerenja bila su zagađena “stotinama, ako ne i tisućama lažnih i apsurdno visokih očitavanja temperature od kojih su neka bila čak 322 stupnja celzijusa”. NOAA je, prenosi vijest, bila svjesna tih zapanjujućih anomalija još 2006. ili ranije, ali ih nije riješila. Njihova mjerenja temperature kopna i mora klimatolozi su koristili u svojim modelima od samog početka rada lansiranih satelita. Kao posljedica toga, pisalo je, strahuje se da su nebrojene znanstvene studije o porastu globalnih temperature sada potpuno bezvrijedne.

Iz analiza lažnih temperaturnih podataka koji su bili na internetu prije nego što ih je NOAA uklonila vidljivo je da su skoro sva lažna očitavanja bila daleko viša od očekivanog prosjeka, mnoga za četiri ili pet puta, i skoro nijedna lažna temperature nije bila niža od prosjeka.

Ih, ta nemojte kaz’ti!

Ovu uzbunu, pisalo je dalje, nije podigla samo šačica skeptičnih klimatologa. Nacionalna akademija znanosti u svom je izvještaju na 455 stranica iz 2007. godine zaključila da je zbog neispravnosti u američkoj satelitskoj mreži nacionalna sposobnost praćenja klime u vremenskih nepogoda “u velikoj opasnosti”. Zaključak članka je bio da satellitgate ukazuje na još jedno vladino zataškavanje friziranih brojki o globalnom zatopljenju i da su, usprkos više-godišnjim zahtjevima znanstvenika za većom transparentnošću, “revni čuvari podataka unutar NASA-e i britanskog Odjela za klimatska istraživanje odbijali takve zahtjeve i nezakonito prkosili Zakonu o slobodi informacija.

Na portalu <http://news.oneindia.in> 12. listopada 2010. osvanula je vijest pod naslovom „Globalno zatopljenje – najuspješnija pseudoznanstvena prevarena svih vremena”.

Američki fizičar i profesor Harold Lewis upravo je tako opisao „globalno zatopljenje” – kao „najveću i najuspješniju pseudoznanstvenu prevaru koju je ikada vidio”. Rekao je da ideja da su klimatskim promjenama uzrokovane djelovanjem čovjeka postala ‘muljaža’ poticana „trilijunima dolara” kojima

se 'podmitilo' znanstvenike. Lewis je dao te procjene nakon što je službeno istupio iz Američkog fizikalnog društva (American Physical Society – APS). Usporedio je sadašnje Američko fizikalno društvo s organizacijom kojoj se pridružio prije 67 godina, a koja je bila „puno manja, puno plemenitija i ne podmićena poplavom novca”. *Daily Express* je još citirao Lewisa: „Kako je to sve danas različito. Divovi više ne hodaju Zemljom, a novac je postao 'raison d'être' većine istraživanja u fizici... Takva je i prevara o globalno zatopljenju, s (doslovce) trilijunima dolara koji je pokreću, i koji su pokvarili toliko znanstvenika i nose ispred sebe Fizikalno društvo kao divlji val. To je najveća i najuspješnija pseudoznanstvena prevara koju sam vidio u mom dugom životu kao fizičar”. No, predsjednik Fizikalnog društva, profesor Curt Callan odbacio je optužbe o 'pseudoznanosti' rekavši: „Upotreba riječi 'muljaža' je smiješna. Odbaciti rad velikog broja poštenih i marljivih znanstvenika kao prevaru, na prosto je besmisleno.”

A što ste očekivali?

12. poglavlje

VJERUJEM – NE VJERUJEM

Neki ne vjeruju svjedocima.

Ja sam odlučio vjerovati. Jer, zašto bi ljudi lagali? Razmišljao sam o tome i zaključak se nametnuo sam od sebe – ovaj svijet zapravo se temelji upravo na našem međusobnom povjerenju.

Kad kupujemo kruh, vjerujemo da nitko nije stavio u njega pseći drek.

Konobaru vjerujemo da nam nije pljunuo u kavu.

Kad se vozimo, vjerujemo vozačima koji nam dolaze u susret da neće skrenuti u našu traku.

Zato je paradoksalno što si ne vjerujemo međusobno, mada većina nas nema nikakvog interesa u laganju. No, zato vjerujemo onima koji itekako imaju interesa lagati, npr. CNN-u, koji oblikuje politiku i javno mnijenje, ili pak Svjetskoj zubarskoj organizaciji koja preporuča neke tamo kaugume dobre za zube, usprkos tome što sadrže umjetni zaslađivač, vrlo otrovnu supstancu zvanu aspartam za koju je dokumentirano da izaziva glavobolje, migrene, vrtoglavice, epileptičke napadaje, mučninu, utrnulost, grčenje mišića, debljanje, osp, depresiju, umor, razdražljivost, tahikardiju, nesanicu, probleme s vidom, gubitak sluha, lupanje srca, poteškoće s disanjem, napade tjeskobe, gubitak pamćenja, bolove u zglobovima... ukupno 90 raznih simptoma. (Američko je vojno zrakoplovstvo u svom službenom biltenu o sigurnosti letenja u svibnju i kolovozu 1992. službeno upozorilo svoje pilote da ne konzumiraju dijetalne napitke zbog djelovanja aspartama na sposobnost upravljanja avionom.)

Kome još vjerujemo? Organizacijama koje nas uvjeravaju da moramo cijepiti djecu otrovima. Uglednim znanstvenicima koji nas uvjeravaju da su GMO-namirnice toliko sigurna hrana da bi ih davali svojoj djeci. (Citiram izjavu uglednog znanstvenika Radmana koju sam prije par godina pročitao u novinama).

I zaista, zašto ne bismo vjerovali čovjeku koji nas gleda u oči, izgleda pošteno i priča neku čudnu priču? Ljudi ionako u svašta vjeruju, s još manje dokaza u nečije postojanje – u Isusa, Budu, Krišnu, teoriju prirodnog odabira, ledena doba... Što se mene tiče, neka svatko vjeruje što god hoće. Veliki filozof zapada James Bond rekao je, „Živi i pusti umrijeti“, što meni zvuči dovoljno mudro. A u međuvremenu, dok se pojave pouzdaniji mehanizmi procjene istinitosti od ovih koje sad imamo, ja ću vjerovati ljudima.

Dosad se ta praksa pokazala uspješnom. Kad je riječ o bitnim stvarima, nitko me još nije 'zeznuo'. Uostalom, ako jednom saznam da neke stvari nisu bile baš takve kako su opisane – pa, saznat ću na vrijeme, zašto se trošiti una prijed? Sjetio sam se čovjeka o kojem mi je davno pričao stari. Sreo ga kad je tek počeo raditi, a čovjek mu je, kao stariji i iskusni kolega, iznio svoju životnu filozofiju koja je po prilici zvučala ovako: „Za mene su svi lopovi dok se ne dokaže suprotno“. „I vi ste za mene lopov“, dodao je, „iako možda uopće niste, dok ne ustanovim suprotno“. Baš se dobro osigurao. Jadan čovjek. Ima li netko među vama tko bi htio, poput njega, živjeti u svijetu punom lopova, prevara i lažljivaca?

Sve ovo pišem zbog toga jer mi vrlo često netko priđe sa željom da mi ispriča neko svoje neobično iskustvo, od susreta s NLO-ima, duhovima, čudnim vizijama svijeta; svačega tu ima. Ti ljudi nemaju nikakav motiv za laganje, niti su ikakvi 'frikovi'. Obični ljudi poput svih nas, s nekim neobičnim iskustvom, koji jednostavno imaju želju ispričati ga nekome za koga misle da bi ga to zanimalo ili da ga neće odbaciti. Možda bi ga ispričali i vama; možda i jesu.

Dosad sam čuo toliko takvih priča da mi se sve više čini da su one pravilo, a ne iznimka. Naravno, jedna je stvar kad gledate osobu koja vam to priča, a druga kad vam ja prepričavam iz druge ruke, a u međuvremenu sam pola detalja zaboravio, a i nedostaju sve one informacije govora tijela koje nesvjesno prikupljamo dok s nekim razgovaramo. Ali što je, tu je. Bar mogu garantirati da je istina da su mi te priče ispričane.

Recimo, prije nekog vremena mi je maserka iz susjedne zgrade, Vukovarska koja je u ratu bila u uniformi, ispričala čak dvije neobične priče. Pričala ih je tako svakodnevnim tonom – uz kavu i cigaretu, više kao neku zanimljivost koja joj se dogodila, nego nešto na što se 'zakvačila' – da mi je trebalo vremena dok nisam shvatio o čemu zapravo priča. Prvo o svom prijatelju, njenom vršnjaku koji je s osamnaest godina poginuo u Vukovaru, a potom joj se par godina kasnije javio u snu. Kad ga je pitala gdje je i zašto se češće ne javi, rekao joj je: „Pa tu sam stalno“, i pokazao fotografiju njene mame i te cure dok je bila

mala, na kojoj se i on odjednom ukazao, ali kao odrastao čovjek. Kad se probudila, otišla je do te fotografije (to je bila jedina fotografija njene mame koja je preživjela vukovarski egzodus) i na svoje iznenađenje otkrila i njega, u dobi od osamnaest godina, na fotografiji koja je snimljena dok je bila mala.

Druga priča se odvijala 1995., nakon Oluje, kad ju je jedna prijateljica zamolila da je, budući da je bila u uniformi i da ima prijatelje u vojsci, odvede u rodno mjesto kraj Knina, da vidi što je ostalo od njene kuće (u to vrijeme civili još nisu mogli na to područje). Ona je to i učinila i njih dvije su došle u tu kuću i u njoj prespavale. Ona se usred noći probudila jer joj je nešto ili netko nevidljiv sjedio na grudima i davio je oko vrata. Nije se mogla pomaknuti, niti ga je mogla zbaciti, pa se počela moliti. Nakon nekog vremena, stisak je popustio i entitet je otišao, a ona je nekako u strahu probudjela do jutra. S jutarnjim suncem učinilo joj se da je sve sanjala. Sve dok je prijateljica nije pitala kako to izgleda i kakve su joj to masnice oko vrata.

Te sam se priče sjetio kad sam par mjeseci kasnije s jednim doktorom etnologije radio emisiju o fantastičnim bićima iz mitologije raznih hrvatskih krajeva. Pričao mi je o nekim vrstama vještica ili duhova, zapravo više nešto između, koje su se u narodu nazivale: more ili morice. Opisivao mi je navodna djelovanja tih mora, a jedan od opisa iz narodne predaje u potpunosti je odgovarao iskustvu koje mi je opisala maserka. Tad sam se sjetio i izjave pokojnog dr. John E. Macka, slavnog psihijatra s Harvarda i dobitnika Pulitzerove nagrade, koju je dao govoreći o piktogramima u usjevima. Oni nas, kazao je, prisiljavaju da prihvatimo da iza trodimenzionalnog univerzuma postoje kozmičke realnosti ili „djelovanja prirode za koja se čini da ne poštuju” epistemološke i ontološke barijere „koje smo podigli između nevidljivih svjetova kozmosa i nas samih”.

Oni, i toliko toga drugoga.

Ier ista se misao može primijeniti za puno fenomena, kako onih vidljivih svima tako i onih koji spadaju u kategoriju subjektivnih iskustava, ali koje se ponekad može objektivizirati drugim sličnim i neovisnim iskustvima, ili nekim fizičkim tragovima i slično. U svojoj knjizi *Svjetla na nebu – kronologija istraživanja NLO-a* zapisao sam puno sličnih primjera i domaćih svjedočanstava vezanih uz NLO-e. NLO-i su dobar primjer jer me često pitaju vjerujem li u njih.

Malo je glupljih pitanja od toga. I, kad bolje razmislim, što koga briga u što netko vjeruje? Oduvijek mi se činilo nepriličnim čak i pitati nekoga vjeruje li u Boga. To je tako teško (i lako) pitanje, jer znaš odgovor sve do trenutka dok

ga ne trebaš uobličiti u riječi. U trenutku kada ga kreneš izgovoriti, on postane nekako isprazan i pogrešan. Vjerujem da je to zato jer se radi o onim mističnim i dubokim stvarima, koje je nemoguće zarobiti riječima, a riječi nisu ništa drugo nego tek zaledene misli. A misli, to jest tzv. 'racionalni' pogled na stvari, ne mogu dati takve odgovore. Oni izmiču razmišljanju, jer se nalaze u domeni osjećaja ili intuitivnog percipiranja svijeta.

No, kod tog pitanja s početka koje mi se često upućuje („vjerujem li u ovo ili ono...“) stvari nisu uvijek toliko komplicirane. Recimo, netko vas upita: vjeruješ li u NLO-e? U duhove? U izvantjelesna iskustva? U život poslije smrti? U povezanost umova? Na ta je pitanja lako odgovoriti, jer u potrazi za odgovorom ne trebaš zgrabiti u duboki bunar misterija života, već u knjige, tekstove, internet. Tamo sve piše. NLO? Pa naravno, obilje podataka ne dopušta drugu mogućnost nego da se tu pojavu prihvati kao legitimnu. O njenoj prirodi se može raspravljati, ali sigurno jest da je to nešto što izlazi iz današnjeg prihvaćenog okvira 'mogućeg'. Uvijek se iznenadim u kako shizofrenom svijetu živimo, kad naletim na astronomske tekstove o programu SETI, koji je smišljen da bi tragao za signalima izvanzemaljskih civilizacija. I tada taj neki astronom kaže da još ništa nisu uhvatili, ali da svemir ne može biti prazan kad je tako velik. I to je sve. Baš mudro i stručno. Potpuno ignoriranje svih kvalitetnih izvještaja o NLO-ima koji govore da možda nije potrebno usmjeravati antene SETI-a u duboki svemir u potrazi za izvanzemljanima.

Isto vrijedi i za duhove, gdje kvaliteta i količina podataka ukazuje da je pojava autentična. Isto vrijedi za izvanosjetilnu percepciju, koja je dokumentirana u beskonačnom broju parapsiholoških eksperimenata.

Kod izvantjelesnih iskustava, iskustava otmica, magije ili kontinuiteta svijesti nakon života podaci imaju drugačiju kvalitetu, subjektivni su, no može ih se objektivizirati uspoređivanjem velikog broja subjektivnih iskustava koja su se zbila neovisno jedna o drugima i neka će slika zacijelo isplivati van.

Dakle, ti ljudi koji me pitaju vjerujem li u ovo ili ono su samo lijeni. Ako se malo pomuče i informiraju, i oni će znati odgovor.

A što je s pojavama ili pričama koje se mogu čuti, a nema načina da ih se objektivizira? Možda ih prihvatiš u trenutku dok ti ih netko priča ili si na neki drugi način udubljen u njih, ali već sljedećeg dana, dok ti je um obuzet svakodnevnim poslovima, takve se priče počnu činiti poput sna. Zato sam tako dobro razumio Arthura Clarka koji je jednom, na pitanje vjeruje li u neku tajanstvenu pojavu (ne sjećam se koju), odgovorio britanski suzdržano i duhovito: „Ponedjeljkom, srijedom i petkom da, a utorkom, četvrtkom i subotom ne.“

No, pas ne laje zbog sela, nego zbog sebe. Zapravo, nije problem u tome što me netko upita vjerujem li, primjerice, u postojanje gmazova (onih koje opisuje David Icke) ili Atlantidu. Problem je ovaj: da bih dao odgovor, prvo moram sam sebe zapitati vjerujem li u to. Ponekad se dogodi sličan efekt kao kod pitanja o vjerovanju u Boga, s početka ovog teksta. Dok odgovor neometano pliva negdje u meni, nema problema, ali kad ga treba izgovoriti, suoči se sa svim filterima opreza koje imamo. Nešto od toga je razuman oprez, a nešto tek banalna autocenzura da se izbjegne disonanca s okolnim svijetom. Ali došao sam i do rješenja ove jednadžbe.

Ono glasi: Uopće nije bitno vjerujem li ja u nešto ili ne.

Mogu vjerovati koliko god želim u to da mi ormar lebdi iznad glave, ali svejedno i dalje stoji u kutu sobe. Mogu do milje volje vjerovati da nema NLO-a, ali ipak će ih se vidjeti na radaru, ipak će se slati avioni da ih presretnu, ipak će ih ljudi vidati. Isti vrijedi i za sve vas.

Tu se nametnulo još jedno bitno pitanje. Kad sebe upitam vjerujem li, zvuči kao da smo dvojica. Hm, tko je taj prvi, *kojeg* se pita; tko je taj drugi, *koji* pita? Jesam li možda podvojena ličnost? I koja od te dvije ličnosti zapravo ima ove zulufe? Sjetio sam se kad mi je jedan prijatelj pričao o Eckhartu Tolleu (kojeg ja nisam čitao). Ako se ne varam, Eckhart je tada sav sjeban sjedio u parku i razmišljao o tome kako ne može više živjeti sam sa sobom. I tad se zapitao ovo isto pitanje: zar ih je dvojica? Jedan koji ne može živjeti s drugim.

Očito, u oba slučaja, odgovor je: da.

Bacio sam se na posao da identificiram taj tajanstveni dvojac. Odmah je bilo sigurno da sam jedan od njih 'ja'. Ali koji, ne mogu biti dvojica 'ja' u meni, mače je vrijeme da potražim stručnu pomoć. Bilo je lakše kad sam identificirao drugoga. Zaključio sam (kao i mnogi prije mene) da je to moj kompa mozak, ili preciznije rečeno: um. Dakle, u takvim slučajevima 'ja' razgovara sa svojim umom. Ili češće, um sili 'ja' da razgovara s njime, jer nisam primijetio da u 'ja' ima baš velike želje da komunicira s nekim tako ograničenim kao što je um. Tko zna, možda je taj 'ja' onaj dio nas koji je uvijek svjestan da je dio beskrajnosti cjeline o kojoj pričaju mistici i ljudi koji su doživljeli prosvjetljujuća, mistična iskustva na razne načine, onaj 'ja' koji zna da je sve oko nas tek četvorodimenzionalna iluzija koju stvara naš mozak?

Pada mi na pamet hipnoza, odavno poznata tehnika koju psihijatri već dugo rutinski koriste u razne terapijske svrhe. Prizori iz nekih televizijskih emisija i hipnotizerskih predstava pokazuju s kojom se lakoćom ljude može hipnotizirati da jedu bananu misleći i osjećajući okus jabuke, da po studiju

voze mali dječji automobil na pedale misleći da voze Porsche i slično, što je, kad se bolje razmisli, zastrašujuće. Zastrašujuća je spoznaja s kojom se lakotom može isprogramirati ili preprogramirati ljudski um, u kojega se toliko pouzdajemo. Očito je riječ o krajnje nepouzdanom alatu, koji je stalno pod utjecajem hormona i kemikalija koje luči tijelo, pa električnih impulsa kojima je mozak premrežen, pa onda i duboko ugrađenih programa kojih osoba nije niti svjesna, a jedan od njih sigurno je i uvijek gladan ego. Ono naše pravo 'ja' toga je cijelo vrijeme svjesno, čak i onda kad ne može doći do izražaja od silne buke koju cijelo vrijeme stvara um.

Ako preformuliramo situaciju razgovora između uma i 'ja', ona bi mogla izgledati ovako:

'Ja' bezbrižno sjedi i uživa, bez ikakvih briga, i tada dolazi neko nesigurno zanovijetalo, koje se inače stalno muči jer ne može ništa slušati a da pritom ne mantra mantru, „s ovime se slažem, s ovime se ne slažem”, i tako besmisleno u krug. I tada zanovijetalo počne gnjaviti tog 'ja': „Hej, 'ja', vjeruješ li u ovo? Vjeruješ li u ono? Daj pomogni, ne znam što da kažem, sam ne mogu ništa zaključiti o tim stvarima, o nekima mogu, ali o ovome ne mogu, i nikad, baš nikad nemam dosta informacija, preludo mi zvuči, a upravo sam uključen u komunikaciju s drugim umom, a moram mu nešto odgovoriti, inače ću ispaliti na živce... zato, budi drug, i reci, što ti misliš, vjerujemo li ti i ja u to?”

'Ja' ga pogleda i kaže:

„Pojma nemam, stari... zapravo znam, ali to je potpuno nevažno, kužiš? Stvari su kakve jesu, što god mislili o njima. Ne shvaćam zašto se toliko uzbuđuješ, želiš nešto nekome dokazati, ili što? Imaš neke komplekse? Misliš da ćeš propasti ako nešto ne znaš? Nećeš, bez brige, ionako nisi stvoren da sve shvatiš, drž' se tablice množenja i dijeljenja, to ti dobro ide. Zar ti nije dovoljno što se zabavljaš sa svim tim stvarima, što se možeš igrati s njima do mile volje; zašto ih moraš zatvoriti u kutijicu i spremiti na policu? Pusti me na miru, vidiš da se odmaram. To bih i tebi savjetovao.”

'Ja' zatvori oči i nastavi se izležavati u svojoj visećoj ležaljci, u hladu proljetnog dana, uživajući u iskustvu slušanja pjeva ptica, svježe ubranih trešanja, plavog neba i povjetarca koji ga povremeno oplahne.

Zato i ja bezbrižno uživam u slušanju i doživljavanju svih čudesnih priča i događaja koja mi život i ljudi nanesu, kao i u ovom zagonetnom svijetu čiji je nastanak potpuno nepoznat. Šećem ulicom ližući sladoled a da pojava nemam kako su ga napravili; vozim se biciklom a da pojava nemam o prirodi tajanstvenih sila kao što su gravitacija ili inercija, koje mi omogućuju taj uži

tak; sviram Fendera Stratocastera a da pojma nemam na koji način se moje trzanje žica pretvara u zvuk koji izlazi iz mog pojačala; pišem ovaj tekst o tome vjerujem li u neke pojave ili ne na svom laptopu a da nikad nisam shvatio kako se one jedinice i nule, o kojima smo učili na informatici u srednjoj školi, pretvaraju u slova.

I znate što?

Baš me briga je li vjerujem ili ne.

13. poglavlje

SUSRETI S GMAZOVIMA

I dobronamjerni i zlonamjerni 'kvače' se za dio Ickeove priče o gmazovi ma koji vladaju svijetom, mada je to, u cjelini gledano, manje bitan dio. Kad se uđe dublje u materiju, otkriva se da je puno važnije pitanje: koja je prava priroda stvarnosti, jer to pitanje krije ključ odgovora kako se prema svemu postaviti i na ovoj razini stvarnosti izaći kao pobjednik iz svih okolnosti koje su nam nametnute. No, gmazovi su atraktivniji, to je potpuno jasno. Mada, prema Ickeu, vrh piramide predstavljaju nematerijalni gmazovski entiteti iz drugih dimenzija ili prostora između dimenzija, u kojima nema energije pa ručaju emocije straha pripravljene na Zemlji. Na ovozemaljskoj razini, riječ je o gmazovima sa sposobnošću mijenjanja oblika ('shapeshifterima') koji, utječivo lovljeni u nekim ljudima, marljivo rade na uspostavi svijeta potpune kontrole, ili hibridima ljudi i gmazova. To jest, *neki* od njih rade na tome, ne svi; zapravo ih ima vrlo malo koji se time bave. Otuda i potreba za manipulacijom iz sjene. Za one koji nisu čitali Ickeove knjige, evo i kratkog objašnjenja. Ono što izgleda kao mijenjanje oblika, i zbog toga nam zvuči potpuno nevjerovatno, prema Ickeu je zapravo tek situacija u kojoj naš mozak povremeno dekodira i neke druge frekvencije koje inače ne dekodira.

S obzirom da je slika vanjskog svijeta doslovce samo tvorevina naših umova, uvjetovanih da ga vide baš onako kako ga vidimo, kad bi naš um dekodirao i neke druge frekvencije možda bi nam i svijet izgledao nešto drugačije. Uvijek mi padaju na pamet mačke koje se ponekad ponašaju kao da na nekom mjestu vide nešto što mi ne vidimo. Drugim riječima, nije riječ o pravom mijenjanju oblika, već o mijenjanju slike u našem umu. Poznato je da percipiramo samo neizmjereno malen djelić frekvencija oko nas: dobar primjer su i zvukovi koje psi čuju, a ljudi ne; ili nama nevidljivi dijelovi svjetlosnog spektra, poput njegovog ultraljubičastog dijela. Mada ih mi ne možemo percipirati, te frekvencije svejedno postoje. Kao

što radio možemo podesiti na neku određenu stanicu koju želimo slušati, mada do njega cijelo vrijeme stižu i signali desetak drugih radiostanica, ali na njihovu frekvenciju u tom trenutku naš radio nije ugođen pa ih niti ne čujemo.

Ja sam, naravno, o gmazovima isprva bio informiran samo iz Ickeovih knjiga (kasnije i iz drugih knjiga koje ću spomenuti) i sve što mogu reći o indijama koje ukazuju da je sve zaista tako svodi se na te knjige.

Sve? Pa, ne baš sve. Jer ima jedno malo galsko selo... znate već kako u *Asterixu* odgovore Cezaru kad upita je li cijela Galija osvojena. Ispričat ću svoje zgodice vezane uz gmazove koje nisu došle s Ickeove strane. Riječ je o par susreta, jednom *online* pokeru i pokojoj slučajnoj informaciji, kao i par priča iz nekih knjiga.

Prije nekih tri godine, nakon emitiranja prve emisije s Ickeom, na pumpi mi je ustreptalo prišla osoba X, vrlo simpatična i po svemu sudeći normalna gospođa (naočale, pet-šest banki, vitalna, može biti svačiji susjed). Bila je uzbudena što me srela jer me, kako je rekla, baš htjela nekako zvati na televiziju. No, na sinkronicitete smo se već navikli. Imam li minutu? Imam. Je li zaista netko, kao što su joj rekli, prije neki dan u emisiji pričao o gmazovima. Je, velim, trebate snimku? – jer obično me to pitaju. Ne, ne, kaže osoba X, nego je nevjerojatno što ta priča potpuno odgovara njenom susretu od prije nekoliko godina. I sad mi osoba X, vjerodostojna i iskrena po svim pokazateljima koje moje iskustvo s ljudima i intuicija mogu dati, ispriča neobičan događaj: prizor čovjeka kako se pred njom pretvara u gmaza.

Osoba dugo nije srela tog čovjeka, pa ga je čak kasnije (nakon što je čula za emisiju) išla zvati i preko nekog prijatelja nabavila broj, ali on joj je preko tog istog prijatelja preporučio da ga ni u kom slučaju ne zove (mada nikad nisu bili u neprijateljskim odnosima). Zapamtio sam i to da je taj 'shapeshifter' po zanimanju psihijatar za teške slučajeve shizofrenije, a također i učitelj reikija, što je zaista zanimljiva kombinacija. Naravno, iskoristio sam priliku i postavio niz pitanja vezanih uz detalje mijenjanja oblika i konačno zamolio osobu X da mi susret napiše, za moju arhivu i bolje pamćenje. Ostali smo u kontaktu. Slijedi citat iz pisma o tom susretu s gmazom:

„Čitam *Beskrajna ljubav jedina je istina* od Davida Icka i na 31. strani vidim crtež potpuno identičan onome koje sam ja vidjela – prelijevanje slike gmaza u čovjeka... Ali više nisam sigurna na koji to način reći i da li uopće reći. Jer sada vidim da je njegova panika kad sam ga nazvala poslije tvoje emisije bila stvarna, a ne 'moj osjećaj' i da nije imala nikakve veze s mojim eventualno povrijeđenim egom (pa zar me se ne sjeća...). Mogu li te zamoliti da mi na par dana posudiš Davidove prethodne knjige, da ih bar prelistam, jer

ova je tema za mene doista bila na razini 'moja mašta priča svašta' i popuštanja okolini zbog 'prevladavajuće dogovorne stvarnosti'..."

(Prilikom upoznavanja s tim čovjekom odjednom je ispred sebe vidjela kako je izrastao i pretvorio se u gmaza, pa je zapanjeno pitala ljude oko sebe o tome, ali nitko to nije vidio; *op. K. M.*) „...On je izgledao kao stari gmaz krupnih krljušti, ogromnog debelog repa kojim je mlatio lijevo-desno, nezgrapnog hoda, duge njuške s koje se cijedila gusta sluz. Ta sluz je ostajala i na nogama – zadnjim, koje su ogromne i čiji su prsti povezani grubom plivačom kožom; ne bih je nikad opisala kao kožicu. Teško se kretao. Moje prvo pitanje je bilo: Kako si stao u tramvaj? Ne znam zašto je trebalo tako mnogo vremena (četnaest godina) da dobijem potvrdu da nisam luda.”

„... Iako on nije prvi nego drugi kojeg sam vidjela (prvi je djelovao strašno, puno mlađe i dobrodušno, više kao zmaj dobrog srca, bio mi je susjed i svaki put kad smo odlazili na bazen cijelo društvo je bilo u grču od smijeha jer nisam mogla da ga ne pitam uvijek iznova i iznova, tako da sam ostaloj djeci izgledala i zaboravna, i što ti ga znam kakva: Pa zašto plivaš po površini, kad bi mogao biti pod vodom tri dana? (Zbog plivaćih kožica koje je imao između prstiju; *op. K. M.*)... I sa njega je uvijek kapalo, ali to je bilo više kao s neke obične žabe. Sada mogu reći da taj najvjerojatnije nije bio svjestan kamo spada, a možda spada u gmazove 'spavače', kao oni ruski špijuni...”

Slova ne mogu prenijeti sve dojmove, ali našao sam se u pravoj kognitivnoj disonanci. Osoba je izgledala potpuno vjerodostojno i vjerovao sam joj, a s druge strane: svi *znamo* da je to nemoguće, zar ne? U takvim slučajevima čovjek mora napraviti izbor: ili je krivo ono što 'znaš' otprije ili ono što govori osoba ispred tebe. Ja sam, vremenom, svoj izbor napravio.

Skoro godinu dana ili više od tog susreta na benzinskoj pumpi, dobio sam uzbuđeni poziv od jednog poznanika. Taj je čitao Ickeove knjige, ali nisu mu baš sjele, makar na čudan način, jer smatra da on samo grebe po površini. Ideje o gmazovima mu pogotovo nisu sjele. No, bilo mu je zabavno i htio se informirati, a neke teze o stvaranju centralizirane kontrole bile su mu vjerojatno prihvatljive i na temelju vlastitih razmišljanja o svijetu oko nas. Kad me nazvao, prvo što mi je uzbuđeno rekao bilo je: „Znaš kaj, Icke je u pravu!” Rekao sam da mi se već otprije čini da bi mogao biti, ali zašto on to sad kaže i to tako uzbuđeno? Ispostavilo se da je upravo tog dana doživio krajnje neobično iskustvo.

Imao je poslovni sastanak s čovjekom kojeg nije poznao od ranije. Kako su se pregovori zahuktavali i nisu baš dobro napredovali, u jednom je trenutku nastala neugodna tišina. Gledajući čovjeka preko stola, u jednom je trenutku

primijetio da mu se desna strana lica „poprilično izobličila i zamutila”. Pozorno je promatrao promjenu „koja je bila vrlo očita”. Desna strana njegove glave, „a pogotovo dio iznad usta, oči, jagodične kosti, nije bila ljudska”.

Evo kako je opisao situaciju: „Teško je opisati što sam točno vidio, ali reptilska struktura očiju i tekstura kože definitivno nisu bili ljudski. Zamisli kao da skineš nekome kožu, a ispod nešto drugo; i po obliku, teksturi, boji, svemu. Nastojao sam ostaviti dojam da je sve u redu i nisam ni na kakav način reagirao jer nisam bio siguran kakva bi bila njegova reakcija. Nakon nekoliko trenutaka njegovo se lice vratilo u svoj izvorni oblik, a on se ispričao da žuri i da nažalost mora prekinuti sastanak. Mislim da je skužio, jer koliko god se ja trudio ostati hladnokrvan, moralo se vidjeti da sam zašutio i zabuljio se. Mislim da je zato tako naprasno i prekinuo sastanak. Više ga nikad nisam vidio niti me kontaktirao. Iskreno govoreći, niti nemam takvu želju.”

Spomenuo mi je da je njegovo drugo i puno nezgodnije iskustvo bilo kad je pogledao u oči jednom arapskom princu (koji je prije par godina bio sa svojom pratnjom u njegovu laboratoriju): „Po prvi put kao da sam gledao nekoga tko nije čovjek. Nikakva vibra, nikakva emocija, **ništa**. Samo oči bez dna. Užas i sad se stresem.”

Priča ima i nastavak. Nekoliko dana kasnije moj je prijatelj još bio pod dojmom viđenog. Ispričao je prijateljici „koja je vrlo senzitivna”, kako je vidio da se čovjeku promijenilo lice u nešto vrlo neugodno. Nije spominjao na što ga je oblik lica podsjećao pa ga je iznenadio njezin komentar da je lice sigurno bilo ‘zmijoliko’. Na njegovo inzistiranje da mu objasni što želi reći, rekla mu je da ponekad zna sjediti na Trgu bana Jelačića i gledati prolaznike. Često bi kod prolaznika znala zamijetiti ‘zamućenja’ na desnoj strani glave, a ponekad i reptilsku formu. Njezino objašnjenje je bilo da senzitivci takve stvari viđaju već dugo vremena i da to nije ništa novo. Osim toga, po njezinim riječima, pravih je ‘gmazova’ vrlo malo i češće se sreću ‘gmazovske’ forme koje žive u simbiozi s ljudima a da toga ljudi nisu niti svjesni.

„Taj dio priče ne mogu potvrditi”, napisao mi je, „jer nemam takvih iskustava, ali to me svakako podsjeća na tradicionalne mitove i legende u kojima bestjelesna bića mogu živjeti u zajednici s čovjekom a da ovaj toga nije niti svjestan. U svakom slučaju, moje me iskustvo poučilo da zaista postoji jedna realnost puno šira od ove svakodnevne”.

Priču o gospođi s pumpe ispričao sam i lckeu, kad je došao u Zagreb. Nije bio iznenađen, pa sam ga pitao koliko je takvih priča on čuo: par komada, nekoliko desetaka...? Odgovorio mi je: bukvalno stotine.

Ali nisam gotov s pričama o gmazovima.

Prije dosta vremena, nakon čitanja njegovih knjiga, moja je draga odlučila malo testirati teze o subliminalnim porukama i gmazovima. Često je igrala *online* poker (za *play-money*), pa se jednog dana, netom nakon čitanja neke Ickeove knjige, zapitala ne bi li odlično mjesto za subliminalne poruke moglo biti upravo na sajtovima za poker, s obzirom da kocka također, provjereno, čovjeka može povući ravno prema dnu na razne načine i svakako ga zatočiti u nekim niskim frekvencijama njegove svijesti. Počela je s pregledom sajta na kojem je upravo igrala, time što se duboko zagledala u raster-pozadinu, ni sama ne znajući što traži.

Traženje se isplatilo. Još kako! Na jednoj je stranici otkrila puno sofisticiranih i preciznih prikaza svakojakih gmazova vješto upletenih u pozadinu tako da su na prvi pogled nevidljivi. Zmija s isplaženim jezikom sprijeda, gušterska glava iz profila, dinosauroliki gmazovi i sl. Ništa nalik Rorschachovom testu, vidjet ćete i sami. No, jednom kad ih spazite, više ih ne možete ne vidjeti, kako to već i ide kod subliminalnih poruka. Pozadina je bila prepuna vrlo plastičnih slika svakojakih gmazova.

Sa svakim gledanjem otkrivali smo ih sve više. Ponekad su se na istom mjestu preplitala dva ili više gmazolika stvora; bilo je, na neki način, potrebno defokusirati pogled s jedne slike i fokusirati na drugu. Testirao sam da nije možda stvarno riječ o nekoj vrsti Rorschachovog testa kod kojeg svatko u mrljama vidi nešto drugo, pa se time otkriva što mu je u psihi, te sam pokušavao vidjeti nešto drugo: oblake, kuće, gitaru Fender... – ali ne! Gmazovi su bili tamo, plastični i raznih tipova: gušterske glave sa strane, zmijske glave sprijeda i iz poluprofila, neke uspravne humanoidno-dinosaurosolike prikaze. Nevjerojatno su sofisticirano izrađeni; to nisu tek stilizirani prikazi već prave vjerne, čak 3D, sličice.

Neke sam sličice s tih mjesta izrezao da bih vam ih bolje prikazao, ali su sitne pa ne znam jesu li dosta vidljive na crno-bijelom tisku. No, uvijek možete sami otići na taj sajt i pogledati u boljoj rezoluciji, preko cijelog ekrana. Samo se dovoljno dugo zagledajte, da upijete sliku, i sve što vam se čini mutno prikazano odjednom će dobiti bistrinu. Možda ih nađete i više nego što sam ja obilježio. Dakle, ako vam ove crnobijele slike nisu dovoljno jasne, potražite stranicu napisavši u tražilicu *Poker Stars*. Na slici sam zaokružio samo najvidljivije gmazove, da možete početi potragu. Tko god se zagledavao, nakon nekog vremena bi otkrio još slika gmazova koje mi prije njega nismo. Neki se preklapaju, pa morate 'defokusirati'. Na jednom sloju je jedna slika, a ako uspijete zanemariti taj sloj, pojavit će se druga. Zagledajte se u područja koja sam označio i spazit ćete ih i sami. Tu sliku nosim na *memory-sticku* te rado i često njome zabavljam ljude.

screen shot' Poker Starsa s obilježenim mjestima gdje se nalaze prikazi gmazova ili gmazolikih humanoida. Prvo što je svim gledačima upalo u ooko su velike oči na donjem desnom kraju slike

U lijevo donjem kutu treći s lijeva

U lijevom donjem kutu drugi s lijeva

Detalj koji je zaokružen u gornjem desnom kutu glavne slike

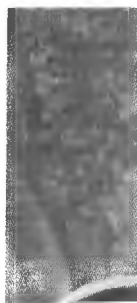
Dinosaurolika gmazovka glava u gornjem lijevom kutu

Gmazoliko lice proviruje iza žetona gore u sredini

Gmaz izviruje pokraj prvog sjedala desno od žetona

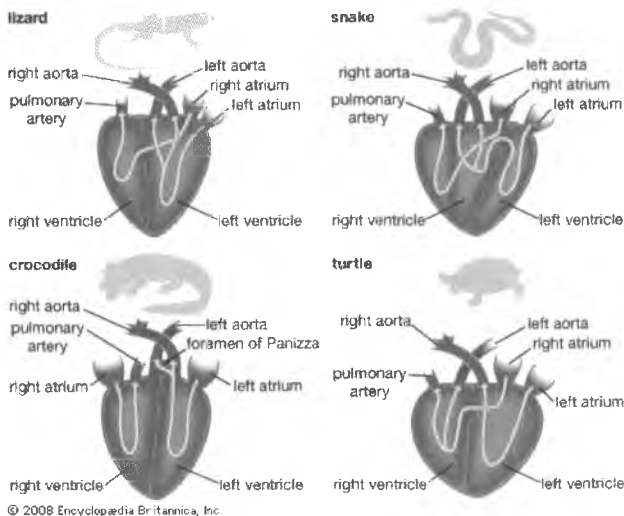
Prikaza gmaza pokraj drugog sjedala desno od žetona. Iste crte prikazuju dva gmaza, jednog rogatog iz prfla i jednog humanoidnog sprijeda, ali je potrebno dekusirati pogled s jednom i fokusirati na drugi, to preko knjige to ne mogu pokazati

No, kad se radi od divovskoj slagalici koju zovemo svijet, iznenađenjima nikad kraja. Ponedjeljkom popodne na Hrvatskom radiju suvodim dječju emisiju *Zbrda Zdola* koju Branka Jovičić piše. Sljedeću informaciju izvukla je odnekud kao zanimljivost za emisiju koja je padala na Valentinovo.

Otkuda stiže prikaz srca kakav koristimo, jer ljudsko srce tako ne izgleda, već je okruglo?

Odgovor je glasio: iz starog Egipta; tako su Egipćani prikazivali srce. A pazite sad ovo: oni su prikazivali – krokodilsko srce! Bio sam zapanjen, no slike s interneta to su potvrdile. Iz perspektive Velikog plana punog subliminalnih poruka i simbola (jer cilja se na podsvijest), to je tako domišljato – najveći blagdan ljubavi prepun izokrenutih simbola, svi jedni drugima poklanjamo gmazovska srca, a ona nas sa svih strana okružuju. Uostalom, izokretanje simbola njihova je strast, pa je tako bijela golubica, simbol Semiramide, božice razaranja, postao simbol mira. Ali o obratnostima je već bilo riječi.

Pitao sam onom prilikom Ickea zna li za genezu simbola za srce, smatrajući da zna, kad je tisuće stranica napisao o toj temi. No, prvi put je to čuo. I gromko se nasmijao tom apsolutnom, vrhunskom spinu, u kojem su gmazovi prisvojili sâm simbol onog protiv čega djeluju.

Oblik srca gmazova: Gore lijevo – srce guštera, gore desno – srce zmije, dolje lijevo – srce krokodila, dolje desno – srce kornjače

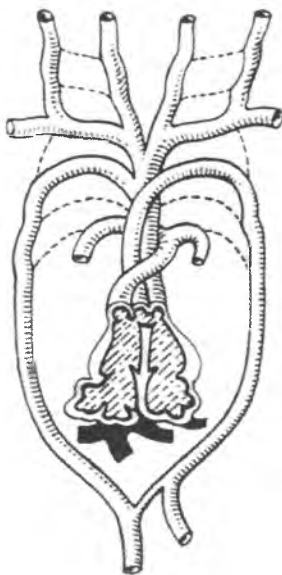
Kasnije sam na priče o gmazovima iz naše prošlosti, a i sadašnjosti, naletao na raznim egzotičnim mjestima, koja mogu, a i ne moraju biti neprihvatljiva, ali ipak ću ih, za one znatiželjnije, spomenuti.

Knjiga *Alcheringa* Valerie J. Barrow pažnju mi je privukla jer počinje ovako:

„Ovo je priča o pedeset tisuća ljudi koji su stigli s Plejada u divovskom svemirskom brodu da bi pronašli ljudsku vrstu na Zemlji, i kako bi oslobodili postojeću vrstu Dlakavih od Gmazovske kontrole nad njihovim umovima.”

Australka Valerie Barrow piše o tome kako je dobila mali kamen zamotan u omot. Australški narod Aboridžina naziva ga „kamen Alcheringa”, a on je omogućio Valerie da komunicira s nevidljivim bićem koje sebe naziva istim imenom kao i kamen: Alcheringa. Kroz slučajne susrete s pedesetak ljudi koji se međusobni nisu poznavali, Barrow je saznala istu drevnu priču iz pedeset kultura. Ti ljudi bi, kako je napisala, uzevši kamen u ruku doživljavali iskustvo iz davnog prošlog života kad su bili jedan od aktera iste drevne priče koju narod Aboridžina navodno zna od davnina.

Glavni negativci priče su Dracoi, stvorenja koja se hrane svježću živih bića. Priča počinje davno, dok su beskrajni ratovi bješnjeli širom galaksije. Vremenom, Dracoi su genetskim inženjeringom počeli stvarati ‘Reptoide’, ‘Dinoide’ i druge vrste. Ta su bića bila zarobljena i služila su kao izvor hrane Dracoima. Slijedi ne baš jednostavna priča o bitkama i previranjima, s puno genetskog inženjeringa te o želji Dra-

Shematski prikaz srca krokodila

Slika ogrlice s interneta, koja se zove „krokodilsko srce”

Prikazi gmazova na ulazu u Crkvu Svetog Marka, koja se nalazi u centru zagrebačkog Gornjeg grada, između zgrda Sabora i Vade RH

coa da kontroliraju Zemlju. Vremenom, to su radili kroz Reptoide koji su nad ljudima imali neki oblik kontrole uma. Dracoi su se nakon nekih događaja preselili „u drugu dimenziju”, Reptoidi su se povukli pod Zemlju i tako dalje i, to je situacija u kojoj smo danas. Ali stižu i nekakve vibracije koje će to narednih godina promijeniti. Za ostatak ove zanimljive priče ipak ćete morati potražiti tu knjigu.

Potom mi je u ruke pala knjiga Barbare Marciniak *Donositelji novog svijeta*, koju skoro da mi se nije dalo ni otvoriti jer ne volim taj *new age* duh. A posebno me živciraju razni donositelji ovog ili onog svjetla, pa onda drugi, peti ili sedmi dolazak Isusa Krista ili silazak velikih Učitelja, kontakti s bićima sa svemirskih brodova prepunih ljubavi i druga newagerska sranja, koja nisu ništa drugo nego samo još jedan način ispiranja mozga i kontrole uma (za one kojima to nije uspjela napraviti društvena hijerarhija niti religija).

Da se razumijemo, ne mislim da su te stvari nemoguće, ali kako mogu znati da osoba kroz koju se *chanelling* zbiva ne vara? Ali ako i prihvatim da ne vara, kako mogu znati tko ili što je izvor *chanellinga* i jesu li namjere tog entiteta dobre ili loše, daje li pravu informaciju ili dezinformira? Pa i papa stalno priča o ljubavi i dijeljenju onoga što imamo s drugima, dok mu se organizacija bavi pedofilijom i bezočnim bogaćenjem.

Stoga sam sličan stav imao i prema ovoj knjizi koja se predstavlja kao *chanelling* 'Plejađana'. Ali ipak sam je otvorio – i u njoj također našao priču o tome kako su se za Zemlju nekad davno vodile bitke, za njeno posjedovanje. Prije oko 300.000 godina, kaže ta knjiga, na Zemlju je izvršena invazija, a to je ujedno i početak prvih prapovijesnih civilizacija. Izvjesna grupa bića je pobijedila i

dobila vlasništvo nad teritorijem Zemlje. Bili su to gmazovi, novi vlasnici, koji nisu željeli da ljudi, iskonska Zemljina vrsta, budu informirani o tome što se dogodilo. Ako su neinformirani, bit će ih lakše kontrolirati. Zapravo, rečeno je, bilo su to dijelom ljudi, dijelom gmazovi.

Ovi novi vlasnici Zemlje, kaže priča, također su bili eksperti u genetici, a znali su i to da se svjesnost nalazi u svim stvarima i bićima, da stalno komunicira i vibrira ili može biti dovedena u stanje da vibrira na izvjesnim elektromagnetskim frekvencijama. Elektromagnetske energije svjesnosti mogu biti pobuđene da vibriraju na odedeni način i tako postanu izvor hrane. Novi vlasnici Zemlje imali su drugačiji ukus nego prijašnji vlasnici. Hranili su se kaosom i strahom.

Ti vlasnici, koji su došli ovamo prije 300.000 tisuća godina, jesu ona moćna bića o kojima se govori u svim starim religijskim tekstovima. Oni su reorganizirali ljudsku DNK, tako da je ljudska svjesnost počela vibrirati i emitirati elektromagnetsko zračenje samo u jednom određenom ograničenom frekventijskom spektru, koji služi njima za hranu i koji ih održava na moći. Prvotni ljudi su bili, kaže knjiga, veličanstvena bića s 12 lanaca DNK, a novi su vlasnici u svojim laboratorijima stvorili verziju čovjeka koji je imao samo dva lanca DNK. Izvorni DNK obrazac ostavljen je u ljudskoj stanici, ali nefunkcionalan, rastavljen, nepovezan i isključen. U ljudskim stanicama se i dalje, kaže knjiga, nalaze svjetlosno kodirane tanke niti, tanka paučinstva energetska vlakna koja sadrže informacije. Ali sve što nije bilo nužno potrebno za preživljavanje i što bi ljude informiralo bilo je isključeno, ostavivši ljude samo s duplom DNK zavojnicom, koja ih je držala u stanju kontrolirane frekvencije koju su 'oni' mogli kontrolirati i nadzirati. Zanimljivo je da sam na podatak da su ljudi nekad imali 12 lanaca DNK-a naišao i na jednom mjestu u knjizi *Rekonekcija* iscjelitelja Erica Pearla, za koju je napisao da su mu je rekli neki glasovi.

Svijet je, kaže knjiga *Donositelji novog svitanja*, pun znakova, tragova i artefakata o tome tko su zapravo ti bogovi bili, ali su radi manipuliranja ljudima izmislili priče da kreiraju obrasce koji će kontrolirati ljude. Ti 'bogovi' koji vladaju ovim svijetom imaju sposobnost da postanu fizički u ovoj dimenziji, ali većinu vremena oni postoje u drugim dimenzijama i drže Zemlju na jednoj određenoj vibracijskoj frekvenciji kako bi kreirali emocionalne traume jer se prehranjuju emocijama straha. Kontroliranjem i usmjeravanjem ljudi da manifestiraju ludilo i uništavanje, stvara se vibracijska frekvencija koja ih održava na životu, a ljudska je prijemna frekvencija jednostavno isključena predlagivanjem DNK, tako da ljudi više nisu mogli birati stanice na skali vlastitog 'radio-prijemnika' koje bi ih povezale s drugim kozmičkim frekvencijama.

No, upravo se sada na Zemlji, zbog kozmičkih utjecaja, zbiva reorganiziranje i prekrejavanje DNK.

„Bogovi stvaratelji” postoje, kaže knjiga dalje, u mnogim formama i nisu svi gušteri. Postoje „bogovi stvaratelji” koji su slični insektima, dok su navodni izvor *chanellinga* te knjige, Plejadani, povezani s „bogovima stvarateljima” koji su reptilskog i ptičjeg izgleda.

Ti drevni „bogovi stvaratelji” se, dakle, hrane ljudskim emocijama, a jedna od najvećih tajni koje su se skrivale od ljudske vrste bila je spoznaja kakvo je bogatstvo i izobilje skriveno u emocijama. Zato se ljude drži podalje od toga da istražuju emocije, jer bi kroz emocije mogli razotkriti stvari. Emocije povezuju ljude s duhovnim tijelom, koje nije fizičko i koje egzistira u multidimenzionalnoj sferi. No, modulacija frekvencije sada je uspostavljena i energije izvana rade na promjeni planeta, kaže knjiga. Ali planet se ne može promijeniti izvana, već mora biti promijenjen iznutra. Te energije donose kreativne kozmičke zrake koje ulaze u tijela i stvaraju evolucijski skok. Jednom kad shvate kako ispravno koristiti emocije i kad počnu kontrolirati vlastitu frekvenciju, ljudi više neće hraniti frekvenciju straha na ovoj razini postojanja. No, čim se frekvencija straha smanji, gmazovi će poduzeti mnoge mjere da povećaju strah, koji im je hrana. Zato se „bogovi-stvaratelji” opet nastoje ubaciti unutra, a to rade kroz razne portale.

Jedan od najvećih portala oko kojeg se trenutno vode bitke, kaže knjiga, je portal na Bliskom istoku. Tijekom povijesti puno je religija i civilizacija stvoreno upravo tamo. To je ogroman portal promjera oko 1500 kilometara i razlog silnim događajima na Bliskom istoku. Tako gmazovska stvarnost opet prodiru i spaja se s ljudskom. „Bogovi stvaratelji” se vraćaju kako bi opet pokorili ljude, jer ne žele umrijeti od gladi. Oni shvaćaju da je „bombardiranje” sustava u tijeku, i to kroz ljude. Kako im je ovaj izvor hrane važan, a gube kontrolu nad planetom, vraćaju se svom glavnom portalu na Bliskom istoku gdje je njihovo gnijezdo ispod zemlje, da kreiraju još više straha, kaosa i nemira. Krađu ljudsku psihičku energiju i daju krivu sliku o stvarnosti „na svaki mogući način na koji si to uopće možete zamisliti”, pisalo je u knjizi. Po volji se priključuju na ljudske sustave vjerovanja i isumpavaju velike količine žive energije, jer „sve ljudske misli stvaraju svijet”, a na ovaj način sve one idu na isto mjesto. Šest milijardi ljudi koji misle predstavljaju ogromnu količinu žive energije, a prevladavajući osjećaj u toj energiji je strah, koji se gaji kroz uvjerenja.

Treći tekst koji sam imao u rukama a spominjao je gmazove jest skripta *Terra Papers* u kojoj je autor (koji se potpisao kao Robert Morning Sky, pot-

mak američkih Indijanaca) zapisao priču koju mu je ispričao njegov djed. Ta priča, nalik scenariju *sf-blockbustera*, na šezdesetak stranica, također govori o velikim svemirskim događajima i bitkama iz prošlosti, čije su posljedice i dalje prisutne. Preopširno bi bilo da sad sve prepričavam, jer je priča dosta složena. Zanimljivo je da se u mnogim detaljima preklapa s prethodne dvije spomenute knjige, kao što se i one dvije međusobno preklapaju, i općenito i raznim detaljima. Robert Morning Sky kaže (baš kao i Barbara Marciniak u *Donositeljima novog svitanja*) da u svemiru postoje razne vrste humanoida – riblji humanoidi, ptičji humanoidi, sisavački humanoidi, humanoidi insekti i naravno, gmazovski humanoidi. Pažnju mi je privuklo to što je priča puna starih imena na koja se nailazi u sumerskim mitovima, poput An-u, En-lil, Tiamat, Aridu, a također govori o osvajanju Zemlje od strane gmazova.

Tako je to s gmazovima – nikad dosadno!

14. poglavlje

TKO JE ZARAŽEN?

Prije nekoliko mjeseci gledao sam film naslova *Zaraženi*. Odsustvo glumačkih zvijezda i početak filma s nekom zarazom u Bostonu isprva me naveo na pogrešni zaključak da je riječ o nekom trećerazrednom filmu u kojima razne katastrofe napadaju ljude i Zemlju, pa neki američki heroj/običan čovjek na kraju sve jednim potezom spasi u zadnji čas.

Ipak, nije bilo tako; film je ispao odličan, s nimalo jeftinog scenarija te s neklišejiziranim obratima i inteligentnim krajem.

Zapravo, scenarij kao da je vukao inspiraciju ravno iz nekih dijelova knjiga Davida Ickea. Neki ružni svemirski stvorovi uzimaju oblik ljudi. Ima ih jako malo, ali su na vodećim položajima u gradu – gradonačelnik (vlast), vlasnica najvećih novina (mediji), i konačno neki magnat (industrija hrane) koji proizvodi vodu reklamiranu sve-u-šesnaest, kao da je riječ o nečemu nikad viđenom. U Bostonu vlada tajanstvena zaraza, za koju se ispostavi da stiže kroz tu vodu (mada to nitko ni ne sumnja). Zaraženi ljudi dolaze u razne interventne krizne kampove (poput onih zamišljenih za tzv. „epidemiju svinjske gripe”), gdje im se u tijela umetnu nekakve ličinke, od kojih jedna (najjača, koja nadvlada sve druge) naraste u još jednog od onih stvorova. Izvanzemljani su svjesni da nije gotovo dok nije gotovo, to jest njihov glavni tip zna da, makar im u tom trenutku ide, nisu pobijedili dok se omjer brojčanih snaga znantnije ne izmijeni u njihovu korist, jer njih je vrlo malo.

Na vodu u bocama oslanjaju se u ograničenom opsegu jer im je ona dovoljna za taj grad, za početak, ali za primjenjivanje istog recepta za svijet oslonit će se na odlične svjetske trgovačke mreže hranom, jer danas u svakom dućanu imate namirnice iz cijelog svijeta. Zato im je sljedeći korak da svoju otrovnu supstancu stave u razne prehrambene proizvode jer ovi putuju po svijetu do

ljudi kao nijedna druga roba. Zvuči poznato? Tko zna, možda bi uveli i Codex Alimentarius, da je film dovoljno potrajao.

Neću vam sad pričati što se sve tu događa, i kakve neočekivane peripetije prolaze glavni junaci, od kojih jedan ima vrlo neobičan gen. Ono što želim reći jest da odlična igra riječi sa značenjem naslova filma – ‘zaraženi’, krije dva smisla.

Prvi je, naravno, to što su mnogi ljudi zaraženi tajanstvenom zarazom. Drugi je zanimljiviji, a izložio ga je ljutiti šef izvanzemljana svojim podređenima, u trenutku dok je neka gerilka prodrla u njihove staklenike da otkrije što se tamo zbiva, ali je i spriječena (ubijena). Ako vam se pruži prilika da pogledate film, vidjet ćete sami: tip nije ugodan kad je ljut. Nisu mu bila dovoljna uvjeravanja podređenih da je sad sve u redu, i da će sve biti u redu jer, eto, već su na pragu pobjede, i jer su neki od razotkrivača već ubijeni, a neke još love... ne, ne.

Jer, bio je svjestan nečeg drugog – rizika *prave* infekcije.

Infekcije znanjem, to jest informacijom. To je ono čega se smrtno plašio i što mu očito nije dalo spavati. Jer kakav god da je mali prostor kroz koji informacija o njihovom djelovanju može isplivati, dovoljan je za infekciju, čak i u okolnostima gdje to naizgled ionako nitko normalan ne bi povjerovao. Biste li vi povjerovali u gadne izvanzemljane prerusene u ljude na vodećim položajima koji žele osvojiti svijet pomoću hrane i vode? Ma daaaaajte.....To ne bi pojeo ni pas s maslom, zar ne?

Na kraju se ispostavi da se naslov filma odnosi upravo na infekciju znanjem, da je ona malobrojna jezgra na početku počela inficirati druge ljude.

Ne vidi se potpuni rasplet, tek je u zadnjim minutama dato do znanja da glavni junaci, dok po Americi dižu u zrak staklenike s lažnom, zaraženom hranom one tvrtke, idu do neke svjetski poznate tvornice kolačića koji se distribuiraju po svijetu. Naime, sad oni imaju neki serumčić koji sadrži tvar otrovnu za izvanzemljane i cilj im je iskoristiti isti kanal za obranu svijeta koji su izvanzemljani htjeli koristiti za zarazu putem svoje glavne izvanzemaljske tvrtke. (Što je još jedna dobra pouka – oštrica ima dva kraja, to jest da se isto znanje, samo po sebi neutralno, može upotrijebiti i za dobro i za zlo). Mada se svršetak priče na kraju filma tek naslućuje u budućnosti, i očigledno je da do njega neće doći lako, u zadnjim kadrovima može se vidjeti već puno puta viđeni uzorak i u ovom našem nefilmskom svijetu.

Naime, nekoliko desetaka ljudi, pomoću seruma spašenih iz interventnog kampa gdje su drogirani ležali na stolovima dok su im ispod kože gmizale

izvazemaljske ličinke, kad su se probudili na medicinskim stolovima imali su što za vidjeti: sve te mrtve ličinke, pa onda vjerojatno i koji ostatak svemirca nastradalog u malom okršaju koji se tamo zbio, a sjećali su se također što im se događalo...

Naravno, sve to oni, užasnuti i začuđeni, masovno pričaju za novine i pre- više ih je da bi ih se ignoriralo jer ionako pričaju svojim obiteljima. Naravno, novine pod izvanzemaljskim vlasništvom (sve glavne novine) sve te priče od bacuju kao potpuno lude, umanjuju im značaj, proglašavaju te ljude ludima ili žrtvama halucinacija. Posao im nije težak jer ionako nitko ne može povjerovati u tu prefantastičnu priču. Naravno, uzalud im trud – jer infekcija je krenula. U ovom trenutku, priču će njihovi sažvakati, ridikulizirati, i za koji dan to će biti stara vijest. Ali informacija je među ljudima, makar i latentno, i mada nitko u to ne može povjerovati. Mada i pod okriljem „teorija urote”. Ali dovoljno da im počinu masivnu štetu ako je se uhvati neki napaljenko i počne piliti po njoj. A znate i sami da je takvih pun svijet.

Ako ste ikada čuli za izraz ‘mem’, o kojem je pisala Susan Blackmore, onda vam je jasno o čemu govorim. Samoreplicirajuća informacija, recimo to tako u dvije riječi, koja se širi među ljudima kao da vodi svoj život (otuda namjerna sličnost s rječju ‘gen’).

Naslovi po novinama i njihov duh s kraja filma *Zaraženi* podsjećaju na povijesni ili dokumentarni film, ili bar na TV-kalendar. Sjetimo se samo na koji su način glavni mediji reagirali na kritike svinjske gripe, globalnog zatopljenja, 11. rujna... Upravo na isti taj način. Prosvjetljujuće je imati priliku vidjeti to sa strane. U svim tim slučajevima glavni svjetski mediji ponašali su se baš kao oni u filmu – i još uvijek se ponašaju. Ali kao i u filmu, infekcija je ipak krenula, ‘mem’ je već u stanovništvu i nema natrag. Pogotovo kad se uzme u obzir kojom brzinom danas pozadine raznih priča izranjaju na površinu.

Za neke priče iz pedesetih, šezdesetih, sedamdesetih (MK Ultra, Roswell, Kennedy, AIDS...) trebala su desetljeća da se mem proširi (mada je bio prisutan, ali je mirovao). Za 11. rujna i globalno zatopljenje trebalo je nekoliko godina. Greogory Nikolettos i Timothy Wiseman, u odličnom članku „Jačanje propagande za mikročipiranje ljudi” u časopisu *Nexus* pišu da se „na temelji ma nedavne konferencije UN-a o klimatskim promjenama u Kopenhagenu planirala uspostaviti svjetska vlada, što bi se pak opravdalo histeričnim i katastrofičnim prognozama koje okružuju diskreditiranu teoriju.”

No, nedavni skandal zvan ‘Climategate’, u kojem su na vidjelo izašli podaci o tome kako se lažiralo podatke, učinili su plan neupotrebljivim. Ako se sumi-

ra, može se reći da je 11. rujna upalio jer i danas traje slavni „rat protiv terorizma“, a u SAD-u je na snazi fašistički Zakon o domovinskoj sigurnosti, koji ima značajke dikature. „Globalno zatopljenje“ je djelomično upalilo jer silne novce države moraju plaćati u sklopu sustava ugljičnih kredita te se industrije ne mogu razvijati nesmetano kako bi inače mogle. Ali ipak nije instalirano svjetsko vladajuće tijelo.

Projektu plasiranja propagande o izmišljenoj „svinjskoj gripi“, koja je trebala navesti ljude da se dovoljno cijepe tko zna čime, trebalo je tek dva mjeseca da se sruši. Sjetimo se samo što se sve pisalo i govorilo, kako su i domaći autoriteti agitirali (sa ili bez znanja o pozadini priče) da se ljudi ne glupiraju nego da se cijepe. I što sad? Ništa. (Da, bila je ona jedna vijest kako će se istražiti korupcija u WHO-u i povezanosti tog tijela s farmaceutskom industrijom. Kao što sam nagovijestio par poglavlja ranije, citirajući tu vijest – a oklada i dalje stoji – kladim se da o tome nećemo čuti ništa. Bio je to samo marketinški potez taktičke prirode, s ciljem da stvori ‘mem’, dojam koji će na površnog čitatelja novina ostaviti dojam da tamo postoje i dobri dečki koji će riješiti stvar s lošima, pa da se mi ne moramo ništa brinuti. Imam novost – nema tih dobrih dečki, bar ne na višim stupnjevima te hijerarhije.)

Jedan moj prijatelj, koji apsolutno nije bio informiran ni o kakvim ‘urotima’ ili ičem sličnom, rekao mi je u vezi svinjske gripe „da im to nije zaboravio“. Nije precizirao na koga je mislio pod ‘njima’, čak mislim da niti ne zna točno, ali zaključio je da tamo vani postoje neki ‘oni’ koji mu ne žele dobro. Tako da je svinjska gripa sama po sebi proizvela i drugu vrst infekcije, infekcije znanjem, u kojoj čak i ona osoba koja i ne prati ništa o tome, postaje vlasnik ‘mema’ da su mu svjetske vlasti htjele nešto jako podvaliti, možda ga i zaraziti cjepivom.

Za razotkrivanje svinjske gripe trebalo je, dakle, nekih dva mjeseca. Za moguću noviju potez Elite, onaj ‘poljski’, trebalo je pak samo nekoliko dana da počnu kružiti drugačije interpretacije službene priče. Ispočetka mi nije ni palo na pamet da bi pad aviona s poljskom vladom mogao biti išta više od nesreće, jedino što mi je proletjelo kroz glavu jest da je jedino poljska ministrica zdravlja odbila uvesti cjepivo protiv „svinjske gripe“, pa mi se u glavi na trenutak upalio upitnik. Ali samo na trenutak, jer mi se ipak ta zamisao, kao isprva mnogi drugi slični pothvati Elite, činio prefantastičnim. Ali još je Goebels govorio: što je laž veća, lakše ćeš je prodati.

U pritviku cirkularnog mekla, nekoliko dana nakon nesreće, dobio sam tekst čijem se autoru ispričavam što ga ne navodim, jer u *e-mailu* nije pisalo njegovo ime, ali čini mi se da je riječ o nekom novinskom tekstu (vjero-

jatno s interneta). Ne tvrdim da je išta apsolutno, ali zašto ne baciti oko na ovaj kut gledanja, koji je iz perspektive urote više nego smislen, i koji nije usamljen. Dobio sam i link na kratki video Jane Burgermeister u kojem su mi najviše zastrašujući momenti oni pucnji koji se čuju u dokumentarnom materijalu snimljenom u blizini nesreće, na samom početku video-klipa.

Naslov malo prije spomenutog teksta bio je: „Zrakoplovna nesreća kod Smolenska – više od nesreće?”

Pa kaže ovako, pročitajte ga i sami u cjelosti:

„Je li smrt poljskoga predsjednika i cijele delegacije u Rusiji bila slučajna nesreća? Predsjednik Lech Kaczynski bio je glasnogovornik većih sloboda država unutar Europske unije. Dok mnoge druge europske države imaju marionetsku vlast koja se klanja diktatu Europske unije, poljski je narod izgla-sao vlast koja je glasno oponirala suzbijanju državne, ekonomske i nacionalne slobode. Bio je euroskeptik i dugo odbijao potpisati Lisabonski sporazum, sve dok ga (pod prisilom, u drugom pokušaju) nije potpisala i Irska. Nije htio zamijeniti nacionalnu valutu eurom i smatrao je da je najoptimističniji rok za uvođenje eura u Poljsku 2015. godina.

Novinar Damian Thompson u engleskom *Daily Telegraphu* piše da se iza ubojstva predsjednika Lecha Kaczynskog i cijele delegacije nalaze bankari. Tako navode da je Poljska jedina zemlja u EU koja nije osjetila krizu. Naprotiv, bilježi rast proizvodnje i tako ruši mit novog svjetskog poretka da sve nacionalne ekonomije moraju pasti na koljena, kako bi se uspostavio novi poredak. Dana 29. ožujka 2010. Poljska je odbila uzeti zajam koji joj je ponudio MMF u iznosu od 21,8 milijarde dolara. „...Ne samo da ta država nije postala žrtvom međunarodnog bankarskog gangsteraja koji se odvija kroz gusarske posudbe, nego je Poljska Međunarodnom monetarnom fondu ponudila posudbu kako bi taj fond mogao pomoći drugim državama da prevladaju nadošlu globalnu krizu...”, izvještavao je AFP 29. ožujka 2010.

Poljska je bila jedina od 27 članova Unije koja je postigla gospodarski rast u 2009. godini, a Međunarodni monetarni fond (MMF) je predviđao da će taj rast doseći (2,75 posto pa do 3,25 posto) u 2011. godini...”, javlja 14. travnja irska web stranica *Infowars Ireland*. Poljska Nacionalna banka i Vlada 09. travnja 2010. suglasno odlučuju o devalvaciji zlota, što će pogodovati poljskim izvoznicima, ali na štetu njihovih trgovinskih partnera, najviše onih u EU. Sljedećeg dana nakon ove odluke o devalvaciji zlota, pogiba predsjednik, cijeli vojni vrh, guverner nacionalne banke te još deseci vojnih i političkih dužnosnika!!!?

Štoviše, u nastavku teksta u *Daily Telegraphu* spominje se kako je predstavnik Središnje češke banke Mojmir Hampl početkom travnja izjavio da je Međunarodni monetarni fond namjerno razbuktao ekonomsku krizu u Europi tako da su manje regionalne države bile prisiljene tražiti posudbu od lihvarskog MMF-a. Znači li to da je Poljska, kao primjer za druge države, počela ometati lihvarske planove velikih međunarodnih bankara?

Svemu ovome treba dodati i činjenicu da će sada Poljsku preuzeti britanski čovjek, osoba školovana u Britaniji, koja čak ima englesko ime i prezime. Nada se vodstvo u Poljskoj mijenja i izgleda kao da će proeuropski lider zamijeniti Kaczynskog. Proeuropska Stranka građanske platforme Donalda Tuska najvjerojatnije će, nakon predsjedničkih izbora u lipnju, prigrabiti vlast..." To je čovjek kojemu je Kaczynski oponirao kada je zlot trebalo zamijeniti eurom i koji je, s češkim predsjednikom Vaclavom Klausom, bio među najustrajnijim borcima protiv gubitka državne neovisnosti što ju donosi potpisivanje Lisabonskog sporazuma.

Kao uspješna država, Poljska je sve manje ovisila o EU, a odlazak Kaczynskog u Rusiju nije značio samo odlazak u Katynsku šumu, gdje bi se Putin i Medvjedjev ispričali Poljskoj, za pokolj njezinih časnika i dočasnika, već je taj odlazak trebao biti početak mijenjanja strane u interesnim sferama: Rusija više nije komunistička i, kao ravnopravan partner, davala je Poljskoj veće mogućnosti za razvoj ekonomske i nacionalne slobode. Poljska je, u sukobu velikih interesnih sfera, nastojala promijeniti stranu. Britanija i Amerika su shvatile problem i stoga je Kaczynski morao umrijeti zajedno s cijelom delegacijom. Nastojao je sačuvati Poljsku slobodnom i u tu je svrhu odlučio potražiti potporu Putina."

Eto, tako glasi taj tekst. Osobno mislim da ako netko stoji iza rušenja aviona, mislim da to nisu (samo) bankari, već oni koji stoje iza svih tih bankara. Također, možda okretanje Rusiji ima neke veze s time, ali bi se uzroci ipak trebali potražiti u prvom dijelu teksta, u oponiranju cijele vlade diktatu Elite, u ovoj situaciji oživotvorene kao Europska unija.

No, ako se ubrzavanje ovako nastavi, sljedeći trik bit će 'prokužen' za par sati. Pa onda, kad se infekcija još proširi, za par minuta. Pa za par sekundi. I onda... ne znam što će onda biti.

Kao što sportski komentatori nezgrapno kažu: Ostaje da se vidi.

15. poglavlje

ŠTRAJKOVI, PETICIJE I BIJELE CRTE NA ULICAMA

Evo kako je izgledala Europa krajem lipnja 2010.

Radničko nezadovoljstvo državnim mjerama štednje proširilo se Europom, sa štrajkovima koji su paralizirali promet u Italiji i Francuskoj, a preraslo je u terorizam u Grčkoj gdje je u eksploziji bombe podmetnutoj u zgradi Ministarstva policije poginuo savjetnik ministra. Stotine tisuća građana našlo se na ulicama u Francuskoj, prosvjedujući protiv mirovinske reforme. Istodobno, u Španjolskoj su najavljeni štrajkovi. Iznimno oštre mjere štednje usvojene su i u britanskom parlamentu, a rigoroznoj štednji okrenula se i Njemačka. U Italiji nisu vozili autobusi, vlakovi ni avioni. Članovi najveće talijanske sindikalne središnjice CGIL prosvjedovali su u Rimu, Napulju i Milanu protiv najavljenih mjera vlade Silvija Berlusconija za smanjenje proračunskog deficita koji je trenutačno na stopi od 5,3 BDP-a. U Rimu su radnici izašli na ulice, a u Napulju i Milanu sindikat je svoje neslaganje s mjerama iskazao s četverosatnom obustavom javnog prometa i osmosatnim štrajkom radnika iz javnog i privatnog sektora. Piloti, posade zrakoplova i kontrolori leta bili su u štrajku od 8 sati ujutro do podneva, a željeznički promet je smanjen u razdoblju od 12 do 16 sati.

Francuski premijer François Fillon, pisalo je u novinama, izjavio je kako Vlada neće odustati od reformi mirovinskog sustava unatoč velikim jučerašnjim prosvjedima u kojima su ljudi prosvjedovali protiv plana vlade predsjednika Nicolasa Sarkozyja da pomakne dobnu granicu za odlazak u mirovinu sa 60 na 62 godine života. Više stotina tisuća Francuza izašlo je na ulice više od 200 francuskih gradova, prosvjedujući protiv reformi mirovinskog sustava koje nameće predsjednik Nicolas Sarkozy, pisali su strani mediji. Prema informacijama koje su s medijima podijelili sindikalni vođe, u Francuskoj je

prosvjedovalo čak oko dva milijuna ljudi, dok ondašnja policija tvrdi kako je na prosvjedima bilo 'tek' nešto manje od 800 tisuća ljudi. Prosvjedovali su ljudi zaposleni u javnom i privatnom sektoru pa je tako bio otežan javni i željeznički promet, a gotovo trećina učitelja u osnovnim školama nije radila. Protestirali su protiv sporne odluke predsjednika Sarkozyja da dobnu granicu za odlazak u mirovinu do 2018. godine podigne za dvije godine, odnosno s trenutnih 60 na 62 godine starosti. Sam Sarkozy je bio odlučan da provede reformu te je rekao kako ne želi popustiti prosvjednicima, a podršku je dobio od francuskog ministra rada Erica Woertha, pisalo je u novinama.

Četiri mjeseca kasnije, u listpadu 2010., naslov vijesti iz Francuske i dalje je bio „Prosvjednici još uvijek neumorni”. Pisalo je da većina Francuza podržava sindikate, što je bilo potkrijepljeno i brojkama. No, dan ranije u Senatu je izglasan zakon o mirovinskoj reformi kojim se starosna granica za odlazak u mirovinu podigla sa 60 na 62 godine, što je, uz ostale mjere štednje u javnom sektoru, izazvalo burne reakcije sindikata i nasilne prosvjede, pisalo je. Radnicima su se vrlo brzo pridružili studenti i učenici, koji su lani prosvjedovali protiv izmjena u sustavu obrazovanja. A evo što je ovaj isti Eric Woerth izjavio za televiziju France 2: „Zakon je zakon; dakle prosvjedi, nezadovoljstvo, zabrinutost – sve to treba prestati onog trenutka kad zakon bude izglasan.”

Pričajte mi o demokraciji. Ja vas više ne mogu čuti. Ona se odista sve više otkriva kao prikriveno sredstvo diktature. U Trećem Reichu izglasani su rasni zakoni, zbog kojih je država sustavno maltretirala i pobila stotine tisuća svojih građana i slala ih u logore. Znači, to bi, prema Woerthu, bilo u redu. Zakon je zakon...

Tog lipnja 2010. i u Španjolskoj su ljudi izašli na ulice jer nisu htjeli izmjenu zakona kojeg je prethodnog mjeseca donijela socijalistička vlada Josea Rodrigueza Zapatera, kojim, pisalo je u novinama, „očajnički pokušava izbjeći sudbinu Grčke”. Na redu se našlo tržište rada, a parlament je usvojio reforme koje poslodavcima omogućuju da lakše otpuštaju radnike. Najavljen je generalni štrajk. Otkud mi je to poznato?

A u Velikoj Britaniji je pisalo, „javnost je zasad uz Davida Camerona” pa „unatoč rezovima, konzervativna vlada Davida Camerona zasad nije suočena s potencijalnim prosvjedima ili neredima.” Nova eskalacija krize u EU, pisalo je na portalu, pokazuje da su zaključci o izlasku iz recesije ipak bili preuranjeni.

Svi ovi neredi nastali su usprkos tome što je Elita prvo stvorila problem, za koji sad nudi navodno rješenje. I ovako im ide teško, a sad zamislite koliko bi bilo nemoguće išta od navedenih mjera provoditi i jačati centralizaciju da nije

stvoren problem. To bi jednostavno bilo nemoguće. Na ovaj način, te mario netske vlade imaju alibi zašto rade to što rade, i u konačnici se, prije ili kasnije, na velika ili mala vrata, smanjuje kvaliteta života ljudi, oduzima im se sve više standarda i slobode, a tendencije prema suvremenom tehnokratsko-robotskom društvu iz dana u dan jačaju, sa svakom novom donesenom mjerom. Prosvjedi pokazuju da stvari niti ovako baš ne idu glatko i da se lako ne prihvaćaju navodno racionalna i dobronamjerna rješenja, za koja je očigledno da su usmjerena protiv ljudi. Zato je koju riječ odlučio reći i predsjednik Europske komisije Jose Manuel Barroso te je „šokirao šefove europskih sindikata na sastanku”, rekavši da u Grčkoj, Španjolskoj i Portugalu demokracija može skrahirati ako brza akcija ne riješi dužničku krizu, a zemlje južne Europe mogu postati žrtve vojnih udara ili pobuna ako kamatne stope uzlete i raspadne im se javni sektor.

Drugim riječima: dečki, obuzdajte vaše ljude. Barroso je jako, jako zabrinut, rekli su sindikalci, a ja se s njima slažem. Samo, nije bio zabrinut zbog onoga čime ih je plašio (a tu je temu izabrao jer su se i Grčka i Španjolska i Portugal u sedam desetih izvukle iz diktature i svaka od njih ima povijest vojnih udara), već je uzrok njegove zabrinutosti što se plan pokoravanja Europljana nadnacionalnoj Eliti koju predstavlja Europska komisija, ne odvija potpuno glatko i prema rasporedu.

Ekonomska se kriza ovom Barrosovom izjavom, protumačeno je u medijima, prvi puta dotaknula samih političkih temelja Europske unije. Eh, da bar. No, riječ je samo o zastrašivanju neposlušnih, a ne o tome, kako je pisalo, da „europski čelnici očito strahuju da će financijski problemi razrušiti demokratske dosege starog kontinenta”. Ti su „demokratski dosezi” već razrušeni donošenjem Lisabonskog sporazuma, zapravo Ustava EU pod drugim imenom, usprkos nizu demokratskih referenduma kojima je odbijen.

No, zbog tog ‘straha’ šefovi Europe počeli su pripremati hitni paket spasa za Španjolsku, čija se visina još ne zna, ali svakako će biti stotine milijardi. Naravno, kredita – da se ne bismo zavaravali novoorvelovskim govorom poput „hitni paket spasa”. U biti, pružit će Španjolskoj još jednu omču da si stavi oko vrata. Barrosova je izjava, pisalo je dalje, i izravno upozorenje sindikatima koji u financijski uzdrmanim zemljama organiziraju štrajkove i prosvjede zbog mjera štednje: srušite li demokraciju – neće biti niti vas.

Točno da ih pokušava zastrašiti, to smo već zaključili.

U isto vrijeme, da je stanje u zaduženim europskim ekonomijama sve gore, potvrdila je i odluka *Moody*'sa da Grčkoj smanji kreditni rejting sa A3 na Ba1, čime su njene obveznice postale ‘junk’ ili ti smeće. U travnju je isti status grčkim obveznicama dala agencija *Standard & Poor's*. „A onda je”, pisalo je,

„euro pao zbog rušenja grčkog rejtinga”, što „samo pokazuje da europska borba s krizom tek počinje”. Što je tu zapravo uzrok, a što posljedica?

Zbog napredovanja krize, njemačka kancelarka Angela Merkel i francuski predsjednik Nicolas Sarkozy su na Francusko-njemačkom samitu, jednom već odgođenom zbog njihovih svađa, počeli opet iskazivati jedinstvo, svjesni da je njihova suradnja ključna za političko jedinstvo kontinenta, pa svađu kako spasiti euro moraju prevladati, pisalo je u novinama. Tako je, vrijeme je za zbijanje glava jer agenda je u pitanju. Jedan od najbogatijih ljudi na svijetu, George Soros, ionako prognozira da počinje drugi čin i da je kolaps financijskog sustava realan. Isto kažu i novine. A Soros stiže iz unutrašnjeg kruga i zna što priča. Osim toga, vjerujem da on ne daje te izjave zbog napada iskrenosti već zbog stvaranja onog što se ponekad naziva samoostvarujuće proročanstvo. To je situacija u kojoj je neko događanje stvoreno ili bar potpomognuto previđanjem tog događanja. Osim toga, nisam tu najavu čuo prvi puta. Još prije dvije godine u intervjuu koji sam radio s Davidom Ickeom o kreditnoj krizi i njezinoj pozadini, on je izjavio sljedeće:

„Već sam vam govorio o strukturi koju ta mreža obitelji želi stvoriti kako bi postavili centralnu globalnu diktaturu, odnosno, svjetsku državu koja će upravljati svakom zemljom, kontrolirati svjetsku centralnu banku koja će kontrolirati financije svih zemalja, svjetsku vojsku koja će nametati volju svjetske vlade, svjetsku valutu koja će zamijeniti gotovinske valute računalnom valutom (neće biti gotovine) i mikročipirano stanovništvo koje će biti povezano s globalnim računalnim sustavom i GPS sustavom. U sklopu te svjetske države bit će Europska unija i ostale unije o kojima sam već govorio.

Ključ te strukture... jest središnja svjetska banka. Ako nemate svjetsku gospodarsku krizu za koju morate pronaći rješenje, nećete nikako moći nagovoriti ljude da sasvim restrukturiraju financije u sklopu svjetske centralne banka koja bi bila financijski diktator svakog stanovnika svijeta. Da pitate ljude, rekli bi da neće središnju svjetsku banku koja će određivati financije.

Što su učinili? Ono što uvijek čine: stvorili su golemi problem koji uništava financijski *status quo*, a zatim će ponuditi rješenje. Reći će: „Stanje je iznimno loše. Nikako ne možemo ovo popraviti. Imamo globalnu krizu. Zbog globalizacije financija, nitko to ne može sam srediti. Zato moramo pronaći globalno rješenje.” Već se danas govori o tome. Britanski premijer Gordon Brown, koji je bio ministar financija dok je Tony Blair bio premijer i činio isto ono što je Miller činio u Sjedinjenim Državama (uništavao sustav kontrole kako bi došlo do kaosa), on je danas premijer, spominje novi svjet-

ski poredak financijskih vlada. Već se u novinama i časopisima piše da nam možda treba središnja svjetska banka.

Htjeli su stvoriti krizu i učiniti je toliko teškom kako bi ljudi prihvatili „globalizirano rješenje”. Na taj bi način došlo do promjene globalnih financija koje bez krize ne bi bile moguće. Suočeni smo s procesom od tri faze: prva faza je završena, druga faza je u tijeku, a treća tek treba početi. Cilj prve faze organizirane krize bio je slomiti gospodarstvo, što je i učinjeno pred kraj Bushove vladavine. U drugoj su fazi okupljeni ljudi koji su stvorili krizu kako bi ponudili rješenje. Njihovo je rješenje bilo baciti nevjerojatne količine posuđenog novca na problem, odnosno u banke koje su problem i stvorile. Cilj druge faze bio je isprazniti oružje vlada, odnosno, oduzeti im mogućnost rješavanja problema. Natjerali su ih da bace tolike količine posuđenog novca da su došli do točke kada to više ne mogu činiti. Također su se pobrinuli, a to danas vidimo u SAD-u, da sav taj novac nema nikakav učinak. Na saslušanjima koja se održavaju u Senatu, na Capitol Hillu, financijske stručnjake iz Federalnih rezervi i drugih vladinih financijskih agencija pitaju kamo je nestao sav taj novac koji je otišao bankama, što se s njime dogodilo. Odgovor: „Nismo još napravili reviziju. - Nemate pojma gdje je novac! – Trenutačno vam to ne mogu reći.” Novac je nestao u crnu rupu zato što je sve organizirano tako da taj novac nema nikakav utjecaj. Brojni financijski stručnjaci u SAD-u su otkrili da ti ljudi prepravljaju brojke u bankama kako bi se činilo da stanje ide na bolje i da počinju bolje poslovati. To je sve financijska manipulacija: žele uvjeriti javnost da stvari idu na bolje, iako nije tako.

Sada dolazimo do treće faze. Ne mogu vam reći kad će točno početi treća faza, ali mogu vam reći da će se to dogoditi kad vide da su vlade ostale bez oružja i da više nemaju novca. Tad će srušiti svjetsko gospodarstvo. Koliko će stanje biti teško? Koliko god bude potrebno da svijet prihvati sasvim restrukturiran globalni financijski sustav ustrojen u sklopu središnje svjetske banke koja će svim stanovnicima svijeta diktirati financijski život.

Ti ljudi na razini svjetske države, odnosno svjetske banke, žele upravo ono što se zbiva u Europskoj uniji. U središtu Europske unije nalazi se birokracijska diktatura, isti model kakav žele i za svjetsku državu. No, postoji i Europska središnja banka koja diktira financijski život u Europskoj uniji. Na svjetskoj će razini postojati svjetska središnja banka, kao glavni diktator, koja će djelovati kroz Europsku središnju banku i središnje banke drugih unija u nastajanju, poput Američke unije ili Afričke unije. Bit će to financijska piramida središnjih banaka na čijem će se vrhu nalaziti središnja svjetska banka i kontrolirati

sve svjetske financije. Mnogo je razloga zašto su organizirali ovaj gospodarski slom, no ovaj je razlog ključan. Samo promatrajte zbivanja i vidjet ćete kad će početi spominjati potrebu za središnjom svjetskom bankom. Taj dan nije daleko. Samo je pitanje koliko će stanje biti loše prije nego što dobiju ono što žele. Ako situacija bude lošija nego u vrijeme Velike krize iz 1930-ih, tako će i učiniti. Oni su nemilosrdni.”

Tako je glasila Ickeova prognoza. Ostvaruje li se to ili čovjek samo fantazira? Proverimo.

Evo za kraj rečenice s kraja jednog od gore navedenih novinskih tekstova o krizi. U članku je pisalo:

„...Istodobno se na razini EU dogovaraju nova pravila kontrole nacionalnih budžeta i kazne za zemlje koje prekrše europska fiskalna pravila.”

Cisto i jednostavno. Eto ključa zagonetke i odgovora na pitanje zbog čega je kriza stvorena i koji je njen cilj. Jačanje kontrole nad nacijama. U prijevodu oduzimanje slobode svakome od nas. Doista, ništa jako pametno.

*****

Tih dana zaista nikoga koga poznajem nije mogla zaobići ni peticija za referendum. Potpisali su je svi koji imaju imalo sluha za građanski neposluh. Premijerkino diranje u Zakon o radu (što je opet posljedica uvođenja europske pravne stečevine, a ne njen izum; ona je tek niži operativac) taklo je ljude. To me opet podsjetilo na ono što je Daniel Estulin rekao za družbu Bilderberg, da žele uništiti koncept društvene skrbi koji je bio u službi dobrobiti čovječanstva. Jer Zakon o radu je baš to: u temelju je riječ o društvenoj skrbi.

Nešto više od 720.000 prikupljenih imena i prezimena malo je tko očekivao. Broj prikupljenih potpisa, pisali su novinski komentatori, upućuje da su ovu referendumsku inicijativu njezini potpisnici doživjeli kao nešto više od pukog očuvanja prava zajamčenih Zakonom o radu. U prvim reakcijama Komisija je preuzela Barossovu taktiku zastrašivanja i poručila da je referendumska inicijativa ozbiljno kockanje s financijskom stabilnošću proračuna i unaprijed ih okrivila za moguće usporavanje mjera gospodarskog oporavka. No, odmah je sazvala hitnu sjednicu vladajuće koalicije.

Između ostaloga, polemika se vodila oko toga treba li se referendum održati po staroj ustavnoj normi koja je nalagala da se referendumu, da bi se smatrao valjanim, mora odazvati više od 50 posto upisanih u biračke popise ili, po novoj normi, prema kojoj je referendum valjan bez obzira na broj građana koji na njega izađu.

Baš sam se nasmijao tom autogolu. Koji mjesec ranije promijenili su odredbe o referendumu da bi se sa što manje glasova (dvostruko manje) moglo ući u Europsku uniju, a onda su se našli pred mogućnošću referenduma za koji bi im puno više odgovarala ona opcija koju su sami ukinuli. Zato su izjave predsjednika Sabora Luke Bebića išle u smjeru kako će se nastojati da se prvi referendum od proglašenja hrvatske neovisnosti održi po staroj ustavnoj odredbi koja će bitno otežati njegov uspjeh. Jedno od objašnjenja je bilo da su se potpisi za referendum počeli skupljati u vrijeme kad je još stari referendum bi na snazi, pa se zato referendum mora održati po starim pravilima. Ali čekajte malo, mi smo pregovore s EU počeli voditi u vrijeme dok je stari referendum bio na snazi. Nekom analogijom, iz istog bi razloga onda i referendum za prijamnje Europskoj uniji trebalo održati po starim pravilima, zar ne?

U novinama je pošteno pisalo i to da su izmjene Zakona o radu „u najvećoj mjeri tehničko usklađivanje s pravnom stečevinom EU”. Za koju godinu, ako uđemo u EU, ta će „europska stečevina” za nas vrijediti automatski, bez mogućnosti nekakvih tamo referenduma.

Efekte nekih promjena Zakona o radu ipak sam osjetio, kao i svi. Odjednom smo na Televiziji svi morali početi pisati neke dnevne izvještaje o radu, a to mora raditi i svaki radnik ove države. Sve – gdje je bio, kad je bio, što je radio. Pitao sam tajnicu o kakvoj se to nebulozi radi, a ona mi rekla da se po zakonu ti izvještaji moraju čuvati šest godina i da je Televizija to uvela po sili zakona te da je i televizijska administracija bila na sto muka s obzirom da je bilo teško na prirodu televizijskog posla primijeniti ono što je zakonom propisano da formular mora sadržavati. Stoga su čak promijenili formular i prilagodili ga prirodi televizijske djelatnosti. Osim toga, televizija otprije ima uhodan sustav evidencija rada i plaća, a ove tabele ne skuplja za svoje potrebe nego ih se čuva na raznim računalima u raznim odjelima.

Imam neko svoje objašnjenje tog, još jednog u nizu besmislenih propisa nametnutih kao dio uvođenja „europske pravne stečevine”. Riječ je o psihološkoj igri i stvaranju efekta nalik onom koji svaraju nadzorne kamere na ulicama. Osjetio sam ga u svojoj zgradi, u kojoj su biseri iz uprave zgrade također postavili nadzorne kamere posvuda. Mada znam da nitko ne gleda kroz te kamere već one snimaju prostor i nakon određenog vremena se brišu a gleda ih se tek u slučaju nekog incidenta, ipak se više ne osjećam isto. Dok hodam hodnikom, čekam lift, ulazim u podrum, bacam smeće ili se vozim u liftu, one stvaraju osjećaj da me Veliki brat stalno gleda, da me netko nevidljiv gleda, pa sam primijetio na sebi da skrivam misli i reakcije, da gubim osjećaj sigurnosti i

opuštenosti, da se nesvjesno trudim ponašati neutralno i indiferentno, poput robota. Kao što sam pisao u drugom poglavlju, kamere ugrađuju nevidljive rešetku u nas, a istu svrhu imaju i ovi besmisleni zakonski propisi koji svakoga obavezuju na jednako nelagodni zadatak da nekoj nedefiniranoj državnoj instituciji podnosi izvještaj o svakom danu i svakom satu. Cilj svakog totalitarizma i jest oduvijek bio da gospodari svakom mišlju, osjećajem ili sekundom, da bude sveprisutan. Niti ovaj nije drugačiji, tek je sofisticiraniji.

Kad sam prvi put čitao u novinama o najavljenim promjenama Zakona o radu, prva misao mi je bila da su i kod nas krenuli punim gasom. Druga asocijacija, kad sam vidio da počinju razgovori sa sindikatima, bila je da je opet riječ o metodi malih koraka. Prvo se najavi nešto veliko, potom se ude u razgovor sa sindikatima, pa se 'ispregovara' tek djelić najavljenog. Svi pomisle: Uf, uzvukli smo se, i smire se. A onda, malo po malo, kako se ljudi navikavaju na nova pravila, grabi se sve više i sve dublje, dok se ne ostvari onaj cilj s početka. U međuvremenu se balon otpora ispuše, a čim stvar traje duže, sve je ispuhaniji.

Nije to ništa novo; taj se sistem može pratiti na različitim razinama – hoćete EU, hoćete širenje parkirališne rak-države u Zagrebu, hoćete uvođenje fašističke odluke o zabrani pušenja u kafićima, koja nikome nije donijela ništa dobra, a mnogima je donijela nepotrebne probleme. Prije tri godine je David Leke, gostujući u emisiji, rekao da se na granicama Hrvatske, umjesto vojske, gomilaju hrpe besmislenih zakona koje će se, kad nas pripoje, samo prelitati unutra. Među njima, gomile „do's and don'ts", kako je rekao. U prijevodu: onog što moraš i onog što ne smiješ. „Do's i Don'ts" ne čekaju da uđemo, sjetite se samo onih zakona o kojima se pričalo, ali su zasad odbačeni, a koji su određivali veličinu povrća i kut zakrivljenja kore paradajza i slične budalaštine.

Sjetimo se i kako se nekad govorilo: tko uđe u EU neće imati nikakve frke jer postoji pravo veta koje svaka država može iskoristiti. Kako se EU širila, koju godinu kasnije pravo veta je ukinuto.

Ili, za stanovnike Zagreba aktualno na dnevnoj razini: parkirališna mjesta bit će samo u centru da se smanji gužva i koštati će četiri kune po satu.

Sasvim dobar primjer, metafora ili, ako hoćete, alegorija. Danas je cijeli grad zona naplate parkiranja, a pola Zagreba je prva zona. Cijena je u jednom trenutku dosegla nevjerovatnih 16 kuna po satu pa je kao smanjena na i dalje nevjerovatnu cijenu. Po svome iznosu od 200 kuna kazne su se pokazale neustavnima, ali je tvrtka koja ih naplaćuje dobila moratorij od godine dana, tijekom kojih je dalje smjela naplaćivati 200 kuna. Dosjetili su se da onda neće naplaćivati 'kazne' nego cijenu cjelodnevog parkiranja svakome tko prekorači određeno vrijeme. Tako je

i ta rupa u zakonu zakrpana, a zapravo se promijenilo nije ništa. To je normalno jer gradska uprava ne radi prema interesu ili željama građana, već se privatni interes cijelo vrijeme skriva iza navodnog javnog interesa.

Ali da je samo riječ o kaznama – ne dao bog većeg zla. Ali sad je *druga* zona već dosegla čak i Novi Zagreb. Prvo su popušili stanovnici Sigeta gdje su gradske vlasti označili svojom čarobnom bijelom bojom mjesta gdje se ljudi desetljećima parkiraju, a sve pod isprikom da je Velesajam u blizini. No, masovno su posjećene samo dvije velesajamske priredbe (Jesenski i Proljetni velesajam, ostale se tematske), ali bi posjetitelji stanovnika i jednog dijela Sigeta trebali plaćati parkiranje do ponoći čak i na Božić i Novu godinu. Pa su počeli crtati parkirališna mjesta oko tržnice u Utrinama. I to „totalitaritičkim šuljanjem”; malo po malo su popunjavali sve rupe.

Prvo su ocrtali regularna mjesta. Onda su ocrtali ona na cesti koja izvorno nisu bila parkirališna mjesta, ali su vremenom postala jer su se ljudi tu parkirali. Pa je onda u nekim kutevima ostalo neobilježenih tri do četiri, također neslužbena mjesta. Pa su i njih obilježili, ti tipovi koji parazitski gule kožu s leđa. Pa su onda ostala dva nespretna besplatna mjesta u nekom kutu, gdje si morao paziti da te neko ne zatvori ili da ti nekog ne zatvoriš. Pa su nakon par mjeseci i njih poфарbali.

Pa se izgradio Avenue Mall u Sigetu. Pa su odjednom sva mjesta ispred jedne peterokatnice u Sopotu osvanula obojana. To su bila mjesta gdje su se parkirali stanari te zgrade. Pa su onda obojali sva mjesta sjeverno od osmerokatnice s pet ulaza koju ste možda zapazili ako ste ikada dolazili u Novi Zagreb, jer joj na vrhu stoji reklama 'Jana'; to je u biti bilo parkiralište te zgrade, jer čini se da su se nekad davno zgrade gradile tako da se imalo na umu gdje će se ljudi parkirati, a tih je mjesta bilo toliko dovoljno da su bila dostatna čak skoro i do najnovijeg doba.

Kad su to obojali, ostala su besplatna mjesta desno uz cestu, između ta dva nova parkirališta. To zapravo nisu parkirališna mjesta već ulica, ali desetljećima tu stoje auti; a ulica, koja nije prometna, i dalje je dvosmjerna, i ima mjesta da se dva auta bez problema mimoiđu. I eto, jednog dana sam ugledao dečke kao farbaju i ta mjesta. Izišao sam i pitao ih „pa kako to”. Naravno, rekli su mi da oni nemaju ništa s time, da oni samo rade. Naravno, znao sam to odmah, nisu ti ljudi ništa krivi, to je ista ona radnička klasa koje smo na ovaj ili onaj način svi dio, ista meta.

Nemam puno sumnje da će se naći još isprika i da je namjera zaviti cijeli grad u crno, to jest u bijele pruge, pa i najudaljenije kvartove. To je ta predatorska besćutna energija koja je kod nas, a i drugdje, na vlasti, koja se pretvara da radi za nas.

Još nevjerojatnije mi je bilo čuti na Radiju 101 reportažu sa sjednice Gradske skupštine. Nakon šest mjeseci Skupština je od uprave Grada dobila detaljnu komparativnu analizu parkinga u Zagrebu u odnosu na europske gradove (zašto se moramo s njima mjeriti, zar ne možemo po svom?). U vijestima je rečeno: „Unatoč krizama, recesijama i besparicama, zastupnici traže širenje područja naplate, jer je SDP-ov Igor Rađenović svojim primitivnim računom tvrdio da se građanima premalo uzima. ... Godišnji prihod od otvorenih parkirališta je 29 milijuna kuna, ali smeta ga mala brojka dnevne zarade, jer po toj računici na dan po parkirnom mjestu Grad zarađuje samo 15 kuna i 46 lipa... Drugi zastupnici izražavali su zadovoljstvo odličnim zaradama ‘pauka’, od kojih svaki dnevno zarađi 2500 kuna po vozilu, jer pet puta uljavi neki auto u mrežu.”

Bilo mi je grozno za čuti kako su se u toj skupštini svi slagali oko svega s čime se niti jedan građanin Zagreba ne bi složio, pa je na kraju jedan od zaključaka bio da će se proširiti područje naplate i revidirati postojeća zonska raspodjela naplate parkiranja.

Pih, to je ta demokracija? U kojoj par stotina ljudi u Gradu ili u parlamentu može donijeti kakvu god odluku žele, ako se političke elite dogovore. Bez imalo obaziranja na želje građana. Zato se porobljavanje i može tako glatko odvijati: potrebno je tek nešto manipulacije iza zavjese; tako je i nastala Zajednica za ugljen i čelik koja je postala EEZ koja je postala EU, zahvaljujući zakulisnim radnjama čovjeka imenom Jean Monnet, kojeg nećete naći spomenutog niti u jednoj službenoj povijesti EU. No, novinari Christopher Booker i Richard North u knjizi *Velika obmana: tajna povijest EU* detaljno su opisali sve njegove radnje iza svih tih poznatih deklaracija koje se zovu po ljudima kojima je Monnet složio tekstove.

Možda sam se malo preraspisao o parkirališnim mjestima, ali taj se model vrlo slikovito može prenijeti na sve druge segmente. To je to totalitarističko šuljanje. Parkirališno mjesto koje košta 4 kune u centre grada? Pa – u redu. Ali da je cijeli grad prva zona po 12, 14 ili 16 kuna, a da je druga zona u Novom Zagrebu??? Na to nitko ne bi pristao. Nije niti trebao, jer nikoga se nije niti pitalo. Zato mi više nemojte spominjati demokraciju. Uostalom, čuli ste za fraktalnu geometriju? Ovo s parkiranjem može se prenijeti na državu, na kontinente, na Ujedinjenu Ameriku u... ma na što god hoćete. Je l' ikome jasno zašto – nakon svih ovih zbivanja u Grčkoj, pa onda najavljenih u Španjolskoj, Portugalu i Italiji, pa nakon nevjerojatne zaduženosti zapadnih zemalja Europske unije – netko ne stane na loput i kaže: „Čekaj malo, ne idimo tamo, čudne se stvari događaju, daj da ra-

dije pričekamo koju godinu pa onda, kad bolje skeniramo, možda pristanemo ući". Jer, čemu žurba? Jer ovo postaje glupo. Sad je već očigledno što nas čeka, ali svi mehanizmi vlasti ponašaju se kao da toga nema i autistično nastavljaju 'pregovore' o pripojenju Europskoj uniji. Više se niti ne pitam za koga ti ljudi rade. Za mene ne.

Zato je i ova peticija za referendum imala takav odaziv. Svima je već jasno kako je cilj da ih se prevari. Možda svi baš ne znaju tko to želi i kako, ali znaju da to ide malo po malo, ako ne može drugačije. Vjerojatno će isto biti s porezom na imovinu. Prvo ga se, nekako u isto vrijeme, polovicom 2010. godine, počelo spominjati u smislu da ga se neće uvesti. Zašto ga onda uopće spominjati? Naravno, nikome nije bila namjera ne uvesti ga. Na iznenađenje novinskih komentatora, vlada je 'iznenađa' ipak odlučila da će ubrzo uvesti porez koji izvorno „nisu htjeli". Ali naravno, nema opasnosti – to je samo za jaaako bogate i za njihove jahte. A vile jako bogatih isto će doći na red, za dvije godine kad se sredi katastar. Dakle, za prosječne ljude nema opasnosti. Recite mi, vjerujete li u to?

Dat ću malu prognozu kod koje ne mogu pogriješiti, jer ta metoda još nije iznevjerila. S porezom na imovinu zbivat će sve što se zbivalo sa širenjem mreže parkirališnih mjesta po ulicama grada kojeg ta tvrtka nije izgradila, već je samo prisvojila ono što su drugi izgradili, a građani platili u prethodnim desetljećima. Tako će sljedeći korak nakon poreza na imovinu najbogatijima biti malo proširenje te „prve zone", pa uvođenje sve više ljudi u neku 'drugu' i 'treću' zonu, pa onda pretvaranje sve više ljudi iz 'treće' zone poreza na imovinu u 'drugu' pa u 'prvu', sve dok se jednog dana ne probudite i shvatite da na vlastiti stan u kojem živite s obitelji morate godišnje platiti deset tisuća kuna poreza ili slijede ovrhe ili osobni bankrot ili tko zna što sve ne. Bit će to porez na imovinu koja vam pripada i na koju ste ga već jednom platili dok ste je kupovali.

Nemam nikakvih iluzija da sam, možda malo preslikovito, prikazao ono što će se zbivati s tim porezom koji se uvodi, kao i sve drugo, pod krinkom pravednosti – da vlasnici jahti i vila plaćaju porez. Koliko uopće ima takvih, i kakav će uopće biti udio prihoda od tog poreza u ukupnoj slici? Bojim se, vrlo mali. Ali zato jer nije krajnji cilj. Krajnji cilj pročitajte kod Bilderberga.

Isto tako, barem dok nije bilo ove peticije koja je pokazala da „ovaj lav više ne spava" (iz naslova nove Ickeove knjige), nisam imao nikakve sumnje da će mijenjanje zakona o radu imati isti model. Ono što se ne bi moglo nasilno uvesti odmah (pod krinkom „demokratskih mehanizama") uvelo bi se malim koracima. Prvo mala promjena, na koju bi sindikati pristali jer će

se činiti kao razuman ustupak. Pa će onda slijediti još jedan, pa još jedan, i dajem rok od godinu-dvije da bi sve došlo do stupnja koji je bio predložen prvim prijedlogom promjena zakona. Sve je to potpuno isti model: i slijepac bi mogao biti prorok.

Tako se i Ustav promijenio. O prvih nekoliko, očito manje bitnih točaka, mnogo se raspravljalo, a točka 5 iz novina išla je bez problema – ona koja kaže da će odsad za referendumsku odluku biti potreban samo glas više od polovice birača koji izađu na referendum. Dosad je bilo potrebno imati više od polovice upisanih birača, znači preko dva milijuna upisanih građana.

U oči me ubola i točka prema kojoj će državljani iz zemalja EU imati biračko pravo na lokalnim izborima. Sto je sad to?

U tim je novinama posebno zanimljiva bila formulacija u kojoj je pisalo da će sudovi dobiti ovlasti da izravno primjenjuju pravo EU.

Evo spina na djelu: „Sudovi će dobiti ovlasti...”.

U biti, riječ je o tome da će Hrvatska *izgubiti* ovlasti da primjenjuje bilo koji zakon koji se kosi sa zakonom EU. Tamo gdje piše 'dobiti', zapravo je značenje '*izgubiti*'. To je taj slavni orvelovski novogovor.

Jedna je novinska komentatorica točno napisala rekavši da je tekst novog Ustava dogovoren u krugu političkih elita, uz malu pomoć eksperata, te da je javna rasprava bila nikakva.

Takvo je stanje još od vremena Freudovog nećaka Edwarda Bernaysa (izumitelja većine marketinških manipulacija koje danas koriste jednako robne marke i politika), još od njegove misli iz djela *Propaganda* iz 1928. da se u demokraciji ne možeš pouzdati u ljude da će izabrati pravog čovjeka ili glasati za pravu odluku te je stoga neophodno da društvene elite njima manipuliraju i usmjeravaju ih, kako bi demokracija bila uspješna. Tek neznatno ljepšim riječima, zapravo je napisao da su mase glupe i nepouzdanе. Naravno, u toj je ciničnoj misli iz aviona vidljivo da onda više nema riječi o demokraciji već samo o manipulaciji. Osobno bih rado stisnuo 'čveger' Bernaysu jer uopće ne mislim da su ljudi generalno glupi. Kao pojedincima, njihov se IQ može razlikovati, ali generalno mislim da je u ljude s rođenjem (ako ne i prije njega) ugrađena neka temeljna mudrost ili zdrav razum. To mi je, recimo, potvrdila novinska vijest da, prema istraživanju instituta Ivo Pilar i Katoličkog bogoslovnog fakulteta, Hrvati najviše povjerenja imaju u instituciju obitelji, a najmanje u Sabor; najvažnije opće dobro im je očuvanje hrvatskih prirodnih bogatstava i poštivanje rada; povećanje potpore homoseksualcima ne smatraju važnim za Hrvatsku; a potpora za EU je – kako je pisalo – „u krizi”.

Pa, meni sve **ovo zvuči** inteligentno, mada se Bernays ne bi složio sa mnom. No, u riječima se krije i programiranje.

Pisalo je da je potpora EU – „u krizi”. Zašto nisu jednostavno napisali da Hrvati nisu za EU, kao što su nedvosmisleno napisali da Hrvati nemaju povjerenja u Sabor.

Pa to je, naravno, zato, jer je EU nešto što se cijelo vrijeme predstavlja kao neupitno dobra stvar, znači samo je pitanje vremena kad će ljudi progledati, a do tada, nije da nema potpore, ona je samo – u krizi.

Osim implicitnog značenja da slaba potpora EU predstavlja ‘krizu’, implicitno značenje upisano u tu rečenicu jest i da je kriza privremena, jer je potpora sad „u krizi”, a iz krize se obično i izađe. Po meni, potpora je bila u krizi prije desetak godina, kad je iznosila puno postotaka u korist EU. U međuvremenu su ‘mase’ upotrijebile svoj urođeni zdrav razum i, usprkos trajnoj reklamnoj kampanji za EU, vidjele iz kojeg grma smrdi, a u kojem grmu leži zec.

U knjizi *Mudrost masa*, James Surowiecki utvrđuje baš suprotno od Bernaysa. Sukus primjera iz njegove knjige jest da više ljudi više zna i da kolektivna mudrost utječe na poslovanje, privredu, društva i narode. U svojoj knjizi, on istražuje ideju da su veće skupine ljudi pametnije od pojedinaca, bez obzira je li riječ o rješavanju običnih problema, donošenju bitnih odluka, plasiranju novih izuma ili procjenjivanju budućnosti.

Tako je samo do trenutka dok ne krene impuls iz sjene, programiranje umova i mnijenja i slično.

Pomalo sam se naježio kad mi je starija kćer u proljeće 2010. (tada sedmi razred osnovne škole) rekla da su u školi imali predavanje o dobrobitima ulaska u EU. Užas. Ali tako to ide, Hitler je imao hitlerjugend, Tito je imao pionire, sve diktature znaju da mozak treba početi ispirati dok je još mlad. Postoji i sretna okolnost: pitao sam kćer o čemu su im pričali, ali mi je rekla da nije ništa slušala jer se zafrkavala s prijateljicama, a uz to je i zakasnila. Već sam vam rekao da je sve naopacke; tko kaže da je loše ne paziti na satu?

Kad smo već kod naopako napisanih stvari, iz nekih novina sam izrezao zanimljivu vijest kojoj mi je manjkalo logike. U nadnaslovu je pisalo da se kroz kampanju „Djeluj sada” upozorava na štetnost sunca.

U tekstu je pisalo da melanom, najzloćudnija bolest kože, sve više uzima maha pa je od 1990. godine broj oboljelih porastao oko 300 posto.

Malo dalje je pisalo da su ljudi, unatoč crnim brojkama i porastu oboljelih od raka, prema podacima Ustanove za hitnu medicinsku pomoć, ipak svjesni štetnosti sunčevih zraka, te da iz godine u godinu sve manje ljudi treba hitnu

pomoć zbog toplinskih udara, te da su upozorenja da se ne izlazi na sunce između 11 i 17 sati urodila plodom.

Pa koliko ja razumijem, tu piše da se ljudi sve bolje čuvaju od Sunca, a da se povećava broj oboljelih od melanoma. Kako se vama čini?

Na ovom ću mjestu skočiti do jedinstvene knjige Svjetlost – lijek budućnosti oftalmologa Jacoba Libermana. Dobro se je toga podsjetiti u svijetu u kojem se rak kože širi, a mi nosimo sunčane naočale s lećama UV 400 koje blokiraju cjelokupno UV-zračenje, dok se u losionima i kremama za sunčanje faktor zaštite od sunca danas povećao s 5, 6 ili 10 do 20, 30 ili 50 te pruža potpunu zaštitu od tog nekadašnjeg prijatelja, a sadašnjeg neprijatelja zdravlja.

Liberman piše da blokiranje UV-zraka može bitno narušiti obranu našeg tijela.

Tako tvrdi i fotobiolog kojega je citirao, dr. John Ott, na temelju jakih indikacija da UV-zračenje koje ulazi kroz oči stimulira imunološki sustav. On ne dovodi pod sumnju podatak da je UV-zračenje u velikim količinama štetno. No, u onim količinama u kojima se pojavljuje u prirodnoj svjetlosti, ono je vrlo korisno. Ovisno o frekvencijama, ultraljubičasto zračenje zaslužno je za mnogo toga u ljudskom tijelu, od stupnja tamnjenja kože, preko sinteze vitamina D i apsorpcije kalcija i drugih minerala, a dio ultraljubičastog zračenja od 100-290 nm (to je onaj dio koji Zemljin sloj ozona većinom filtrira) ubija bakterija i viruse. No, danas se cjelokupno ultraljubičasto zračenje smatra štetnim, a u svijesti mnogih ljudi postoji znak jednakosti između ultraljubičastog zračenja i raka kože. Posljedično, sunce se više ne smatra životodajnim već opasnošću. Što se tiče raka kože i UV-zračenja, dr. Jacob Liberman nabraja činjenice koje se često iznose: rak kože se češće pojavljuje na dijelovima kože koji su izloženi suncu, glava, vrat, ruke i udovi; češće se pojavljuje kod ljudi bijele kože, pogotovo kod onih koji rade na otvorenom; eksperimenti na životinjama su pokazali da doze UV zračenja veće od normalnih, tijekom kraćih razdoblja vremena predstavljaju faktor u razvoju raka kože; da su bolesti kože češće na tropskim i subtropskim širinama; vjeruje se da je kronično izlaganje UV-zrakama, uz opekotine od sunca, faktor koji u 90 posto slučajeva pridonosi razvoju raka kože jer se, kad dođe do opekotina, na koži stvaraju slobodni radikali, koji mogu oštetiti DNA.

No, postoje i rezultati koji kazuju drugačije.

Britanski medicinski časopis Lancet je 7. kolovoza objavio studiju koja je u potpunosti govorila protiv općeprihvaćene teze o vezi raka kože i UV-zračenja.

Istraživanje je provedeno na londonskoj Školi higijene i tropske medicine te na sidnjskom Sveučilištu klinike za melanome u Australiji. Istraživači su ustanovili da je mogućnost pojave malignih melanoma značajno viša kod onih koji rade u uredima nego kod onih koji se redovito izlažu suncu zbog stila života ili posla.

Dr. Helen Shaw, jedan od glavnih istraživača, otkrila je da najmanji rizik dobivanja raka kože imaju oni kojima je glavna aktivnost na otvorenom sunčanje. Dvostruko veći rizik imaju oni koji moraju raditi unutra, pod fluorescentnim svjetlima. Dr. Shaw je zaključila kako su i u Velikoj Britaniji i u Australiji stope melanoma veće kod onih koji rade u uredima, a manje kod ljudi koji rade na otvorenom. Njihove rezultate potvrdile su dvije pažljivo kontrolirane studije koje su provedene na New York University School of Medicine.

Možda se rak kože ne širi zbog Sunca, kad se ljudi već sve uspješnije kriju od njega, nego od tih otrova koji se unose u kožu kao zaštita od sunca? To mi se čini logičnim zaključkom. Uostalom, staro je pravilo: Nemojte stavljati na kožu ono što ne biste stavili u usta. Tko je za čašicu mlijeka za sunčanje?

Vidio sam tih dana još nešto zanimljivo. Na kanalu *National Geographic* emitiran je dokumentarac o LSD-u: kako ga se nekad istraživalo, kako ga se zabranilo, kako ga se danas opet na nekim mjestima istražuje i slično. Opisani su zanimljiv i poučan pokus. Znaite onu grčku kazališnu masku? Sprijeda je konkavna, odostraga konveksna. No, obje strane izgledaju vrlo slično kad se gledaju frontalno. U kompjutoru je takva maska sprijeda i straga prikazivana trima grupama ljudi – jednoj 'čistoj', jednoj pod utjecajem LSD-a i jednoj skupini shizofrenika.

Ova čista grupa je svaki puta masku vidjela kao da je sprijeda, dok su ove druge dvije grupe davale točne izvještaje kad je maska okrenuta sprijeda, a kad straga. Objašnjenje pokusa? Evo: LSD je maknuo uvjetovanost kod ljudi, a zbog uvjetovanosti su ljudi iz prve skupine vidjeli masku stalno sprijeda. Mnogi su ljudi u tom dokumentarcu opisivali djelovanje raznih gljiva i halucionogenih biljaka riječima: „kao da skineš naočale”.

Stvarno se ponekad treba zapitati znamo li uopće da nosimo ikakve 'naočale', a kamoli koje su to, znamo li u kojoj smo mjeri uvjetovani i koliko mali djelić mojih postupaka i djela pripadaju baš nama, a ne nekim tamo programima.

16. poglavlje

ONE SU OKO NAS: SUBLIMINALNE PORUKE

Subliminalne su poruke one koje percipiramo ispod praga svjesnosti. Dakle, naša svevideća percepcija ih uoči, ali mi toga nismo svjesni. Tu se krije opasnost, jer tako upijamo namještene ideje ili osjećaje a da toga nismo ni svjesni. Te ideje i osjećaje doživljavamo kao da su naši, mada oni to nisu. Riječ je o vrlo sofisticiranoj metodi manipulacije, jer ima li uspješnije manipulacije nego kad manipulirani misli da radi po svojoj volji?

Ta metoda je zapravo sveprisutna. Koliko su se samo puta razni veliki svjetski mediji trudili oblikovati svoje 'vijesti' o raznim temama, tako da na kraju većina ljudi usvoji sve te stavove i na kraju počnu sami od sebe ragirati upravo onako kako je i bilo zamišljeno u nekim dalekim uredima? To se programiranje tuđih umova poslije laskavo naziva „javnim mnijenjem”. I onda kad javno mnijenje o nečemu kaže 'svoj' stav, na temelju toga počne zahtijevati neku akciju, uglavnom na svoju štetu, a prema zamislima oblikovatelja poruka u medijima.

No, interpretacija koju sam dao može se osporavati jer se uvijek može naći netko tko će takvo viđenje proglasiti fantazijom ili paranojom. Osim toga, to nisu prave subliminalne poruke jer one ne dolaze do nas ispod praga svjesnosti već kroz našu svjesnu percepciju, a njihova je glavna snaga neprestano ponavljanje.

Prave subliminalne poruke mogu se nalaziti u zvukovima kao neke poruke snimljene ispod praga čujnosti. Ili, što je još zanimljivije – u slikama i dizajnima, gdje ih je ponekad vrlo teško osporiti.

O tome će biti riječi. O tome će biti slika.

Dobra je okolnost što se efekt subliminalnih poruka najvećim dijelom eliminira kada se osobi ukaže na takvu skrivenu poruku, te kad je ona uoči

svojim svjesnim aparatom. Mada sam uočio, ili mi je skrenuta pažnja, na tek nekoliko vizualnih subliminalnih poruka, vjerujem da ih oko nas ima puno više. Te subliminalne poruke uglavnom su vezane uz seks.

Čuo sam pretpostavke da se riječ 'seks' u njima koristi kako bi se povećala prodaja proizvoda jer kad nesvjesno percipiramo tu slatku riječ bivamo, iz nama nepoznatih razloga, privučeni baš određenom proizvodu, između dese i takih drugih. Može biti da je tome tako. Osobno sam skloniji drugačijoj verziji. Mislim da se 'seks' u riječi i prikazu ne koristi za reklame, već da se reklame koriste kao poligon za plasiranje seksualnih poruka. Gdje bi to bilo efikasnije nego kroz sveprisutne reklame? Zapravo, vjerojatno je oboje posrijedi, ali ovo drugo mi se čini važnijim.

Naravno, nameće se pitanje: zašto bi nekome bilo toliko važno obasuti nas sa svih strana subliminalnim porukama o seksu? Kažu neki da to ima veze s čakrama i s velikom kreativnom snagom seksualne/stvaralačke energije. Ako ona nesmetano struji od najniže, prve čakre, prema gornjima, može nas napajati kreativnošću, idejama i svim drugim stvarima koje nas mogu nadahnjivati, oslobađati ili činiti boljima. Osim što je ta energija ima stvaralačke osobine, ona je i energija 'klasičnog' seksa, u onom instinktivno/hormonalnom obliku pa ako je se usmjeri i 'zatoči' u prvoj čakri, ona ostaje samo to – nagon u nekom vrlo niskom obliku, i u isto vrijeme neostvareni potencijal one njene kreativne strane. Kad ne struji prema gore, ona drži ljude na nekoj, recimo to tako, niskoj frekvenciji, kako se ne bi otvarale frekvencije koje sadrže više čakre. To bi bio razlog zašto se toliko inzistira na stimuliranju temeljnog seksualnog nagona, to bi bio uzrok svakojakih seksualnih devijacija kojih ima sve više.

No, čini se da prva čakra krije i druge osobine, možda i važnije, koje nadilaze seksualnu energiju.

Evo što u knjizi *Sedam čakri, sedam stanja svijesti* o tome piše Adrian Kezele:

„Negativno djelovanje prve čakre, dakle, neravnoteža prve čakre, također se može povezivati s negativnim značajkama spavanja kao stanja svijesti. Kad spavamo, nalazimo se u stanju nepokretnosti i tuposti. Bezvoljnost i nedostatak inicijative stoga su znakovi poremećene prve čakre.

Osobe s neuravnoteženom energijom prve čakre stalno su u strahu za svoju sigurnost i preživljavanje te traže izlaz u poistovjećivanju s raznim vanjskim činiteljima. Primjerice, gubitak identiteta u masi poput pripadnosti uličnim skupinama ili skupinama fanatičnih sportskih navijača najčešći je oblik očito vanja poremećenog djelovanja prve čakre kod mladih ljudi.

Kod starijih osoba to se može pretvoriti u mnogo opasnije oblike sljedbeništva. Ono je najčešće religioznog ili duhovnog oblika, ali se u posljednje vrijeme javljaju slične pojave marketinškog tipa poput mrežnog trgovanja u kojem se razvija snažan duh zajedništva i pripadnosti. (...) Međutim, neravnoteža prve čakre mnogo je raširenija od religioznog sljedbeništva ili utapljanja u kolektivnom duhu uličnih skupina. Budući da su njene energije podložne manipulaciji, prva čakra se obilato rabi da bi se ljudi natjerali na promjenu mišljenja ili da se u njima izazovu određene želje odnosno oblik ponašanja.”

Tome nemam što dodati, jedino bih se još jednom vratio na seksualne subliminalne poruke.

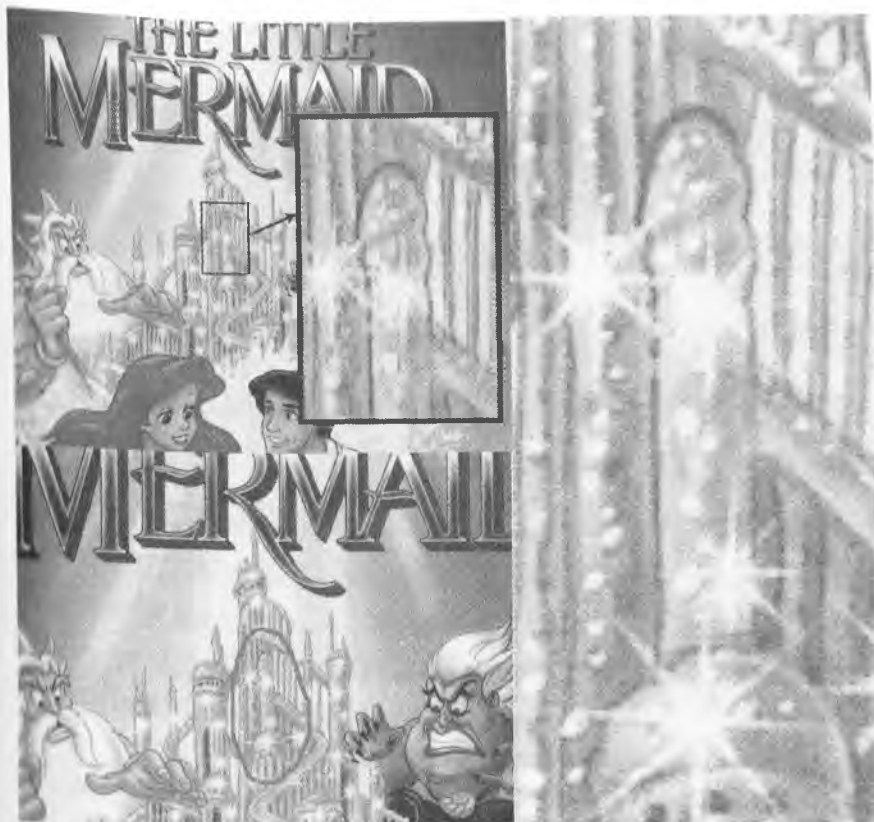
U prilog tome da bi taj drugi odgovor – da subliminalne poruke služe usmjeravanju seksualne energije u prvu čakru, a ne da tek služe boljem prodavanju proizvoda – mogao biti točan, govore mnoge slike ugrađene u crtiće koje proizvodi jedna od glavnih iluminatskih kompanija, Disney. Ti su crtići namijenjeni klicima i osim toga, slike su ugrađene u same crtiće, a ne u reklame za njih (da su u reklamama, to bi se moglo opravdati željom za boljom prodajom filma). Evo nekih primjera koje sam davno skinuo s bloga koji se zvao, ili se još zove, *Moj sofisticirani kič*, a naslov posta je bio *Hipnoza seksom*.

Raširene noge i ovisi dame koja ne nosi gaćice, iz filma *Iko je snjestio zeca* u Roqueru

U dva framea, ispred i iza miševa iz crtiča *Spasitelj* kako se fotografira obnačajućih dužih.
Što ta slika radi u dočepu, mišići.

Mala sirena – vjerni prikaz penisa među tornjevima dvorca

U Kralju lavova seks piše na noćnom nebu

Evo sada nekih već klasičnih primjera seksualnih subliminalnih poruka koje se mogu naći u nekim knjigama.

Samí odaberite kako ćete okrenuti sliku

Zanimljiv oblik namirnice

Riječ 'sex' čine stabljike

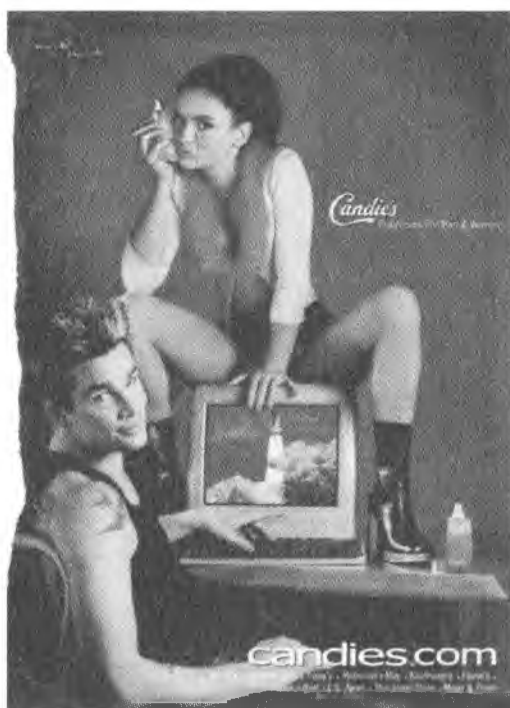
I reklama za sunčane naočale je odlično mjesto za subliminalnu poruku

Što to mladić drži u lijevoj ruci?

Zanimljiva igra planova

Raketa je na pravom kursu

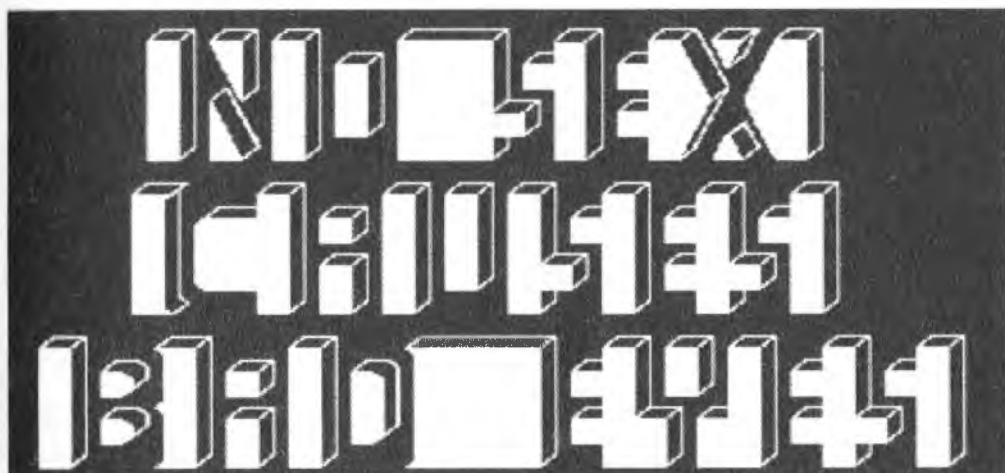
Hronovka je najbolja s kečapom

Treba znati kako složiti limenke

Obratite pažnju na lijevi kraj trbušnog mišića

Igra crnih i bijelih površina

Konačno, evo i jednog štosu koji je kružio netom. Moram reći da isprva nikako nisam uspijevaio pročitati što tu piše jer mi se sve pažnja usmjerila na bijele površine. No, kad sam jednom uočio tekst u crnim površinama, bio je toliko vidljiv da mi je bilo nevjerojatno da ga nisam uspio uočiti. Poslije sam lako 'šaltao' pažnju s jednog na drugo te samome sebi činio tekst vidljivim ili nevidljivim.

Ako donji kraj zastora predstavlja mušku cipelu, vezica zastora pojas, što onda predstavlja kist i fleke?

to ne bi puno značilo kad ne bi bilo one vezice koja drži zavjesu vezanom i tako sve skupa može predstavljati muške hlače i remen na njima. Što bi predstavljao kist, njegov položaj i sve one mrlje, prepuštam vašoj mašti. Nevina slika odjednom postaje vrlo degutantna.

Evo sada i jedne slike na koju mi je prije nekih godinu dvije jedan prijatelj skrenuo pažnju pa sam je otišao fotografirati. Bila je to slika na plakatu u zagrebačkom trgovačkom centru *Avenue Mall*, na dućanu za djecu. Na prvi pogled, ništa strašno, tek djevojčica s kistom, zamrlja na bojom.

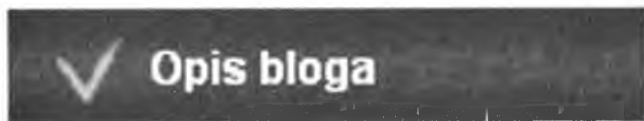
No, je li to samo mašta (moja i onih koji su uočili te detalje), ali zastor u desnom donjem kutu slike doista nalikuje muškoj cipeli. Stiliziranoj, ali ipak cipeli. Kako god to bilo, nabor je doista neobičnog oblika za zastor. Samo po sebi

Često sam se pitao stoji li iza ove slike namjera ili tek slučaj. Što sam je duže gledao, odgovor mi se činio sve očigledniji.

Čini se da subliminalne poruke vezane uz seks mogu biti ugrađene na najrazličitije načine (kao slova, slike, asocijacije) u same slike, u sama slova, ili pak u raster-pozadine koje rijetko kada uopće gledamo.

Jedno od velikih iznenađenja doživio sam na vlastitom blogu kojega sam u to vrijeme pisao, a do tog otkrića došla je ista ona vješta špijunka subliminalnih poruka koja je spazila gmazove na pozadini pokera *online*, čime je kod mene stekla titulu „Velikog lovca na subliminalne poruke”. S desne strane teksta bloga, u zelenim okvirićima s linkovima i rubrikama koji se nalaze sa strane (opis bloga, najnoviji komentari, najnoviji postovi i tome slično) pisalo je ‘SEX’. Jednom kad bi ih se uočilo, slova bi se jasno isticala iz rastera pozadine (inače, jedne od pozadina koje po ‘defaultu’ nude taj servis i program za blog). Kad sam nazvao urednicu i administratoricu bloga, da joj na to skrenem pažnju pa da stavi neku drugu pozadinu, i sama je to uočila i iznenađeno prokomentirala da se slova vide jasno poput onih zaštitnih testova, kod kojih su slova i brojke nepravilno napisane, tako da ih čovjek može pročitati, ali ne i neki kompjutorski program napravljen za neovlašten upad, a često ih se mora prepisati i upisati ako želite komentirati nečiji post na nekom blogu.

Riječ ‘seks’ nalazi se u rasteru desno od riječi ‘opis bloga’

Radli usporedbe, tekst kojim se provjerava da odgovori ili komentari ne sađu računalu, tzv. ‘captcha’

Dakle, toliko se jasno vide, a ipak ih nitko mjesecima i godinama nije uočio.

Jednom kad uočite subliminalnu poruku i postanete je svjesni, tada ste na sigurnom i nema opasnosti, jer subliminalne poruke djeluju samo kad zaobi-
laze prag svjesnosti.

Ako vam je previše sve ovo uzeti za ozbiljno, onda to uzmite kao igru. Igru percepcije i usmjeravanja pažnje, pa i mašte.

Ako pak sve ovo uzmete za ozbiljno, opet nema neke frke, jer sve je opet samo igra: ona velika koje smo svi dio. Šteta što nas nitko nije obavijestio da smo na terenu.

17. poglavlje

MISAO KAO STVAR

Dosad je bilo već riječi o konceptima koji se nalaze izvan granica općeprihvaćenog znanja: energija emocija, utjecaj subliminalnih poruka, interaktivni odnos našeg uma i 'materijalnog' svijeta oko nas koji se odvija kroz percepciju i slično. Nije lako sve to prihvatiti iz perspektive slike racionalnog svijeta pročišćene od starih znanja, kakvu nam servira doba znanosti u posljednjih dva stoljeća. No, postoje istraživači čija istraživanja pokazuju da postoje znanstveni temelji i za drugačiji pogled. Koji su možda, ni sami na znajući, pokazali zašto je toliko važno vladati ljudskim mislima i emocijama. Jer misli su stvari.

Možda je to rečeno malo preslobodno. Možda je ispravnije reći da su misli opipljiva izmjerljiva energija.

Ali, to vrijedi i za stolac na kojem u ovom trenutku sjedim: i on je samo energija, u njemu, u dubini sitnosti, zapravo nema ničeg, samo more energije iz kojeg se neprekidno stvaraju i u kojem nestaju subatomske čestice. Atomi su praktički prazni, u smislu materije kako je zamišljamo u svakodnevnom svijetu. Pa ću ipak rezimirati: ako stolac zovemo 'stvar', onda možemo i misao zvati 'stvar'.

To je jedna od najvažnijih činjenica uopće, ali mi je nitko nikad nije rekao. U školskim udžbenicima to se nigdje nije spominjalo. Niti u znanstvenim časopisima toga nema. Ne uči se ni na faksu. Većina ljudi koje poznajem to ne zna. A riječ je o činjenici čiju se važnost ne može precijeniti, jer su njene implikacije na naše djelovanje i na sliku svijeta kakvu nosimo u glavi neizmjerne.

Spozna da su misli stvari zapravo je nevjerovatno optimistična, ali sadrži i jednako velike rizike i mogućnosti zloupotrebe (crna magija, zabijanje igala u vudu lutkice, bacanje uroka... neke su od njih).

Kakvih sad uroka? Pa to ne postoji, to su bapske priče.

Ipak, kritični znanstvenik i pisac Artur Clarke u knjizi *Svijet zagonetnih sila* uroke je stavio na drugo mjesto svoje top-liste od deset točaka, u kojoj je posložio fenomene proučavane u knjizi po njihovoj vjerojatnosti da zaista postoje. Ocjene imaju ima raspon od +5 do -5. Clarke nije bio isključiv i pozvao je čitatelje da i sami naprave svoj popis. Što se njega tiče, negdje na samo dno sigurnosti, na -4 popisa da se neki fenomen zaista zbiva, Clarke je, primjerice, stavio reinkarnaciju. Na prvom mjestu, s +5 ocijenio je hodaње po žeravici bez posljedica za tabane, jer se fenomen jednostavno ne može osporiti, svatko ga može vidjeti i uz par sati pripreme iskusiti. Sa +4 ocijenio je uroke i magiju. Napisao je da ne zna na koji način to radi, ali iz svih primjera koje je proučio njemu je bilo očigledno da je bacanje uroka autentična pojava s izraženim efektom. Što i ne treba čuditi, jer je riječ o manipulacijama i fokusiranju misli i namjera, a misli su stvari. A stvar se može baciti na nekog s ciljem da ga se ozljedi.

Ili da utječe ili čak stvori neku drugu stvar.

Ispričat ću vam jedno malo, vlastito iskustvo.

Prije koju godinu bio sam kod jednog prijatelja. Pričali smo baš o tim temama, a on je odlučio napraviti jednostavnu demonstraciju. U ruku je uzeo predmet koji bih nazvao rašljama. Nisu to bile klasične dvokrake rašlje. Zamislite malo deblju bakrenu žicu savijenu u obliku slova 'L'. Kraći krak tog slova 'L' smješten je u cjevčici, koja predstavlja dršku rašlji. Kad se cjevčica drži okomito, bakrena se žica s lakoćom može okretati u raznim smjerovima. No, ako se ništa ne zbiva, ona jednostavno stoji usmjerena u nekom smjeru, kako je već uhvatila ravnotežu.

Prvo je s tim rašljama, s tom žicom usmjerenom ispred sebe, sa sredine sobe žustrim korakom krenuo ravno prema zidu. Žica je cijelo vrijeme njegova hoda bila usmjerena prema naprijed, sve dok nije došla skoro do samog zida. Umjesto da vrh rašlji udari u zid, na nekih 3-4 centrimetra od zida, žica se naglo okrenula, kao da je naletjela na neki nevidljivi zid ispred samog zida. Kako se držak približavao zidu, tako se i kut okreta žice povećavao, kao da je klizila uz taj nevidljivi zid. Sad slijedi ono što mi je pokazalo da su naše misli zaista stvari ili da mogu postati stvari.

Prijatelj mi je rekao da će on sad otići u drugu prostoriju, a da ja negdje u sobi zamislim zid. Ja sam ga zamislio nasred sobe, a potom sam se predomislio jer mi je palo na pamet da bi bilo možda bolje da ga zamislim nekako geometrijski nepravilnije, pa sam novi zid zamislio bliže sebi. Viknuo sam mu da sam spreman i on se pojavio s rašljama uperenim ispred sebe, žustro hodajući prema naprijed s pogledom usmjerenim negdje ispred rašlji. U trenutku kad

su rašlje stigle do mog PRVOG zida, žica se naglo okrenula i odbila, kao da je udarila u nevidljivu prepreku. Nevjerojatno je bilo što su rašlje reagirale kao da se tamo zaista nalazi zid ili neka prepreka.

Još je zanimljiviji bio drugi zaključak: gradeći drugi zid, bliže meni, ja onaj zid koji sam prethodno zamislio nisam izbrisao. Usprkos tome što sam pažnju usmjerio na 'gradnju' drugog zida, onaj prvi je i dalje postojao, on je i dalje bio materijalna ili energetska činjenica s kojom se vrh rašlji tako dramatično sudario.

Može se reći: moja misao o zidu je postala zid. Moja misao je bila zid. Bar za te rašlje. A ja sam potpuno neuvježban laik u duhovnim disciplinama, nikada se nisam bavio niti jednom, čak nisam niti meditirao. Što bi tek bilo moguće da sam izučeni jogi; možda bih doista mogao energiju vlastitom namjerom i mislju oblikovati tako da u našoj percepciji ona izgleda kao zid? Možda bih mogao levitirati, kao što se događalo nekim svetim ljudima u prošlosti? Uostalom, efekt „jogijskog letenja“, koje se podučava u sklopu transcendenatne meditacije, pokazao je da je moguće svladati gravitaciju, vjerojatno putem meditativnog ulaženja u 'polje' za koje je dr. Klaus Volkamer, radeći na znanstvenoj potvrdi postojanja eterične materije, rekao da se danas vidi kao tamna materija s negativnim gravitacijskim predznakom. A što bi tek bilo kad bismo svi znali kakav kreativni potencijal za stvaranje svijeta oko nas posjedujemo?

Dr. Volkamer je priskrbio još jednu od brojnih potvrdi da je tome tako. Stoviše, da mi u svakodnevnom životu na brojne načine neprestano koristimo tu materiju i da je već i naše obraćanje pozornosti – stvar. U jednom je eksperimentu pokazao da ako neka osoba usredotoči svoju pozornost na detektor na vagi s posebnom namjerom da smanji masu detektora na vagi, to smanjenje mase moći će se očitati u sljedećih pet minuta na samoj vagi. Zaključio je kako to pokazuje da u procesu mišljenja i usmjeravanja ljudske pozornosti mozak odašilje zraku kvantova koja se usmjeruje na ono o čemu je ta osoba razmišljala.

Dr. Volkamer je pozvao iscjelitelja koji može snažno odašiljati takvu vrstu materije: „Bilo je dovoljno da samo gleda uzorak koji je bio zaštićen staklom. Nalazio se u staklenom ormariću tako da nije mogao disati na njega, bio je sasvim zaštićen. Mogao je samo kroz staklo gledati detektor na vagi. Prije nego što je pogledao detektor na vagi, imao sam savršenu temeljnu vrijednost, što znači da nije bilo razlike u masi između referentnog uzorka i detektora. Čim je pogledao detektor, težina detektora se počela mijenjati.”

Možda je trenutak da se misao proširi. Misao je stvar, ali je i namjera stvar, a čak i puko obraćanje pažnje je stvar.

Sjetimo se samo uvijek nevjerojatnog placebo-efekta, u kojem uvjerenje čovjeka mijenja materijalnu stvarnost njegova tijela. Nikad mi neće biti jasno zašto se, nakon otkrića placeba (i njegove stalne upotrebe kod kontrolnih skupina za testiranje lijekova), ne stavi ključ u bravu nekim tvornicama lijekova i energija usmjeri u istraživanje uzroka i mehanizama placebo-efekta, kao i efekata kad um nadvladava tvar. Kad smo kod obraćanja pažnje, sjetimo se i mnogobrojnih eksperimenata s tri biljke, od kojih je jedna bila izlagana pozitivnim emocijama (divljenje, ljubav i sl.), druga negativnim (mržnja, ljutnja), a treća nije bila izlagana nikakvim emocijama. Naravno, najbolje je rasla biljka izlagana pozitivnim emocijama, nešto gore od nje ona izlagana negativnim emocijama, ali najgore je prošla ona kojoj nitko nije davao nikakvu.

Osim toga, misli su stvari koje ne poznaju ograničenja prostora i vremena.

Clive Backster je, istražujući osjetilnost biljaka na ljudske misli i namjere, zaključio da je riječ o, kvantnofizikalnim rječnikom rečeno, fenomenu nelokalnosti. Kada je jednom postojao razlog za komunikaciju, ona se tada odvijala i preko velikih udaljenosti, jer nelokalnost znači da ne ovisite o vremenu i ograničenjima udaljenosti. Ako sretnemo nekoga, ne moramo ga niti gledati, ne moramo mu se obratiti, ni' jednom gestom pokazati da smo ga svjesni, ali komunikacija širokog opsega će se neminovno dogoditi, ako usmjerimo bilo kakvu pažnju ili misli prema njemu.

Da su misli stvari, dokazuje i činjenica da ih možemo zatvoriti u kutiju i poslati poštom.

Dr. William Tiller je tijekom dugogodišnjih istraživanja definirao područje psihoenergetike, discipline koja mjeri utjecaj svijesti na fizičku stvarnost, te je osmislio niz pokusa za čije potrebe je konstruirao i prikladne uređaje. U slučaju kojeg ćemo ovdje spomenuti, dr. Tiller je pokušao utvrditi je li moguće spremiti ljudske misli ili namjeru u elektronsku kutijicu, baš poput nekih stvari. I poslati ih poštom u drugi, udaljeni laboratorij gdje bi se mjerio utjecaj zadane namjere koju je donio poštar.

Kutiju za snimanje otisaka nazvali su IIED, što znači *Intention Imprinted Electrical Device* – električni uređaj za otisak namjere. Riječ je o prilično jednostavnom uređaju sa spremnikom za memoriju. Sastavljen je od tri oscilatora, nekoliko skala, kondenzatora i otpornika. Ima snagu manju od jednog mikrovata. Kad se u njega spremi 'otisak', uključi ga se i stavi blizu mjesta gdje se izvodi pokus, i prostorija je za tri mjeseca pripremljena i podignuta na višu razinu elektromagnetne simetrije, kako to opisuje dr. William Tiller.

Dr. William Tiller na predavanju pokazuje sliku svog električnog uređaja za utiskivanje namjere

Jedan od pokusa je postavljen u laboratorijima međusobno udaljenima oko 2500 km. 'Otisak' je uzet u Kaliforniji, a pokus izveden u laboratoriju u Minnesoti. Tiller je pozvao kvalificirane ljude koji često meditiraju i zamolio ih da uđu u stanje meditacije, povežu se i mentalno očiste okolinu. Kad su bili u stanju duboke meditacije, netko od njih, obično Tiller sam, izgovorio bi uređaju namjeru koja se odnosila na pokus na koji se željelo utjecati. Izabrali su četiri pokusa vezana uz četiri sustava.

Cilj je bio prenijeti namjeru u predmet poslan poštom u 2500 km udaljen laboratorij. IIED su spremili u električni kavez i zamotali u aluminijsku foliju kako bi ga zaštitili od elektromagnetskih zračenja i drugih utjecaja. Tada je pošta napravila svoj posao i otpremila uređaj u drugi laboratorij. „Zarobljene misli” unutar kutije uspješno su utjecale na razne procese u laboratoriju u Minnesoti (u koji je kutija bila poslana), poput ubrzavanja rasta vinskih mušica i promjena pH vrijednosti u vodi.

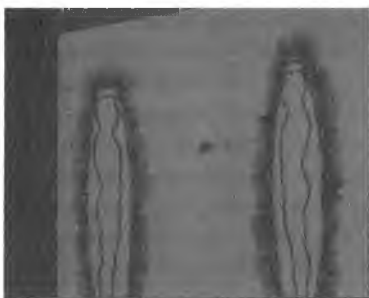
Tiller smatra da je ta svijest, koja je nekako otisnuta u uređaj, u njemu stvorila određenu inteligenciju koja djeluje na prostorijsku. On smatra da nije nužno da uređaj za spremanje misli ima elektronsku konstrukciju. Istu ulogu može preuzeti čak i boca vode. Ustalom, mislim da su razne amajlice u prošlosti često služile kao medij za 'utiskivanje' misli ili namjera, kao i razni simboli, a sjetimo se da se kod bacanja uroka na neku osobu kao medij koristi neki predmet koji je pripadao osobi i sadrži neku vrst njenog 'otiska'.

Ruski profesor fizike Konstantin Korotkov s Tehničkog sveučilišta u St. Petersburgu više od dvadeset i pet godina obavlja istraživanja u području bio-elektrografije, discipline koja mjeri zračenja objekata i živih organizama. Takve energije su kombinacija fizikalnih, emotivnih, mentalnih i duhovnih nante

stacija, a Korotkov nastoji utvrditi u kojoj mjeri prostor i događaji utječu na ravnotežu živih bića. Usavršio je stari postupak dobivanja „Kirlijanove fotografije” koja bilježi bioenergetsko polje na filmu, zapis koji bi mogao pomoći u ranom dijagnosticanju bolesti.

Pomoću računalnog programa i posebne GDV-kamere, on snima svjetlost oko cijelog tijela (najčešće oko prstiju jer se to pokazalo najpraktičnijim) i prikazuje je u realnom vremenu na zaslonu. Kratica GDV ili *Gas Discharge Visualisation* u prijevodu znači „Vizualizacija pražnjenja plina”. U neke je pokuse uključio iscjelitelja iz Grčke, Kristosa Drosinakisa. Jedan od pokusa napravili su dok je Kristos bio u Japanu. Bio je to ‘slijepi’ eksperiment na daljinu. Svako je jutro u laboratorij Korotkov stavljao pet boca kupljenih u trgovini. Bile su označene raznobojnim etiketama. Kristos je trebao, u dane koje je sam odabrao, iz Japana utjecati na jednu bocu i zapisao je na koju. Svaki dan nakon podneva, Korotkov i kolege podvrgavali su boce mjerenju. Mjerenja pomoću GDV-kamere pokazala su da je Kristos Drosinakis uspješno utjecao na one boce na koje se namjerno koncentrirao.

Najzanimljivija demonstracija koja sam imao prilike vidjeti bila je veza na uz slanje misli ljubavi i pažnje. U našoj kolektivnoj podsvijesti prevladava dojam da je osjećaj ljubavi povezan s organom srca, a snimanja GDV-kamerom pokazala su da i tu postoje fizikalna uporišta. Dvoje zaljubljenih trebali su jedno drugom odaslati ljubav. Svatko je bio u svojoj sobi. Kamera je zabilježila kako od jedne osobe do druge ‘leti’ raznobojna struktura, nalik bojama koje okružuju tijelo na tim snimkama.

Snimka slanja ljubavi GDV-kamerom
Konstantina Korotkova

U drugom slučaju, na Korotkovljevom predavanju, jedna je osoba položila deset prstiju na kameru i zračenja s njenih prstiju u realnom su vremenu bila vidljiva na zaslonu, jer se fotografija odmah prenosila na zaslon. Bliska osoba koja je bila s njom na predavanju imala je zadatak slati joj ljubav i pažnju, na udaljenosti od par metara. Snimke zračenja oko prstiju pokazale su da se zračenje intenziviralo i čak su oko prstiju nastali ‘procijepi’ bez boja i vidljivog zrače-

na. Kasnije sam upitao Korotkova kako to da je mjestimično nestalo tih boja, jer sam očekivao da će se one na neki način intenzivirati svuda oko prstiju. Odgovorio mi je da je zračenje uslijed slanja pažnje i ljubavi poprimilo višu frekvenciju od one koju GDV-kamera može zabilježiti.

GDV-kamera je svakako pribavila dokaze da naše misli nisu tek neka zbrka električnih impulsa u našoj glavi već stvari koje izravno i trenutno utječu na materijalni svijet i druge ljude.

Sličan uređaj za snimanje suptilnih energija konstruirao je i britanski biolog Harry Oldfield. Ponukan istom idejom, da usavrši efekt Kirlianove fotografije, krajem 1980-ih izumio je tzv. PIP- kameru koja registrira „uzorke interferencije fotona”. Kao i Korotkov, u svojim je snimanjima zabilježio i energiju ljubavi, vidljivu na fotografijama na kojima majka ‘zrači’ prema svom djetetu.

PIP-kamerom Harryja Oldfielda snimljena su zračenja energetskeg polja od majke prema djetetu

U knjizi o njemu naveden je i jedan drugi primjer stvaralačke moći misli. Dr. Richard Gerber, američki liječnik, prepričao je događaj u kojem ga je Oldfield snimao PIP-kamerom i uočio na kameri da ima neki problem s leđima, koji je on zaista i imao. Tada je dr. Gerber odlučio napraviti mali eksperiment i, ne rekavši ništa Oldfieldu, zamislio struju bijelog svijetla koja se kroz vrh njegove glave spuštala u kralježnicu. Gledajući slike koje je kamera davala na zaslonu kompjutera Harry Oldfield je rekao: „Zanimljivo, iza tvoje kralježnice se stvara stup bijelog svijetla”. PIP-kamera je prikazivala točno ono što je Gerber zamislio. „Fascinanto je da skener može uhvatiti oblik misli”, rekao je Gerber autorima knjige o Harryju Oldfieldu.

No, ako je misao zaista stvar, zašto je ne bi bilo moguće fotografirati, kao i svaku drugu stvar?

U četrdesetak socioloških eksperimenata kojima se proučavao utjecaj transcendentalne meditacije na kolektivnu svijest, utvrđeno je kako je dovoljno da u društvenim zajednicama tehniku transcendentalne meditacije prakticira 1% pučanstva da bi se postigao efekt na smanjenje stresa i napetosti u kolektivnoj svijesti i, posljedično, nasilja uopće. No, dovoljan je tek kvadratni korijen od 1% populacije nekog područja ili Zemlje ako se skupno prakticira napredna TM-sidhi tehnika tj. jogijsko letenje. Bez obzira o kojoj je od dvije spomenute tehnike riječ, taj je efekt nazvan „Maharishijevim učinkom”, po osnivaču transcendentalne meditacije. Potvrđen je vrlo visokom statističkom značajnošću u nizu eksperimenata. Sve su to bili tzv. dvostruko slijepi pokusi, što znači da su podatke prikupljale i sređivale nezavisne ustanove, a osoblje koje je proučavalo i izračunavalo ukupne indekse parametara nije bilo upoznato s osnovnom hipotezom pokusa niti s datumima eksperimentalnih razdoblja. Ukupno je na više od 200 sveučilišta i istraživačkih institucija, u 30 zemalja, provedeno preko 500 znanstvenih studija koje su se bavile TM-om i TM-sidhi tehnikom, a studije o Maharishijevim tehnikama tiskane su u više od 100 vodećih znanstvenih časopisa i sabrane u pet debelih tomova.

Istraživač Elmar Gruber je u knjizi Parapsihološki ratovi predstavio niz eksperimenata koji pokazuju utjecaj misli na materijalni svijet.

U 1970-ima KGB je od instituta Popov zahtijevao da osnuje 'bioelektro-ničke', to jest parapsihološke istraživačke laboratorije širom zemlje, u Lenjin gradu, Kijevu, Alma Ati, Kišinjevu, Taganrogu, Minsku i Talinu. Bilo ih je barem 29. Jedno od strahovanja o kojem se ozbiljno raspravljalo u Sjedinjenim Državama podsjeća na drevne zamisli o magiji. Vjerovalo se da su Sovjeti poklone za zapadne diplomate i političare natapali „negativnom psi-energijom”. Takve energije vremenom bi se oslobadale iz poklona i, navodilo se, dovodile do neuroloških oštećenja.

U Udruzi A. S. Popova za radio-elektroniku i komunikacije u Moskvi, Anatolij Arlašin je proveo eksperiment u kojem su se uvježbane osobe paranormalnih sposobnosti nastojale izdaleka umiješati u mentalne procese druge osobe. Dragovoljnim polaznicima koji su sudjelovali u eksperimentu nije objašnjeno o čemu je riječ. Njihova je zadaća bila samo da riješe matematičke probleme zatvorenih očiju i bez pomoći papira i pisaljke. Mentalnu interferenciju trebala je osigurati skupina psihika koji su bili uvježbani u specijalnim metodama postizanja slike. Polaznici su isprva odvedeni u

prostoriju gdje su se okupile paranormalne osobe, navodno da odgovaraju na neka pitanja ali, zapravo, s jedinom svrhom da psihici osobno susretnu svoju ciljanu skupinu kako bi uspostavili kontakt. U eksperimentu, psihici su nastojali mentalno bombardirati subjekte bujicom brojki. Istodobno su nastojali uputiti osjećaje panike, nesigurnosti i pomanjkanja samopouzdanja. Tijekom eksperimenta polaznici i psihici bili su u odvojenim prostorijama. Polaznici su nasumce razvrstani u različite skupine. U jednoj od skupina, do mentalne interferencije je došlo tijekom rješavanja prva tri problema, u drugoj tijekom posljednja tri, a u trećoj tijekom rješavanja drugog, četvrtog i šestog problema. Četvrta skupina poslužila je kao kontrolna i kod nje je izostala mentalna interferencija.

Prvoj skupini koja je imala riješiti prva tri problema pod utjecajem mentalne interferencije, trebalo je 42 posto više vremena nego onima koji nisu bili mentalno odvrćani, da riješe probleme mentalnom aritmetikom. Zamijećeno je da su dvoje psihika, Ljudmila Karabelnikova i Karl Nikolajev, bili kadri stvoriti osobito jake učinke. Pod njihovim mentalnim utjecajem vrijeme potrebno za rješavanje problema poraslo je na 71,6 posto.

Jurij Dolin, jedan od najsavjesnijih istraživača u suvremenoj ruskoj parapsihologiji, također je proučavao mentalni utjecaj. U jednom od njegovih eksperimenata subjekti su osobu u drugoj prostoriji telepatski stavili u uvjete naizmjenične aktivnosti i opuštanja. Subjekt se nalazio u zamračenoj prostoriji koja je bila akustički i električki šticeana, a njegov je EEG neprekidno sniman. On nije znao je li određena faza eksperimenta kontrolne ili eksperimentalne naravi. Dolin je želio otkriti hoće li mentalna zapovijed da postane aktivan za posljedicu imati potiskivanje alfa-valova i hoće li mentalna namjera za opuštanjem prouzročiti porast alfa-valova. Tijekom faze aktivacije, alfa-valovi i u lijevoj i u desnoj hemisferi značajno su se smanjili. U fazi relaksacije porast alfa-frekvencije mogao se primijetiti u obje hemisfere.

Georgi Gurtovoj, čelnik Laboratorija za primjenu izotopa u oftalmologiji u Moskvi i fizičar Aleksandar Parkhomov ustanovili su da su psihički nadareni pojedinci bili kadri usporiti broj otkucaja kod riba *Gnathonemus petersii*, koje se kreću u skladu s električnim signalima koje šalju.

Biolozi Tatjana Krendeleva i Sergej Pogosjan, s Odjela za biofiziku Moskovskog državnog sveučilišta, napravili su eksperiment kod kojeg je Igor Verbitski (osoba paranormalnih sposobnosti i iscjelitelj) uspio povećati sposobnosti stanovitih stanica u reagiranju na kemijski spoj (lateks) koji stimulira staničnu aktivnost.

Na odjelu za životinjsku i humanu fiziologiju na državnom sveučilištu u Simferopolju, Natalija Janova provela je nizove eksperimenata sa životinjama kao metama da ustanovi može li se na socijalnu interakciju štakora utjecati mislima. U skupini šest štakora jedna životinja obično prevladava, dvije ili tri su subdominantne, a preostale su pasivne. Kad se pojedine životinje izdvoje iz skupine, nakon što je uspostavljen socijalni uzorak i neko se vrijeme drže u socijalnoj izolaciji, počet će se boriti da obnove svoje prostore. To dovodi do efekta koji je biolozima poznat, to jest, dominantne životinje ostaju dominantne, subdominantne ostaju subdominantne, ali je njihova specifična uloga ponašanja postala izraženija jer su bile u izolaciji.

Pod takvim kontroliranim uvjetima Janova je provela tri različita pokusa da prepozna djelovanje magnetskih polja, djelovanje namjera motritelja i djelovanje magnetskog polja zajedno s motriteljem. Motritelj je trebao proizvesti stimulirajući efekt s pozitivnim emocijama s udaljenosti otprilike 4 metra. Pod djelovanjem magnetskog polja, subdominantne životinje postale su dominantne, a stupanj agresivnosti svih životinja značajno je porastao. Pod mentalnim djelovanjem, hijerarhijska struktura u socijalnom uzorku je nestala. Dominantne i subdominantne životinje nisu se više mogle razlikovati. Proizlazi da je moguće mislima utjecati i kontrolirati ponašanje životinja. Zašto onda ne i ljudi?

Na međunarodnom simpoziju koji je 1993. u Torontu priredila Parapsihološka udruga, istraživački tim Jurija Dolina izvijestio je o rezultatima svojih eksperimenata kod kojih se mislima inhibiralo ili stimuliralo biljke krastavaca, a utjecaj je ustanovljen pomoću elektrofizioloških snimki biljaka.

Eksperiment s Jevgenijem Bondarenkom, iskusnim rašljanom, potvrdio je selektivnu preciznost bio-psihokinetičkih efekata. Za boravka u mornarici u St. Petersburgu, Bondarenko je stavljen na raspolaganje biologu Juriju Tjagotinu koji je provodio svoje eksperimente. Pokazalo se da je Bondarenko bio kadar namjerom ili mislima utjecati na jednu nasumce odabranu staničnu kulturu između 24 i 96 staničnih kultura. Susjedne kulture, udaljene svega 2 centimetra od ciljane kulture, nisu bile zahvaćene utjecajem.

Dr. William Braud iskovao je skraćenicu DMILS – za izravno mentalno djelovanje živih sustava. Nakon što je postao očit uspjeh mentalnog utjecaja na motorne aktivnosti sisavaca ili orijentaciju riba, žarište interesa se premjestilo k djelovanju na fiziološke reakcije ljudi. Daleko najveći broj takvih studija proveo je William Braud u Mind Science Foundation u San Antoniju u Teksasu. Nizovima uzbudljivih i odličnih eksperimenata pokazao je kako biofeedback trening nije nužno ograničen na procese unutar nečijeg tijela. Osoba na koju je trebalo utje-

cati bila je spojena na biofeedback instrument koji je bilježio elektrodermalnu aktivnost – mjerenje kakvo se upotrebljava na detektorima laži, koje nam kazuje ponešto o stupnju fizičke opuštenosti ili uzbuđenja. Tijekom nasumce izabranih eksperimentalnih faza, 'djelovatelj' je motrio tragove na poligrafu s namjerom da izazove što manje i što je moguće manjih skretanja, što bi se izjednačilo sa stanjem relaksacije. Eksperiment je uspio – došlo je do biofeedbacka koji se odnosi na fiziologiju nekoga drugoga – i pokazao se ponovljivim.

Etnološka promatranja pokazuju da šamani i vračevi koriste svoje 'pisi-sposobnosti' jednako za zlo i za dobro. Stanislav Grof, slavni češko-američki transpersonalni psiholog, pisao je o mnogim neobičnim pojavama kojima je bio nazočan u svim istraživanjima psihe čovjeka izvan ograničenja same osobe. U nekim je slučajevim bio nazočan kad su vračevi doista, na određenom vrlo uskom području, pomoću ritualnog plesa i usred sunčanog dana, stvorili kišu. Tko zna gdje je zapravo granica snage naših misli?

Gruber je u svojoj knjizi opisao i eksperimente kojima se htjelo ustanoviti osjećaju li ljudi zaista da ih netko gleda. Istraživač Braud je smatrao da je također riječ o jedva uočljivom psi-efektu. Tu je hipotezu provjerio odlično zamišljenim eksperimentom. Da bi isključio svaku mogućnost prijenosa osjetilne informacije, 'gledaču' nije dao da svoju 'žrtvu' promatra izravno. Smještena je u drugu prostoriju i gledač ju je mogao promatrati samo na video ekranu. Ta osoba je trebala izvijestiti kad je osjetila da se u nju gleda odostraga. Zadaća je povjerena instrumentu za fiziološko mjerenje koji je bilježio elektrodermalnu aktivnost. Braud i njegov tim mogli su na temelju fiziološkog bilježenja zamijetiti da se osjećaj da netko zuri iskazuje kao emocionalna informacija, neka vrst reakcije jedva primjetnog straha u organizmu. Otada su Braudovi eksperimenti o mentalnom utjecaju autonomnih fizioloških reakcija ponavljani u nekoliko drugih laboratorija sa sličnom razinom uspješnosti.

Dakle, kao što bismo osjetili nečiju ruku na ramenu, tako izgleda možemo osjetiti i nečiju pažnju na sebi.

Dojenčad u Laboratoriju za psihosomatiku u japanskom Kobeu ponašala su se onako kako bebe u dobi od 3 do 21 mjeseca života znaju najbolje: spavale su. To je bilo sve što se od njih tražilo, s malom razlikom da su morale nositi nekoliko elektroda na svojim tankim udovima. Nisu trebale biti svjesne da se, u različita vremena tijekom noći, jedna ruka natkrivala nad njima, s namjerom da pozitivno utječe na njihov organizam. Sve vrijeme instrumenti su bilježili fiziološke podatke o bebama: periferni krvotok, mikrovibracije, elektrokardiogram i učestalost disanja. U svim eksperimentima ove vrste promatrane su

osobite reakcije koje se iskazuju pokretima tijela, dubokim disanjem ili promjenom faze sna. Znanstvenici su zaključili da je „ovaj tip sposobnosti prije nosa podsvjesne informacije zajednički ljudskoj vrsti.“

S ovim studijama ušlo se u područje s dalekosežnim posljedicama. Činjenica da čak i ljudi koji se ne osjećaju paranormalnim niti iscjeliteljima a dostižu mjerljive efekte, navodi na to da su njihove sposobnosti rasprostranjene. Čini se da svi mi možemo mislima jedni drugima pomagati zdravstveno. Ali to nikad ne radimo – jer uopće ne znamo da misli imaju tu sposobnost.

Iscjeljivanje mislima može imati i dramatične efekte.

Ruski istraživač Dmitri Mirza i njegov kolega V. I. Karcer objavili su najvještaj o intenzitetu interakcije svijesti s udaljenim biološkim sustavima. Mirza je na čelu istraživačkog odjela u moskovskom Nacionalnom središtu za tradicionalnu narodnu medicinu pokazao da su iscjelitelji bez dodira smanjivali stopu smrtnosti miševa koji su u tri navrata bili izloženi smrtnim dozama gama zraka. Efekt je bio dramatičan: stopa smrtnosti u kontrolnim grupama bila je 100 posto; svih 40 životinja umrlo je unutar 19 dana izloženosti zračenju. U eksperimentalnim grupama, međutim, nakon 19 dana stopa smrtnosti iznosila je u prvoj 90 posto, pa 50 posto, 44 posto i, najzad, 22 posto. Iznenadjuća kod tih rezultata nije samo činjenica da je u svim skupinama u kojima su iscjelitelji bioenergijom pokušali liječiti bilo još živih životinja, za razliku od kontrolnih grupa – nego je najuspješniji iscjelitelj radio na daljinu. Iscjelitelji prvih triju skupina obrađivali su životinje jednostavno držeći nad njima ruke. M. B. Fatkin, iscjelitelj odgovoran za četvrtu grupu, koji je i zabilježio najbolje rezultate, vršio je svoj utjecaj iz grada Jalte na Krimu, dok su se ozračeni miševi nalazili u Moskvi, udaljenoj 1300 kilometara.

Ovaj zadivljujući eksperiment započeo je sredinom kolovoza 1991. U siječnju 1993., 15 miševa (38 posto) iz eksperimentalnih skupina još uvijek je bilo živo. U trećoj seriji testova, kad su miševi bili obrađivani prije i nakon izloženosti zračenju, devet od deset miševa preživjelo je u jednoj testiranoj grupi, a u drugoj je preživjelo svih deset životinja.

Pa još kratko:

Iscjelitelj Oskar Estebany je s fizičarom Bernardom Gradom, sa Sveučilišta McGill, pokazao da je mislima moguće utjecati na molekularne strukture otopine i poništiti njezine štetne učinke...

Recentni eksperimenti ruskih znanstvenika L. N. Pjatinitskija i V. A. Fonkina, koji uključuju metodu raspršivanja svjetla, potvrdili su da se molekularna struktura vode može mijenjati psihokinetičkim djelovanjem...

Prije kojih 30 godina znanstvenici Sveučilišta u Santiagu u Čileu prikazali su da su subjekti kadri usporiti rast umjetno izazvanog raka u miševa ciljanim namjerama...

Elmar Gruber je napisao: „Svako ljudsko biće ima svoje ciljeve i namjere, neke kojima teži velikom energijom i dosljednošću, druge koje su tek prolazne i povezane s nekom posebnom situacijom. Ako je sve što je potrebno za efekt izravnog mentalnog utjecaja na žive sustave zapravo namjera, postavlja se pitanje ne vrši li naš um neprekidan utjecaj na naš materijalni okoliš putem naših svjesnih ili nesvjesnih namjera a da toga nije svjestan. Promatrana iz takve perspektive, 'psi-moć' ne bi bila samo poseban dar koji posjeduju rijetki i primjer samo u ponekim slučajevima, nego funkcija nerazdvojiva od biološkog sustava organizma. Je li moguće da postoji neprekidna promjena istančanih psi-interakcija koje se uobičajeno događaju ispod razine spoznaje i koje su tako sićušne u izravnim učincima da ne privlače našu pozornost? PSI bi doista mogao biti fundamentalna biološka funkcija.”

Illuminati to znaju, i otuda sav trud da se oblikuju naše misli, namjere i osjećaji. U isto vrijeme, ne žele da mi znamo kakvu moć imamo. Kad bismo znali, oni bi morali otkazati svoju narudžbu za ručak.

Zanimljiv mentalni eksperiment može predstavljati zamišljanje svijeta u kojem se od malih nogu u školi uči o utjecaju i snazi misli, u kojem se osvještuje i priznaje stvarnost magije, uroka i slične „psihičke tehnologije”, u kojem je 'parapsihologija' središnja znanost iz koje se pipci šire u sve ostale.....

Kad pričamo o mislima kao o stvarima, imam osnove vjerovati da je riječ o pravoj tehnologiji, staroj tisućama godina. Zbog njenih nevjerojatnih dosega, njene tajne su čuvalе određene skupine prosvijećenih. Neke su to znanje vjerojatno čuvalе svjesne posljedica do kojih bi došlo kad bi tu tehnologiju svatko poznao. Drugi su znanje čuvali da bi mogli koristiti za osobne potrebe. Ono je putovalo podzemnim putovima, barem od Egipta, pa preko Koptske crkve i Arapa do Muslimana. Nedavno sam na History Channelu gledao odličan dokumentarac o egipatskoj magiji i nisam mogao ne uočiti sličnost između mnogih prikazanih postupaka s magijskim postupcima koje sam imao prilike vidjeti da rade derviši u Bosni, da bi pomogli ljudima izloženim psihičkim napadima.

Jedan gledatelj mi je poslao odličnu knjigu *Psihička samoobrana* autorice Dion Fortune, koja se bavi upravo temom kako se obraniti od psihičkih napada i što oni jesu. Autorica je napisala u predgovoru da je pisanje knjige bio šklakljiv posao jer je nemoguće pričati o obrani a da se istovremeno ne govori o

metodama napada. Autorica se trudila ne koristiti se podacima iz druge ruke jer „svi mi imamo prijatelja koji je svojim očima vidio duha“. Također se, za ilustraciju svojih tvrdnji, odlučila ne pozivati na obimnu literaturu o ovom predmetu, već se radije oslonila na slučajeve iz njenog osobnog iskustva koje je bila u mogućnosti ispitati. Na tom se putu našla zbog vlastitih neugodnih iskustava, koja je detaljno opisala.

Uostalom, evo što piše u uvodu te knjige:

„Mislim da mogu otvoreno ustvrditi kako sam teorijski i praktično u potpunosti kvalificirana za ovaj zadatak. Moja je pažnja u početku bila usredotočena na psihologiju, ali sam se nakon osobnog iskustva psihičkog napada, koji me odveo u dugotrajnu bolest, okrenula okultizmu, stvarnom ključu za razumijevanje psihologije. Na samoj sebi sam doživjela užas svojstven ovakvom iskustvu, njegovu podmuklost, snagu i razorne utjecaje na duh i tijelo. Nije lako pronaći ljude koji će spremno istupiti i svjedočiti o psihičkim napadima. Prvo, jer znaju da je teško očekivati da će im ljudi povjerovati i da će gotovo igurno, prije nego išta dokažu, doći na glas kao neuravnotežene osobe. Drugo, jer svako uplitanje u temelje ljudske osobnosti nosi iskustvo tako neobičnog i jakog straha da se duh susteže razmišljati i čovjek nije u stanju o njemu govoriti.

Smatram da su psihički napadi daleko učestaliji nego što se obično misli, pa čak i među samim okultistima. Naravno, javnost uopće nema predzbu o tome što su sve kadri učiniti ljudi upućeni u moći ljudskog duha, a u svrhu iskorištavanja svojih bližnjih...”

Misli, dakako, mogu biti i opasne stvari, kad se s njima zna raditi, ali i korisne i životno podržavajuće.

U *Parapsihološkim ratovima* Gruber piše: „Ne bismo smjeli podcijeniti kulturalno nasljeđe otkrića interakcije između uma i materije ili efekte svjesnosti na terenu. Tisućama godina religije su objavljivale tijesnu vezu svih oblika postojanja, a za mistike je to jedina istinska slika svemira. Moderni čovjek, koji je ukinuo bogove i koji religiju smatra razonodom za nesigurne i intelektualno slabe ljude, a misticizam dobroćudnim oblikom ludosti, ne zna kako se nositi s duhovnim istinama. Novi bogovi su tehnologijski, ekonomski i pragmatični, strojevi koji generiraju novac i sve i sva što omogućuje čovječanstvu da stvara još čudovitije strojeve pa čak i još više novca. Tehnologijski dokaz interakcije između uma i materije, koji su otkrili znanstvenici PEAR-a, stoji poput monolita u monotonom krajoliku notornih znanstvenih modela i mišljenja. Sada su tu opipljivi rezultati koji dokazuju postojanje istančanih povezanosti onkraj prostora i vremena.”

Svoje stvari inače ne bacamo besciljno po kući, niti dopuštamo drugima da to rade. Ako su i misli stvari, možda bismo na njih mogli primijeniti bar kriterij koji koristimo za stvari po kući.

18. poglavlje

RAZGRADNJA BRODOGRADNJE

Negdje polovicom 2010., gotovo je nezamijećena kroz medije prošla vijest s naslovne strane novina. Ipak se takav događaj ne zbiva svakoga dana, pogotovo kad je riječ o nečem što bi moglo izazvati osjećaj optimizma ili – nedajbože – ponosa.

Možda bi se priča i našla na zasluženom mjestu kad naslovnice ne bi bile rezervirane za prioćenja bilderbergera i druge bratije o 'šatro' nadolazećoj krizi u Italiji, Španjolskoj itd. i jadnom curu koji je pred (umjetno stvorenim, ma hom tek kroz vijesti) izazovima, pa eto, moramo svi zbiti redove jer što bismo mi bez eura i EU općenito? Živjeli sretno, ali to nije bilo u modi te jeseni, kao niti mnogih jeseni ranije. Uostalom, nešto sam krivo napisao, jer „nadolazećoj krizi” nije trebalo duže od desetak dana da se u priopćenjima koji se predstavljaju kao vijesti mjestimično počne spominjati kao gotova stvar, kao nešto što se već praktički dogodilo ili je neizbježno. To su valjda najbrže ostvarujuća proročanstva u povijesti. Čak i ako se nisu dogodila, u vijestima glavnih svjetskih medija već jesu, a poznato je da je stvarnost ono što se izvještava, a ne kako stvari zaista stoje.

No, da ne duljim, ona kratka vijest s početka priče, koja mi je zapela za uho, je sljedeća:

„Gotovo 40 milijuna vrijedan brod za prijevoz putnika, automobila i kontejnera porinut je u more u brodogradilištu Kraljevica. Ljepotan dug 95, širok 19 metara, nosivosti 1071 tonu ide za Kanadu, a direktor Kraljevice pohvalio se da je riječ o trenutno tehološkom najsavršenijem brodu u svojoj klasi, u kojoj se očekuje biti proglašen brodom godine.”

Zvučalo bi mi to skoro nevjerojatno (to da hrvatski brod bude kandidat za brod godine), da baš nekako u vrijeme kad je osvanula ta vijest, u časopisu *Nexus*

me objavljen intervju iz kojega sam doznao da su hrvatski brodovi u 50-ak godina koliko se dodjeljuje ta nagrada, 27 PUTA dobili nagradu za NAJBOLJI BROD NA SVIJETU, što je više od 50%, od čega zadnju 2009. godine kad je „Stena progress” Brodosplita proglašen najboljim brodom te godine.

Je li to bilo u novinama? Ne znam, meni je promaklo, a možda je problem u to što, dok čitam novine, nemam kod sebe povećalo ni mikroskop.

U tom se intervjuu nalazi gomila stručnih informacija koje bi bilo dobio znati prije nego što se počne pljučkati po našoj brodogradnji na temelju dezinformacija iz novina. Baš sam jučer sjedio na kavi s jednim prijateljem i spomenuo brodogradnju i njenu vrijednost, a on me je upitao kako onda objašnjavam činjenicu da je propala i da je gubitak. Upitao sam ga otkud mu te informacije, pa je ostao malo zatečen. Kao, to svi znaju. Otkuda znaju? Iz propagandne kampanje koja je na snazi? Imam novost: priča je doista složena od toga.

Još koja kap optimizma neće škoditi. Na Radiju 101 čula se vijest da je „nesalomljivo riječko brodogradilište Viktor Lenac, kao u nekoj drugoj državi, u prvom polugodištu višestruko povećalo dobit u odnosu na isto razdoblje 2009. godine kada je dobit iznosila 172 tisuće kuna. Konsolidirana dobit riječkog brodogradilišta u prvom polugodištu ove godine iznosila je 3,8 milijuna kuna, pokazalo je izvješće tvrtke objavljeno na Zagrebačkoj burzi.” Spomenuto je i da je brodogradilište Viktor Lenac jedno od najvećih brodogradilišta „u djelatnosti remonta, preinaka i *offshorea* na Sredozemlju” te da je „krajem lipnja imalo 610 zaposlenika”.

Istina je, nažalost, da smo svi mi neinformirani ili poluinformirani. Stručnjaci smo za svaku moguću temu, koju žučno branimo, mada – da nas netko upita – ne bismo znali o toj temi reći tri suvisla podatka. Ali mi imamo svoje mišljenje. Jedini je problem što mislimo da je to naše mišljenje, a u biti je riječ o klasičnoj praonici mozga, kojoj je cilj da subjekt za tuđe ideje, koje su mu suptilno ili manje suptilno ulivene u glavu, misli da su njegove vlastite. To je onda manipulacija punog spektra, ono što se traži. Koliko ste se puta i sami našli u raspravi ili razgovoru s nekim, a da su sve informacije kojima ste raspolagali o toj temi bile iz teksta dužina tisuću znakova iz novina toga dana, koje ste tek preletjeli pogledom?

Znam koliko puta. Barem jednako toliko puta koliko i ja.

Za početak, sjećate li se kada ste zadnji put u domaćim medijima pročitali nešto dobro o brodogradilištima? Internetske arhive ne sežu toliko duboko u prošlost. Tijekom posljednjih desetak godina o hrvatskim se brodogradilištima

izvještavalo i pisalo u najmanju ruku neobjektivno, čak i zlonamjerno. Kako su mediji ključni faktor u kreiranju mišljenja javnosti, pitanje o brodogradilištima kod ljudi na ulici izaziva reakcije poput: baš me briga, tu nešto smrdi, to su gubitaši, nek' to preuzme neko s novcima, korumpirani su, nesposobni... Takva percepcija javnosti, rezultat beskonačnog medijskog bombardiranja, počela je prije desetak godina s pričom kako je brodogradnja neisplativa i nekonkurentna. Ubrzo se čulo da donosi gubitke, kako to država više ne može trpjeti i kako ne treba pomagati gubitaše.

Nakon toga, sa svih se strana počelo pisati da su hrvatska brodogradilišta pred bankrotom (zamislite radnu motivaciju i elan ljudi koji su deset godina uzastopce izloženi neprekidnim glasinama o stečaju, koji evo samo što se nije desio). Stalno se piše o skorom zatvaranju brodogradilišta, o ukidanju studija brodogradnje, a statistički podaci se proizvoljno tumače ili se samo prepisuje zaključak nekog tko je unajmljen da napravi 'studiju'. Vlada je u međuvremenu odlučila prodati brodogradilišta.

Evo jednog primjera, tamo negdje iz ožujka ili travnja 2010., kako nastaju 'vijesti'. Novinar jednog dnevnog lista telefonom je postavio pitanja profesoru dr. sc. Ivici Veži s FESB-a iz Splita, koji je i član Nadzornog odbora Brodosplita, te zatražio nekoliko podataka o broju studenata, broju diplomiranih u zadnjih par godina i sl. Profesor je u razgovoru naveo kako je potrebno potaknuti mlade ljude da studiraju brodogradnju te da je sve manji interes za upis na taj studij zato što se stalno govori o zatvaranju i bankrotu brodogradilišta.

Tih nekoliko primjedbi pretvorile su se u novinski naslov „Gasi se studij brodogradnje u Splitu”. Da je pisalo „Zatvara li se Fakultet?...” ili možda „Sve manji interes studenata za brodogradnju” ili bilo koja druga od mnoštva mogućih kombinacija, mogli bismo možda upotrijebiti riječ 'novinarstvo'. Ovako, teško je ne začuti tendenciozni zvuk koji neugodno nalikuje onome koji stvara zabijanje zadnjeg čavla u lijes. Kao: stvar je već gotova, Fakultet se zatvara, hvala, molim, bilo je lijepo dok je trajalo.

Zašto se objavljuju takvi naslovi i tekstovi? Iz neznanja, senzacionalizma ili loše namjere? Ja ne znam, sami zaokružite odgovor koji smatrate točnim. U ovom slučaju istina je bila potpuno suprotna: na Fakultet brodogradnje u Splitu se svake godine upiše zakonom predviđena kvota studenata, na pred-diplomskom 40 studenata i na Stručnom studiju 20 studenata, usprkos svima onima koji se uporno trude uništiti brodogradnju.

Evo još jednog zanimljivog događaja. Kad su, početkom 2010., radnici riječkog „Brodogradilišta 3. maj” najavili štrajk i predložili Vladi moguće rje-

ženje za svoje brodogradilište, u Vladi ga službeno nisu komentirali, ali su zato zamolili radnike da ne štrajkaju jer će prestrašiti potencijalne kupce! Radnici su Vladi predložili tzv. Plan B, po kojem bi zaposlenici „3. maja” preuzeli brodogradilište i obvezu da će u razdoblju od pet godina dovesti tvrtku na razinu uspješnog poslovanja, jednaku razini uspješnosti europskih brodogradilišta istog tipa, uz iste državne potpore koje Europa daje svojim brodogradilištima. No, nadležni ministar Đuro Popijač u intervjuu *Večernjaku* ponovio je da je privatizacija hrvatskih brodogradilišta odavno dogovorena s Europskom komisijom i taj ‘dogovor’ prenesen je upravama, sindikatima, ali i ambasadorima brodograđevnih velesila. Pa da, kakvi sad tu planovi B, C ili D. Kad je već odavno za brodogradilišta namijenjen plan K...

Dakle, već odavno je postignut dogovor (volio bih da sam mogao biti muha na zidu dok su se ‘naši’, jelte, ‘dogovarali’ s Europskom komisijom) po kojem se naša Vlada odriče kapitala od 2,5 milijarde dolara (toliki je stalan iznos knjiga narudžbi hrvatskih brodogradilišta) i 13-15 % (oko 780 milijuna dolara) ukupnog godišnjeg izvoza države, pa prodaje granu hrvatske industrije koja još i danas izaziva veliko poštovanje u brodograđevnoj struci širom svijeta. Brodogradilišta 3. maj, Brodosplit, BSO, Kraljevica, Brodotrogir, Uljanik i Viktor Lenac su od 1991. do danas ukupno proizveli 283 broda u vrijednosti od 8 milijardi dolara.

U časopisu *Nexus* je Sanja Pleša intervjuirala prof. dr. sc. Roka Markovinu, šefa Katedre za brodogradnju pri Fakultetu elektrotehnike, strojarstva i brodogradnje u Splitu i redovitog profesora. Nekako mi se čini da bi taj čovjek mogao ponešto znati o situaciji u našoj brodogradnji. A vama? Pa, evo nekih podataka koje je ispričao.

U Hrvatskoj postoji pet velikih brodogradilišta i dvadesetak manjih, od kojih i s kojima živi preko 200.000 ljudi. Postoje ugledne visokoškolske ustanove: brodograđevni fakulteti, sustav srednjih stručnih škola za brojne vrste i sve razine brodograđevnih zanimanja. Za istraživanje i inovacije postoji Brodarski institut s iznimno skupim i vrijednim laboratorijsko-istraživačkim pogonima i stručnjacima koji znaju svoj posao. Hrvatska raspolaže velikim pomorskim i brodarskim tvrtkama u čijim flotama plovi, unatoč situaciji, sve veći broj izvrsnih brodova različitih namjena, dobrim dijelom građenih u našim brodogradilištima.

Hrvati grade brodove stoljećima, njegujući tradiciju vrijednu divljenja cijelog svijeta, što je bilo vidljivo i na mnogim svjetskim priredbama poput Expa '98. u Lisabonu i ove zadnje, u Francuskoj, u Brestu. Gradilo se sve, od prekoo

ceanskih jedrenjaka i čuvenih 'talkuša', do brodova i brodica najsvremenijih formi, sportskih, luksuznih i drugih plovila, a možemo se pohvaliti i svojim brodograđevnim proizvodnim kadrom: od zavarivača i brodomontera, preko poslovođa na navozima, do projektanata najsloženijih tipova trgovačkih, putničkih, specijalnih i borbenih brodova, koji su dobili velik broj svjetskih nagrada i priznanja, a svi su ponikli na ovim prostorima,

Republika Hrvatska je, sa svojom brodogradnjom, izborila časnu i za mjetnu poziciju na globalnoj, svjetskoj pomorsko-brodarsko-brodograđevnoj sceni i drži je dandanas.

Profesor Markovina je još rekao da hrvatska brodogradnja ima odličan inženjerski i drugi stručni kadar, dobre institucije kao podršku u znanstvenom i obrazovnom smislu, svo potrebno znanje za gradnju kvalitetnih i sofisticiranih proizvoda te kvalitetan i prepoznatljiv proizvod. Brodovi izgrađeni u Hrvatskoj plove i do 20-ak godina duže od konkurentskih brodova iste klase. „Naši brodovi su“, rekao je Markovina, „Mercedesi“ koji se, „nažalost, prodaju po cijeni 'Golf'a, ali to nije dobro jer bi svaka kvaliteta trebala imati pripadajuću cijenu.“ No, „poanta je u tome da mi uvijek možemo proizvesti 'Mercedes', a za to imamo i znanje i umijeće.”

Sveukupno gledano, imamo dobru infrastrukturu i dobru zemljovidnu poziciju svojih brodograđilišta, dobru i kvalificiranu radnu snagu, veliku tradiciju i ugled na svjetskom tržištu, dobru prateću industriju poput malog i srednjeg poduzetništva, koje se treba još više razviti i proširiti na veći broj područja potrebnih brodogradnji, čime bi udjel domaćeg proizvoda u proizvodnji broda bio još veći. Nismo ni svjesni, rekao je Markovina, koliko smo, kao suvremeni naraštaj, naslijedili bogatstvo, zapravo dobili na dar, od svojih predaka i zajednica kojima su pripadali, a niti što ćemo ostaviti u baštinu našim nasljednicima. Tko će se pametan, zapitao se profesor, odreći koke koja nosi zlatna jaja? Ako malo više 'jede', treba učiniti sve da dode na normalu, a ne prodavati je. Nakon niza pogrešnih poteza, od 1992. do danas, i pored stalnih upozorenja struke, nakon nekorisnog trošenja sredstava subvencija za kupovanje socijalnog mira, nakon postavljanja 'podobnika', umjesto stručnih 'odličnika' na čela uprava (izuzev u Uljanika) i nadzornih odbora, kaže profesor Markovina, danas, kao jedino rješenje za probleme hrvatske brodogradnje, Vlada nudi isključivo privatizaciju: „Po stavu Vlade i EU, jedino privatnici znaju, mogu i zainteresirani su za zdravu, profitabilnu proizvodnju koju od naše brodogradnje, putem privatizacije, eto, imperativno traži i Europska unija, što je, usput rečeno, čista podvala koja se upornim

čestim ponavljanjem želi pretvoriti u istinu. Inače, subvencije brodogradnji, iz razloga zahtjevnog i nestabilnog tržišta, ali i njezine pozicije stratezijske industrije, uobičajena su pojava u EU i na Dalekom istoku.”

Na pitanje jesu li brodogradilišta mogla poslovati uspješnije, Markovina je odgovorio: „Naravno da su brodogradilišta mogla poslovati uspješnije. To pokazuje primjer Uljanika. Samo, očito da se nije htjelo a, u nekim slučajevima, niti znalo. Iz brodogradilišta su uzimali „i Kurta i Murta”, kako su već navikli, sve pod ‘nadzorom’ države jer je ona, osim u Uljaniku, postavljala i predsjednike Uprava i predsjednike Nadzornih odbora. Struka je još 2004. godine u Splitu (sudjelovao sam u tom projektu uz eksperte poput prof. Ivice Veže, prof. Branka Grčića, prof. Želimira Dulčića i Nikole Letilovića, zajedno sa stručnjacima Brodosplita) načinila Elaborat preustroja za Brodosplit i Brodotrogir, kao ‘šprancu’ za sve ostale, i o tome upoznala Vladu, a prezentaciju sam osobno poslao premijeru Sanaderu. Taj sam program trebao iznijeti na koordinaciji Vlade koja je bila zakazana za 15. prosinca 2004. i – do danas ništa. Tadašnji ministar gospodarstva Branko Vukelić, s kojim sam također kontaktirao i pod čijim se predsjednikovanjem u Nadzornom odboru Brodosplita ovo brodogradilište upropastilo, na narednim je izborima, i pored ‘nestalih’ i niti do danas pronađenih 6 milijardi američkih dolara, za ‘nagradu’ dobio Ministarstvo obrane. Nakon dva mjeseca mi je odgovorio da se o provođenju preustroja, koji je u Brodosplitu već bio počeo, moram dogovoriti s novim poslovođstvom.”

Profesor Markovina smatra da oblik vlasništva jednostavno ne spada među važna, a pogotovo ne najvažnija pitanja za vrstu i karakter industrije kakva je brodogradnja: „Brodogradilišta mogu, da se pitanje sasvim pojednostavi, biti uspješna ili neuspješna, ‘procvala’ ili bankrotirala, neovisno o modelu vlasništva. Jer, među najuspješnijim poduzećima bilo je, a ima i danas, brodograđevnih tvrtki u potpunom državnom vlasništvu, ili u vlasništvu krupnog kapitala ili velikih fondova, ili multinacionalnih kolosa i bankarskih sustava, ali ima ih i u vlasništvu malih dioničara, koji vrlo uspješno posluju i opstaju na ovom zahtjevnom tržištu”. On smatra da bi, u svakom slučaju pristojan, postotak vlasništva brodogradilišta trebalo dati pravim vlasnicima -brodograditeljima, koje im je oteto „buržoaskom kapitalizacijom” države 1991. godine, a „koju neki nazivaju i privatizacijom.”

Kakvim vlasnikom se pokazala sadašnja država? U Jugoslaviji je brodogradnja od države dobivala subvenciju od 25 centi na 1 dolar izvoza u brodogradnji. Markovina smatra da je država, iako lošiji vlasnik, bolji vlasnik od

„četiri napuhana tajkuna“, koji će za malo novaca dobiti ogromno bogatstvo u vlasništvo (i dugove), a „potom s njim uraditi sto ih je volja“, te da bi se „stvari sasvim drukčije odvijale da je brodogradnju ova država proglasila svojom strateškom industrijom, kako su to učinile sve značajnije brodograđevne zemlje, i tek onda krenula u njezin preustroj, jer za brodogradnju ove zemlje zamjene jednostavno nema.”

Rekao je i sljedeće: „Sve su vlade do sada, kao poslušni izvršitelji anonimnih, ali očito moćnih nalogodavaca, tijekom nekoliko mandata polagano „sapunali dasku” hrvatskim brodogradilištima, pripremajući im, manje ili više prikriveno, pogrebne svečanosti. I to bi se dogodilo, da nije bilo sindikata i struke, koja se zaista upire da onima koji ne znaju dokaže suprotno. Uljanik je uspio zato što je njime oduvijek upravljala naša struka, a nikada politika. U ostalima se uprave i nadzorni odbori mijenjaju sa svakim novim izborima. Tu nema rada i nema kontinuiteta. Mudre države uvijek stimuliraju svoje izvoznike, pa je brodogradnja, u bivšoj državi imala tzv. ‘šticung’ od 25%, na račun svojeg udjela u priljevu deviza, i to pored redovitog subvencioniranja, vezanog za stanje na tržištu, a koji se kreće od 9-12%.”

Jer treba imati u vidu da postoje i drugi faktori koji utječu na poslovanje a na koje se ne može utjecati: „Situacija se na svjetskom tržištu stalno mijenja. Na primjer, otkako Kina, koja nema svoje čeličane, kupuje ogromne količine čelika po svijetu, ne pitajući koliko košta, cijena mu je značajno porasla (u zadnjih 5 godina gotovo 500%), a samim time i cijena gotovog proizvoda. Na poslovanje utječe i činjenica da je dolar slab, a kuna, po mom mišljenju, debelo precijenjena, najmanje dvostruko, što poražavajuće djeluje na sve izvoznike. Velik problem su i lihvarske kamate banaka. Rješenje bi bila banka koja bi isključivo bila zadužena za brodarstvo i brodogradnju; s realističnim kamatama, naravno. Takvu banku bi trebala riješiti Vlada.”

Godine 2000., hrvatska brodograđevna struka, okupljena oko projekta *Hrvatska brodogradnja 21. stoljeća*, na čelu s prof. Sladoljevim, napravila je projekt restrukturiranja brodogradnje za Vladu, koji je dobio sve pohvale - i ništa se nije pomaklo. Očito da su neki drugi interesi, možda tereni koje zauzimaju brodogradilišta, rekao je Markovina, „zapeli za oko nekima”.

Ali samo proizvodnja stvara novu vrijednost, a ta nova vrijednost stvara višak vrijednosti i puni državni proračun. Toj proizvodnji, smatra on, treba pomoći da stane na zdrave noge: „Struka to odavna predlaže, daje konkretna rješenja, ali, na koncu, onaj tko bi to trebao sprovesti baca to negdje u zapećak, kao nevažno. I tako godinama; s novim vladama, novim ministrima...”

Profesor Markovina je rekao i ovo: „Brodogradnja je tradicija, ponos, znanje, bogatstvo, izvozni 'brand', kruh i sol ove zemlje, pogotovu gradova i čupanija gdje su velika brodogradilišta. Nije bez osnove, u najžešćem vremenu hajke na gašenje brodogradilišta u Splitu, osvanuo grafit po ulicama: „Ode li nam škver - doći će vam Grčka“. Jer, bez 'škvera' jednostavno nema Splita, nema Trogira, nema Kraljevice, nema Rijeke. Ili ćemo biti industrija, još uvijek cijenjena u svijetu, koja radi čitavu godinu i hrani preko 200.000 ljudi, ili ćemo biti sobari, konobari i kuhari, koji će raditi 3-4 mjeseca u godini (ako se posreću), a ostalo vrijeme krepavati. Ovo su preozbiljne stvari da bi ih mogli voditi nestručni i neodgovorni diletanti.”

Što se medija tiče: „Odavno uspjesi hrvatske brodogradnje - poput spektakularnih porinuća, primopredaja plovniha objekata čija je pojedinačna vrijednost nerijetko preko pedeset milijuna dolara, ugovaranja novih brodova s vrhunskim rješenjima, nagrade svjetskih brodograđevnih organizacija za 'brodove godine' - nisu, u ovoj zemlji, udarne vijesti. Pišu se uglavnom loše vijesti, često neproverene, upravljene ka stvaranju negativnog javnog mnijenja, isto koliko i sramna floskula da je brodograđevna industrija 'na grbači radnog naroda'. To jednostavno nije istina. Mi smo računom dokazali da u slučaju najvećih subvencija davanih od strane države, brodograđevna industrija još uvijek ostavlja u proračunu ove zemlje oko 300 milijuna kuna.

Ali dovoljno je pogledati samo *Slobodnu Dalmaciju* i *Jutarnji list* i vidjeti što u njima pišu o brodogradnji njihovi novinari zadnjih godina, pa će vam sve biti jasno. I javna izjava brodograđevne struke, sa simpozija SORTA 2008. godine iz Pule, iako poslana svim medijima, nije uopće objavljena, a s obzirom da se radi o kritici Vladi, čini se da je bila cenzurirana... Brodogradnja je jedina prava industrija ove zemlje i ona se treba promatrati i rješavati u cjelini. Brodogradilišta su, osim Uljanika, za političare bila i ostala 'vreća bez dna'. U njima se ugovaraju poslovi vrijedni stotinama milijuna dolara, knjiga narudžbi hrvatskih brodogradilišta permanentno je 'teška' negdje preko 2,5 milijarde USD, a bila bi i mnogo 'teža' da nema nekih opstrukcijskih aktivnosti države i njezinih činovnika. ... Po stoti put naglašavam da konačno treba dati povjerenje i priliku struci da uradi ono što zna i može! Ne trebamo mi u Europu po svaku cijenu, crnog obraza i 'spuštenih gaća'. Vlada mora stisnuti 'petlju' i reći toj Europi: „Stani malo... mi imamo i želimo i dalje imati svoju brodogradnju, po bilo koju cijenu... čak i po cijenu odgode ulaska u EU! Jer, kakvi uđemo - takvima će nas uvijek cijeniti. Alternativa ovome je samo jedna: postati EU sluganima, kako bi nam, na kraju balade, dali koju mrvicu kruha...”

Zemlje Europske unije imaju značajan kapital uloženi u azijsku brodogradnju, poput korejske, a neke od njih imaju svoju brodogradnju koju itekako štite. Mi, danas, još uvijek u ovoj zemlji imamo pravu industriju, koja gradi prepoznatljiv i visokokvalitetan proizvod – brod – i imamo, još uvijek, čitav i kruh, makar on bio i crni! Svojoj djeci moramo ostaviti u zadužbinu barem ono što smo u zadužbinu i dobili od naših starih. Ako sve prodamo, od čega ćemo živjeti?”

Da, zaista, od čega?

Ali bez obzira na to, i na bilo što uopće, zasad je Vlada prepustila naša brodogradilišta volji Europske komisije. U vijestima na jednom portalu pisalo je ovako: „Upitno je hoće li Europska komisija odobriti Vladi nova jamstva. U međuvremenu, sva brodogradilišta rade svoje planove restrukturiranja, koje također mora odobriti Bruxelles. Čiji program ne odobri, ići će u programirani stečaj, što znači da će praktički Europa odlučivati koji škver opstaje, a koji nestaje. Programi moraju pokazati da brodogradilište može poslovati bez dosadašnjih oblika potpora.”

Ipak, nemojte misliti da u Europskoj komisiji sjede ljudi bez srca. O, ne, nikako. A i ne žuri im se. Jer, pisalo je dalje: „Bruxelles se smekšao utoliko što je dopustio da planovi restrukturiranja budu uvjet za zatvaranje, a ne za otvaranje poglavlja tržišnog nadmetanja, čime smo ustvari dobili drugu priliku za pokušaj spašavanja nacionalnih navoza”. I, za kraj, evo i ponešto o tome koliko hrvatska vlada zapravo vlada Hrvatskom: „Ministar gospodarstva Đuro Popijač sastao se u Zagrebu s upravama i sindikalnim predstavnicima hrvatskih brodogradilišta. Nije im znao odgovoriti smiju li ugovarati poslove dok ne čuje što o tome kaže Bruxelles”.

Ipak, bitka još traje. Krajem listopada na telekstu je osvanula ova vijest: „Predstavnici članova Hrvatske udruge sindikata brodogradilišta 3. maj, Brodosplit i Kraljevica potpisali su Sindikalni sporazum o očuvanje hrvatske brodogradnje. Državi, kao većinskom vlasniku, predlažu model restrukturiranja prema kojem bi dionice škverova prepustila radnicima, a oni bi u roku od 10 godina morali dokazati da uspješno upravljaju brodogradilištima. Sporazum je nastao zbog niza neuspješnih pokušaja privatizacije hrvatskih brodogradilišta i bojazni od stečaja.”

Što će država reći na ovaj prijedlog? U ovom trenutku ne znam. Ili bih bar bih volio da ne znam. Jer država će reći ono što joj narede, kao i dosad, bez obzira na interese onih koji tu državu čine.

Ali, o tom-potom.

Zasad, brodogradilištima možemo samo iz dubine srca reči:
Samo naprijed, dečki!

19. poglavlje

UROTA SE NE DOGAĐA? ... CRTICE SA SASTANAKA BILDERBERGA

Nedavno sam slagao na hrpu neke srodne intervju koje sam napravio u proteklih nekoliko godina. Tu se se našli Jeff Smith (O GMO-u), dr. Arpad Pusztai (također, uz to što je on i nadrap'o), prof. Sigfried Tischler (o podrijetlu nafte), David Whitehouse (o utjecaju sunca na Zemljinu klimu), William Engdahl (o uzrocima Prvog i Drugog svjetskog rata, te o GMO-u kao strateškom oružju za kontrolu nad ljudima i za smanjenje broja stanovnika) i još neki. S obzirom da je svaki pojedini intervju dužine 20 do 40 kartica – dovoljno materijala da se čovjek zamisli (i bez Davida Ickea, čiji su se intervjui, naravno, također našli na toj hrpi, ali on, je li, nije ozbiljan; on je, je li, *freak*).

Postoji onaj slavni izraz: „teorija zavjere”. Za kojeg stvarno više ne dajem ni pet para. Zapravo, samo za prvi dio ne dajem, za onu riječ ‘teorija’. Čini mi se da je pravi izraz: „praksa zavjere”. Jer to je ono što se događa neprekidno, što određuje glavni tok većine događaja oko nas, kao i većine događaja u prošlosti. To je ono što stoji iza raznih dezinformacija koje šire ugledna tijela, dezinformacija kao što su... pa, sve one o kojima je riječ u tih 150-200 kartica koje su, uostalom, sve prošle kroz emisiju *Na rubu znanosti*.

Naravno, razumni ljudi ne vjeruju u ovu tezu. Smatraju je pretjeranom. Radije se pitaju kako je moguće da se zbiva ono što se zbiva, traže odgovor u nekim prirodnim tokovima povijesti, u teoriji kaosa ili se tek snebivaju, pitajući se kako je moguće da uvijek pobijedi najgore rješenje, kako je moguće da oni na vlasti ne primijete ono što svatko vidi iz aviona, da će učinak nekih postupaka biti suprotan od onoga kojeg se želi postići.

Ne smijemo zaboraviti da živimo u svijetu obratnosti u kojem je izvjesni Henry Kissinger dobitnik Nobelove nagrade za mir. I zato je sve moguće. Zato

mislom da su tzv. „teorije zavjera“ ne samo na pravom tragu, već se bez njih sjetit uopće ne može i ne bio smio interpretirati.

Danas se rađe stručne analize fenomena „teorije zavjere“. Postavljaju se pitanja zašto su one toliko popularne. Možda zato, nudi se odgovor, jer ljudi pokušavaju naći neku logiku ili objašnjenje za kaotična zbivanja oko njih, pa ih hvataju za bilo kakav, makar i iracionalni odgovor na pitanje: „Zašto?“ I tako, umjesto da se energija utroši na sadržaj podataka koje nude neke neke „teorije zavjera“, pa da se, ako se podaci pokažu točnima, s njih makne žig ‘teorije’, one se naprijed otpisuju, dok ih se tako dobrohotno patronizira i sa zabavljenošću i visoka ‘analizira’ kao fenomen.

Kad sam spomenuo žig – o tome se i radi.

Izraz „teorija zavjere“ je žig i, kao i svaki žig u povijesti, i on predstavlja diskriminaciju. Ako i mala djeca danas raspolažu informacijama koje govore da se, primjerice, njujorški Blizanci 11. rujna nisu srušili zbog zrakoplova koji su udarili u njih, kao i da nikakav zrakoplov nije udario u Pentagon (da sad ne ulazim u sve prebrojne laži oko razotkrivanja 11. rujna kojih je dosad ispunilo tisuće stranice – i nikom ništa), to ništa neće promijeniti na stvari, jer ta stvar ima žig: „teorija zavjere“. Kao takvu, ako ste ozbiljan čovjek, treba je izbjegavati kakav god njen sadržaj bio. Sjećam se slučaja kad je jedan Britanac svom zastupniku u parlamentu ili pak ministru, ne sjećam se točno, poslao dopis u kojem je predočio niz glavnih propusta kod službene priče o 11. rujna i zamolio čovjeka da pokrene to pitanje u parlamentu ili nešto slično. Od njegova je pomoćnika dobio odgovor da se gospodin ministar, pogadate već, „ne bavi teorijama urote“. To što službena verzija te priče nema nikakve veze sa zdravim razumom, nije važno, jer je gebelsovski progurana kroz glavne medije, koji su ipak ‘ozbiljni’ pa im automatski vjerujemo – priča je usađena i posađena kao istina koju se više ne propituje. Sjetite se sami kako se danas usput, u sklopu neke druge vijesti, samo provuče, bez ikakvog propitivanja (jer „to se zna“) sasvim nepotvrđeni podatak o nekakvom tamo Bin Ladenu koji stoji iza rušenja Blizanaca. Sve prolazi, jer ne može cijeli svijet biti u krivu, zar ne?

Jedanaesti rujna je samo najpoznatiji primjer. Doživio sam i sam slične priče i reakcije na lokalnoj mikrorazini, bahatost koju samo istinsko neznanje i neinformiranost može izroditi. Doista smiješno. Toliko smiješno da čovjeku dođe da se grohotom smije kad čita novine ili gleda televiziju pa vidi jako ozbiljne ljude koji su ‘progutali’ službenu priču, pa nešto mudruju i „kuže svijet“, a pri tom su, zahvaljujući sveopćoj cenzuri u glavnim medijima, na krivom kolosijeku i niti djelomično upoznati s drugim viđenjem pozadina događaja o

kojima pričaju. Ponekad i otvoreno lažu, kao što je slučaj s uglednim znanstvenicima u Hrvatskoj koji promiču GMO.

Naravno, nemojte se obazirati na mene. Kao što se ne obaziru neki moji dobri prijatelji, povjesničari po struci i ljudi s dvije noge na zemlji, koji ne 'puše' ove moje priče. Oni imaju neke svoje. To je u redu. Na nekom drugom mjestu oni će napisati što misle. Na ovome ću ja još dodati kako iz svega slijedi da je i povijest koja se uči u školi potpuno iskrivljena i pročišćena. Uostalom, i ona je tek teorija. U njoj nema niti spomena o raznim presudnim zbivanjima iza zavjese koja su bila presudna za pokretanje Prvog ili Drugog svejetskog rata. Nigdje se ne spominju ti nevažni podaci, da su sami vođe ili oni iza njih na svim zaraćenim stranama pripadnici istih društava ili ekonomskih grupacija, a kad i nisu, onda su tek marionete, dok se presudne odluke i potezi vuku iz sjene, s jasnim ciljem da se postigne devastirajući učinak kakav se i dogodio, radi vlastitih ciljeva. I zar netko još vjeruje da se na vlast dolazi pravim demokratskim procesom, da do trenutka dok netko postane predsjednikom nije dužan na toliko strana da ga od toga samo može boljeti glava? Da, da, znam, demokraciju se ionako opisuje kao najmanje loš od svih sustava, ništa što čovjek sklopi nije bez mane itd., itd. Vjerojatno bi nam bio dobar i taj sustav kad ne bi bio vođen zakulisnim igrama, privatnim interesima, cenzurom, od kojih je većina u službi jednog vrlo dugoročnog plana.

Reći ću još i ovo: neki smatraju da su 'teorije zavjera' negativna pojava jer plaše ljude i šire strah. Ne mogu se složiti s time. S obzirom na to da one barataju mnogim važnim, a manje poznatim podacima, koje povezuju na logične načine, dobro je informirati se.

Istina je uvijek dobra.

I ponekad se treba podsjetiti: ona doista oslobađa. Širi pogled ne može biti gori od uskog pogleda, samo bolji. Nema zla od toga da se ima bolji uvid u ono što se događa ispred nas, nema zla u tome da se čovjekom ne može baš tako lako manipulirati uvjetovanim refleksima. Odbacite „teorije zavjera” ili ih prihvatite – svejedno je. Al' nek' to bude vaša odluka, a ne rezultat tuđih napora da oblikuje vaša uvjerenja i svjetonazor. Neka nema temelja u načinu razmišljanja i mentalnom kavezu koji se može sažeti u rečenicu: „To svi znaju”, kad je riječ o prihvatanju svega što se servira. Sve preispitajte od početka, razmontirajte, rastavite, pa potom sami ponovno sastavite. Neka odluka bude zaista vaša.

Kad sam već spomenuo odluke – neke do njih stižu izravno sa sastanaka skupine Bilderberg. Još do prije koju godinu taj je pojam bio većini ljudi po-

timo nepoznat, ali se u proteklih par godina pomalo probijao u javnost, kroz pokoju knjigu ili čak i novinski člančić u novinama. Recimo, još u svibnju 2009. moglo se na *news*-portalu pročitati vijest sljedećeg sadržaja (a sličnih se te i sljedeće godine našlo čak i na stranicama naših dnevnih novina):

„Pripadnici Bilderberg-kluba raspravljali su na skupu u atenskom hotelu *Nafsika astir palas*, koji je završen u petak, o trenutnoj ekonomskoj krizi. Novinarima je pristup, kao i obično, bio zabranjen, a skup je bio osiguran s kopna, mora i iz zraka. Ovom klubu se pripisuju zasluge za osnivanje EU, za NATO-ovo bombardiranje Srbije, ali i za izbor američkog predsjednika Baracka Obame na prošlogodišnjim izborima. Prema navodima atenskog dnevnika *Katimerini*, na skupu je sudjelovalo oko 130 utjecajnih ličnosti iz svijeta, među kojima su političari, pripadnici kraljevskih obitelji, moćnici iz vojnoindustrijskog i bankarskog sektora, prve osobe naftnih kompanija, odnosno oni koji za koje se neslužbeno kaže da su krojači sudbine cijelog svijeta. Bilderberg klub ima tvrdju jezgru koje trenutno čine David Rockefeller i Henry Kissinger, a ostatak članova se bira i poziva po trenutnoj aktualnosti, odnosno po tome koliko je perspektivno 'ulagati' u njih. Nijedan sastanak, od 1954. kad je klub osnovan, nije protekao bez poznatog američkog političara i diplomata Kissingera.

Godišnji skup ovog kluba na jednom mjestu okuplja trećinu top-političara i dvije trećine financijsko-poslovnih magnata. Njihov posao ove godine je bio da tijekom tri dana vijećaju što im je činiti sa svjetskom ekonomijom, bez bojazni da će njihovi stavovi dospjeti u javnost. Na ovakvim sastancima i skupovima čak ni osiguranju nije dozvoljen pristup, a ništa se sa sastanka ne snima i ne bilježi. Među uzvanicima ovogodišnjeg skupa našli su se i američki ministar financija Timothy Geithner, predsjednik Svjetske banke Robert Zoellick, američki izaslanik Richard Holbrooke, kraljice Španjolske i Nizozemske Sofija i Beatrice, predsjednik Europske središnje banke Jean-Claude Trichet, predsjednik Europske komisije Jose Manuel Barroso i šef švedske diplomacije Carl Bildt – ističe se u grčkim medijima. Ova tajna organizacija, koju mnogi zbog skupova daleko od očiju javnosti poistovjećuju sa Slobodnim zidarima, 'krivac' je i za postavljanje Baracka Obame na čelo SAD-a. Naime, baš je Obama u lipnju prošle godine sudjelovao na sastanku Bilderberg kluba. Naime, brojni teoretičari i analitičari smatraju da je na ovom skupu odlučeno da će prvi čovjek SAD-a postati Obama. Za nekoliko dana ili mjeseci vidjet ćemo što je odlučeno na skupu koji je u petak završen u predgrađu Atene. Prema navodima grčkih medija, skup je posjetio i američki potpredsjednik Joe Biden, koji sutra počinje balkansku turneju tijekom koje će posjetiti Sarajevo, Beograd i Prištinu.

Prema navodima s blogova na internetu, susret s 'bilderbergovcima' mu je, navodno, pomogao da oblikuje konačne stavove za razgovore na ovim stanicama. A kako je tema skupa bila i ekonomska kriza, a cijelog proteklog tjedna je na sva zvona objavljivano da je ona dotakla dno i da polako prolazi, pretpostavlja se da će nezaposlenost i manjak novca u narednom razdoblju biti sve manji problem."

U vijesti je sažeto rečeno dosta toga o prirodi Bilderberga, ali imalo bi se za reći još i puno više. Otamo ne stiže ništa dobro, a jedina dobra stvar u vezi bilderbergera jest da se sada barem zna da postoje. Daniel Estulin, autor knjige *Istinita priča o družbi Bilderberg*, čak je bio pozvan da 1. lipnja u Europskom parlamentu u Bruxellesu održi konferenciju za novinare na temu Družbe Bilderberg i njihovih zakulisnih igara sa svjetskom ekonomijom i Europskom unijom.

Taj je neobični događaj započeo kada je talijanski političar i zastupnik u Europskom parlamentu Mario Borghezio pročitao talijansko izdanje Estuline nove knjige i saznao za sastanke Bilderberga. Kako bi narod rekao, 'popizdio' je, te je 11. studenog 2009. godine u Europskom parlamentu optužio Družbu Bilderberg i Trilateralnu komisiju da utječu na imenovanje političkih funkcionarija u Europskoj uniji. To je učinio ovim riječima: „Spomenut ću nominacije Balkenenda, Milibanda i Van Rompuya (predsjednika Europskog vijeća). Je li moguće da nitko nije primijetio da ovi kandidati posjećuju sastanke Družbe Bilderberg i Trilateralne komisije? Moramo utvrditi jesu li ovi kandidati zaista predstavnici političkih snaga iz svojih zemalja ili je jednostavno riječ o predstavnicima tajnih skupina koji se sastaju iza zatvorenih vrata kako bi donosili odluke."

Istinito je, mada neobično, da se u Europskom parlamentu (koji nema nikakav utjecaj na upravljanje Europskom unijom, ali barem, kao fasada, daje nešto prostora za razgovor) ponekad mogu čuti neobične stvari. Recimo, zastupnik Nigel Farage iz Stranke za neovisnost Velike Britanije je još 24. veljače 2010. godine imenovanje Hermana Van Rompuya na mjesto predsjednika Europskog vijeća, ovako popratio u Europskom parlamentu: „Rečeno nam je da će predsjednik (Europskog vijeća) biti golema politička figura koja će voditi 500 milijuna ljudi. Nakon svega, bojim se da smo dobili vas. Ne želim biti grub, ali vi imate karizmu krpe za čišćenje i pojavnost običnog bankarskog činovnika. Tko ste vi uopće? Nikada prije nisam čuo za vas. Nitko u Europi nije za vas čuo. Tko je uopće glasao za vas i pomoću kakvih mehanizama? Je li ovo europska demokracija? Ne sumnjam da

„Čete upravo vi biti tili ubojica europske demokracije i europskih država. Od kada ste došli na poziciju, Grčka je postala običan protektorat. Mogu sigurno reći, u ime većine britanskog naroda, da vas mi ne poznamo i ne želimo”.

Prema Estulinu, družba Bilderberg želi stvoriti tehnokratsko carstvo, svijet s jednom korporacijom koja djeluje na štetu porobljenih država i građana, pa se zato u Europi odvija proces uništenja nacija. Ustav, granice i zastave takav će sustav jednostavno progutati. Grčka je, tvrdi Estulin, već postala protektorat nakon što je Europska unija odobrila pomoć od 750 milijardi eura jer Grčka taj dug nikada više neće moći otplatiti. Sljedeće bi na redu trebale biti Španjolska, Portugal i Irska, a tim procesom upravljaju dužnosnici iz Bruxelesa koje nije izabrao narod. Između ostalog, žele uništiti koncept društvene skrbi koji je bio u službi dobrobiti čovječanstva.

Estulinova prezentacija u Europskom parlamentu bila je dobar (mada neželjeni) marketing za sastanak bilderbergera koji se zbivao od 3. do 6. lipnja 2010. u hotelu Dolce u Sitgesu u Kataloniji, 35 kilometara jugozapadno od Barcelone. Tamo su britanske novine *The Guardian* poslane novinara Charlia Skeltona koji je u jednoj od prvih reportaža, u iščekivanju početka konferencije, napisao i ovo: „Na prošlogodišnjem sastanku bilderbergera u Grčkoj prisustvovali su grčki ministar financija, ministar vanjskih poslova i guverner Nacionalne banke Grčke. Nekoliko mjeseci poslije, Grčka je bankrotirala. Ovaj put Madridu možemo poželjeti samo sreću.”

Skelton je iz dana u dan opisivao situaciju na ulicama, a imalo se što za vidjeti jer su stotine policajaca nadzirale ulice Sitgesa, a policijski helikopteri kružili su iznad grada. Bilderbergeri su se našli u člancima u novinama *Independent* i *Times*, a Skelton se javljao za *BBC World Service*. *Nexusov* novinar Giuliano Marinković izdvojio je zanimljive djeliće razgovora između Skeltona i novinara BBC-a Evana Davisa, koji je konferenciju Bilderberga usporedio s godišnjim sastancima svjetskog ekonomskog foruma u Davosu. Skelton mu je skrenuo pažnju da su na sastanke u Davosu pozvani novinari, dok tijekom sastanaka Družbe Bilderberg ne postoje odnosi s javnošću.

„Možda se ti ljudi žele privatno sastati kako bi mogli slobodnije razgovarati”, ponovio je svoju primjedbu Davis.

„Vjerojatno kako bi odigrati i koju partiju stolnog tenisa”, dopunio ga je Skelton.

Za razliku od prošlogodišnjeg sastanka u Grčkoj, napisao je Marinković, policajci Katalonije pokazali su drukčiji senzibilitet kojega je psihosociolog

Daniel Turona sažeo rečenicom da „policajci ovdje razmišljaju nezavisno“. List *El Publico* objavio je protest policijskog sindikata jer troškovi četverodnevnog osiguranja konferencije iznose 600.000 eura. Sindikat je podnio formalnu primjedbu zbog zloupotrebe policijskih resursa u osiguranju delegata Družbe Bilderberg. Pa logično, ako je to njihov privatni sastanak, neka se ne osiguravaju na teret poreznih obveznika, zar ne? (Kojima ionako ne smjeraju ništa dobro).

U Sitgesu su nahrupili i aktivisti, a jedan od njih, Rafa Palacios, obratio se policijskoj blokadi megafonom, što možete vidjeti na internetu, a vrijedi poslušati jer je čovjek bio nadahnut. Dovoljno nadahnut da takne ljude u osiguranju, barem prema vlastitom opisu da je vidio jednog policijskog inspektora kojem su potekle suze na oči. Dan poslije aktivisti Ivan Torres i Rafa Palacios uhićeni su i odvedeni u policijsku postaju jer su pokušali fotografirati hotel s obližnjeg brda. Privedeni su istom onom policijskom inspektoru kojem se Rafa obratio dan ranije preko megafona. Koji mu je sad, kako je opisao Rafa, rekao: „Divimo vam se. Vrlo smo tužni, ali ne želimo ovdje sukobe. Jedino što želim je da cijela operacija u Sitgesu prođe bez incidenata. No, zaista mi se ne sviđaju ti ljudi“.

Novinar Charlie Skelton diskretno je razgovarao s osobljem hotela u Sitgesu gdje se održavala ovogodišnja konferencija Družbe Bilderberg i objavio dio popisa delegata koji su prisustvovali sastancima. Evo nekih, tek da se podsjetimo dokle to ide:

-Marcus Agius: direktor izvršnog odbora *BBC-a* i predsjednik *Barclaysa*, britanske financijske tvrtke koja djeluje diljem svijeta

-Josef Ackermann: predsjednik *Deutsche Banke* i direktor *Shella*

-General Jack Keane: bivši zamjenik načelnika stožera američke vojske i član odbora u *General Dynamicsu*

-Juan Luis Cebrián Echarri: direktor medijske korporacije *Grupo Prisa*

-Richard Holbrooke: diplomat za pitanja Afganistana i Pakistana u administraciji Baracka Obame, član *Vijeća za međunarodne odnose*

-Gustavo A Cisneros Rendiles: medijski mogul iz Venezuele

-Victor Halberstadt: profesor ekonomije na Sveučilištu Leiden i međunarodni savjetnik financijske korporacije *Goldman Sachs*, predsjednik *Međunarodnog instituta za javne financije*

-Roger Atلمان: osnivač i predsjednik međunarodne investicijske korporacije *Evercore Partners*.

-Joaquin Almunia: španjolski član Europske komisije

-W. Edmund Clark: predsjednik *TD Bank Financial Group*

-Jyrki Katainen: ministar financija Finske

20. poglavlje

POZADINA MOĆI

Još jednu eskapadu licemjerstva moglo se vidjeti kroz niz novinskih tekstova u kojima je papa Benedikt XVI, nekad znan kao Ratzinger, dobio prostor da se ispričava vjernicima. „Osramoćen sam i ponižen zbog grijeha svećenika pedofila”, pisalo je u naslovu teksta o tome kako je sredinom rujna 2010. primio u Londonu pet žrtava (od više stotina) svećeničkog nasilja. „Nakon što je saslušao njihova svjedočanstva, vidljivo dirnut”, pisalo je, „papa je žrtvama obećao punu potporu te naglasio kako Katolička crkva čini sve da do sličnih događaja više ne dođe”.

Hm. Pa opet: Hm. Jer sad više ne govorimo o par izoliranih slučajeva već o pojavi koja poprima naznake epidemije. No, mada je papa izrazio „svoju duboku bol nevinim žrtvama neizrecivih zločina”, njegov posjet Londonu pratio je prosvjed od nekoliko tisuća ljudi koji su prosvjedovali protiv papine politike prema upotrebi prezervativa, protiv stajališta Vatikana prema homoseksualcima kao i zbog svećenika-zlostavljača djece. Lucy Duckworth izjavila je za novine da su je od pete do jedanaeste godine seksualno iskorištavala tri svećenika, a da su dvojica još uvijek svećenici i da „imaju obraza nazivati se slugama Božjim”. Na prosvjede u London Barbara Dorris je stigla iz St. Louisa u SAD-u. U rukama je nosila transparent na koji je zalijepila svoju sliku s prve priče, kada je imala sedam godina, i kad ju je zlostavljao svećenik.

Uoči papinog putovanja u Veliku Britaniju, pisalo je još prije u novinama, primas Katoličke crkve u Belgiji, nadbiskup Andre-Joseph Leonard, nakon što se javnost zgrozila razinom seksualnog zlostavljanja nad djecom od strane katoličkih svećenika, izjavio da je skandal izazvao „puno boli” papi Benediktu XVI. Da, uvjeren sam da ga duša boli. Pogotovo u svjetlu činjenice da je, kao što je pisalo, Katolička crkva u Belgiji imala svoju internu radnu skupinu koja

je bila zadužena za *istragu* (novoorvelovski izraz za *zataškavanje*) seksualnog zlostavljanja.

Kad se nađete u opasnosti od razotkrivanja, zlatno je pravilo da povedete „samostalnu istragu”. Tako ćete izbjeći teška pitanja i reći da ne želite „prejudicirati ishod istrage”, iako cijelo vrijeme znate kakav će ishod biti jer ste sami odabrali ‘istražitelje’. Primjera je puno, od Warrenove komisije koja je ‘istraživala’ ubojstvo Kennedyja, studije američkog ratnog zrakoplovstva *Plava knjiga* koja je ‘istraživala’ pitanje NLO-a, do komisije koja je ‘istraživala’ napade 11. rujna. Tony Blair je pokrenuo ‘istragu’ pod ravnanjem lorda Huttona o okolnostima, kako piše David Icke, „bjelodanog ubojstva inspektora za oružje Davida Kellyja koji je bio rekao, što se kasnije pokazalo točnim, da su Blairove tvrdnje o prijetnji koju bi predstavljao Sadam Husein bile ‘napuhane’”. Usput rečeno, zato sam morao imati blizu vrećicu za povraćanje kad sam nedavno u novinama, u tekstu preko tri stranice (povodom njegove autobiografije), čitao Blairovu ispovijed o tome kako mu je teško bilo što su Britanci ginuli, kako je često plakao i kako mu je žao što je imao krive obavještajne podatke.

Takvih ‘istraga’ ima koliko želite. I Vatikan je – nakon skandala s masonskom ložom P-2 i ubojstva pape Ivana Pavla I 1978. godine (nakon 33 dana na dužnosti) koji je želio spriječiti utjecaj P-2 unutar crkve – na čelo „samostalne istrage” stavio dr. Hermana Absa, direktora Deutsche Bank tijekom Drugog svjetskog rata, jednog od glavnih izvora Hitlerova financiranja, kojega su zvali i „Hitlerov rizničar”. Abs je bio i Malteški vitez, a i član Upravnog odbora I. G. Farbena, nacističkog farmaceutskog giganta koji je zatvorenike koncentracijskih logora koristio kao robovsku radnu snagu. Poslije rata je uhićen, ali je, piše Icke, „rotšildski kontrolirana Engleska banka intervenirala da ga se pusti na slobodu.”

Ali, kako ta samostalna ‘istraga’ pedofilstva koju je pokrenula Crkva u Belgiji godinama nije dala konkretne rezultate (u biti, konkretni su rezultati, iz perspektive Crkve, bili upravo to: da se ništa ne sazna, *op. K. M.*) vlast je odlučila pokrenuti svoju istragu. Policija je čak upala u prostorije više crkava, uključujući sjedište biskupije u Mechelenu, a pretražena je i grobnica jednog kadrinala jer se sumnjalo da su ondje zakopani važni dokumenti o umiješanosti Crkve u skandal. Policija se opravdavala time da je tražila dokaze o tome kako je Crkva zapravo cijelo vrijeme pokušavala prikriti dokaze o umiješanosti svećenstva u skandal seksualnog zlostavljanja, dok su crkveni oci oštro kritizirali takve akcije kao povredu autonomije. No, upravo zahvaljujući tim akcijama, Belgija je otišla najdalje od svih država u kojima su izbili seksualni skandali svećenika.

Objavljeni dokument na 200 stranica, kojega je sastavilo državno istražno povjerenstvo, sadrži i svjedočanstva mnogih žrtava; većinu čine dječaci, ali ima i djevojčica. Navodi se da su neke žrtve seksualno zlostavljane u dobi od samo dvije godine. Neke od žrtava su izjavile da su zlostavljane nakon ispovijedi, druge pak da su, „tražeći objašnjenje od Crkve, naišle na razne manipulacije i od svećenika koji su inače osuđivali takvo ponašanje drugih svećenika”. Pisalo je i da je izvještaj potvrdio kako stotine žrtava seksualnog zlostavljanja i dalje pate zbog teških trauma koje su doživjele u prošlosti.

Javnost je u Belgiji, pisalo je, šokirana spoznajom da je gotovo 500 osoba tužilo Katoličku crkvu za zlostavljanje. No, od Crkve su do sada dobivali samo upute kako, kao kršćani, moraju naučiti praštati. Tek sada je Crkva, pisalo je, konačno progovorila i priznala svoja strašna nedjela. U brojkama: dosad je 500 osoba tužilo Katoličku crkvu za seksualno zlostavljanje, 320 je do sada otkrivenih zlostavljača, 13 osoba je počinilo samoubojstvo kao posljedicu seksualnog zlostavljanja, 1 osoba je bila zlostavljana u dobi od dvije godine, 5 osoba je bilo zlostavljano u dobi od 4 godine, a 60 posto zlostavljanih bili su dječaci.

Nije samo Crkva dio lanca pedofilije. U Portugalu je u rujnu 2010. okončan šestgodišnji proces u kojem je „razotkriven pedofilski lanac u kojem su bili pripadnici elite portugalskog društva”, pisalo je u novinama, „koja je desetljećima zataškavala slučaj”. Sedmero ljudi proglašeno je krivima za silovanje siročadi, a šestorica muškaraca osuđena su na kazne od 5 do 18 godina. Među njima su Carlos Cruz, svojedobno proglašen najpopularnijim čovjekom Portugala, televizijski voditelj s tridesetogodišnjim iskustvom, te Jorge Ritto, nekadašnji diplomat i čovjek koji je neko vrijeme bio i ambasador UNESCO-a u Portugalu, kao i jedan liječnik i jedan odvjetnik. Bio je to najdulji proces u pravosudnoj povijesti Portugala, prepun zastrašivanja svjedoka i drugih metoda kojima je portugalska politička elita nastojala prikriti monstruozne zločine. Zbog cijelog slučaja, pisalo je, Portugalci su izgubili povjerenje u svoj pravosudni i policijski sustav. Izvještaji o tome da portugalski moćnici s bolesnim seksualnim sklonostima koriste sirotišta za pronalaženje svojih žrtava, počeli su kružiti još osamdesetih godina prošloga stoljeća, ali su stavljena na stranu. Tadašnja vladina dužnosnica Costa Macedo o tomu je obavijestila tadašnjeg predsjednika države, generala Ramalhoa Eanesa, i predložila mu čvrste dokaze. No, nikakva istraga nije pokrenuta, a Macedo je dobivala telefonske prijetnje smrću.

O koliko se djece radi? Bivši vozač lisabonskog šrotišta Casa Pia priznao je – 639 zločina!

U knjizi Davida Ickea *Najveća tajna*, a i nekim drugima, postoje obimna i dobro dokumentirana poglavlja u kojima se razotkriva mrežu sotonističkih i pedofilskih rituala diljem svijeta u koje su, kao po pravilu, uključeni najviši ešaloni društva, uključujući i neke šefove najvećih država. Pomoću tih magijskih rituala, u kojima su glavni dio žrtvovanja djece radi hranjenja njihovim strahom, piše Icke, oni uspostavljaju vezu sa svojim 'gospodarima' s druge razine. Dokumentirao je nekoliko otkrivenih lanaca pedofilije i trgovine djecom (ponekad se za žrtvovanja koriste djeca rođena u tajnosti koja nikad nisu prijavljena pa nitko nije niti znao da su nestala), čiji su tragovi u nekim zemljama vodili vrlo visoko, do samog vrha.

Sjetimo se opet gmazova koji se navodno hrane čovjekovom energijom i emocijama straha. Svaki put kad mislimo ili osjećamo, šaljemo, piše Icke, val koji titra u skladu s frekvencijom konkretne misli ili emocije: „Niska vibracija straha i s njim povezane emocije poput ljutnje, agresivnosti, stresa i krivnje stvaraju frekvencije koje se slijevaju u međuprostornu razinu (gdje žive gmazovi; *op. K. M.*) i tako postaje energetski izvor za gmazove i ostale entitete. Što čovječanstvo osjeća više straha u svim njegovim oblicima, to će više energije – snage – imati gmazovi i drugi međuprostorni entiteti za svoje održanje i napad na nas same. Cjelokupni globalni sustav osmišljen je na način da se stvara energija straha, stresa i patnje te da se ljudsko stanovništvo pretvori u izvor njihove energije.” Icke je citirao Alana Waltona, dugogodišnjeg istraživača i pisca o gmazovima koji je rekao: „Ti vampirski tipovi (gmazova) ... zapravo se nastoje hraniti energijama ljudskih emocija i životnom silom/esencijom da bi dobili energiju koja im je očigledno potrebna ne samo kako bi se infiltrirali u naš svijet nego i u našu dimenziju.”

David Icke piše da je „pedofilija još jedan oblik ponašanja tih energetskih vampira koji na poseban način žude za energijom i esencijom djece. Pedofile su opsjeli gmazovi i druga demonska bića, tako da kada spolno opće s djecom, demon koji ih je opsjeo upija djetetovu energiju iz prve čakre s dna kralježnice, sjedišta kundalinija. Mnogi ekstemni, jezivi postupci proizlaze iz opsjednutosti počinitelja tih groznih nedjela.”

Ako vas tema zanima (jer je nevjerojatna barem koliko je zastrašujuća, a izvan cijelog konteksta Ickeove priče teško ju je opće smisljeno smjestiti u neku ladicu) potražite je na stranicama njegovih knjiga. Ali znajući to, prestao sam događaje koje sam naveo promatrati kao izdvojene incidente. Pogotovo zato

to je čak i iz novinskih vijesti vidljivo da one to nisu. Tisuće djece, mnoštvo svećenika, predstavnik UNESCO-a, španjolski voditelj vijesti... svi su ti ljudi dio sustava koji kroji mrežu kontrole na ovom svijetu.

*****

Zanimljiva vijest osvanula je i u srpnju 2010. na jednom portalu. Naslov je glasio: „Dvije trećine medicinskih istraživanja je pogrešno”.

Pisalo je da je John Ioannidis, britanski infektolog i medicinski analitičar, pregledao stotine istraživanja i zaključio da su se dva od tri zaključka objavljena u medicinskim časopisima kasnije pokazala netočnima. Evo najčešćih razloga pogrešnih preporuka i zaključaka koje je on naveo:

1. Istraživači izmišljaju dokaze

Znanstvenici tvrde da su čuveni slučajevi prevare rijetki, poput onog kad je 2005. južnokorejski znanstvenik Woo Suk Hwang lažno tvrdio da je klonirao ljudske matične stanice. Međutim, u anonimnoj anketi s 3200 medicinskih znanstvenika koju je proveo časopis *Nature*, trećina je priznala da je bar jednom namjestila rezultate istraživanja. U sličnoj anketi, polovica znanstvenika je rekla da znaju za studije koje su uključivale prevare. Broj onih koji su uhvaćeni je, zapravo, zanemariv. No, što dovodi do tako iznenađujuće razine nepoštenja? Odgovor je jednostavan. Znanstvenici moraju objavljivati nove radove s impresivnim rezultatima kako bi održali svoje karijere na životu. Nekima je to teško uz pošten rad.

2. Makinacije rezultatima

I cijenjeni znanstvenici često odbacuju podatke. Često to moraju zbog loše opreme ili zbog toga jer se uključeni pacijenti ne drže programa. Problem je što nije uvijek jasno gdje podvući crtu između podatka koji je nastao greškom i podatka koji se znanstveniku ne sviđa. Douglas Altman, iz *Centra za statistiku u medicini* s Oxforda, proučio je više od 100 istraživanja lijekova i usporedio 'sirove' podatke i one koji su objavljeni. U većini studija neki su podaci izostavljeni – oni najčešće nisu podupirali zaključak. Krajnji oblik 'pročišćavanja' podataka je odbacivanje kompletne studije koja se zbog nepovoljnih rezultata u cijelosti taji od javnosti. Često to rade farmaceutske kompanije. Primjerice, prije dvije godine dokazano je da 23 od 74 pokrenute studije o antidepresivima nisu nikad objavljene. Objavljene su samo one koje su pokazale da antidepresivi imaju učinak.

3. Znanstvenici testiraju krive pacijente

Lijekovi su često testirani na ljudima koji ne trebaju određeni pripravak, a ne na populaciji koja bi ga koristila. Ponekad je testirana skupina sastavljena od iznimno zdravih ili, s druge strane, od krajnje bolesnih pojedinaca. I to što je testirana grupa vrlo mlada ili vrlo stara također može dovesti do krivih zaključaka. Uza sve to, nekim se volonterima plaća sudjelovanje u istraživanju, što rezultira velikim brojem siromašnih, alkoholičara, narkomana i beskućnika, što također iskrivljuje rezultate.

4. Mora se pronaći zacrtani zaključak istraživanja

I sama slučajnost nam govori da će u medicinskim i psihološkim istraživanjima uvijek biti poboljšanja kod određene grupe ljudi. I to ne mora imati nikakve veze s testiranjem. Ali, znanstvenici tada mogu tvrditi da je poboljšanje nastalo zbog stvari koja je testirana.

5. Proučavaju krivog sisavca

Prije četiri godine u bolnici Northwick Park u Middlesexu testiran je eksperimentalni lijek koji bi trebao liječiti leukemiju. Ubrizgavali su ga u tijelo šestoro volontera. Svi su vrlo brzo naglo oboljeli. Lijek je prethodno prošao test sigurnosti i pokazalo se da i 500 puta veće doze nemaju nikakvo negativno djelovanje – ali samo na životinjama. Medicinska istraživanja postala su ovisna o testovima na životinjama. Revolucionarna otkrića koja se razglase po medijima često su tek rezultati uočeni na životinjama, a naknadno nemaju ni približno sličan učinak na ljudima. Tri četvrtine ispitivanja ne prolaze testiranja na ljudima zbog opasnih nuspojava, ili jer jednostavno nemaju ljekovito djelovanje.

Kad smo već kod zdravlja, u jesen 2010. u novinama je osvanula i vijest da Ministarstvo zdravstva nije uspjelo na sudu dokazati da je otac koji je lani odbio cijepiti sedmogodišnje dijete protiv MoPaRu-a, DiTe + IPV bolesti (osipice, zaušnjaci, rubeola, difterija, tetanus) kriv zbog neprovođenja imunizacije po Zakonu o zaštiti pučanstva od zaraznih bolesti (nije li ovo opet novoorveolovski govor, u kojem se uništavanje prirodnog imuniteta tijela cjepivima naziva „zaštitom pučanstva”), pa neće biti novčano kažnjen. Sud nije mogao sa sigurnošću utvrditi je li atopijski neurodermitis, od kojeg je dječak obolio s tri mjeseca, posljedica cijepjenja. Kako nije bila isključena mogućnost da je zdravlje bilo narušeno zbog cijepjenja, sutkinja je oca oslobodila. Po zakonu, kontraindikacije su opravdan razlog za odbijanje cjepiva, ali kao što se vidi, to se mora dokazivati na sudu.

Čovjek je prilikom upisa djeteta u školu odbio cijepiti dijete zbog burnih reakcija na ranija cijepljenja, pa su i on i supruga htjeli zaštititi dijete. Kad je njihov sin cijepljen HiB cjepivom u dobi od dva mjeseca, dobio je ekcem na lijevom obrazu, a nakon što je s tri mjeseca cijepljen protiv Di-Te-Per plus Polio bolesti, stanje mu se pogoršalo pa je dobio atopijski neurodermitis – rane i svrbež po cijelom tijelu.

Pitam se koliko štete počine cjepiva djeci, a da se ne manifestiraju tako brzo i tako burno? Zar zaista netko ozbiljno misli da čovjek može poboljšati ono što je priroda napravila, ljudski imunološki sustav? Zbog poboljšanja higijenskih uvjeta, mnoge bolesti su se za 95 posto smanjile i skoro nestale još prije uvođenja cjepiva. U okviru pokraj testa pisalo je da u svijetu postoje teorije za i protiv cjepiva, nakon što se nastanak nekih autoimunih bolesti počeo povezivati s cjepivom. U nekim zemljama cijepljenje nije obavezno, ali se necijepljena djeca ne mogu upisati u vrtić i škole. Opet novoorvelovske doskočice. Nije obavezno, ali zapravo jest.

Toliko iz vijesti; detaljni prikaz manipulacije lijekovima i rezultatima istraživanja mogu se naći u odličnoj knjizi liječnice Lidije Gajski *Lijekovi ili priča o obmani*.

*****

Sljedeća vijest koja je ispala iz mojih kuverti podsjetila me na one vijesti iz jednog od ranijih poglavlja, koje pokazuju kakve su nagrade nakon završetka mandata čekale bivše premijere Velike Britanije, Španjolske i druge zaslužnike, u vidu odlično plaćenih poslova u iluminatskim korporacijama ili basnoslovnih honorara za predavanja. Kao i mnogi drugi pijuni Elite, i našeg bivšeg premijera čekale su nagrade. Njegov prvi angažman nakon odlaska iz Banskih dvora krajem 2009., pisalo je u novinama, bilo je savjetničko mjesto kod kanadske bogatašice Louise Blouin, predsjednice Zaklade koja organizira globalni samit kreativnog razvoja u New Yorku. Još u vrijeme dok se to zbivalo, u jednom je novinskom članku spomenuto da u nadzornom odboru te zaklade sjedi i jedan od glavnih operativaca Elite, glavom i bradom Henry Kissinger. Baš zanimljivo. Uostalom, kakav to mudri savjet može Ivo Sanader dati jednoj bogatašici koja ga može pojesti za doručak? Ovo su sve, tako očigledno, tek paravani, uhljebljenje čovjeka koji je napravio što mu je rečeno.

Ambicioznu kanadsku bogatašicu i humanitarnu djelatnicu Louise Blouin uvrstavaju među tridesetak najbogatijih žena svijeta jer je, između ostalog, vlasnica multimilijunskog londonskog umjetničkog instituta, a Shimon Peres, Bill Clinton, Henry Kissinger samo su neka od zvučnih imena njezinih prijatelja

kojima se sada pridružio i Ivo Sanader, pisalo je. U funkciji hrvatskog premijera Sanader je u rujnu 2008. sudjelovao u radu njenog Globalnog samita kreativnog razvoja u New Yorku govoreći o izazovima globalizacije i hrvatskim iskustvima. Louise Blouin bila je oduševljena njegovim nastupom, rečeno je u novinama, pa je dobio poziv da i ove godine doputuje u New York. Sanader je prihvatio poziv Louise Blouin da postane punopravnim članom uprave njezine Zaklade koja od 2006. godine organizira Globalni samit kreativnog vodstva u New Yorku.

No, u rujnu 2010. Ivo Sanader je postao i sveučilišni profesor u New Yorku, valjda kao dodatak nagradi. Čak je na naslovnoj stranici novina pisalo da će predavati na Institutu Harriman u sklopu Sveučilišta Columbia. Na ta se imena neprekidno nailazi kroz povijest globalne urote. Bivši je premijer, pisalo je, za kojeg je još danas zagonetka zašto je tako naprasno napustio položaj i uveo Hrvatsku u stanje krize (što me navodi na neke heretičke misli; *op. K. M.*), imenovan gostujućim suradnikom Instituta Harriman, pa čak nema obavezu stalno boraviti u New Yorku. Baš fino. No, mora nešto naizgled raditi, ali u istom duhu kao i dosad, pa će predvoditi novoformiranu znanstvenu grupu koja će pratiti odvijanje se okupacija država bivše Jugoslavije po planu. U novinama je to rečeno ovako: grupa će „proučavati završne procese integracije jugoistoka Europe u Europsku uniju i sve zadaće koje se moraju riješiti na tom putu”.

Na logično pitanje novinara je li novo radno mjesto bivšeg premijera nametnuo netko iz američke ili europske politike, iz Instituta Harriman odgovoreno je da je „Sveučilište Columbia neovisna znanstvena institucija koja sama procjenjuje što je korisno za njene studente i profesore ta za ugled Sveučilišta.” U bajke sam prestao vjerovati prije tridesetak godina. Žao mi je, dečki, ali to ne mogu progutati. Ali zato je jasno na kojem im je mjestu srce s obzirom da su u priopćenju rekli da se „upravo ‘Harriman’ u proteklih dvadeset godina od početka sukoba na prostorima bivše Jugoslavije intenzivno posvetio problemima na jugoistoku Europe” te tvrde da je „hrvatski put prema EU” dobar primjer drugima „te da integracija jugoslavenskih i drugih komunističkih zemalja u EU zaslužuje znanstveno pručavanje”. Napornih li tipova.

A krajem 2010., u zakladi Louise Blouin, na upit novinara o suradnji sa Sanaderom, nisu htjeli ništa komentirati, a nisu odgovorili niti na elektroničku poštu. Novinar je i sam nagađao je li i Louise Blouin „lobirala za Sanaderov dolazak na Institut Harriman ili su se u priču upleli i neki bivši prijatelji iz Washingtona i State Departmenta.”

Jedan je novinski kolumnist sve to također uočio i objavio tekstić pod naslovom „Nakon svih usluga, EU može uhljebiti Sanadera”. Napisao je kako bi se Sanader možda mogao „uhljebiti u hijerarhiju EU. Jer ju je zadužio. Kao premijer rasprodavao im je ostatke hrvatskih banaka i velikih državnih tvrtki, u Pavelićevu stilu darovao im je 25.000 četvornih kilometara Jadrana (ZERP), uličenje Gotovine pretvorio je u politički program”. I tako dalje.

Inače, kao gost *Harrimana*, Sanader je već dvaput pred profesorima i studentima u New Yorku govorio o Hrvatskoj i euroatlantskim integracijama u jugoistočnoj europi, što je poznati eufemizam. U novinama je pisalo što je tada rekao taj spin majstor: „Postoji određeni postotak Hrvata koji su protiv ulaska naše zemlje u EU. (Istina je da postoji određeni postotak koji su ‘za’, nekih skromnih 27 posto; *op. K. M.*) Ja im kažem da za mene EU znači sjediti za istim stolom s onima u Bruxellesu koji kreiraju međunarodnu politiku (za njega to sigurno znači baš to, kao što se vidi iz njegovog djela, a past će i nagradica, ali mi ostali nikad nećemo vidjeti taj stol; *op. K. M.*), a time i našu budućnost. (Baš se toga i bojim; *op. K. M.*). Bolje je biti s njima i pomoći u kreiranju politike nego čekati ispred vrata da drugi o nama odlučuju (što je zapravo upravo ono što će se dogoditi ulaskom u EU; *op. K. M.*), a upravo to su Hrvati stoljećima morali trpjeti. (...Pa zašto ne bismo trpjeli još par stoljeća, zar ne?; *op. K. M.*). Mi smo zemlja u srcu Europe i njihova budućnost je i naša, i obratno. Mi nemamo alternativu EU i NATO savezu”, završio je svoje (iz)laganje bivši navodno hrvatski premijer. Sigurno su mu svi jako pljeskali. Tamo, u tom Institutu Harriman, na tom Sveučilištu Columbia.

Eh, da, Columbia. Jedno od mnogih imena babilonske, 'golubice', božice razaranja, Semiramide i jedna od glavnih simbola Iluminata, koje neki nazivaju i Babilonskim bratstvom. Glavni grad SAD-a, u čijem je planu i arhitekturi sadržana gomila ezoterijskog znanja i simbola, nalazi se u okrugu Columbia. Rimski gmazovski hibridi, piše Icke, štovali su Semiramidu kao Venus Columbu ili golubicu Veneru, a Columbe na francuskom još uvijek znači golubica. Postoji Britanska Kolumbija u Kanadi, pa Columbia Pictures, sveučilište Columbia i Columbia Broadcasting (američka televizijska mreža CBS). Columbia tj. Semiramida prikazana je i „kipom slobode”. Teško da se utjecaj sveučilišta Columbia u iluminatskoj mreži može potcijeniti, ali o tome je puno pisano na drugim mjestima.

A tko su ti Harrimani? Simpatični ljudi. Edward R. Harriman bio je vlasnik željezničkog carstva, jedan od suvremenika drugih 'baruna-lopova', kako su ih zvali, od kojih su najpoznatiji Rockefelleri sa Standard Oilom, Andrew Carnegie

s carstvom čelika i bankarski magnat J. P. Morgan. Sve njih, kao i Harrimana, financirala je i kontrolirala obitelj Rothschild. Danas imate zaklade s njihovim imenima, Zakladu Carnegie, Zakladu Harriman, Zakladu Rockefeller...

Bogata je povijest Harrimana. Bankarsko poslovanje Fritza Thyssena, njemačkog poduzetnika u industriji čelika i bankara koji je od ranih 1920-ih financirao naciste, bilo je pripojeno tvrtki W. A. Harriman Company u New Yorku (s nazivom „Brown Brothers, Harriman”, nakon 1933.) koju su (barem u početnim danima) financirali Rothschildi. Obitelj Harriman isticala se davanjem podrške kako ruskoj revoluciji tako i Hitleru. Jedna Thyssenova kompanija kontrolirala je Union Banking Corporation u SAD-u u kojoj je sjedio E. Roland Harriman zajedno s poznatim nacistima i podupirateljima nacista. Djed predsjednika Busha mlađeg, Prescott Bush, kao jedna od poluga Harrimanovog carstva, sudjelovao je u financiranju nacista preko kompanije pod nazivom Union Bank Corporation. Praktički cijelo trgovanje nacista sa SAD-om bilo je vođeno Harrimanovim (Rotschildovom) interesima, a otac Georga Busha svoje je bogatstvo dugovao Harrimanima. Roland je bio brat W. Averella Harrimana, člana Komiteta 300, koji je bio direktor Morganove zaklade dok je ova financirala Lenjina i Trockog. Averell Harriman bio je direktor kompanije Guaranty Trust koja je financirala Lenjina i Trockog u svrhu pokretanja revolucije, a kasnije je poslužila za pokretanje tzv. „hladnog rata”. Taj je Harriman kasnije obilno zaradio na poslovima s Rusima, bio veleposlanik u SSSR-u, jedan od najutjecajnijih glasova u Demokratskoj stranci i blizak suradnik predsjednika Franklina D. Roosevelta. Njegov sin, W. Averell Harriman bio je ‘posrednik’ kojega su SAD poslale u Iran 1953. s delegacijom prepunom ljudi povezanih s američkim naftnim kompanijama.

John Loftus, predsjednik Muzeja holokausta na Floridi i bivši tužitelj u Odjelu za nacističke zločine u ministarstvu pravosuđa, upozorio je na vezu nacista i obitelji Bush te izjavio da su vodeći nacistički industrijalci u tajnosti posjedovali banku ‘Harrimana/Busha’ te su prebacivali novac nacistima čak i kad je SAD već ušao u rat. Banka je zatvorena 1951., a njenom likvidacijom puno je novca pripalo Prescottu Bushu, pa je Loftus rekao da bogatstvo obitelji Bush potječe iz Trećeg Reicha.

Harrimane je spomenuo i Ron Rosenbaum, iz lista *New York Observer*, koji je krajem 2000-te sofisticiranom tehnikom noćnog snimanja, s još nekoliko prijatelja, snimao inicijacijsku ceremoniju tajnog Društva lubanje i kostiju. O tom je društvu zapisao: „Radi se o inicijacijskom obredu koji veže diplomate, medijske moćnike, bankare i špijune u doživotno, multigeneracijsko dru-

tvo daleko utjecajnije od bilo kakvog bratstva. To je bila i ostala srž američkog establišmenta. Odnosi se, međutim, najprije kuju uz pomoć rituala, a činjenica da su osnivači *Time Inc.-a* i CIA-e, kao i nekoliko ministara vanjskih poslova te savjetnika za nacionalnu sigurnost, ljudi koji su donijeli odluke da se baci atomska bomba na Hirošimu i Nagasaki, izvrši invazija na Zaljev svinja i da se SAD gurne u rat s Vijetnamom: Taftovi, Bundyjevi, Buckleyi, Harrimani, Lovetti – svi do jednog sudjelovali u inicijacijskom ritualu koj bi mogao imati veze sa stvarnom moći izniklom iz spomenutih spona. Ondje je prisutno ni- jemо razumijevanje, dobro snalaženje u tajnovitosti, kimanje glavom i migovi kojima se demonstrira moć.”

To su ti tipovi koji su utemeljili Institut Harriman, o kojem u enciklopedijama piše da je prvi akademski centar u SAD-u koji je bio posvećen interdisciplinarnom proučavanju Rusije i Sovjetskog Saveza, a utemeljen je na sveučilištu Columbia 1946. kao Ruski institut, uz potporu Zaklade Rockefeller. Ruski institut je 1982. postao Harrimanov institut za napredno proučavanje Sovjetskog saveza. Godine 1992., nakon kolapsa SSSR-a, institut se usmjerio na zemlje bivšeg Sovjetskog Saveza i istočne Europe.

Na tom je institutu Sanader dobio posao.

Evo i zašto. Marjan Bošnjak je u odličnoj knjizi *EU – Ne Hvala!* prenio izjavu tada premijera, Ive Sanadera, političkoj eliti na sastanku Nacionalnog vijeća za konkurentnost 1. ožujka 2004., koju je prenio *Novi list*. Sad se čvrsto držite. Ivo jer rekao ovo:

„Ostavimo politiku po strani... Svatko ima pravo na svoje mišljenje i trebamo otvoriti široku javnu raspravu bez suprotstavljanja euroskeptika i euroentuzijasta. Budimo euorealisti, alternative prema putu u EU nema.”

Kako, molim? Ostavimo politiku po strani, mada je riječ baš o političkom pitanju? Trebamo otvoriti široku javnu raspravu, ali bez suprotstavljanja euroskeptika i euroentuzijasta? Pa kakva je to onda rasprava? Budimo 'euorealisti'?

Pa to i jesam. Zato bih i želio pod svaku cijenu izbjeći ulazak u tu tvorevinu.

Vrijedno je zabilježiti i noviju izjavu tog spin-doktora, nakon što je aktivirao svoj mandat saborskog zastupnika u listopadu 2010. Ona je u novinama poslužila kao naslov, a glasila je: „Vratio sam se kako bih spriječio nedemokratske procese u RH”.

Ma daj! A ja sam nekako mislio da je bivši premijer možda aktivirao svoj saborski mandat radi imuniteta protiv krivičnog gonjenja, s obzirom da sve više tragova korupcijskih afera i državnog kriminala vodi do njega. Ali pazite ovo: u jednim dnevnim novinama je na tri stranice i s petnaestak fotografija

popraćen ulazak Sanadera u Sabor nakon aktiviranja mandata. Te novine, koje oduvijek iznimno jako i 'bezučjetno' (i to po priznanju Davora Butkovića, jednog od njenih glavnih komentatora u vlastitoj kolumni) zagovaraju ulazak u EU, zanimljivo su obojile tu reportažu. Naime, bivši premijer se u Saboru našao u neugodnoj situaciji: nije mogao naći mjesto za sjesti, par puta su ga ljudi zamolili da se digne jer sjedi na njihovom mjestu, pa su mu se bivši stranački drugovi smijali, a nakon što je izgovorio zakletvu za preuzimanje saborskog mandata, zavladao je muk, gotovo nitko nije zapljeskao, što je inače običaj.

Novine nisu o njemu rekle niti jednu lošu riječ, mrtve-hladne su također prenijele njegovu apsurdnu izjavu da se vraća u politiku da bi „spriječio nedemokratske procese” i nitko se nije zapitao može li to imati neke veze s imunitetom i korupcijskim aferama. Ali se zato u nekoliko varijanti komentiralo kako su mu bivši stranački drugovi, kojima je osigurao saborske plaće i razne povlastice, sad okrenuli leđa. Zvučalo je kao da je on svetac, dok su oni neka vrsta izdajica. Koliko mene sjećanje služi, premijer je izdao cijelu zemlju svojim ni do danas razjašnjenim naglim odlaskom koji je stvorio popriličnu krizu, a time je zapravo izdao i svoju stranku. Strankom je više vladao autokratski nego demokratski. Poslije je u njoj pokušao ono što su novine zvale „pokušajem puča”, a sad su njegovi podređeni, koji su očito izvršavali njegova usmena naređenja (dakle, bez pisanih tragova, kako to obično ide u takvim situacijama) pod istragom ili u zatvoru, a on se šeće okolo kao nevin čovjek i prima pohvale po svijetu.

Nema doktora do spin-doktora.

21. poglavlje

LAŽNE PROMJENE

Jedino su promjene stalne, to je, vjerujem, nešto oko čega se svi možemo složiti. Zapravo, nije to ekskluzivitet ovog vremena – promjene se oduvijek zbivaju, samo u zadnjih sto ili dvjesto godina puno brže nego ikad u znanoj nam povijesti. No, jesu li sve promjene – promjene? Pogotovo u okolnostima u kojima ljudi žele promjene. Ako pretpostavimo da vladajuća elita to zna, naravno da će im ponuditi promjene, to jest privid promjena koji bi ljude na neko vrijeme trebao umiriti. A onda će već smisliti nešto novo.

To je najbolje vidljivo u mnogim politikama velikih država, koje ostaju strateški nepromijenjene desetljećima, mada se svakih par godina na izborima u tim zemljama zbivaju 'promjene'. Američka politika cijelo vrijeme je ista, ma tko da je na vlasti: ostarjeli glumac, bivši direktor CIA-e, simpatični saksofonist, glupa budala ili mladi i napredni crnac. Baš ovaj, zadnji, najbolji je primjer promjena koje to nisu.

Slavni strip-autor Alan Moore je u jednom svom stripu, mislim *V for Vendetta*, napisao da su sve političke struje iste, a da je jedina prava razlika ona između tiranije i anarhije. Naravno, anarhiju ovdje ne treba shvatiti na pogrešan način kako je se ponekad shvaća, pa se pred očima ukazuje slika nereda, paleža i razbojstava. Anarhija je sustav bez vlasti - to je sve. Znam da je teško zamisliv, ali ne toliko teško koliko bi ga se moglo zamisliti, a o tome su ispisane stotine i stotine stranica. S druge strane, suvremena zastupnička demokracija često se otkriva kao tiranija elite. Dvjestotinjak članova parlamenta ima ovlasti donijeti bilo kakav zakon, neovisno o tome žele li ga ljudi ili ne.

Čini mi se da su prave promjene više nalik nekom građanskom neposluhu nego revoluciji, i da su spontane i pomalo neorganizirane ili, bolje reći, samoorganizirajuće. No, na političkoj sceni, takvih nema puno ili ih nema uopće.

Dva primjera lažnih promjena mogu se uočiti u „dva oka u jednoj glavi“, u Velikoj Britaniji i SAD-u. O lažnim promjenama na vrhu vlasti Velike Britanije bruje sve novine, dok se za promjene u SAD-u do nedavno skoro da nije čulo. Postale su aktualne tek krajem ljeta i u jesen 2010., uoči izbora u Americi. Na priču o tome prvo sam naišao u tekstu objavljenom u jednom tjedniku, ali i tamo je ono što mi je privuklo najviše pažnje (tzv. 'čajanke', vidi dolje) bilo u funkciji osvjetljavanja teme koja je imala naslov „Otac i sin Paul protiv 'tiranina' Obame“.

Prvo da pogledamo kakvu su novu predstavu zakuhali u Velikoj Britaniji. Ništa pretjerano iznenađujuće po pitanju pojavnosti, već desetljećima s čuđenjem gledamo kako se nekako usklađeno zbivaju političke 'promjene' u zapadnoj i istočnoj atlantskoj državi, pa nekako u slično vrijeme djeluju parnjaci Reagan-Thatcher, Blair-Clinton i slično.

Tako je prije koju godinu u SAD-u došao na vlast mladi crnac modernih svjetonazora i mladenačkog, optimističnog i oku ugodnog izgleda. Usprkos obećanjima, „mister Change“ je služio interesima bankara i naftnih kompanija kao i Bush; slao je vojne postrojbe u Afganistan kao i Bush i još ih povećao; još uvijek drži 50.000 vojnika u Iraku dok laže da je SAD povukao svoje jedinice; Bush je mučio ljude u Guantanamo, Obama je obećao da će ga zatvoriti, ali i dalje je otvoren. Okladio sam se tada sam sa sobom da će se uskoro slično pomlađivanje s dodatnom aromom neke radikalnosti (mislim na boju kože američkog predsjednika, što je za SAD bilo nezamislivo) pojaviti u Britaniji.

I evo ga, s kojom godinom razmaka, ali ipak je tu – David Cameron. Birciklom ide na posao, mlad je, šarmantan, dao je novo lice konzervativcima, empatizirao je cijelu naciju bolešću svoje male kćeri, po novinama ga opisuju kao 'euroskeptika'... Da, baš. Tako to ide u toj zemlji već četrdeset godina, a i kod nas. Svaki sluganski britanski premijer, bez obzira kako se izjašnjavao, ostaje lojalan nadnacionalnoj eliti koja ga je postavila, i kojoj je cilj uništiti nacionalne suverenitete i postaviti globalnu elektroničku diktaturu kao jednu svjetsku državu. Drugim riječima, britanski premijeri po pitanju EU sustavno pričaju jedno, a rade drugo.

U oblasti politike Cameron se već pokazao, davno prije nego što je postao premijer, kroz neke poteze vezane uz poreze i minimalne plaće, na štetu vlastitih građana (rukopis Elite uvijek se može prepoznati po destabilizaciji života građana), još tamo početkom 1990-ih, kad je bio posebni savjetnik tadašnjeg ministra financija, ali mu je to oprošteno; moj bože, što se može, takva je politika.

Kakva se to velika promjena zbila na kormilu Velike Britanije? Pa takva, nikakva, jer je aktualni premijer izravni potomak četvorice britanskih kraljeva

Georgea I, Georgea II, Georgea III te kralja Williama IV (ali David nikad nije mogao računati na krunu jer je njegov praprapradjed bio nezakonito dijete). To je njegov pedigre po pitanju krvnog srodstva, ali slika postaje cjelovita tek kad spomenemo i da je rođen u škotskoj bankarskoj obitelji, što znači da izravno pripada i financijskoj eliti koja drma svijetom i krvim lozama koje rade to isto već stoljećima. Naravno, to dvoje je u biti isto.

Cameronova rana biografija je predvidljiva; od rane je mladosti živio okružen luksuzom, išao u najbolje škole, ali se i bavio opijanjem, nisu mu bili strani marihuana i kokain, a sve to zajedno s kompićima iz oksfordskog elitnog društva Bullingdon, čiji su članovi ozloglašeni po bogatstvu, opijanju, destruktivnosti i raskalašenom načinu života. Antipatično i bahato društvo. Taj pripadnik bankarske obitelj prožet aristokratskom krvnom lozom je, uz čvrste veze s dinastijom Rotschild, prvo pohađao elitni koledž Eton kamo odlaze kraljevska djeca, a logična je stepenica potom bilo Sveučilište Oxford, očito čvrsto uporište Illuminata. Eton je dao 20 britanskih premijera, dok je Sveučilište Oxford iznjedrilo njih 26, plus 28 prekomorskih predsjednika i premijera. Osmorica od posljednjih dvanaest britanskih premijera bili su oksfordski diplomanti.

Ali stanite, nismo još gotovi kad pričamo o krvnoj povezanosti britanskog premijera. Ne zaboravimo njegovu ženu, koja također ima pedigre, jer se članovi Elite žene unutar sebe. A njegova supruga, Samantha Sheffeld, pisalo je u novinama, pripada plemićkoj obitelji koja je nekada davno prodala Windsorima zemljište na kojemu se danas nalazi Buckinghamska palača! Dakle, pričamo o jezgri. O jezgri se doista i radi – tko je bio glavni i neskriveni promotor Davida Camerona? Novine *The Sun* Ruperta Murdocha, istaknutog pripadnika Elite koji ima dugu povijest privatnih sastanaka s utjecajnim političarima. Tako bar piše u Wikipediji.

Ustvari, vjerujem da je na tim sastancima on taj kojega se može nazvati najutjecajnijim; to su sastanci na kojima se ti zamjenljivi ljudi sreću s istinski moćnim medijskim magnatom koji ih može skinuti ili postaviti na neko mjesto. A bio je tu davno prije nego što su oni ušli u politiku i vjerojatno će, ako ga zdravlje posluži, biti tu dugo nakon što oni završe sa svojim mandatima. Čak i u Wikipediji piše da je u kolovozu 2008. David Cameron prihvatio besplatne letove da bi razgovarao u četiri oka s Murdochom (u prijevodu, pozvan je na brifing) i bio na privatnim Murdochovim partijima na njegovoj jahti Rosehe-

arty. U javnom registru, Cameron je objavio da je primio let privatnim avionom Gulfstream IV (vrijednost leta se procjenjuje na 30.000 funti) koji mu je poklonio Murdochov zet, guru odnosa s javnošću Matthew Freud, ali nikad nije otkrio sadržaj razgovora s Murdochom. Uostalom, manje od godinu dana ranije u dnevnim je novinama pročitao kako su novine Sun tog dana objavile da one od sada podržavaju kandidata Camerona. Otad su neskriveno počele puhati u taj rog. Dok se plan nije i ostvario. Zato je dirljivo u raznim žučim izdanjima iste medijske kuće čitati kako je, eto, Cameron malo hladan, jer je ipak rođen u takvoj plemićkoj obitelji, ali zato mu u otopljanju i jačanju ljudske strane pomaže toplina njegove žene Samantha, one na zemljištu čije obitelji se danas ustobočio, po nekima, sam centar paukove mreže vladanja svijetom, Buckinghamka palača.

Skočimo sad na danas više ne tako Novi kontinent. Jeste li čuli za pokret 'čajanki'? Taj se neobični pokret pojavio unutar republikanskog biračkog tijela, a isprva je bio usmjeren protiv Obame Barracka, kojega pripadnici čajanki proglašavaju ni manje ni više nego tiraninom. Na skupovima zvanim 'čajanke' mogu se vidjeti slikoviti plakati poput „Obama bin Lyin” (u prijevodu, otprilike, Obama sam Lažov), „High Taxes Chain America” i slično. Riječ je o slikovitim desničarskim skupovima na kojima se ljudi oblače u odjeću s kraja 18. stoljeća, prizivajući sjećanja na događaje iz 1773. Tada je skupina patriota odjevenih u Indijance u bostonskoj luci bacila u more uvezeni čaj kojeg su Britanci htjeli masno oporezovati. (Bar tako kaže službena povijest, istina je naravno drugačija). Zato se skupovi na kojima se ljudi okupljaju obučeni po zadnjoj modi 18. stoljeća i nazivaju

Dosta točan simbol – Baracka je postavila ista mreža koja je pomagala nacistе

'čajanke', kako bi prizvali duh borbe protiv tiranije. Nazivanje predsjednika ni manje ni više nego tiraninom, osim što dobro oslikava stvarnost i namjere Elite koja ga je postavila, ispočetka mi je zvučalo kao neobičan zaokret za političku tradiciju SAD-a zadnjih 150 godina, koja se diči demokracijom. Ako vlada demokracija, kako onda predsjednik može biti tiranin? Ili je nekome došlo iz dupeta u glavu. Ili meni tek treba doći da je riječ o još jednoj dimnoj zavjesi, još jednoj lažnoj promjeni.

Pripadnikom pokreta čajanki sebe smatra čak 24 posto birača. I sve se više ljudi okupljalo na tim malim lokalnim manifestacijama, da burno i slikovito podrže ono što su smatrali temeljnim američkim vrijednostima, među kojima su neke stvari koje bih potpisao, a i neke koje, bar isprva, ne bih (raspon se kreće od prava

Ma nemojte reći?!

na posjedovanje oružja, preko kritike državnih poreza, do protivljenja pobačaja). Bilo je stvari koje su mi se odmah dopale dok sam čitao taj novinski tekst, tamo negdje u svibnju 2009. Recimo, to što su čajankari kao najvažnije pitanje zagovarali organiziranje i odlučivanje o svakodnevnim stvarima na lokalnoj razini, bez uplitanja države, a posebno Obamine vlade. U kontekstu tendencija koje možemo iskusiti i sami, ovdje na pragu Europske unije, gdje zakone koji se tiču ljudi u njihovim gradovima i selima nedemokratski propisuje birokracija s vrha superdržave od pola milijarde ljudi, bez uvažanja specifičnosti i razlika, takav zahtjev pokreta čajanki bih svakako pozdravio i ovdje kod nas.

Pokret čajanki mi se na trenutak učinio kao prava promjena, ona koja dolazi odozdo, a ne odozgora. U tom bi kontekstu svakako trebalo spomenuti ime republikanca Rona Paula, koji je, još dok je bio u Libertarijanskoj stranci, bio jedan od osnivača tog pokreta. Prema istraživanju američkog instituta za ispitivanje javnog mnijenja Rassmussen: da je tada, sredinom 2010. bila predsjednička utrka, Obama Barrack bi dobio 42 posto glasova, a kongresnik iz Teksasa Ron Paul, koji je u tom trenutku imao najviše izgleda da postane republikanski predsjednički kandidat, dobio bi 41 posto glasova (uz 17 posto neodlučnih birača).

Taj Ron Paul, kojeg opisuju kao 74 godišnjeg ultrakonzervativnog republikanca, već mi je ranije privukao pažnju nekim izjavama koje su bile antielitističke i nekako izvan uobičajenog repertoara američke administracije. Primjerice, Paul se zalaže da SAD izađu iz međunarodnih organizacija, i to ne samo iz Svjetske

Tko bi to očekivao?

trgovinske organizacije, nego čak i iz NATO-a i iz UN-a. Promiče i neke druge ideje koje su mi se na prvi pogled činile neprihvatljive, ali sve ovisi o točki gledišta, u ovom izmanipuliranom svijetu u kojem su se dobre namjere koristile za zle ciljeve. Smatra ga se ultrakonzervativcem, ali ne treba ga miješati s klasičnim desničarima koji koketiraju s totalitarizmom, zagovarajući što snažniju državu.

Ron Paul se 1988. pojavio u predsjedničkoj utrci kao kandidat male Libertarijanske stranke. I evo političke ideje koja nalikuje nekoj drugoj, ali u sebi ima možda nosi sasvim suprotnu namjeru. Taj libertarijanski desničar smatra da treba ukinuti državu (baš kao što to smatraju nadnacionalci koji grade svjetsku globalnu diktaturu), ali njegova je zamisao bila intonirana drugačije – svu vlast treba prepustiti lokalnim tijelima, što je potpuno suprotno od aktualne politike prenošenja vlasti i suvereniteta sve više i više, u svjetska tijela, koja bi onda upravljala svim aspektima naših života.

Libertarijanstvo kao politička ideja u Americi ima dugu tradiciju, još iz vremena stvaranja SAD-a u drugoj polovici 18. stoljeća. Ta filozofija glasi: svaki čovjek ima pravo sve svoje stvari rješavati na lokalnoj razini, dogovorom sa susjedima, a država nema nikakva prava utjecati na to. Libertarijanci u nadgradnji tih osnovnih shvaćanja mogu krenuti ili prema 'ljevici' i socijalističkim načelima ili prema 'desnici', što je napravio Paul, koji je 2008. godine bio jedan od kandidata koji su se borili za republikansku nominaciju.

S obzirom da sam već odavno uvidio da naučeni programi u sebi kriju zamke i da ništa nije onako kako se čini da jest, malo sam u mentalnu mašinu ubacio teze koje zagovara taj liječnik, koji je prvo bio vojni liječnik, a potom počeo vlastitu praksu na selu u konzervativnom dijelu Teksasa, gdje je dobro upoznao funkcioniranje lokalne zajednice. Čini mi se da samodostatnost lokalnih zajednica predstavlja noćnu moru Elite. Kao vrlo mlad, Paul se zainteresirao za ekonomiju i postao veliki pobornik teorije da se država ne smije miješati u ekonomske stvari. On je ne samo ekstremni pobornik maksimalno slobodnog kapitalističkog poduzetništva, nego i protivnik svega čime država ograničava pojedinca, ne samo u privredi. Zagovara maksimalno smanjenje poreza, slobodno nošenje oružja, slobodnu trgovinu, ukidanje međunarodnih sporazuma koji SAD ograničavaju u ekonomskim aktivnostima (već je rečeno, zalaže se i za izlazak SAD-a iz WTO, NATO-a i UN-a). Nadalje, protivnik je prava na pobačaj, vojne regrutacije, pa i ekoloških inicijativa koje ograničavaju poduzetništvo.

Kod svih ovih točaka malo sam zastao jer su mi neke od njih isprva zvučale 'desničarski', a onda i kao tipična propaganda Elite. Kad oni kažu „slobodna trgovina”, to u pravilu znači ukidanje carina koje štite domaće proizvođače i, praktički, dozvola da veliki požderu male, koji ostaju bez ikakve zaštite koju im je država pružala. No, učinilo mi se da, u slučaju pokreta libertarijanstva, te ideje imaju onaj izvorni smisao te se doista odnose na pojedinca koji želi raditi i zaraditi, a da mu država ne puše za vratom i uzima polovicu od svega. Uostalom, korporacije su ionako često oslobođene svakojakih davanja, pa se ne čini da je libertarijanstvo još jedna krinka korporacijskog liberalizma, u kojem su korporacije već toliko moćne da mogu ucjenjivati i države same.

Potom, taj Paul je protivnik ekoloških inicijativa koje ograničavaju poduzetništvo. Koji primitivac, prvo je što pada na pamet. Ali kad sam se prisjetio u kojoj mjeri su ekološke inicijative izmanipulirane da se ograniči industrijski razvoj zemalja, stvari stoje drugačije. Postoji

Želja ljudi za promjenom kroz politički sustav kanalizira se u lažne promjene i tako sve ostaje isto

li globalna inicijativa, iza koje bi recimo stao UN, da se ne sijeku šume u Amazoni? Nisam čuo za to, ali sam za to vidio pokret promoviranja „globalnog zatopljenja”, za koje se u međuvremenu pokazalo da je bila laž smišljena da bi se stvorila potreba za svjetskim tijelom koje bi reguliralo svjetske probleme na svjetskoj razini, a i da bi se pokrenula ogromna trgovina ugljičnim kreditima (koja je još na snazi mada glavnog uzroka za njeno pokretanje – „globalnog topljenja” – nema). Rimski klub je 1991. rekao ovo: „U potrazi za novim neprijateljem koji bi nas ujedinio, došli smo na ideju da su zagađenje, globalno zatopljenje, manjkovi vode, glad i slične stvari savršena sredstva... Sve su te opasnosti uzrokovane ljudskom djelatnošću... Stvarni je neprijatelj, tada, samo čovječanstvo.”

Uostalom, u programu bilderbergera je ograničavanje industrijskog rasta u raznim zemljama na razne načine. S druge strane, pod krinkom manjeg korištenja pesticida (što je pozitivna ekološka inicijativa) promiče se ne biodinamička poljoprivreda, već GMO-tehnologija. I tako, kamo god se pogleda – laž i manipulacija. S druge strane, svi ti globalni zakoni ‘kvače’ države i njihove građane, ali ne i korporacije (sjetimo se katastrofa poput one u Bhopalu, ili ne moramo niti ići u prošlost, evo primjera ekološke katastrofe nevjerojatnih razmjera koji je British Petroleum napravio u Meksičkom zaljevu). Nikakve ekološke inicijative nisu ograničile devastiranje svijeta i ubijanje od strane korporacija. U svijetu manipulacije, ideja da ekološke inicijative (očito lažne) ne bi trebale ograničavati poduzetništvo odjednom zvuči slobodarski, jer je riječ tek o ukidanju ograničenja proizvedenih instrumentalizacijom ekoloških pokreta u svrhu okrupnjavanja vlasti na svijetu.

Pa onda, tko ne bi podržao ukidanje vojne regrutacije? To je svakako slobodarska misao, ali slobodno nošenje oružja? Kako bih, recimo, ja mogao biti za to, kad nikad nisam posjedovao oružje, niti znam ikoga tko ga ima? Tako je to kod nas, no iz dokumentarca Michaela Moorea *Ludi za oružjem* vidljivo je da stvari drugačije stoje u Americi, ali Charlton Heston i dalje mi je zvučao kretenski sa svojim pokretom za legalizaciju oružja ili što već. Ali, ali, ali... Prije nekih godinu dana gledao sam američki dokumentarac koji je predstavio suprotna mišljenja o toj temi. Ona koja su protiv slobode posjedovanja oružja već znamo – ako ga imaš, prije ili kasnije ćeš ga koristiti, i tome slično. (Što ne mora biti točno – u Medfordu u Oregonu upoznao sam taksista, pravog *rednecka*, koji zajedno sa svojom ženom, doma ima 14 (!) raznih revolvera, u svakoj prostoriji po jedan. Za zaštitu. Da im uvijek bude pri ruci, a ne da se nadu nenaoružani u kuhinji u trenutku kad lopov upadne u spavaću sobu. Pitao

Pusti snovi

sam ga jesu li on i žena ikada imali potrebu koristiti sve te silne pištolje. Rekao mi je da ih nisu nikad koristili, samo da je jednom preplašio nekog provalnika, ali bez pucnjave).

Zato su mi bila zanimljivija ona mišljenja koja su u dokumentarcu govorila u prilog nošenju oružja. Primjerice, jedna je pravница govorila da bi se ukidanjem mogućnosti posjedovanja oružja dogodilo da ga građani ne bi više imali, ali bi ga i dalje imali kriminalci na ulici. Što je točno. Druga žena je opisivala slučaj gdje su u oružanoj plački pred njenim očima poginuli njeni roditelji. Smatrala je da bi ishod, ili bar šanse, bili drugačiji da je i ona imala oružje. Treći čovjek je ukazivao na činjenicu da možda nije mudro dopustiti da jedino oružje u državi imaju vojska i policija, jer u povijesti se događalo da su se protiv nekih aktualnih vojski i policija dizali domoljubi sa svojim vlastitim oružjem, kako bi se borili za slobodu od ugnjetavača. Sjetio sam se kampova za žrtve „svinjske gripe” koje je organizirala vojska, pa raznih plaćeničkih vojnih organizacija u službi američke vlade, pa posvemašnje američke instrumentalizacije vojske i policije u službu Novog svjetskog poretka, i pomislio kako tu ima neke logike. I da će Elita nemirnije spavati ako američki građani

Mister 'Change' s kolegama

budu imali svoje oružje, ako to već žele. Itd., itd. Unutar tih libertarijansko-konzervativnih teza postoji i teza o zabrani pobačaja, ali o njoj nemam stav (ja sam protiv ubijanja, kao i svi ljudi, ali svjestan sam raspona situacija u kojima se ljudi mogu naći), pa ukidanje međunarodnih sporazuma koji ograničavaju SAD u ekonomskim aktivnostima – još jedna teza koja bi mogla zvučati kao da jakoj sili treba dati još više moći, ali može zvučati i kao da je nastala u duhu otpora prema nadnacionalnim institucijama koje guše sve države u korist nadnacionalaca – poput MMF-a, WTO-a, WHO-a i njenih raznih *codexa alimentariusi* a slično.

No, i te su se 'promjene' ubrzo počele pokazivati sličnima Obaminim 'promjenama'. Ujesen 2010. već se više pisalo o pokretu čajanki pa se iz novina moglo saznati i to da iza njega stoji financijski (najkrupniji mogući) kapital, poput superbogatih industrijalaca kao što su braća Koch. Stvar je postala iritantna kad je miljenica pokreta čajanki postala ona tvrda Sarah Palin, koja također često spominje promjene, kao Obama, ali čiji mi je IQ više nalik Bushevom. Pročitao sam mišljenja da je ona gurnuta u prvi plan da bi se onemogućila kandidatura Johna McCaina. Ali moguće je i to da Illuminati još jednom žele lažno pokazati kako se zbiva napredak u američkoj demokraciji, time što će

SAD, nakon prvog crnog predsjednika, sada dobiti i prvu ženu-predsjednika. Vidjet ćemo.

Doista, na trenutak sam zaboravio da nikakva promjena ne može doći kroz politički sustav jer je on mehanizam porobljavanja. Suvremena 'demokracija' je tek paravan za jednu divovsku jednostranačku državu s raznim licima za razne potrebe. Sustav se ne može promijeniti kroz politiku, ako su nju stvorile obitelji određenih krvnih loza da bi poslužila njihovim interesima nakon što se stanovništvo počelo buniti protiv otvorene diktature kraljevske i aristokratske elite. Smislili su prikrivenu diktaturu koju su nazvali demokracija. Danas oni nadziru glasačke kutije, a sustav koji nas porobljava želi ropstvo učiniti još ekstremnijim.

U ovom naopakom svijetu jednostavno sve treba razmotriti ispočetka jer ništa nije kako se čini – 'promjene' su *status quo*, a *status quo* možda predstavlja promjenu trenda, napredno je možda nazadno, nazadno je možda napredno, desno je lijevo, a lijevo je desno. Jedino smo svi mi stalno u sredini.

Jedina prava promjena će biti kad masovno prestanemo surađivati sa sustavom.

22. poglavlje

ZAKONI EU ANTE PORTAS

Prije koju godinu David Icke je u mojoj emisiji rekao ovo: „Hrvatska nema pojma što je čeka i u što ulazi. Vlada i oporba Hrvatske sramote svoju zemlju jer dozvoljavaju slijepi ulazak u Europsku uniju bez imalo razmišljanja. Hrvatska kultura, suverenitet i sposobnost odlučivanja zbog toga jure prema ponoru. ... Na predavanjima u Hrvatskoj spomenuo sam kako ljudi znaju reći da se na granicama države gomila vojska koja čeka da krene u invaziju. Na granicama Hrvatske nešto se doista gomila, ali ne vojska i tenkovi, već zakonodavstvo. To je plimni val Europe s 500 milijuna stanovnika koji će preplaviti ovu državicu od svega pet milijuna stanovnika. Hrvati će biti zaprepašteni promjenama kad Vlada, ako joj to Hrvati dopuste, učlani Hrvatsku u Europsku uniju.“

To je bilo prije dvije godine. Otada u sitnim retcima u novinama pokušavam pratiti što se zbiva i evo što sam uočio: kad se pojavi odluka neugodna za ljude, ili čak potpuno nepotrebna, uvijek se ispostavi da je ona posljedica „usklađivanja zakona s europskom legislativom“. Na prvi se pogled uvijek čini da je riječ o nekakvom velikom pospremanju, da su ti zakoni napredak jer stvaraju disciplinu, spašavaju od recesije (koju su stvorile iste sile koje sad nude i rješenje za nju) i sl., ali u biti su potpuno nepotrebni. Do sad se živjelo bez njih. Dodir niti jednog od tih zakona ljudima nije bio ugodan. Zar doista zakoni navodno dobri za društvo moraju biti neugodni za ljude? Otkad su društvo i ljudi dvije različite kategorije? Možda odonda otkad su svi ti zakoni sustavno na tragu ciljeva skupina poput grupe Bilderberg, o čijim namjerama Estulin u svojoj knjizi piše da je jedan od njihovih ciljeva i načina uspostavljanja nadnacionalne strukture to da svijetom vlada nulta stopa rasta – dakle, besparica i stalna kriza, ali ne tolika da se pretvori u revoluciju.

I tako sam opet citao o Brodosplitu kojem je Europska komisija preko svoje ekspoziture, „hrvatske vlade”, odredila privatizaciju i zabranila ugovaranje daljnjih narudžbi pa su izašli na ulice, jer posla imaju samo do Nove godine 2011., a tada 4000 zaposlenika više neće imati što raditi. Pa da, prije nekog vremena nadležni ministar Đuro Popijač je u intervjuu za dnevne novine rekao da je privatizacija hrvatskih brodogradilišta odavno dogovorena s Europskom komisijom i da je taj ‘dogovor’ prenesen upravama, sindikatima, ali i ambasadormima brodograđevnih velesila. Kao što je već rečeno u jednom od prethodnih poglavlja, tim se dogovorom Vlada odriče kapitala od 2,5 milijarde dolara (stalni iznos knjiga narudžbi hrvatskih brodogradilišta) i 13-15 % (oko 780 milijuna dolara) ukupnog godišnjeg izvoza države, pa prodaje svjetski respektabilnu granu hrvatske industrije. Ponovimo i to da su brodogradilišta 3. maj, Brodosplit, BSO, Kraljevica, Brodotrogir, Uljanik i Viktor Lenac od 1991. do danas ukupno proizveli 283 broda u vrijednosti od 8 milijardi dolara.

No, sindikalne čelnike Brodosplita premijerka već mjesecima nije htjela primiti (možda još uvijek neki misle da je Vladi cilj nešto riješiti i da je sve samo rezultat nesposobnosti). Mada oni imaju zamisli da grade škversku flotu ili manja plovila za rasute terete i tako premoste to razdoblje, a ponudama za kupnju Brodosplita nisu zadovoljni jer ne jamče dugoročno održavanje splitske brodogradnje.

Brodogradilište 3. maj je u problemima, pisalo je, pa su u zadnji čas prihvatili ponudu za gradnju 4 asfalt-tankera za Šveđane (koja će ih zaposliti do 2012., ako država dade jamstva, pa da naručitelj može uplatiti prvu fazu, i potom, kako je uobičajeno, po fazama financijski pratiti gradnju brodova.). To su učinili u nadi da se zabrana EU za izdavanja jamstava škverovima ne odnosi na ove gradnje koje su ugovorene 29. lipnja, dva dana prije te odluke. Naime, svi (osim Uljanika) moraju dobiti odobrenje Vlade za pregovore s potencijalnim kupcima, a Vlada ta odobrenja ne može dati bez Europske komisije. Upitno je, pisalo je, hoće li Vlada dobiti dozvolu (nije li tužno što je uopće mora tražiti?), a u međuvremenu sva brodogradilišta rade svoje planove restrukturiranja, koje također mora odobriti Bruxelles. Tako to izgleda kad politička elita preda pravo odlučivanja o sudbinama ljudi koji ovdje žive nekoj neizabranoj diktaturi. Osobno smatram da je cilj tih mjera uništenje hrvatske brodogradnje. Ali tko sam ja da išta znam?

Iz kuverte s izrescima ispao je podnaslov: „Potres mozga više se neće smatrati ozljedom niti će se isplaćivati odšteta, što se opravdava usklađivanjem s EU”. Pa, ima neke logike, jer Eliti sigurno ne trebaju ljudi s mozgom. Osigura-

vajuće kuće predlažu Vrhovnom sudu promjene. Sada je gubitak svih pristiju na rukama tjelesno oštećenje od 95 posto, a po novom bi bilo 65 posto. Gubitak vida na oba oka je 100-postotno oštećenje, a po novom: 80-postotno. Lakše tjelesne ozljede više nisu ozljede. Ovi statistički pomaci smanjuju odštetu i do polovice iznosa.

Odvjetnici koji se bave odštetom napominju da je prijedlog novih tablica osiguranja nepravedan, da se prilikom njegove izrade nije konzultiralo niti jednog od 350 članova Hrvatskog društva sudskih vještaka, gdje ima liječnika svih medicinskih struka, te da nisu konzultirani odvjetnici niti provedena javna rasprava. U posljednjih je petnaest godina, kažu, teškom mukom ustaljena jedinstvena praksa u vezi s isplaćivanjem odšteta, a sad se sve nepotrebno ruši. A što kažu osiguravatelji? Uvođenje novih kriterija opravdavaju potrebom za jedinstvenim medicinskim kriterijima, obvezom koja proizlazi iz novog Zakona o obveznim odnosima te – obvezama prema Europskoj uniji. Hoće li od nje ikada stići nešto što ide u korist ljudi?

Nije tako samo kod nas. Vijest iz vanjske politike javila je da će se turska prosekularna oporba boriti da se na referendumu u rujnu 2010. ne prihvate predviđene ustavne reforme, za koje se boje da bi mogle dati turskoj vladi veću moć nad pravosudnim sustavom. Sudovi u rukama vlade, a vlada u rukama Elite, pretpostavljam da tako treba izgledati ta piramida. Dok je opozicija (u vidu Republikanske narodne stranke) tvrdila da će predložene reforme smanjiti neovisnost sudstva, vlada premijera Erdogana tvrdila je da će predloženi amandmani „ojačati demokraciju” i da su „nužni za ulazak u Europsku uniju”. Morao sam se vratiti na početak vijesti da vidim radi li se zaista o Turskoj ili o Hrvatskoj.

Naslov teksta u dnevnim novinama je bio: „Ministre, podatke koje ste nazvali netočnima ljetos ste poslali u Europsku uniju”. Opet novosti, iznenađenjima nikad kraja. Ali da vidimo što je pisalo. „Podaci izneseni u medijima o novom Zakonu o socijalnoj skrbi su netočni, počevši od toga da netko neće moći dobiti socijalnu skrb ako posjeduje stan veći od 35 kvadrata ili auto skuplji od 2 tisuće eura. Očito je netko od 40-ak ljudi iz povjerenstva za izradu zakona bio željan medijske pažnje pa je jedan dio podataka, i to onih netočnih, izašao iz Ministarstva zdravstva i socijalne skrbi”, rekao je u Varaždinu ministar zdravstva i socijalne skrbi Darko Milinović. Milinović je uz to dodao da je Ministarstvo raspustilo povjerenstvo za izradu novog Zakona te da je izradu zakonskih okvira za reformu sustava socijalne skrbi preuzeo državni tajnik Ante Zvonimir Golem.

Nije posve jasno, pisalo je dalje, kako će državni tajnik Golem, kirurg koji je na funkciji u socijali jedva desetak dana, sasvim sam napraviti novi Zakon (možda ga ne treba ni raditi već ga samo treba prepisati iz „legalne stečevine EU“?; *op K. M.*), koji je Hrvatska trebala donijeti najkasnije do kraja prošle godine. Ministar nije objasnio ni što će se zbivati s okvirom novog Zakona koji su izradili najcjenjeniji (a sada raspušteni) stručnjaci, čiji je rad, naravno, honoriran.

Taj je okvir napravljen nakon niza razgovora s ljudima s terena te je poslan velikom krugu ljudi još ljetos. Većina struke ocijenila ga je dobrim, no svi su jednoglasno isticali potrebu za širokom javnom raspravom. Pa iz aviona je vidljivo što se zbiva. Pravna stečevina EU nadjačava domaće zakone, pa tako uopće nije bitno kakvo je stanje stvari na terenu, a još manje je potrebna javna rasprava, samo se mora u tišini prenijeti i ratificirati diktat EU. Koji, pogađate, ne ide na ruku građanima ove zemlje.

Novine su dalje pisale da je javnu raspravu osobito zahtijevao dio o određivanju imovinskog cenzusa, kojeg ministar negira, a koji su te novine gotovo doslovno prepisale iz dokumenta (uz tekst je priložen skenirani dio dokumenta s tim tekstem). Ministar laže. Javite kad bude nešto novo.

U svojoj (sada odbačenoj) ekspertizi (sada raspušteni) stručnjaci su upozoravali da treba dobro raspraviti što će ulaziti u imovinski cenzus jer treba pronaći najpravednije rješenje.

Zanimljivo je i to, pisalo je dalje, da je „dio podataka, i to onih netočnih“ koje je novinarima dostavio netko „željan medijske pažnje“, kako je to rekao ministar Milinović, njegovo Ministarstvo još ljetos – kao praktički gotovu stvar dostavilo Europskoj uniji. Tim će zakonom, objasnili su Europi, biti moderniziran sustav, a osobito detaljno je objašnjen model „socijalne mirovine“.

Ona će ovisiti, piše u dokumentu, o provjeri dohotka i imovine starije osobe i njezinog partnera, a možda i drugih članova kućanstva, o broju godina boravka osobe u RH te bi trebala biti 15 do 30 posto veća od standardne pomoći. Tako je pisalo. Ali zapravo ništa precizno.

Ono što se *vidi precizno* iz ovog članka jest da je ministar bez razloga raspustio domaće tijelo koje je analiziralo situaciju i na temelju analize predložilo rješenje, a potom je šefovima u Europskoj uniji javio da sve ide po njihovom planu.

Koliko je duga ruka EU-diktature iskočilo je i na neočekivanom mjestu novinskoj reportaži-duplerici koja je predstavljala zatvor u kojem će Glavaš 'guliti' kaznu. Novinarima je vodič kroz zatvorski život bio jedan zatvorenik, a

ukupna je slika bila sasvim pristojna: bilo je tu i teretane i šetnje po krugu i jutarnje kave i televizije navečer, pa čak i posjeta rodbine na roštilj, kao i posjeta bračnih družica. Sve to u tzv. „petom paviljonu“, najboljem što Zenica nudi. U jednom trenutku zatvorenik je rekao: „Samo, volio bih da Europa ne dode u peti paviljon. Jer, onda će mnogo toga što se sad može, biti ukinuto; nestat će neograničene šetnje, zgurat će nas u ćelije.“ Valjda čovjek zna što priča, to je ipak svijet u kojem će provesti godine i izravno ga se tiče, kao što sam ja pratio uvođenje zabrana pušenja u kafićima jer je udarilo na moj omiljeni ritual.

Pa što nas još čeka ulaskom u EU, a da piše u novinama? Stvari koje se predstavljaju kao nužnost, ali koje to nisu, jer smo dosad živjeli bez njih, a ne vidim razlog da to i dalje ne bude tako. Na stranu s nepotrebnom zabranom pušenja u kafićima (posljedica hrvatskog potpisa na Europsku konvenciju o nepušenju), ali slijede nova oporezivanja privatne imovine. Zasad (u skladu s doktrinom malih koraka) automobili i vikendice, i zasad nećete plaćati porez za vaš dom.

Ali pitanje je koliko dugo.

Kako je jasno pisalo u članku, „budući da slijedi izborna godina, zasad se ne razmišlja o oporezivanju cjelokupne imovine građana, premda je to izgledno u nekom srednjem roku.“ Treba li se opet spominjati metodu malih koraka i propagandu? Jer „sve važnije političke strane zauzimaju se za oporezivanje privatne imovine, s time što bi se od tog poreza izuzeli stanovi i kuće u kojima građani žive“.

Koliko dugo? I zašto bi nas zapravo trebalo biti briga što se u zemljama EU sve to tako radi? Valjda možemo razmišljati i odlučivati za sebe? Odgovor je – ne, a kad se postigne taj „veliki uspjeh“ ulaska u EU, onda to zaboravite u potpunosti. U Austriji se plaća porez na svaku nekretninu? U Grčkoj, Irskoj, Italiji, Litvi i Portugalu ne plaća se porez samo na stambeni prostor u kojem osoba živi ili se plaća sniženo, kao u Bugarskoj? Pa što?

Neko je vrijeme, podsjećaju me novinski izresci, aktualna bila rasprava o novom ustavu. Novinarka-komentatorica dnevnih novina sažela je bit: „Tekst novog Ustava dogovoren je u krugu političkih elita, uz malu pomoć eksperata. Europski paket ugrađen u Ustav u funkciji je strateških odnosa s EU“. Dobro je zapazila i to da je „javna rasprava bila nikakva“. I to je cijeli štos svjetske diktature: ako želiš držati naciju za jaja, dovoljno je imati u šaci političku elitu, koja će se igrati demokracije u svojoj zemljici i ići za 'prioritetima', kao što se godinama po novinama naziva ulazak u EU. Ustvari, pravi bi prioritet bio – **pobjeći glavom bez obzira.**

U novinama sam naišao i na raspravu o izgledu hrvatskog eura, valjda dio kampanje svršenog čina jer, jesam li ja nešto propustio, ali mi još nismo ušli u EU, nismo čak niti odlučili želimo li to, mada bi čovjek koji prošeće po hrvatskim trgovinama mogao zaključiti drugačije kad vidi zastave EU. Vjerujem da je njihova svrha da se referendum o ulasku u EU u svijesti ljude svede na puku formalnost.

Stupanj općinjenosti političke elite s EU otkriva analiza rečenica, poput one s početka članka o zastupnicima dijaspore kad je „visokopozicionirani HDZ-ovac” izjavio „da nisu zbog dva zastupnika mogli riskirati Europsku uniju”. Da, kakav bi to samo gubitak bio. To je članak iz vremena skupljanja dvo-trećinske većine za donošenje „ustavnih promjena nužnih za ulazak Hrvatske u EU”. Jer svi mediji, političari i većina komentatorskih pera, koji se ne slažu ni oko čega, ipak su jednoglasni kad je riječ o ulasku u EU. Što je, kad se bolje razmislim, zapravo nevjerojatno, čak i neprirodno stanje.

Tako je, u ono vrijeme promjene Ustava koji je priječio udruživanje hrvatske s drugim državnim zajednicama, bilo dosta riječi i o uvjetima referenduma (koji su također ublaženi). Evo jedne zanimljive, čak faktički točne formulacije jednog komentatora: „Osim zemalja članica EU, Pristupni ugovor mora ratificirati i Hrvatska; odlučeno je da to učine građani na referendumu.” Pa nije odlučeno, nego drugačije nije moglo, s obzirom da je nekim sticajem okolnosti referendum već otprije bio ugrađen u Ustav. Kamo sreće da nije, kladim se da tako razmišljaju izabrani i neizabrani vladari Hrvatske. Osim toga, izraz „ratificirati sporazum” zvuči kao riješena stvar koju samo treba potvrditi. Moglo se reći i da će se građani na referendumu izjasniti jesu li za ili protiv EU, zar ne?

Dalje je pisalo da, nakon promjena ustavnih odredbi o udruživanju, „vladajući sada, međutim, prtljaju pa spominju da postupak koji je započeo prema prethodnom Ustavu treba prema njemu i završiti.” Zašto bi se zvalo ‘prtljanjem’ razmišljanje o upotrebi kriterija kojima je teže dobiti referendumsku većinu za ulazak u EU? Ja bih nazvao ‘prtljanjem’ to što se taj broj smanjio. Komentator dalje piše da „ako i prihvate da se referendum provede prema vrijedećem Ustavu, ne bi ga bilo pametno sazvati u proljeće, kako se najavljuje” jer je „lako moguće, naime, da bi i Hrvati, poput Francuza kada su odbacili zlosretni ustav EU, iskoristili referendum kao priliku za glas protiv nepopularne vlade.”

Je li to doista jedini mogući zaključak? Možda Francuzi nisu bili samo iz niskih strasti upropastili izglasavanje Ustava EU? Možda jednostavno nisu htjeli taj ustav, niti EU uopće? Zapravo je riječ o dvije muhe jednim udarcem,

jer njihov glas protiv EU nije u opreci s nepopularnošću vlade, ako je i ona dio prevare i instrument kojim EU želi nametnuti svoju dikaturu ljudima Europe.

Evo podnaslova iz jednog tjednika: „Da je i ne želimo, EU je već tu.“ Deset godina nitko nije spomenuo referendum za ulazak u EU, koji je, po nekoj zdravoj logici, trebao biti raspisan prije nego što su počeli pregovori. No, sad sve češće čitam zabrinute tekstove koji se bave pitanjem: što ako građani na referendumu ne reagiraju kao treba, pa ne glasaju za ulazak u EU? Kod demokracije uvijek postoji taj mali problem koji se zove volja naroda. Što ako narod krivo izabere, ako ne prepozna što je najbolje za nj? Tu su zato elite koje znaju, a u doba razvijenog političkog marketinga i sveprisutnih medija ima načina kako ljude izmijesiti da ne donose zaključke na temelju svog iskustva, već da tuđe misli smatraju svojim zaključcima, a vlastita iskustva zamijene tezama iz vijesti.

Novinarica je na početku teksta postavila zanimljiva pitanja: „Što ako Hrvati na referendumu jednostavno odbace ulazak u EU? Hoće li Hrvatska postati i ostati posljednja oaza zakrivljenih krastavaca ili pak mala izolirana država koja guraju uz istočno susjedstvo? Europa nema alternativu, maksima je koju ponavljaju sve političke opcije. Ima li uopće života izvan EU?“

I bacila se na skupljanje odgovora od 'kompetentnih' ljudi, pripadnika političke elite, pa su takvi i odgovori. Nekadašnji ministar za europske intergracije Neven Mimica izjednačio je unutrašnje promjene u državi s nužnošću da se uđe u EU, inače odoše promjene u vjetar. Neizravno je potvrdio politiku svršenog čina čije je geslo „tko te pita“. „Otišli smo predaleko“, rekao je, „i nema pravnih izgleda da se političkom odlukom povučemo iz cijele priče“ (što nije točno, jer negativni referendumski ishod značio bi upravo to da smo se pravno ispravno „povukli iz cijele priče“). I on to zna pa je nastavio: „...a i teško da bi referendum, u ovom okviru, mogao propasti“ (to je točno, jer je „u ovom okviru“ potrebno skoro polovica glasova manje nego prije za ulazak u EU). Ali u „gotovo nevjerojatnom scenariju da Hrvatska ne uđe u EU“ on tvrdi da je „EU već ušao u Hrvatsku“.

To je, nažalost, točno, kao što su to na koži osjetila brodogradilišta, pušači, klijenti osiguravajućih društava... Ali zapravo je htio reći da smo u tom procesu sebe pozitivno iznutra promijenili, reformirajući zakone i institucije, a „ako smo spremni odreći se svega toga, onda imamo puno veći problem od samog nepristupanja EU“. Moje je iskustvo drugačije: zašto nas svi uvjeravaju da ne možemo živjeti bez EU? Ako su se i dogodile pozitivne promjene iznutra, zašto to nužno podrazumijeva da moramo svoj (okrnjen i nagrižen, ali ipak) suverenitet predati nekoj birokraciji? No, bivši ministar europskih integracija,

od kojeg se zaista ne može očekivati objektivno mišljenje, smatra da ne bismo uspjeli sačuvati promjene niti standarde EU. Pa, nekih standarda EU, poput Codex Alimentarius, rado bih se odrekao, za dobrobit svih.

Prema njemu, nije da mi ne možemo sami, ali EU nam je dobar model jer ima „provjeren model društvenog razvoja”. Ma što to značilo. A možda znači – razvoj prema diktaturi? Ne znam, stvarno; isprazne političarske frazetine zamišljene su tako da im svatko tko ih čuje prida vlastito značenje. Sad naravno dolazi najvažnija stavka – novac – jer „čak 4 posto GDP-a se financira iz Europe, pa bismo se odrekli gotovo 2,5 milijarde eura iz fonodova EU te bi rast i razvoj bili manji.”

Sjetio sam se narodne mudrosti: „Nema džabe ni kod babe”. Skeptičan sam prema takvim ‘pomoćima’ otkada mi je prijatelj, koji se bavio projektima financiranim iz stranih fondova, ocrtao kako u praksi izgleda tok novca u njima. Evo primjera kojega se sjećam. Neki mali projekt edukacije dobije toliko i toliko novca. Onda se novac potroši tako da se nekom broju ljudi plati boravak u mađarskom hotelu, honorar se plati američkom predavaču... novac njima, ali nismo ni mi ostali kratkih rukava, nama ostaje znanje, i to besplatno. Ili su to oni tek financirali svoju propagandu, ja sad stvarno ne znam.

Recimo, kad vidim da EU ulaže novac u sređivanje zemljišnih papira, uhvati me jeza. Što će to njima? Zašto im je toliko stalo toga? Da mogu satelitski nadzirati što se i gdje uzgaja i je li sve po njihovim propisima koji će praktički izvan zakona staviti ekološki uzgojenu hranu, jer je hrana, sa svojim GMO-izdancima i aditivima, važno iluminatsko oružje. Ili u blažoj verziji – da se mogu bolje snaći kod kupnje hrvatskog zemljišta? I na kraju se sjetim onih brodogradilišta i pomislim – pa dobro, možda nam, u slučaju neulaska, EU ne bi davala novac za sređivanje papira grunotovnice, ali bi brodogradilišta bila lišena njihovih naputaka. A ona ipak vrijede malo više.

Sljedeći ispitanik, bivši ministar vanjskih poslova Mate Granić, jednom je rečenicom izrekao da EU ne prihvaća ‘ne’ kao odgovor, kao niti pravu demokraciju: „Kad bi referendum pao, i to bilo bilo demokratski”, započeo je, ali i dodao: „U tom bi ga slučaju trebalo ponoviti i učiniti apsolutno sve da prođe.” Jer tako je učinila i Irska, kaže. Poruka ove rečenice je opet u Bernaysovom duhu: ljudi su glupi i treba ih nekako navesti da ne donose krive odluke. A kad smo već kod ponavljanja referenduma, imam ja jednu ideju. Predlažem da se referendum ponovi ako slučajno ljudi izglasuju ulazak u EU, i da se to radi sve dok ne izglasaju *protiv*. Može li tako? Ili ovako: ako prvi referendum bude protiv, a drugi za – koliko se ja kužim u sport – to je tek 1:1. Znači, mora se ras-

pisati *play-off* da se vidi tko će pobijediti. Jedno je sigurno, oni dečki na samom vrhu imaju plan i odlučni su ga provesti na ovaj ili onaj način, a demokracija im je samo maska koju navlače samo kad je mogu (zlo)upotrijebiti.

Drugi bivši ministar vanjskih poslova, Tonino Picula, rekao je da moramo u EU jer „Hrvatska nema plan B”. Evo, ja predlažem „plan B” – da zauvijek ostanemo izvan EU. Dodao je i to da su „od 3. siječnja 2000. sve vlade usmjerene prema EU”, pa bi „neulazak u EU značio odbacivanje deset godina zajedničkih napora”.

Pa, cijenjene političke elite, je li vas netko molio, tražio ili tjerao da se izlažete takvim „zajedničkim naporima”. Nikoga se nije pitalo, nije bilo javne rasprave, neki zlobnik bi mogao reći da ćemo se na jako dugo vremena usositi s tom EU, i sad bi trebalo pustiti suzu zbog vaših napora? Tonino nas i plaši jer kaže da bi nas, osim političkih previranja, po glavi lupile i cijene: „Cijene kredita bi porasle, naišao bi val skupoće”, te navodi primjer Osla koji je izbio na prvo mjesto UN-ove ljestvice najskupljih gradova, a „tako bi mogao i Zagreb, ali bez norveških prihoda i plaća.” Svakako, lijepo je čuti kad netko razmišlja naglas, ali ja bih ipak volio vidjeti bilo kakve studije koje su to proučavale, prije nego kao zaključke prihvatim ovaj niz osobnih impresija i dojmova.

Politolog Damir Grubiša bio je direktniji rekavši da bi neulazak u EU bila „ekonomska, ali i politička katastrofa, a rezultat uzdrmana politička scena jer je EU apsolutni koncenzus hrvatske vlasti i oporbe”. Šteta što slični koncenzus ne postoji između ljudi i vlasti. I uopće, ne bi li se vlast trebala prilagođavati ljudima, a ne da se ljudi moraju prilagođavati tome što misle „vlast i oporba” (koji se po pitanju ulaska u EU čine kao jedna stranka, pa tu zapravo i nema oporbe). Još je rekao kako će carine za hrvatske proizvode narasti, što će dovesti do skupoće i slično.

Kod onih koji nisu na vlasti ima drugačijih pogleda. Miroslav Tuđman smatra da je Hrvatska već preuzela standarde i da se ne bismo našli u lošijem položaju jer „EU je sredstvo, a ne cilj”. Apokaliptične tvrdnje da bi Hrvatska ekonomski bila gurnuta u zapećak Slaven Letica je nazvao glupošću: „Članstvo u EU više nije ekonomski rentabilno. Ove godine Slovenija uplaćuje za sanaciju Grčke više nego što dobiva”. Kad smo već kod Grčke, koja je sad osuđena na milostinju i nove kredite, u jednom drugom novinskom tekstu, koji se bavio pitanjem sudbine eura i problemima koji proizlaze iz činjenice da se u Europskoj uniji nalaze i bogate i siromašne zemlje, moglo se pročitati da se sada „Grčka ne može izvući tradicionalnim receptom – devalvacijom svoje valute, jer je u eurozoni, pa može samo čekati milost svojih kolega iz euro kluba.”

Zašto ih ne puste da svoje probleme rješavaju svojim sredstvima? Ali u totalitarnoj tvorevini EU, to je zabranjeno. A iz nekog čudnog razloga, ishod svih 'pomoći' uvijek bude još veća zaduženost i još veća nevolja za građane.

U svom tekstu bivši ministar financija Borislav Škegro, raspravljajući o tome kako provoditi reforme poput Zakona o radu (koji u sebi isto sadrži europske 'tekovine'), osim što je naveo da bi jedan od izlaza bio da velike političke stranke sjednu za stol i dogovore zajedničke točke reforme, drugi bi izlaz bio, rekao je, da „trajno zadržimo 'benevolentog diktatora' koji se zove EU”, jer „da nije bilo njega, brojne reforme, poput restrukturiranja brodogradnje, nikada ne bi došle na dnevni red”. Očito, čak i oni koji prepoznaju da je EU diktator, doživljavaju ga tek kao *dobronamjernog* diktatora. Što se mene tiče, onima koji su istinski dobronamjerni ne treba nikakva diktatura da bi provodili svoje dobre namjere.

U Ministarstvu vanjskih poslova ne žele niti čuti za opciju negativnog ishoda referenduma. Glasnogovornik Ministarstva rekao je „da su sve snage usmjerene na dovršetak pregovora pa i samo spominjanje mogućnosti odbijanja ulaska u EU na referendumu može biti kontraproduktivno. Nezadovoljstvo koje se povremeno pokazivalo kroz neke ankete prije svega je bilo izazvano blokadama kojima smo bili izloženi tijekom pregovora.” Znači, nezadovoljstvo ulaskom u EU izražavalo se onda kad su pregovori o ulasku zapinjali? Zanimljiv spin.

A evo još jednog. Vesna Pusić, predsjednica Nacionalnog odbora za praćenje pregovora s Europskom unijom smatra da bismo se „u tom slučaju našli u slijepoj ulici, u kojoj ne bismo imali svijetlu budućnost”. Susjedstvo bi ubrzano ušlo u EU, a mi bismo izgubili utjecaj na donošenje bilo kakvih odluka. „O našoj budućnosti bi se odlučivalo bez nas”, završila je spin. Jer je stvar suprotna: upravo ulazak u EU donosi taj scenarij.

No, građani su neugodno dosljedni.

Rezultati Eurobarometra objavljeni u Bruxellesu krajem 2009. pokazali su da su Hrvati i dalje bili među najvećim euroskepticima u Europi: manje od četvrtine građana smatralo je da bi članstvo u Europskoj uniji bilo dobro za zemlju. Sve se tamo pratilo. Prema tom istraživanju na tisuću ispitanika u Hrvatskoj, samo 24 posto Hrvata smatralo je da bi članstvo u Europskoj uniji bilo dobro za njihovu zemlju, 37 posto ih je držalo da bi bilo loše, a 35 posto da ne bi bilo ni dobro ni loše. I evo nas kod novina godinu dana kasnije, iz rujna 2010., kad je Eurobarometar opet pokazao da tek 26 posto Hrvata smatra da bi članstvo Hrvatske EU bilo „dobra stvar”, dok ih 31 posto misli da bi bilo loše. No, to su službene ankete. Prema neslužbenim, stvari stoje još gore po Europsku uniju.

U vijestima na internetu pisalo je da je 'T portal proveo na Facebooku anketu, a rezultat je bio da bi za članstvo u EU glasalo 32 posto građana, a protiv bi bilo čak 59 posto, dok na referendum uopće ne bi izašlo devet posto hrvatskih građana. *Glas Istre* je prije nekoliko mjeseci objavio da je Tomislav Capar, dopredsjednik udruge *Volim Hrvatsku, ne u EU* u Puli proveo anketu u kojoj se od 250 anketiranih samo 17 izjasnilo za ulazak u EU, što je tek 12 posto.

Mislite li da će Unija dopustiti da na tome ostane? Bojim se da ne, ti tipovi nikad ne odustaju: „Diplomati u EU smatraju“, pisalo je u novinama, „da se sada i Hrvatska i Europska unija moraju više pozabaviti kampanjom kojom će građanima objasniti korist od članstva.“

Pa ta kampanja traje neprekidno, ali kaže se: možeš muljati neke ljude neko vrijeme, ali ne možeš sve ljude cijelo vrijeme. Ipak, nema sumnje da ti iskusni ispiraći mozga znaju svoj zanat i da nas čeka intenzivna demonstracija Bernaysovih načela.

Sredinom listopada 2010. u jednom sam političkom tjedniku vidio da je kampanja počela. Na dvije stranice intervjuirana je Elzbieta Bienkowska, poljska ministraica regionalnog razvoja u vladi poljskog premijera engleskog imena, Donalda Tusk. Odmah je u podnaslovu pisalo kako u intervjuu Bienkowska „otkriva kako je Poljska procvjetala zahvaljujući fondovima Europske unije, te ocjenjuje zašto Hrvatskoj ne uspijeva iskoristiti bespovratna sredstva iz pretpripravnih fondova unije čime bi se mogle izgraditi ceste, pruge i aerodromi, a profitirali bi i biznis, turizam i kultura“. Ma, med i mlijeko.

Bienkowska je u cijelom intervjuu do detalja pričala o svih 67,3 milijarde dolara koje je Poljska dobila (ili će dobiti) u razdoblju od 2007. do 2013, precizno navodila godine kad je koji sektor društva što iskoristio, nabrojala infrastrukturne projekte koji su građeni tim sredstvima, naglasila da su financirane stotine malih i srednjih poduzeća, da je 85 posto cesta financirano tim novcem koji se dobio na dara i nekoliko je puta naglasila da su to nepovratna sredstva. Zapamtite, nepovratna sredstva.

Ženska je jednostavno sipala detaljne i duge odgovore iz rukava. Zato mi je i upao u oči jedini kratki odgovor. Toliko kratak da ću ga u cijelosti prenijeti. Novinarka je, nakon silnih nabiranja koliko je novca EU poklonila Poljskoj kao nepovratna sredstva, upitala Bienkowsku: „A koliko ste novca do sad uplatili u proračun EU?“

Odgovor je glasio: „Mi sudjelujemo u europskom proračunu od datuma ulaska u EU. Ali iz proračuna dobivamo više nego što izdvajamo“.

I to je sve što je rekla. Stvarno škrto. Očekivao sam malo detaljniji odgovor od tako informirane ženske. Možda je to neka tajna? A možda nije u duhu propagande kampanje za hrvatske čitatelje?

A onda su u listopadu 2010. po novinama osvanuli naslovi poput „Izbori ili EU? Stvarna dilema ili spin?” HDZ na vlasti smatra da bi prijevremeni izbori odgodili ulazak u EU (šmrc), a oporbenjaci ističu da ne bi, pisalo je. Diplomatski krugovi dali su izjavu da bi prijevremeni izbori bili loši za Hrvatsku zbog moguće odgode ratifikacije od šest do sedam mjeseci, čime se „doslovno riskira budućnost Hrvatske”. Vesna Pusić smatrala je apsurdnim to da se promjenu vlasti može smatrati preprekom za ulazak u EU. Naglasila je da je taj proces započela koalicijska vlada, i rekla: „Nama je trebalo 13 godina da s HDZ-om postignemo konsenzus oko Europe. Kad je svjedobno trebalo ratificirati Sporazum o stabilizaciji i udruživanju, HDZ je bio taj koji je napustio sabornicu”. Hvala, Vesna.

Možda bih zbog toga bio, bar unatrag gledano, hadezeovski navijač (tada nisam bio), ali bojim se da niti njihovi motivi nisu bili ispravni. Nitko nikad ne želi slobodnog čovjeka; uvijek se predstavlja samo izbor između nacionalne i svjetske diktature, što i nije neki izbor. Razni Castro-Lukašenko-Chavezi na jednoj strani, a nadnacionalna elita na drugoj. To je u ponudi. Idem ja, gdje su izlazna vrata iz ovog dućana?

U jednoj drugoj kolumni također je besmislicom proglašena teza da bi u slučaju održavanja prijevremenih izbora EU na dulji rok zatvorio vrata Hrvatskoj. „Ivrdnja bi pila vodu”, pisalo je „kad bi hrvatska Vlada, bilo koja, bila u poziciji svojim slobodnim djelovanjem diktirati tempo kojim Hrvatska ulazi u eurointegracije... U Bruxellesu je već sve ionako određeno. Datum, zadnji rokovi, pa i trenutak kad se otvara šampanjac”.

Predviđam glavobolje u danima nakon toga.

A glavni politički kolumnist jednih novina, Davor Butković, u kolumni je, pišući o istoj temi, napisao ovu rečenicu: „Ove su novine uvijek i gotovo bezuvjetno podržavale što brži ulazak Republike Hrvatske u Europsku uniju”.

Bezučjetno?

Razmislimo o implikacijama te riječi.

A potom i o implikacijama tih implikacija na vjerodostojnost informiranja kroz novine. I konačno, nazovimo ih pravim riječima, kad već to i one samo posredno priznaju:

Politička propaganda.

23. poglavlje

KAKO JE IVEK POBIJEDIO NATO, K-COM I RUSE

Ovo je istinita priča – ali možda i nije. Imena svakako nisu prava, a možda ni to mjesto ne postoji. Ali možda sam ja ipak često tamo na kavi, u šarmantnom restoranu koji sebe još uvijek ponosno naziva 'gostionica', mada u njega dolaze mnogi ugledni gosti, od Predsjednika na niže. Do Gostionice dolazim kroz šumu, kraj koje se ona i nalazi, na početku jednog sela kojemu nikad ne mogu zapamtiti ime. Ali već sam rekao, imena nisu važna, važne su storije, kao u starim mitovima i legendama. Gdje god to selo bilo, u Gostionici često slušam slikovite i uvijek zanimljive, pomalo jednosmjerne (znači, samo slušam, a ništa ne pričam), ali uvijek istinite (koliko je to i ova priča), dogodovštine Iveka, vlasnika i glavnog konobara Gostionice.

Taj vrlo fin čovjek glasnog govora, koji ima spreman štos s bodljom prema zasluži za svakoga tko navrati, nema pardona niti onda kad je riječ o međunarodnim institucijama – koje smatraju da se svugdje mogu ponašati kako žele. Ali ne u Gostionici, tamo ih se ne boje. Posljedica je to, koliko se meni čini, neke svjesnosti koju na prirodu i lokalnu zajednicu upućena seoska sredina ima, a kroz ponekad čudan dijalekt koji izlazi iz usta ljudi koji izgledaju kao pravi pripadnici 'gemišt-nacije' (ima tu i žita i kukolja), na svoje iznenađenje često ćete čuti mudre, prave sokratovske ili aristotelovske riječi, koje će vas ispočetka ostaviti zbunjenim jer ih ne biste očekivali iz takva izvora. Čut ćete i sumnjive tipove, jer svega ima u gostionicama, ali to je dio svakodnevnog nadmudrivanja i igre života.

Jednog jutra, inspiriran nekim naslovom iz novina koje su u tom trenutku bile otvorene ispred mene, Ivek mi je ispričao kako mu je „došao NATO prije par mjeseci”. Došao, al ne i prošao.

Isprva sam pomislio da je NATO došao kako to obično radi, s nosačima aviona i radarski nedetektibilnim letjelicama, ali ne – ti su dečki jednog proljeća došli u Gostionu da bi pokušali zakupiti restoran za neku svoju feštu te su pitali mogu li si dovesti i živu muziku na terasu. Kako je to organizirana institucija koja ništa ne prepušta slučaju, došli su dovoljno rano jer fešta je trebala biti tek ujesen. Naravno, računali su s velikim popustom, i ponašali su se kao da samim svojim dolaskom i svojom ponudom čine uslugu i čast Gostionici. Ivek im je rekao da nema nikakvih problema, može muzika, može zakup, ali da on zna koliko i ovako po jednoj večeri ima prometa u tisućama kuna, i da mogu zakupiti restoran po toj cijeni. NATO-u se to nije dopalo, štedljivi su to momci, ali nisu odustali već su predložili da plate u 'kešu', bez računa, pa da im se ne računa PDV.

To je bila kap koja je prelila čašu. Teško je opisati grlati prigorski dijalekt, u Ivekovom slučaju prepun mješavine slikovitih izraza, ali NATO je čuo svakaj: kaj to oni hoćeju njega natjerati da vara svoju državu? (Postoje kod nas običajna pravila za tu djelatnost, unutar granica pristojnosti, i tu nema matematike koja to može srušiti; zna se, unutar desetak posto sve je fleksibilno, ali neka prirodna ravnoteža između poreznika i poreznih platiša mora postojati, za ne? Stara je to tradicija iz vremena dok je su crkva i plemići dobivali svoju devetinu ili desetinu... ili bar približno). Kaj ga tjeraju u kriminal? Je l' ima možda netko od nas u njihovim zemljama takve beneficije? Je l' se ikome od nas ikad tamo ikome oprašta i zadnji novčić? Kak' ih nije sram pitati ga to u njegovoj zemlji? Tu se u priči pojavio i Ivekov davno preminuli deda, osoba fantomskih sposobnosti da živi u raznim povijesnim razdobljima i doživljava razne sudbine, već prema tome s kime Ivek Razgovara. A NATO-u je Ivek dodao i to da je njegov deda bio u SS-u i da zato kod njega zato vlada red, rad i disciplina i da zato ne može to tako kako su si oni zamislili. (Istina je da je njegov deda dao svoj doprinos u Drugom svjetskom ratu, kako mi je jednom prilikom kasnije ispričao, ali kao domobran koji se skrivao po kletima. Kasnije ćemo vidjeti da se deda pojavljuje u još neočekivanih situacija, no ovoga puta iskočio je ispred NATO-a, nasljednika zapadne antifašističke koalicije koja je pobijedila SS i sve druge elemente njemačke vojske prije šest i pol desetljeća. Bar tako kažu knjige.)

Tako je NATO otišao iz Gostione neobavljena posla, pitajući se vjerojatno na kakvog je to zaguljenog manijaka naletio na tom glasovitom mjestu u vu-kojebini. Kaj ga briga, rekao mi je Ivek, ne bu ni propo niti se obogatio s tom NATO-ovo večerom. Al' kaj si oni to misle? I u pravu je, mislio sam si ja dok

sam ga zabavljeno slušao; Gostiona je tamo puno duže nego što je NATO ovdje. Ta šarmantna priča u punom mi je sjaju pokazala svu šupljikavost servilnosti hrvatskih vlasti prema NATO-u i sličnim institucijama. Ucjena, strah, nezasluzeni respekt, politička trgovina... vrag će ga znat' kako je NATO došao kod nas a da ga nitko (izvan političkih elita i tekstova u medijskim gigantima) nije tražio i zvao. Da postoji vremeplov i da je moguće manipulirati prošlošću, ja bih poslao Iveka kao premijera u prošlost, u ono vrijeme kad su nam se prodavali 'argumenti' zašto nam treba NATO, da im kaže da ne može to tako u našoj Gostioni.

Nekog drugog jutra ispričao mi je poučnu zgodu s najvećom telekomunikacijskom tvrtkom kod nas, ne više i našom. Za ovu priču zvat ćemo je K-com. A nekad davno, dok tehnologija nije bila tako napredna kao danas, i dok se na telefonski priključak čekalo dugo i plaćalo puno, nije bilo telefonskih linija do nekih okolnih sela, pa su ljudi skupili novce i dopustili da se žice, bez puno formalnosti, ukopaju preko njihovih gruntova, sve zbog vlastitog i općeg dobra. Strani telekomunikacijski div je kupio cijelu tvrku i svu infrastrukturu, pa tako i onu koju su platili stanovnici tog kraja. Ne bi to bio neki problem, niti bi se itko toga sjetio, da Ivek nije kupio neki od tih gruntova da bi nešto na njemu sagradio. Prilikom iskopavanja za temelje pokazalo se da ispod zemlje ide jedan od tih telekomunikacijskih kablova, pa je Ivek otišao do obližnjeg gradića, u ured telekomunikacijske tvrke, da ih zamoli da mu to maknu s njegove livade jer mu smeta.

U uredu su mu rekli da napiše molbu i pričeka da se riješi, te da plati, ne sjećam se točno, ali mislim nekih petanestak tisuća kuna.

Kaj?, rekao je Ivek, to je njegov grunt, a oni su bez dozvole na njemu, kladi se on njima da taj kabel vjerojatno nema niti svu potrebnu papirologiju (možda je blefirao, jer i u tome je vješt, a možda je to i znao ako se sjećao vremena kad su podzemni kablovi bez puno formalnosti postavljeni, s njim to nikad ne znate), a kladi se i u to da nema niti građevinsku dozvolu. I da bu, ak' oni to neće maknut, i to brzo, on sam to učinio. Referent je, u nedostatku bolje ideje, ostao pri svome, a on pri svome. Kad se kod gradnje došlo do kabla, rekao je Ivek majstoru: 'Seci'.

Naredno jutro pojavio se električar (ili tko već, al' zovimo ga tako) iz obližnjeg gradića i bauljao po livavama. Ivek mu je doviknuo pozdrav i pitao ga kaj traži. Električar mu je rekao da su neki zaseoci ostali bez telefonskog signala, i da je negdje kvar koji on mora naći. Ne moraš više tražiti, rekao je Ivek, to je na mom gruntu, ja sam prerezao žicu. Električaru je

tako skratio radni dan, vjerojatno su popili kavicu ili gemišt skupa. A što bi se petnaest tisuća kuna i molbom? Ništa. Pa nije niti bilo osnove za njih, a Iveku nitko ne bi mogao prišiti da je napravio nešto protuzakonito, jer je prekinuo tuđu zicu koja je protuzakonito bila ugrađena u njegov grunt i to nakon što je zamolio vlasnika, telekomunikacijsku tvrtku, da je makne da on može graditi. I još mi se pohvalio kako je priča imala sretan kraj i za električara jer je on dobio posao preseljenja tih kablova i tako zaradio tridesetak tisuća kuna od telekomunikacijske tvrtke (nemojte me držati za brojke, pa ovo je samo priča iz gostione), što će reći da je bar jednom tijekom novca promijenio smjer.

Kad je Ivek odjurio za svojim poslom (kod njega su sve priče poput ekspresnog vlaka), tri sam cigarete zapalio jednu na drugoj razmišljajući ima li neke pouke u ovome što sam čuo. Možda ima. Možda se iz nje vidi koliko se cijeli globalizacijski sustav, koji se sustavno nameće, temelji tek na strahopoštovanju prema silnicima. Bez strahopoštovanja, nema niti njihove moći. Puf, puče kao balon od sapunice. Ponekad su dovoljno jedne škare na pravom mjestu.

A kako se Ivek susreo s Rusima? Ovako je to bilo, a bilo je vrlo nezgodno – za Ruse. Al' sami su si krivi, ne možeš samo doći i rušiti' tuđe, tako je rekao i Đorđe Balašević. Uglavnom, nedaleko od Gostione nalazi se prekrasna spilja koja je uređena za posjetitelje, a otkrio ju je Ivekov otac. Danas je to već pomalo glasovito mjesto, a svake godine Gostiona unapređuje okoliš tog dragulja prirode, gradi prilazne stazice, stanicu za autobus, kamene zidove oko ulaza i sve tome slično, sve s ukusom i sve s mjerom. I tako je jednog dana neki ruski državni gost posjetio tu spilju prepunu kamenih sigaa...

Da li za uspomenu ili iz nemara – odlomio je jedan stalaktit (to su one kamene sige koje vise odozgora). Kad je Ivek (koji je također bio s njim u spilji) to vidio, obuzelo ga je ono specifično emotivno stanje koje se u narodu obično opisuje s „popizdio je”. Počeo je kao manijak 'kričati' na uvaženog državnog gosta te krenuo prema njemu tako naglo da su tjelohranitelji stali ispred svog štićenika. Iz Iveka je počela izlaziti bujica riječi, slika i živopisnih izraza. Između ostalog, rekao je Rusu da ga njegov diplomatski imunitet možda štiti na zemlji, ali ne i ispod nje, da bu on „otišao po sekiru”, da je l' zna taj Rus da jednom stalaktitu treba 35 godina za jedan milimetar... I naravno, da su mu Rusi prvo uzeli dedu (onog istog iz SS-uniforme, koju je za potrebe ove priče zamijenio za lenjinovsku kapicu sa zvijezdom), jer se Ivekov deda otišao boriti za Rusiju, još tamo krajem Prvog svjetskog rata i da se nikad nije vratio, i da kaj je sad to, prvo deda, a sad stalaktiti, dokle tako?

Potom ih je Ivek, uvijek vičan jezičnim vratolomijama i humoru, vičući zasuo (više tjelohranitelje u pratnji, koji su bili naši ljudi, nego Rusa, koji je, siguran sam, sve razumio i bez prevoditelja) nizom nepostojećih zakona: „Znali li vi da je ova spilja vlasništvo Republike Hrvatske, da se po 23. stavku trećeg člana zakona o prirodnim dobrima uništavanje stalaktita strogo kažnjava...” Tko zna koliko se, u toj eskapadi ljutnje i inspiracije, tu još našlo izmišljenih članaka, ali zvučali su uvjerljivo, a sretna je okolnost bila da nitko sa sobom nije donio zakonike Republike Hrvatske. Svakako, i bez toga polučili su uspjeh, pa su se Rusi poslije ispričavali, sve s namjerom da izbjegnu skandal za koji su mislili da se iza brda valja, i nudili novčanu odštetu koju Ivek nije htio primiti. Kako se može platiti za nešto što je neprocjenjivo, pitao ih je on. I tako su i Rusi neslavno otišli iz Gostione. A sve bi bilo u redu da su pokazali mali komadić pristojnosti, onaj koji kaže da se ne trgaju stalaktiti u spiljama.

I opet je Ivek odjurio za svojim poslom, a mene ostavio sa sve većom zbirkom tih švejkovskih priča. To su samo zabavne priče, reći ćete – i u pravu ste. No, imam nezgodnu naviku da tražim pouke čak i u filmovima s Jean-Claudeom Van Dammom. Uistinu, skoro da ne postoji toliko banalna situacija da se iz nje ne može nešto naučiti. Tako i ovdje. Rođen sam i odrastao u Zagrebu, pa mi je svijet malih zajednica potpuno stran, tek ga otkrivam, ali i to samo kao povremeni promatrač sa strane. Zapravo, sam mi se otkriva, taj svijet u kojem je međupovezanost svega puno jasnije vidljiva i puno bolje ukorijenjena. Gdje se svi ljudi znaju i imaju tehnike suživota, jer nema drugog izbora, ne možeš se nigdje zagubiti.

Postalo mi je očigledno da smo mi, koji smo odrasli u atomiziranim gradovima koje čine mnogo odvojenih jedinki a ne zajednice, odvojeni od svojeg mjesta i kraja. Naša zajednica je krhka, ako uopće postoji. U vidovima u kojima postoji, ima svoj izraz u vidu gradske skupštine ili drugih otuđenih tijela gradske uprave. Tamo su opet neki ljudi koje ne poznajemo, kojima ne znamo prljavi veš, na koje ne možemo ‘kričati’ zbog nepravde jer uvijek, potpomognuti nogom u guzicu, završimo lutajući labirintima punim referenata i formulara.

Možda nas zato i žele u gradovima? Možda je zato već preko pedeset posto svjetskog pučanstva zatočeno u betonskim megapolisima, gdje smo svi u potpunosti ovisni o gradskim, prometnim i trgovačkim infrastrukturama? Kad bolje razmislim, ta spoznaja ima i zastrašujuću stranu. Razmislite malo, dovoljno je da netko na par dana zatvori vodovod pa da svi poumiremo od žeđi, da ugasi struju pa da sve naše djelatnosti budu paralizirane, da zatvori nekoliko prilaznih autoputa pa da nastupi glad...

Za razliku od lokalnih zajednica, u gradovima nas je puno na malo prostora, a – uz to što je naš položaj ovisnički – zajedništva je malo, svatko igra za sebe. Kad bih htio biti globalni manipulator, baš bih takav svijet htio. Užasavao bi me svijet lokalnih zajednica, gdje nemam nikakvu moć, gdje ne mogu raditi što hoću jer ću dobiti vritnjak od nekog Jože, gdje se ljudi mogu snaći i bez mog svježe otisnutog *fiat-novca* jer imaju zemlju i vodu i jedni druge, gdje uvijek neki Ivek budno pazi gdje treba staviti ležeće policajce i kakve vrste (da ne razbijaju aute) jer zna da će tuda prolaziti samo on i njegovi poznanici, gdje ljudi žele sudjelovati u odlučivanju o vlastitim životima, imajući na umu da postoje i drugi ljudi i da postoji priroda s kojom moramo biti u ravnoteži, jer inače nema života za nas.

Mora biti da je lokalna zajednica (pa čak i kad je malo veća, poput ove lokalne zajednice koja ima ime Republika Hrvatska) prava noćna mora za one krugove samozvane Elite, more bit' da je to razlog zašto smišlja sve te divovske gradove i druge načine razdvajanja ljudi. I sve te složene sustave nametanja zakona s vrha, koji bi trebali izvan zakona staviti sve lokalne zakone i sve lokalne neovisne Iveke koji čuvaju svoje za one koji dolaze nakon njih.

24. poglavlje

VEČERAS U VAŠEM GRADU SASTAV 3M – MEDIJI, MMF, MANIPULACIJA...

Sa zanimanjem sam te jeseni 2010. analizirao i vijest koja je imala naslov „Francuska je rasistička država”. Cijeli tekst, oprema i slike bile su intonirane tako da se Predsjednica Komisije i povjerenica EU za pravosuđe Viviane Reding gnjevom pravednika obrušila na Francusku zbog deportacije Roma, usporedivši to sa stradanjima Roma u Drugom svjetskom ratu.

Tko ne bi bio sumnjičav kad Elitina ekspozitura zvana Europska unija počne pozivati na humanost? Stoga se nisam zadržao na naslovu nego sam odlučio s razumijevanjem pročitati o čemu se tu radi, skoro siguran da EU zloupotrebljava neku nemilu situaciju da bi sebe još jednom predstavila kao branitelja ljudskih vrijednosti, a možda i kako bi se dolilo još ulja na mit da će integracija u EU donijeti pravdu ljudima Europe.

No, iz početka članka još se nije saznalo ništa o pozadini, još uvijek je citirana Reding, zaprepaštena postupcima pariške vlade „koji stvaraju dojam da se ljudi premještaju iz jedne članice EU u drugu samo zato što pripadaju manjini”. Podsjetila je na slična zbivanja iz Drugog svjetskog rata (usput rečeno, također izmanipuliranog iz sjene; *op. K. M.*) te je rekla da je „osobno uvjerena da Komisija neće imati izbora nego prijaviti Francusku” te da Sarkozyjeva vlada ima još nekoliko dana da predstavi svoje argumente i da je njeno strpljenje pri kraju. I tog su Sarkozyja, sjetih se, postavili bilderbergeri, kako se saznaje od istraživača te skupine, Daniela Estulina. U tom slučaju ovdje je opet posrijedi stari štos: problem-reakcija-rješenje. Jedan predstavnik Elite deportira Rome, drugi ga za to optužuje. Naravno, jadni ljudi koje se deportira ni ne nagađaju o čemu se zapravo radi.

No, „sad je stvarno dosta”, rekla je ta Reding ljutito na konferenciji za novinare u sjedištu Europske komisije i lupila šakom po govornici. „Ni jedna

država članica ne može očekivati poseban tretman kad su u pitanju fundamentalne vrijednosti i europski zakoni”. U to ne sumnjam, svi moramo pojesti isto govno. Mogla je bar ići pravim redoslijedom prioriteta, pa prvo spomenuti europske zakone, a tek onda fundamentalne vrijednosti. A pitam se i znači li njoj izraz „fundamentalne vrijednosti” isto što i meni, ili joj na srcu leže tek fundamentalne vrijednosti vezane uz nametanje diktature ljudima europskog kontinenta?

Nakon ove silne promidžbe humane gospode Reding, tek u posljednjoj trećini članka konačno je znatiželjni čitatelj, ako još nije prestao čitati tekst i okrenuo iduću stranicu, saznao o čemu se radi. Tijekom rujna 2010. francuske su vlasti srušile više od stotinu ilegalnih romskih naselja te deportirale više od tisuću Roma, uglavnom rumunjskih i bugarskih državljana. Kao građani EU, rumunjski i bugarski Romi imaju pravo ući u Francusku, ali za rad im i dalje trebaju dozvole, baš kao i za dugotrajniji boravak. Hm, ako sam dobro shvatio, ako se ova situacija zaista pogleda iz pravnog aspekta, na koji se poziva ta Reding, ispada da je deportacija tih jadnih ljudi zapravo – u skladu sa zakonom. Ili sam krivo shvatio prethodne dvije rečenice? Što vi mislite?

Ne znam, no Reding smatra da se pravila primjenjuju diskriminacijski. Što god da to značilo. Ta floskula nije bila potkrijepljena objašnjenjem. Valjda ga nema. Ili smatra, kao što je tu situaciju komentirao Fidel Castro, „da se Francuska drži rasističke politike suprotne normama EU”.

Reding je, rečeno je u novinama, bila bijesna i na dvojicu Sarkozyjevih ministara koji su joj dali garancije da se Rome ne diskriminira, da bi potom u medijima osvanuo dopis kojim vlada traži od regionalnih dužnosnika da ubrzaju akcije protiv ilegalnih romskih naselja. Opet upitnici. Koliko ja razumijem, reći da se nekog ne diskriminira samo znači da će se i protiv njega poduzeti iste mjere kao i protiv svakog drugog tko podigne ilegalno naselje. Nije spomenuto da postoje neka ilegalna naselja protiv kojih nisu poduzete mjere. Pa ne znam, dan prije te vijesti, francusko Ministarstvo unutarnjih poslova izdalo je novi dopis o uklanjanju ilegalnih naselja, u kojem se nisu spominjali Romi, a francusko Ministarstvo vanjskih poslova izrazilo je „zaprepaštenje, to je najmanje što se može reći, na povjereničine izjave”.

Nekako mi se dosad nije pokazalo da ljudi iz Europske komisije imaju ikakvu namjeru štititi Rome, niti ljudska prava uopće. I nemojte slučajno pomisliti da imam nešto protiv tih ljudi oko kojih se digla buka i čija se ilegalna naselja ruše, ili protiv bilo kojeg drugog stanovnika Planeta. Ljudi su uvijek samo pijuni u tim igrama u kojima se ista 'skvadra' pretvara da se prepire oko

nečega, kako bi stvorila okolnosti da se nađe neko 'rješenje'. 'Ta je riječ izgubila kredibilitet još kad se našla u nacističkoj složenici „konačno rješenje“.

Sljedeća vijest koja je ispala iz moje kuverte s izrescima drži rekord kao najmanja vijest iz moje kolekcije. Jedva centimetar i pol sa centimetar i pol. Nalazila se na dnu stranice. Da nisam prije čitao velike novinske članke koji su glorificirali reforme engleskog premijera Davida Camerona i tumačili kako se u tim reformama, usprkos njihovoj jačini, ipak štite socijalno ugroženiji pripadnici britanskog društva, ne bih niti obratio pažnju na nju. No, ona je govorila nešto potpuno suprotno. Tek jednom rečenicom, na samom dnu neke nevažne stranice, ali je ipak govorila. Toliko je kratka da je prenosim u cijelosti: „Vodeći financijski *think-tank* Institut za fiskalne studije (IFS) objavio je analizu prema kojoj će Cameronove reforme najviše pogoditi siromašne obitelji, iako je vlada tvrdila da je rebalansom proračuna zaštitila one najsiromašnije.”

Kroz veličinu ove usamljene vijesti, nasuprot nizovima velikih članaka koje su glorificirale Cameronove reforme, možemo po prilici iščitati omjer istine i propagande u dnevnim novinama.

Zato su vijesti o sljedećoj temi zauzimale plahte papira. U rujnu 2010., nakon što je skupljeno dovoljno potpisa da se provede referendum u vezi izmjena Zakona o radu, na naslovnici je osvanuo naslov – na istim novinama koje su se već 'proslavile' naslovima poput „Propast ćete” i sličnima – koji je glasio (velikim slovima): „Ovo je kraj svih reformi – zovimo MMF”.

Kako prikladno. Pogotovo kad se ima u vidu vlasnička struktura svih naših novina. Nju je u svojoj knjizi *EU – Ne Hvala* predstavio Marjan Bošnjak.

Prvo je naveo da je povodom Dana slobode medija 2009. Hrvatsko novinarsko društvo u posebnom priopćenju od 2. svibnja oštro kritiziralo stanje medijske (ne)slobode u Hrvatskoj: „Vlasnici i dalje izravno interveniraju u uređivačku politiku. Politički pritisci na medije nisu prestali ni u javnim, ni u lokalnim niti u privatnim medijima”, rekao je HND, i upozorio : „...Sadašnji trend izbjegavanja bitnih tema, forsiranje zabave spektakla, dominacije crne kronike, izmišljanje i proizvodnja *celebrititija* u konačnici rezultiraju bijegom od novinarstva, cenzurom i autocenzurom”.

Tko su, dakle, pravi vlasnici medija u Hrvatskoj? Marjan Bošnjak je došao do ovih spoznaja:

Većinski vlasnik TV-postaje RTL je njemački RTL sa 74 posto dionica, a Todorićev Agrokor drži 25 posto dionica. Prema raspoloživim podacima, pravi vlasnik RTL-a je njemačko privatno poduzeće Bertelsmann AG sa sjedištem u Guterslohu, koje posjeduje 90,5 posto dionica njemačkog RTL-a. No, *Bertel-*

smann, piše Bošnjak, nije klasično poslovno poduzeće koje motivira samo profit. Manjinski vlasnik *Bertelsmann AG* je njemačka obitelj Mohn koja posjeduje 23 posto dionica, dok je većinski vlasnik njemačka obitelj Bertelsmann koja posjeduje 76,9 posto dionica, koje kontrolira preko svoje obiteljske zaklade *Bertelsmann Foundation*.

Bertelsmann Foundation, otkriva dalje Bošnjak, formalno je organizirana kao neprofitna organizacija i politički trust mozgova čiji temeljni ciljevi, prema vlastitom priznanju, nisu ekonomske već političke prirode. Koji su to ciljevi, može se samo nagađati. No, poduzeće Bertelsmann ima gotovo stoljetnu tradiciju u izdavaštvu, a u novije vrijeme i u komunikacijama, te djeluje po cijelom svijetu pod raznim imenima i tvrtkama u svom vlasništvu. Kad su svojedobno kupovali uglednu američku izdavačku kuću Random House, otkriva Bošnjak, pod pritiskom američkih novinara Bertelsmanni su morali priznati da su tijekom vladavine Adlofa Hitlera bili najveći nakladnik nacističke promidžbe u 'Trećem Reichu. No, Zaklada Bertelsmann kaže da su joj sada primarni ciljevi „širenje demokracije” a, kako izgleda, kaže Bošnjak, i Europske unije.

O političkoj snazi Zaklade Bertelsmann, navodi Bošnjak, govori činjenica da su na njihov dvodnevni forum pod nazivom *Jugoistočna Europa na putu u EU*, koji je održan 2. lipnja 2005., prema Hini, došli predstavnici dvadeset zemalja, deset vlada i šest međunarodnih organizacija.

U novije vrijeme, Bertelsmannova televizijska ruka, *RTL Gruppe*, nastavlja učvršćivanje u regiji kupovinom 49 posto srpske televizije *Avala*, a u upravnom odboru *RTL Gruppe* sjedi i bivši predsjednik Europske komisije Jacques Santer.

Još jedna 'hrvatska' postaja, Nova TV, piše Bošnjak, također je u stranom vlasništvu. Većinski vlasnik Nove TV je američki *Central European Media Enterprises*. Glavni vlasnik Nove TV je čovjek koji je većinski vlasnik CEME-a, Ronald Lauder. On je bio američki veleposlanik u Beču 1986/87., a prije toga u Pentagonu podtajnik ministarstva obrane za Europu i NATO. Uz to, Ronald Lauder je jedan od najistaknutijih židovskih patriota i aktivista u svijetu, predvodi brojna ugledna židovska udruženja po svijetu, a bio je i predsjednik Svjetskog židovskog foruma. Po svemu sudeći, Iluminat do srži. U svibnju 2009. Lauder je prodao 31 posto CEME-a, a prema tome i Nove TV, za 240 milijuna dolara američkom divu *Time-Warneru*, ali on je i dalje većinski vlasnik.

Što se tih televizija tiče, evo i informacije koju sam pročitao u listopadu 2010. u jednoj novinskoj kolumni koja se bavila pitanjem financija i televizija. Tog mjeseca u saborsku je proceduru kretao novi Zakon o Hrvatskoj radioteleviziji, kojim se dopušteno reklamiranje na javnoj televiziji ruši na šest minuta,

a po novijem draftu i na četiri minute. Već se duže u domaćem iluminatskom dnevnom tisku promiču ideje da javna televizija radi nelojalnu konkurenciju privatnim televizijama (onima čija je vlasnička struktura gore opisana). Zvuči kao još jedno upregnuće naše marionetske vlasti u iluminatska kola. Pogotovo zato što je u kolumni pisao podatak da su Nova TV i RTL po zakonu iz 2007. obavezne, zauzuvrat što imaju koncesiju, uplaćivati 0,8 posto svog marketinškog prihoda Hrvatskom audiovizualnom centru da bi se tim novcem poticala proizvodnja domaćeg filma i televizije. No, otkad je taj zakon izglasan, do danas nisu uplatili tom centru niti jedne lipe. „Istodobno“, pisalo je dalje, „obje su komercijalne televizije sve ove godine žugale kako ih HTV nrcvari kao nelojalna konkurencija, sve dok lobiranjem nisu izborile da se njihovom glavnom konkurentu (koji, usput, isti doprinos nevoljko plaća) otpili jedna noga – a to znači: ukine minutaža reklamiranja”.

Autor je njihove napore protiv HRT-a kao javne televizije sveo na borbu protiv konkurencije, ali mislim da novac odavno nije glavni cilj Elite, ali sredstvo jest. Nakon uvida u vlasničku pozadinu i ideologiju vlasnika tih propagandnih televizijskih centara Elite, koja se kreće u rasponu od nacista, preko Europske unije, do američke obavještajne zajednice, koga može čuditi želja da se smanji moć javne televizije?

Što se vlasničke strukture novina tiče, njemačka grupacija *Westdeutsche Allgemeine Zeitung Medien Gruppe* (WAZ), najveći je dioničar Europapress Holdinga. Oni su izdavači najvećeg broja ‘hrvatskih’ novina i pokrivaju 60 posto ukupnog medijskog prostora u RH. Njihovi su: *Jutarnji list*, *Slobodna Dalmacija*, *Sporske novosti*, *Slavonski dom*, *Dubrovački vjesnik* i *Šibenski list*, a također i *Globus*, *Arena* i cijeli niz auto-magazina i ženskih *life-style* časopisa. WAZ-ov glavni izvršni direktor od 2002. je Bodo Hombach, svojedobno jedan od najutjecajnijih političara njemačke Socijaldemokratske stranke. Od 1998. do 1999. bio je šef Kabineta njemačkog kancelara Gerharda Schrödera, a zatim i glavni koordinator EU Pakta o stabilnosti jugoistočne Europe (1999.-2002.). Kakva nevjerojatna podudarnost s profilom gore navedenih vlasnika privatnih televizija u Hrvatskoj.

WAZ je ustanovio i vlastitu novinsku agenciju, EPH, koja u novije vrijeme, kako piše Bošnjak, pokušava oslabiti Hrvatsku izvještajnu novinsku agenciju. Većina publikacija EPH prestala je plaćati Hini pretplatu, a kada im zatreba, „onda prepisuju vijesti iz onih izdanja, poput *Slobodne Dalmacije*, koja još nisu otkazala pretplatu”. Hrvatsko novinarsko društvo nedavno je zatražilo, kaže Bošnjak, da se napokon objavi tajni ugovor kojim je Sanaderova Vlada 2005.

godine prodala Slobodnu Dalmaciju WAZ-u i Europapress Holdingu. Unatoč tom apelu, ugovor o prodaji još se drži u tajnosti.

Osim u Hrvatskoj, WAZ danas kontrolira i brojne medije u susjednim zemljama. U Srbiji je trećinski vlasnik novosadskog *Dnevnika* te 50-postotni vlasnik beogradske *Politike* i *Sportskog žurnala*. U Crnoj Gori je 50-postotni vlasnik *Vijesti*, a u Makedoniji većinski vlasnik *Dnevnika*, *Utrinskog vjesnika* i *Vesti*.

Sljedeća medijska kuća po veličini u Hrvatskoj je austrijski *Styria Medien AG*, koji je većinski vlasnik svojih izdanja. On posjeduje: *Večernji list*, *24 sata*, *Poslovni dnevnik*, *TV-tjedan*, besplatni tjednik *Metropola* i portal www.njuska-lo.hr. Kroz svoje zasebno poduzeće Adrimedia, Styria u Hrvatskoj posjeduje i petnaestak revija među kojima su *Men's Helath*, *National Geographic*, *Lisa*, *Čarolija okusa*, *Moj lijepi vrt*, *Moj stan*, *Moje dijete*, *Story Stars*, *GEO*, *Klik*, *Gala Style*, *Sena* i *Burda modemagazin*. Styria je s većim brojem publikacija prisutna i u BiH, Srbiji i Sloveniji.

Vlasništvo riječkog *Novog lista* i osječkog *Glasa Slavonije*, prema Bošnjaku, nije toliko jasno i čisto kao u dosad navedenim primjerima. Najveći pojedinačni dioničar tih dvaju novina donedavno je bio „misteriozni *Media Development Loan Fund* iz New Yorka, među čijim su financijerima George Soros i još neki opskurni fondovi iza kojih se, misle neki, vjerojatno krije američka CIA. MDLF je registriran u New Yorku kao „neprofitna organizacija.”

Osim u Hrvatskoj, prema Bošnjaku, MDLF diskretno kontrolira i financira brojne medije i u Srbiji, Makedoniji, Crnoj gori, BiH, po istočnoj Europi (Slovačka, Bugarska, Mađarska) te bivšim sovjetskim zemljama (Ukrajina, Gruzija, Armenija) pa čak i u samoj Rusiji.

MDLF je osnovan 1999., a suosnivač i izvršni direktor od samog mu je početka Srbin Aleksandar Vučinić, koji je na taj položaj došao iz Sorosove zaklade u Pragu, u kojoj je radio rijekom rata. Od 1990. do 1993. godine Saša Vučinić bio je direktor i glavni urednik beogradskog radija B-92. Toliko o nezavisnim medijima. A od Bošnjaka na tu temu saznajemo još i ovo. MDLF je godinama financirao i splitski *Feral Tribune*, a od svibnja 2001. postao mu je čak i suvlasnik. No, pušteno je da *Feral Tribune* propadne kad je ocijenjeno da više nije potreban.”

Primjećujete li i vi uvijek isti uzorak u kojem se ista ruka nalazi iza svih strana: i vlasti i opozicije, i velikih medijskih kuća kao i navodno nezavisnih medija? One rijetke koji su do novijeg vremena uspjeli sačuvati svoju financijsku nezavisnost se uništava. Primjer je zagrebački Radio 101, donedavno financijski uspješan i nezavisan, financiran isključivo od vlastitih reklama, u

vlasništvu dioničara koji su prije radili na njemu ili još uvijek rade. Višegodišnjim lobiranjem na njega je instalirana nova uprava koja je u samo nekoliko mjeseci srozala prihode i dovela radio pred bankrot, uništila atmosferu i duh, nezakonito otpuštala ljude, uvela verbalni delikt, otjerala ljude koji su bili zaštitni znak radija, provodila sustavni *mobbing*, zatvorila režije radija i unosne poslove iz njih prebacila vanjskim tvrtkama, uvela paralelni marketing koji unutar tvrtke ruši cijene... Dok ovo pišem, atmosfera je predštrajkaška, tko zna kako će se stvari dalje odvijati.

Nakon ovog malog izleta u vlasničku piramidu, vratimo se samim novinama. U novinskom članku naslovljenom „Ovo je kraj svih reformi – zovimo MMF” pisalo je da MMF moramo pozvati zbog „autoriteta, pameti i nesmiljene upornosti u provedbi reformi.”

Takav je taj MMF. Strog, ali pravedan.

Osim ako niste zaboravili što su insajderi o njemu rekli.

Nobelovac Edward Prescott rekao je da je danas jedina zadaća Svjetske banke i MMF-a odobravanje sve većeg zaduživanja zemalja u krizi, što uspoređuje s davanjem droge osobi koja je ovisna o kokainu. Drugim riječima, MMF i Svjetska banka stvaraju novovjeko dužničko ropstvo. Kako se to radi, najbolje je pokazao ugledni američki novinar Gregory Palast, kolumnist britanskog *Observera* i reporter BBC-a koji godinama istražuje tamne strane globalizacije. U tome mu je znatno pomogao i Joseph Stiglitz, bivši glavni ekonomist Svjetske Banke i predsjednik Vijeća ekonomskih savjetnika američkog predsjednika Billa Clintona, koji je nakon svoje smjene, kao prvi među visokim dužnosnicima, javno progovorio o prljavom djelovanju MMF-a i Svjetske banke.

Stiglitz je rekao da MMF i Svjetska Banka u gotovo svim zemljama primjenjuju isti način djelovanja. Kada se okome na neku zemlju, prvi je korak podmićivanje političara koji inozemnim firmama prepuštaju telekomunikacije, nacionalne naftne kompanije, energetske pogone, upravljanje vodom i ostalu vitalnu infrastrukturu koja predstavlja kralježnicu ekonomije. To se odredi tajnim ugovorima. Naime, svaka država za suradnju sa MMF-om i Svjetskom bankom mora potpisati 111 točaka obaveza. Ako to ne učini, onemogućuje joj se uzimanje kredita na svjetskom tržištu kapitala, a danas nitko ne može opstati bez kredita, tj. „kreditnog rejtinga”. Usporedo s tim procesom, „otvara se tržište kapitala”, što znači da se najjače nacionalne banke prodaju strancima. Da bi ušutkali kritičare takvog čina s teškim i dalekosežnim posljedicama za zemlju-dužnika, predstavnici vlade i njihovi glasnogovornici, u nedostatku uvjerljivih stručnih argumenata kojima bi to opravdali, pozivaju se na zahtjeve Svjetske banke – njihov jedini alibi.

Nakon toga države su prisiljene prijeći na tržišne cijene. Političari koji su to omogućili na svoje račune u inozemnim bankama dobivaju povelike iznose. Prosječno 10% vrijednosti dogovorene trgovine. „Možete vidjeti kako im se rašire oči na mogućnost dobivanja provizije ako se u procjeni vrijednosti imovine velikih javnih i ključnih industrijskih poduzeća skine koja milijarda ili barem nekoliko stotina milijuna dolara”, rekao je profesor Stiglitz.

Rasprodaja nacionalnog bogatstva vodi u osiromašenje domaćeg stanovništva. Kad je neka zemlja preuzeta na taj način, slijedi njeno discipliniranje. Traži se smanjenje potrošnje i proračunskih izdataka. Hm, samo trenutak, sjetit ću se ja gdje sam to već vidio.

Nakon netransparentne privatizacije javnog sektora obavezno slijedi donošenje zakonske regulative o liberalizaciji tržišnog kapitala. Taj potez omogućuje stranom investicijskom kapitalu nesmetan ulazak i izlazak iz zemlje. Pritom u zemlju-dužnika ulazi relativno malo zdravog kapitala, a kudikamo najveći dio raspoloživog domaćeg kapitala na ‘zakonit’ način nesmetano i masovno izlazi iz zemlje. Novac ulazi u zemlju-dužnika prvenstveno radi špekulacije nekretninama i valutom, a zatim bježi glavom bez obzira već na prvi znak nadolazećih nevolja koje bi na bilo koji način mogle ugroziti njegovu sigurnost. U tom paničnom bijegu kapitala, državne pričuve mogu ‘presušiti’ za samo nekoliko tjedana, ili nekoliko dana.

Evo i novinske vijesti koja je sličnu tematiku obojala brojkama. U svibnju 2010. iznad velikog teksta zasjeo je naslov: „Vrijednost imovine države pala za 9 milijardi kuna”. Eto jednog od razloga za pokretanje financijske manipulacije koja je u opću svijest ušla kao „kreditna kriza”, a potom inzistiranja MMF-a i drugih institucija da se što brže nastavi s ‘privatizacijom’ – rasprodajom državne imovine. S obzirom da i iza banaka iz kojih je krenula kriza i iza MMF-a stoje iste grupacije, njihovo mešetarenje na svjetskom tržištu postaje očigledno: sruši cijenu zakulisnim potezima i potom kupi pravu vrijednost u bescijenje.

Vrijednost tvrtki u kojima Hrvatski fond za privatizaciju ima manje od 25 posto udjela u temeljnom kapitalu od prosinca 2007. do danas smanjena je s 5,9 na 1,6 milijardu kuna, osvanuo je naslov. U članku je dato još nekoliko brojki, iz raznih kutova, a izračunato je da je državna imovina u svim tvrtkama u kojima država kontrolna do 25 posto vlasničkog udjela krajem 2001. vrijedila 11 milijardi kuna, a 2010. tek četiri milijarde. Vrijednost vrijednosnih papira pod kontrolom tvrtki u pretežito ili potpuno državnom vlasništvu se s dvije milijarde kuna istopila na tek nešto više od 800 milijuna kuna. I tako dalje.

No, vratimo se MMF-u.

Nakon insceniranog bijega kapitala, MMF obavezno traži od vlade temeljito operušane zemlje-dužnika da odmah drastično poveća kamatne stope na enormne dvoznamenkaste iznose koji mogu doseći 30, 50 ili čak 80% da bi se udobrovoljilo i privuklo velike svjetske špekulante na djelomični povrat isisanog državnog kapitala. „Rezultat takvog poteza vlade, koja najčešće nema drugog izlaza, je predvidljiv”, kaže profesor Stiglitz. Astronomske kamatne stope, dakako, brzo privuku odbjegli kapital, dok s druge strane one sustavno razaraju preostalu industrijsku proizvodnju i isušuju nacionalnu riznicu zemlje-žrtve.

Nakon toga Međunarodni monetarni fond zemlju-žrtvu, koja je već posve iscrpljena, uvlači u treći korak – takozvano „tržišno određivanje cijena”. To je samo uljepšan izraz za dramatično dizanje cijena hrane, energenata, vode, telekomunikacijskih i ostalih komunalnih usluga, što ima za posljedicu multiplikaciju svih ostalih cijena. To načelo, dakako, ne vrijedi za cijenu rada (plaće) i penzije (mirovine) koje se istovremeno nastoji što je više moguće ograničiti i smanjiti. Time se, u prvom redu, drastično ruši već ionako nizak životni standard već gotovo posve osiromašenog i raznovrsnim kreditima prezaduženog stanovništva te osjetno podižu poslovni troškovi i smanjuje konkurentnost u već dobrano posustaloj i prorijeđenoj privredi zemlje-žrtve.

Zahtjeve za smanjenje proračunskih izdataka Palast objašnjava na primjeru Argentine u kojoj je petina stanovništva nezaposlena, a MMF i Svjetska Banka traže drastično smanjenje izdataka za nezaposlene, umirovljenike, zdravstvene fondove i obrazovanje. Sve to dovodi do nestanka domaće ekonomije, a država sve mora kupovati na svjetskim tržištima. Naravno, po visokim cijenama. Stiglitz to otvaranje granica za trgovinu naziva novim opijumskim ratovima. Kada je nacionalna ekonomija na koljenima, sve se može kupiti za stoti dio prave vrijednosti. Drugim riječima, cijela je država na prodaju u bescijenje.

Ubrzo nakon toga, prema već dobro uigranom scenariju, slijedi završni četvrti korak – MMF-ov prosvjed. Tim prosvjedom je zemlja-žrtva doslovce bačena na koljena i nalazi se pred posvemašnjim gospodarskim kolapsom. U tim dramatičnim okolnostima MMF isisava i posljednje kapi krvi. Programirano podiže socijalnu temperaturu dok napokon cijeli gospodarski kotao zemlje-žrtve ne eksplodira. Eklatantan primjer za to je Indonezija 1998. godine kojoj je MMF bezobzirno ukinuo subvencije za hranu i gorivo za siromašno pučanstvo, nakon čega su posvuda buknuili žestoki prosvjedi i nemiri. U tom

pogledu je također veoma poučan i primjer Bolivije u kojoj su 2001. godine izbili veliki nemiri u gradovima zbog drastičnog povećanja cijene vode nakon privatizacije tamošnjih vodoopskrbnih poduzeća.

Precizno tempirani MMF-ovi prosvjedi uzrokuju novi masovni bijeg kapitala iz zemlje-žrtve, a nerijetko dovode i do stečaja vlade koja više nije u mogućnosti kontrolirati ta dramatična gospodarska kretanja. U takvoj bezizlaznoj kao-tičnoj situaciji, koja zapravo predstavlja programirani nered, strani kapital može po smiješno niskim cijenama otkupiti preostalu imovinu zemlje-žrtve, koja ju panično rasprodaje. Po tom pljačkaškom obrascu, u posljednjim je desetljećima u Trećem svijetu stvoreno mnogo posve osiromašenih zemalja-gubitnica čije stanovništvo živi ispod ili, u najboljem slučaju, na samom rubu bijede.

Nadalje, Stiglitz tvrdi kako u takvim urušavanjima država aktivno sudjeluje i CIA.

Posljednja faza jest rušenje vlade tj. državni udar. Palast kao primjer navodi slučaj Venezuele. Naime, MMF je objavio da će poduprijeti tranzicijsku vladu ako predsjednik Hugo Chavez bude uklonjen. Tako su nagovijestili da će platiti vojni udar ako vojska svrgne predsjednika koji je nepodoban jer je predsjedniku MMF-a odbio ispuniti zahtjeve. Bila je riječ o nafti i smanjenju poreza naftnim kompanijama, a Chavez se ogлуšio o te želje i povećao poreze kako bi financirao socijalne programe.

Slično je i s kreditima Svjetske Banke. Oni se dodjeljuju pojedinoj zemlji za određene projekte pod izgovorom razvitka privrede, sustava obrazovanja itd. No, zemlja korisnik nikada ne dobije ni centa, već kredit u cijelosti mora potrošiti u inozemstvu tj. kupujući inozemnu opremu od firme koju odabere Svjetska Banka (pitajte nas kakvi su uvjeti bili za veliku čast da nam iluminatska američka kompanija Bechtel gradi autoceste. U novinama su u to vrijeme svako malo iskakale vijesti o nevjerojatno nemoralnom i protuzakonitom djelovanju te tvrtke).

U tom su procesu i tvrtke koje služe za pranje novca koji se izvlači iz neke zemlje. Stiglitz je kao najočitiji primjer istaknuo Enron koji je kupio vodovod u Buenos Airesu i naftovod između Argentine i Čilea. S druge strane Citybank je dobila većinu argentinskih banaka, a British Petroleum naftovode u Ekvadoru. No, tzv. 'globalisti' počeli su primjenjivati slične metode i u samom SAD-u. Primjerice, MMF je preuzeo Velika jezera, čime je preuzeo nadzor nad vodoopskrbom SAD-a, a propali Enron isisao je milijarde dolara iz državnih blagajni Teksasa i Kalifornije. Kalifornija je, prema procjenama, platila za električnu energiju između 9 i 12 milijardi dolara više nego što je bila stvarna cijena.

Za kraj, kaže Palast, MMF i Svjetska Banka, nakon što unište pojedinu zemlju, u njoj proizvedu i nemire. Takozvane „MMF-ove nemire“.

Evo ukratko još jednom te četiri faze, od mita do udara, tek da ponovimo:

1. 'Privatizacija' – podmićivanjem političara vitalna nacionalna infrastruktura (telekomunikacije, vodoopskrbni sistemi, nacionalne naftne kompanije, energetske pogoni) i banke prelaze u vlasništvo inozemnih firmi ili banaka.

2. 'Liberalizacija' – u sklopu te točke dolazi do zahtjeva za smanjenje potrošnje i proračunskih izdataka (smanjenje sredstava za nezaposlene, penzije i zdravstvene fondove, različite potpore...)

3. „Tržišno određivanje cijena“ – otvaranje granica za trgovinu (sva roba postaje skupa, a stanovništvo sve više siromaši; država se rasprodaje u bescijenje).

4. MMF-ov 'prosvjed' – ako se vlada ne pokori zahtjevima MMF-a ili Svjetske banke, može se računati i na organizaciju državnog udara (najočitiiji primjeri stižu iz Latinske Amerike).

Sve smo točke odavno apsolvirali, osim državnog udara, što možemo za hvaliti činjenici da se naše vlade već nešto više od desetljeća (a vjerojatno i duže, ali sjećam se svojevrstne „izolacije Hrvatske“ u drugoj polovici 1990-ih) ponašaju prema naputcima.

Za cijelo vrijeme svog djelovanja, MMF i Svjetska banka u javnosti se predstavljaju pod privlačnom krinkom dobronamjernih ustanova čiji su ciljevi davanje novčane pomoći (kredita) za otvaranje novih radnih mjesta te promicanje gospodarskog napretka u manje razvijenim i nerazvijenim državama u svijetu. Ta je propaganda toliko uspješna da se ne sjećam kad sam zadnji put (ako ikad) u novinama pročitao išta gore o MMF-u nego da je on „svjetski financijski policajac“, da je strog i odlučan, pa i neugodan, ali zapravo tjera zemlju da radi ono što bi i ona sama trebala napraviti da ima snage, ali je nema pa joj on pomaže. Liberalizacija, privatizacija i tranzicija mnoge je zemlje odvela u siromaštvo, a glavne poluge privrednog ratovanja, Međunarodni monetarni fond i Svjetska banka, svojim su strogim mjerama povećale siromaštvo u zemljama dužnicama, izazvale ekonomske i financijske krize, spekulativne napade na devizne tečajeve pojedinih valuta u Africi, Aziji, Latinskoj Americi.

U novinama je pokraj članka naslovljenog „Ovo je kraj svih reformi – zovimo MMF“, koji je objašnjavao kako su Hrvati sami sebi, izmanipulirani od strane par sindikalnih vođa, iskopali jamu jer ne žele mijenjati Zakon o radu,

bilo i nekoliko mišljenja obrtnika, objedinjenih ispod sličnog naslova: „Sindikati su sada valjda sretni, a MMF je nužno zlo”.

Svaki od tih obrtnika odgovorio je na četiri pitanja. Četvrto je bilo vezano uz MMF. Pa je čitatelj novina tako mogao osjetiti i puls naroda – po izboru tih novina. Također, jedno od tih mišljenja postalo je naslov tj. reklamni letak. Jedan je obrtnik rekao da „iako je Vlada sposobna izvući nas iz krize, ipak misli da je MMF ‘nužno zlo’. Oni imaju iskustva i mogu nas izvući iz krize”. Očito ne čitamo iste knjige. U onima koje sam ja čitao, MMF je uglavnom stvarao krize; šteta što nije dao bilo kakav primjer kad je MMF nekoga izvukao iz krize.

Izjava drugog citiranog obrtnika, da nam „treba čvrsta ruka neke međunarodne institucije poput MMF-a koja bi stvorila uvjete za reforme”, poslužila je za već četvrto ponavljanje iste mantre na te dvije stranice novina. Tek je u trećem, zadnjem, odgovoru pripušteno i drugačije mišljenje; ta ipak je ovo demokracija i vlada pluralizam mišljenja. Taj je pak blago rekao da „misli da nam MMF nije potreban za izlazak iz krize. Možda nam oni donesu još veće probleme. Bolje da se sami pokušamo izvući iz recesije.”

Sve u svemu, te su dvije stranice novina sa svojim naslovima i strukturom tekstova bile dobar primjer stručnog miješenja mozgova. Uvijek se pitam, na temelju kojeg to znanja, iskustva ili istraživanja kod ljudi i novinskih kolumnista nastaju takvi zaključci. Bit će da su oni tek odraz nekih drugih članaka objavljenih na stranicama dnevnih novina, i tako ljudi postaju papagaji-ponavlači koji omogućuju novinama da prvo plasiraju neku ideju, a onda poslušaju ‘mišljenje’ ljudi koji su im tu ideju usadili u mozak. Ludo.

U vijesti iz rujna 2010. koju je prenio časopis *Nexus* puno je zornija prava priroda MMF-a. MMF i Svjetska banka odbijaju, pisalo je, molbe Pakistana za isplatu sredstava prema sporazumu o zajmu iz 2008. dok Islamabad ne provede radikalne promjene ekonomske politike koje zahtijevaju od njega. Tijekom ljeta je Pakistan trebao primiti redoviti obrok od 1,3 milijarde dolara MMF-ovog zajma od 11,3 milijarde, ali je MMF odgodio isplatu sredstava nakon što Islamabad nije ispunio razne MMF-ove ciljeve u provedbi reformi. U međuvremenu je preko 20 milijuna ljudi i 79 od 124 pakistanska administrativna okruga pogodila poplava u dolini Inda. 10 milijuna ljudi našlo se bez krova nad glavom, a velik dio infrastrukture zemlje je uništen, uključujući 100 mostova, 4000 kilometara cesta i 23 posto usjeva.

Mislite li da te to išta promijenilo u stavu svjetskih financijskih krvopija? Naravno, pogodili ste.

Direktor MMF-a Dominique Strauss-Kahn javno je, nakon pregovora u Washingtonu, rekao da MMF neće isplatiti ni centa od 2,6 milijarde dolara preostalih od zajma dogovorenog 2008. dok Islamabad ne ispuni svoja obećanja o provedbi nužnih reformi - uključujući ukidanje subvencioniranja cijena energije i uvođenja općeg poreza na promet. Njegov je stav podržao predsjednik Svjetske banke Robert B. Zoelick, naglasivši potrebu da Islamabad implementira protržišne regorme prije bilo čega drugog.

Valjda i prije spašavanja 10 milijuna ljudi. Što je to prema protržišnim reformama?

Te vam stvorove jednostavno ne zanimaju trivije poput empatije ili suosjećajnosti.

Svakom imalo informiranom čovjeku je poznato da, čak i ako ne želimo gledati iz perspektive urote, MMF uvijek zagovara neoliberalni model kojem je u prirodi da mu na srcu ne leže interesi radnika negom krupnog kapitala. Na drugoj razini, MMF služi kao sredstvo neokolonizacije, reketarenja i ucjenjivanja vlada, a na trećoj on je i jedna od nekoliko poluga kojima se nastoji uvesti i legalizirati svjetska centralizirana vlada čije će ovlasti nadvisivati sve ovlasti tada već bivših nacionalnih država (čiji bi posao zapravo trebao biti da služe kao okvir i zaštita vlastitih građana putem demokracije, koja se nažalost otkriva kao tiranija elite. Ali to je već druga priča. Ili bar neko drugo poglavlje ove iste priče.)

Iz moje je kuverte s novinskim izrescima ispio članak na istu temu objavljen krajem lipnja 2010., dakle dva i pol mjeseca ranije, u istim novinama, koji pomalo objašnjava zašto one, kao ekspozitura i reklamni prostor Elite, toliko rado spominju MMF. Tekst je bio naslovljen: „MMF Vladi: Znatno smanjite poreze i napokon počnite štedjeti“.

Pisalo je da je „Vladi u pregovorima sa sindikatima stigla neočekivna podrška iz Washingona (kakvo iznenađenje, tko bi to očekivao?; *op. K. M.*): izvršni odbor MMF-a je u svojem posljednjem izvještaju preporučio fleksibilizaciju tržišta rada i smanjenje plaća u javnom sektoru, što su i Vladini ciljevi u posljednjim izmjenama Zakona o radu i gospodarskim mjerama“.

Pa MMF uvijek preporučuje to isto.

A naša Vlada ga je ionako poslušala ili je to bar pokušala, dok se nije sudarila sa 720.000 potpisa za referendum. Pisalo je i da je „na prvi pogled MMF jako nahvalio Hrvatsku“ (tu sam se malo zabrinuo; *op. K. M.*) jer su „vlasti efikasno reagirale na krizu, pa su očuvalе financijsku stabilnost, obuzdale deficit, zadržale povjerenje ulagača i pristup međunarodnim tržištima kapitala.“ Te su

izjave valjda trebale ojačati povjerenje naroda u mudrost vlade. No, otkrivao je članak, pažljivije čitanje MMF-ove dijagnoze hrvatske ekonomije pokazivao je da su pohvale bile „samo uvod u znatno teže štivo: cijeli niz preporuka što još treba učiniti ako se želimo izvući iz krize.”

Kad bih se želio izvući iz krize, MMF bi svakako bi zadnji kojega bih pitao za savjet. Ali, svašta smo čuli, pa čujmo i ovo. Među njihovim preporukama bilo je smanjenje poreza koji opterećuju rad, dakle smanjenje poreza na dohodak, kao i smanjenje doprinosa za zdravstveno i mirovinsko osiguranje. Klasika. A ovo što slijedi još je veća klasika. Ti se prihodi, pisalo je, djelomice mogu nadoknaditi – privatizacijom, čiji nastavak MMF preporučuje (ja sam skroz iznenađen), baš kao i smanjenje izdataka za mirovine i zdravstvo te kontrolu troškova socijalne pomoći (ma iznenađenjima nikad kraja).

Krajem kolovoza 2010. jedan portal je prenio vijest HINA-e koja se doticala ovog zadnjeg. Naslov je bio: „Vilim Ribić: Svjetska banka sugerira raspodjelu tereta krize na štetu običnih ljudi”.

Bilo je rečeno da je Matica hrvatskih sindikata, reagirajući na stavove Svjetske banke oko rebalansa državnog proračuna, a koja su prenijeli neki hrvatski mediji, „ocijenila kako ta svjetska financijska institucija pri tome ulazi u pitanja pravde i društvenog morala, sugerirajući raspodjelu tereta krize na štetu rada, umirovljenika i običnih ljudi a u korist kapitala”. U priopćenju, koje je potpisao predsjednik Velikog vijeća MHS-a Vilim Ribić pisalo je: „Ne čudi nas što Svjetska banka iznosi mišljenje o ekonomskim posljedicama ovoga rebalansa, i da pri tome ulazi u pitanja pravde i društvenog morala, sugerirajući raspodjelu tereta krize na štetu rada, umirovljenika i običnih ljudi a u korist kapitala. To Svjetska banka radi godinama, sukladno mantrama koje više ne prolaze niti u zemlji njenog sjedišta.”

Baš tako.

U priopćenju Matice hrvatskih sindikata dalje je pisalo da „zaprepašćuje trenutak u kojem to čini... Svjetska banka pokušava utjecati na unutarnja pitanja hrvatskog društva *ex ante*, a ne kao što je to do sada bio slučaj *ex post*”. MHS smatra, pisalo je, da „ovakvom intervencijom Svjetska banka pokazuje otvorenu aspiraciju da vrši pritisak na politiku i njene odluke u jednoj nezavisnoj državi”.

Vidite da sve piše u novinama.

Ono što posebno iznenađuje, isticalo se u priopćenju sindikata, jest „prikrivena sugestija o visokoj javnoj potrošnji RII”. „To ne odgovara stvarnosti, budući da je hrvatska javna potrošnja među nižima u usporedbi s drugim europskim zemljama a, osim toga, povećanjem javne potrošnje mnoge

zemlje pronalaze način izlaska iz krize”, navodilo se u priopćenju MHS-a. MHS je tvrdio da su teze o prekomjernoj javnoj potrošnji i prevelikom poreznom opterećenju u skladu s onim što Svjetska banka i MMF godinama pronose u mnogim zemljama koje nemaju političke i stručne kapacitete za originalnu ekonomsku politiku primjerenu vlastitim okolnostima. „Takva zemlja nažalost je i RH. Danas je prilično jasno da su u takvim zemljama rezultati njihovih ekonomskih paradigmi krajnje dvojbeni”, zaključio je na kraju MHS.

Nema nikakve sumnje da su MMF i Svjetska banka oruđa Elite. Nevidljiva piramida moći nad njima ide u visine daleko iznad njihovih uprava i političara. U knjizi *Vodič kroz svjetsku zavjeru*, kao i u nekim drugim knjigama, David Icke pokazuje kako Malteški vitezovi, „jedna od najmoćnijih i najelitnijih skupina unutar iluminatske mreže, vrlo blizu samog paukova središta”, nadziru MMF, kao i veliki dio svjetskih financija, te „imaju status trajnog promatrača u Ujedinjenim narodima”, što „nije loše, za jedno *tajno* društvo”.

Malteški vitezovi su produžena ruka jezuita, obrazlaže Icke, a jezuitskih kadrova ne manjka u politici, financijama, trgovini, medijima i vojsci. Icke navodi Billa Hughesa, koji u knjizi *Tajni teroristi* piše da su „Rothschildi bili jezuiti koji su se poslužili svojim židovskim podrijetlom kao fasadom za prikrivanje vlastitih zlokočnih aktivnosti. Jezuti, djelujući preko Rothschilda i (financijera Nicolasa) Biddlea, nastojali su zadobiti nadzor nad bankovnim sustavom Sjedinjenih Država”. Jezuitske škole ili fakulteti, piše Icke, pohađali su Bill Clinton (jezuitsko Sveučilište Georgetown) pa „kubanski diktator Fidel Castro; masovni ubojica Robert Mugabe, predsjednik Zimbabvea i grozomorni Simon Peres, bivši izraelski vođa. Članovi Malteških vitezova u svojim su redovima imali ili imaju Ronalda Reagana, Geralda Forda, bivšeg ministra vanjskih poslova Alexandera Haiga te Prescottta Busha ml., brata Georga Busha oca. Hitlerov financijer Herbert Walker, djed Busha oca, pohađao je elitnu jezuitsku školu Stonyhurst College u Lancashireu u Engleskoj”.

O koliko se utjecajnim skupinama radi govori i podatak kojega navodi Icke, da je za vrijeme Drugog svjetskog rata Hitlera, Staljina i Mussolinija kontrolirala jezuitsko-vatikanska mreža, kroz obavještajne agencije SAD-a, Njemačke i SSSR-a. Nacističkom generalu i ratnom zločincu Reinhardu Gehlenu, Hitlerovom ravnatelju obavještajnog sustava za istočni front, dodijeljeno je najviše odlikovanje Malteških vitezova, Veliki križ zasluga, a Malteški vitezovi bili su i mnogi čelnici CIA-e, među njima njen prvi direktor Allen Dulles, te George Tenet, direktor CIA-e prije i tijekom napada 11. rujna te tijekom invazije na Irak. Također, Malteški vitezovi bili su i direktor FBI-a J. Edgar

Hoover i Clay Shaw, CIA-in agent i jedini čovjek kojemu je suđeno za ubojstvo Kennedyja.

Popisu nema kraja.

25. poglavlje

CHEMTRAILOVI IZNAD NAŠIH GLAVA

Postoji jedan čovjek, nazovimo ga za ovu priliku Davor, profesionalac kojemu u opis posla ide odlično poznavanje neba. Kao što je napisao u uvodu svoga rada kojeg ću predstaviti, taj čudni pojam 'chemtrailovi' ili „kemijski tragovi” nije mu značio baš ništa – dok prije nekih godinu dana ili malo više, par dana za redom, vozeći se na posao, nije sâm ugledao na nebu neprirodne pojave koje su tamo stajale nevjerojatno dugo i širile se. Gledao ih je cijeli dan, dan za danom. Kad bi već došao na posao, nakon par sati, opet bi bacio pogled na nebo – i oni su još uvijek bili tamo. Zahvaljujući svojoj struci, u glavi mu se stvorilo puno upitnika jer na nebu se tako nešto inače ne događa.

Tako se zainteresirao za temu, a u nekom trenutku inspiracije elektronskom se poštom javio meni, jer sam baš nekako u to vrijeme na svom blogu spomenuo *chemtrailove*. Javio mi je da je odlučio, koliko je moguće stručnije, pozabaviti se tom temom i napraviti istraživački rad koji će objediniti sve dosad poznato, odbaciti sve što nije, naglasiti sve što je, predstaviti rupe koje treba popuniti i objediniti poznate podatke.

Taj je posao odlično obavio i poslao mi ga u siječnju 2010.

Cilj rada je bio da bude temelj prema kojem će određene korake povući određene službe u čijoj je nadležnosti nebo. Ako se nešto zbiva na nebu iznad Hrvatske, a nitko o tome ništa ne zna, nije li to posao za Ministarstvo unutarnjih poslova, ne bi li meteorolozi trebali sudjelovati u istraživanju, nije li Hrvatsko ratno zrakoplovstvo zaduženo da brine da ne radi po nebu tko što hoće (pogotovo ako postoje indicije da bi to moglo biti štetno po građane RH), ne bi li Vlada trebala oformiti stručni interdisciplinarni tim za kojega će odvojiti malo novca da barem naprave neka kompetentna mjerenja, da „kemijski tragovi” izađu iz laičke sfere internetskih zajednica i da se odvoji žito od kukolja?

Naravno, nijedna od tih službi neće reagirati na temelju internetskih pre-pucavanja. Iz tog je razloga Davor odlučio napraviti rad koji može biti temelj budućeg istraživanja. Kako je rad rastao, slao mi ga je u etapama, a kad sam ja imao neki podatak koji mi se činio vrijednim spomena, tada bih ga slao njemu. No, taj dio je zaista zanemariv; ja sam uglavnom bio čitatelj. Tijekom cijelog svog rada Davor je govorio da se sve što je napravio potpuno slobodno može koristiti. Zbog posla kojim se bavi zamolio me da ne objavljujem njegovo ime, a također i zato jer je htio rad prvo proslijediti na stručne recenzije i nekim svojim suradnicima i slično. No, kod prvih par lasta odaziv nije bio velik, svi-ma je to bilo prečudno i zapravo nitko nije znao što s tim podacima započeti.

Davoru sam čak predložio da rad proširi i napiše knjigu ili knjižicu za koju bih mu pomogao da je objavi (unaprijed sam osjećao, znajući njegove motive, da će odgovor biti negativan, ali, tko pita ne skita), no odvratio je da će to ipak morati netko drugi, da je on ovaj rad radio samo zato jer ima djecu i vrlo ga iritira misao da postoji mogućnost da možda netko njegovu djecu nečime zaprašuje.

Kad je njegov rad bio gotov, poslao mi ga je u PDF-u i rekao da je slobodan za distribuiranje. Što sam ja i uradio. Objavio sam ga na blogu i rekao ljudima da mi se jave na *e-mail* ako žele da im pošaljem rad u PDF-u, što je znatno pregledniji format. Na temelju tog rada ovdje ću dati kratak pregled onoga što se zna o *chemtrailovima*, a cijelo vrijeme dok čitate imate ćete prilike gledati brojne *chemtrailove* koje sam uslikao iznad naših glava u raznim gradovima.

Prije koju godinu tek bih tu i tamo vidio pokoji *chemtrail*, ali moj je dojam da se zaprašivanje intenziviralo. U svakom gradu u kojem sam se na par dana našao u zadnjih nekoliko mjeseci (a bilo ih je, jer sam bio na puno snimanja; u međuvremenu je bilo i vrijeme godišnjeg odbora, pa sam bio i na moru) viđao sam ih iznad sebe, nekad gušće, nekad rjeđe, nekad su avioni koji su ih ispuš-tali letjeli cijeli dan, nekad tek dio jutra ili večeri.

Vidio sam *chemtrailove*, i uslikao, iznad Samobora, Zagreba, Pule, No-valje, Raba, Lopara, Zadra... Gdje god sam bio. Zadnjih par dana, dok ovu knjigu privodim kraju, viđam ih svaki dan. Danas sam ujutro bio sa psom u šetnji, a na nebu me, čim sam izašao, dočekalo pet dugih paralelnih *chemtra-ilova* i jedan koji je ležao okomito na njih. Tijekom šetnje promatrao sam dva zrakoplova koji su ih napravili još nekoliko, dok su se oni stariji *chemtrailovi* počeli širiti.

U proteklih nekoliko mjeseci znalo je biti par dana bez njih, ali pojavljivali su se gotovo redovito. U Novalji na Pagu u kolovozu sam ležao na plaži i gledao

kako avioni ostavljaju tragove preko cijelog neba. Promatrao sam ih kako se prostiru s kraja na kraj neba i potom kako se polako šire dok nakon dvadesetak minuta, već malo razlomljeni od vjetrova, nisu više izgledali kao trag zaprašivanja nego tek kao neki neobični dugi oblaci. Potom bih skrenuo pogled na plažu na kojoj sam bio s djecom da vidim primjećuje li itko te šare na nebu.

Nitko.

Ništa čudno. Kad bih na nekom od tih putovanja nekom od kolega i putnika skrenuo pažnju na tragove na nebu, ispostavilo se da većina njih nije niti čula za taj pojam (mada neki i jesu, ali više kao kuriozitet s interneta; nisu se bavili gledanjem neba da bi ih uočili iznad svojih glava).

No, kad bih im objasnio o čemu je riječ, onda bismo ih zajedno promatrali. Sjećam se jednog dana snimanja u Loparu, kad je na nebu bilo dvadesetak *chemtrailova* i kad su pola dana letjeli avioni koji su ih ispuštali. Nismo ih mogli ne primijetiti jer smo snimali igrane scene s glumcima koje su se zbivale u neko zamišljeno drevno doba kad nije bilo aviona. Tako da su nas te pruge na nebu ometale u snimanju jer smo morali paziti gdje usmjeriti kameru, a one su bile posvuda i stajale su satima. Zanimljivo je što *chemtrailove* povremeno uočavam i u nekim dokumentarcima na televiziji. Na snimkama neba ili nekih prostora kamera sasvim slučajno zabilježi i te, tako prepoznatljive, potpuno ravne pruge na nebu. Jedan takav slučaj zbio se prije neki dan. Na kanalu *Viasat History* gledao sam dokumentarac o nečemu potpuno nevezanom, nastanku polifone crkvene glazbe u 12. stoljeću u Francuskoj. Zadnji kadar filma bio je panorama Pariza iznad koje je bilo plavo nebo s par oblaka. A s kraja na kraj neba, između i kroz njih, prostirao se dugi, ravni i debeli *chemtrail*, još 'mlad' jer nije bio ni najmanje raspršen niti izlomljen. Nevjerojatno, pomislio sam, cijelo vrijeme su nam pred očima, čak ih se snima i emitira na televiziji, a nitko ih zapravo ne primjećuje. Potvrdila se stara istina da primjećujemo samo ono za što znamo da postoji, ostalo nam je nevidljivo, makar nam bilo ravno ispred očiju.

No, tog dana na Loparu, gdje nas je bilo četrdesetak, čak i oni koji su za njih tek čuli počeli su uočavati razliku između *chemtrailova* i klasičnih tragova mlaznih viona koji se sastoje od vodene pare pa se nazivaju 'contrailovi' („kon-denzacijski tragovi”). Naime, osim zrakoplova koji su ostavljali *chemtrailove*, povremeno bi proletio i neki (vjerojatno putnički) zrakoplov iza kojeg je trag nestajao već nakon desetak sekundi, kako je to oduvijek i bilo. Razlika je bila očigledna čak i potpunim laicima.

Osim toga, te su pruge međusobno stajale pod raznim kutovima, a često i pod pravim kutem jedna na drugu, pa je bilo potpuno nemoguće te izdužene

oblake (tako, naime, *chemtrailovi* izgledaju nakon dvadesetak minuta ili pola sata kad se počnu širiti, a još su neprepoznatljiviji nakon sat vremena i više) pripisati vjetru – jer on ne može puhati u svim smjerovima u isto vrijeme, niti okomito sam na sebe, zar ne?

Problem kod svih ovih fotografija, i kod slikanja *chemtrailova* generalno, jest to što se oni prostiru preko cijelog neba pa je pravi doživljaj te pojave moguće doživjeti tek kad se cijelo nebo obuhvati pogledom. Fotoaparatom (barem onakvim amaterskim kakvog ja uvijek imam sa sobom, bez širokokutnog objektiva) može se uslikati samo djelić neba. Moguće je, doduše, snimiti filmić, što sam i radio, ali njega na žalost ne mogu staviti u knjigu. Povremeno su mi i drugi ljudi na blog slali svoje fotografije iz drugih dijelova zemlje, pa sam uvrstio i neke od njih.

Za one koji se prvi put sreću s ovom materijom, krenimo od početka, kako je Davor krenuo u svom radu.

‘Chemtrail’ je nova složenica u engleskom jeziku, nastala spajanjem dvije engleske riječi: ‘chemical’ (kemijski) i ‘trail’ (trag), a referira se na sličnu riječ i pojavu – ‘contrail’, koja prefiks vuče iz riječi ‘condensation’ (kondenzacija, prijelaz plina ili pare u tekuće stanje). ‘Chemtrail’ u ovome slučaju ima značenje namjernog kemijskog zaprašivanja stanovništva koje se obavlja iz zrakoplova. Riječ je o bijelim tragovima koji neki zrakoplovi u letu ostavljaju iza sebe.

Kad je tek čuo za *chemtrailove*, Davoru se činilo da je riječ o zabuni i totalnom nerazumijevanju. Tragovi iza mlaznih aviona poznati su od vremena Drugog svjetskog rata, kad su zrakoplovi počeli dostizati visine dostatne za pojavu tog fenomena, a i parni strojevi ili strojevi s unutrašnjim sagorijevanjem ostavljaju vidljiv trag kad velika količina vlage izađe u okoliš koji je ne može apsorbirati. To se redovito događa zimi, u pojavi oblačića iz ispušnih cijevi automobila.

Cijela tema činila mu se pomalo besmislena.

To se promijenilo kad je, dolazeći na posao jednoga vedrog jutra, iznad područja Zagreba uočio tri kondenzacijske (bar je tako tada mislio) linije prekrizane pod otprilike pravim kutom s druge dvije, a činilo se, po izgledu, kao da su nastale otprilike u isto vrijeme. Budući da mu vožnja na posao traje oko 45 minuta u smjeru Petrinja – Zagreb, imao je priliku gledati te neobične oblake za cijelo vrijeme vožnje. Kad je došao na posao, oni su tvorili jedan gotovo cjelovit oblak u kojem su se još jedva nazirale linije.

I kasnije, do poslijepodne, kako je u svom radu napisao Davor „taj već sada koherentan *cirrostratus* ostao je cijelo vrijeme stajati iznad Zagreba”.

Zapisao je i ovo:

„Neobičnost u toj pojavi bila je u tome što takvi kondenzacijski tragovi obično ne traju tako dugo. Po mojoj profesionalnoj prosudbi, oblak je bio prilično nisko (ako znamo njegovo podrijetlo ili kojoj vrsti oblaka pripada). Neobično je bilo to što je pojavu pratilo vedro nebo, odnosno kondenzacijske linije su imale prilično oštru granicu i nisu se širile ni na jednu stranu od područja Zagreba. A najneobičnije od svega bilo je što sam potpuno istu pojavu, u jednakom obliku, vidio i sutra dan. Tada sam se počeo baviti istraživanjem, jer sam vidio da mi je poznavanje meteorologije malo 'ishlapilo', a želio sam naći odgovore na neobičnosti koje sam uočio. Zanimalo me postoje li stvarno neki neobjašnjivi fenomeni ili pojave koje nisu bile uočavane u takvu obliku. Želio sam naći vjerodostojne dokaze za internetske tvrdnje i teorije o postojanju kemijskih tragova ili pak dokaze koji bi takve teorije u potpunosti odbacili. Ovaj rad je plod istraživanja te teorije i rađen je u dobroj vjeri. Ako pogrešaka ima, one su nenamjerne i molio bih da me se na njih upozori.”

Time je završio uvod u taj rad, dug četrdesetak stranica.

Rad je započeo pregledom svih vrsta oblaka, s popratnim slikama i objašnjenjima njihova nastanka, i tako sve do pojma „Cirrus aviaticus – Contrail – Kondenzacijski trag”, relativno novog pojma u meteorologiji, koji označava kondenzirani trag koji ostavljaju zrakoplovi ili rakete što lete na velikim visinama i zapravo predstavlja vrstu cirusnih oblaka. Trag se stvara kad se vodena para koju ispušta zrakoplov smrzava u ledene kristale. Kao nusproizvod izgaranja goriva u motorima, mlazni zrakoplov ostavlja iza sebe mješavinu vodene pare, ugljičnog dioksida, dušikovih oksida, sulfata, nespaljenih ugljikovodika, čađe, itd. No, glavni produkt izgaranja fosilnih goriva su CO_2 i vodena para. Na velikim visinama ta vodena para dolazi u kontakt s hladnim zrakom te lokalni porast vodene pare može podići udio vode u zraku preko točke rosišta. Vodena para tada kondenzira u kapljice vode i/ili kristale leda. Milijuni tih sićušnih kapljica i/ili kristala leda tvore trag vodene pare ili kondenzacijski trag. Većina sadržaja takvog oblaka dolazi od zarobljene vode u okolnom zraku. Na velikim visinama, prehladna vodena para treba okidač (katalizator) za kondenzaciju. Čestice ispuha iz zrakoplovnog motora djeluju kao okidač za ubrzano pretvaranje vodene pare u kristale leda.

Cirrus aviaticus nastaju u područjima visoke vlage (iznad 70%), niske temperature (ispod -40°C) ili kombinacijom oba faktora – ispuštanjem vlažnog ispuha iz motora i kondenzacijom oko krutih čestica. Uobičajeno je viđati ih na visinama od oko 8500 m gdje je temperatura -40°C , pri standardnoj

(ISA) atmosferi, no nije neobično pojavu tih oblaka uočiti i na nižim visinama, a u hladnijim krajevima čak i na razini mora. Najčešće traju od nekoliko sekunda do nekoliko minuta. Vrijeme raspadanja traga ovisi o temperaturi, količini vlage u okolnom zraku i vjetru.

Riječ 'chemtrail', pisalo je u radu, „još ne postoji u Oksfordskom rječniku engleskog jezika. Zato se koriste različiti termini koji opisuju tu pojavu na nebu, od onih koji 'chemtrail' objašnjavaju kao 'trag koji se anomalno širi' ili pak onako kako to tumači kanadska vlada – 'trag koji se ustrajno širi'; bez sustavne potrebe da objasni zašto se danas obični 'staromodni' kondenzacijski tragovi ponašaju na ovaj novi način”.

„Postoji više vrsta zrakoplova koji su sposobni za ostavljanje tragova u zraku. Isto tako, postoji više načina na koji tragovi mogu nastati. Rjeđe se viđaju, ali njihova se pojava ne može smatrati neuobičajenom. Kad je riječ o kemijskim tragovima, ne misli se ni na jedan od ovih tragova, mada je gdječad moguća zabuna kad se promatra slika bez konteksta u kome je nastala. Ti tragovi mogu nastati: nebeskim 'pisanjem' ili 'nebeskim tipkanjem' kod akrobatskog zrakoplovstva, kao i od akrobatskih tragova; potom zaprašivanjem usjeva, zaprašivanjem kukaca, dimnim tragovima za istraživanja, protupožarnim letovima (koji uvijek lete nisko), ispuštanjem goriva, ispuštanjem balasta kod jedrilica, od baklji-mamac koje ispaljuju vojni zrakoplovi kako bi zavarali toplinski navodene projekte...”

Nakon analize svih ovih vrsta tragova koji nastaju iza zrakoplova, pokrijepljenih slikama, bilo je jasno da niti jedan od njih ne odgovara karakteristikama *chemtrailova*. Potom je Davor predstavio izbor karakterističnih i vjerodostojnih primjera iz medija koji pokazuju da se na nebu dešava više od onoga što je javnost spremna prihvatiti. O *chemtrailovima* se izvještavalo na različite načine, od kratkih reportaža na lokalnim televizijama, u sklopu meteoroloških priloga vijestima, preko dokumentarnih filmova, kao na *History Channelu* i *Discoveryu*, pa sve do novinskih i internet napisa, neovisnih izvještaja, i tome slično.

Evo nekoliko primjera:

U članku iz novina *Observer* pisalo je da se iz izvještaja vlade Velike Britanije doznaje kako su se između 1940. i 1979. godine, ispuštanjem agensa u zrak, testirala biološka oružja i simulirale biološke prijetnje na stanovništvu bez njihova znanja. Za zainteresirane strane plasirala se priča o istraživanju povezanim sa zagađenjem zraka i meteorologijom. Premda su službeno iz zrakoplova ispuštane kemikalije i mikroorganizmi koji nisu štetni za pučanstvo,

na lokaliziranim područjima, gdje su provedeni ti eksperimenti, postoji određen broj djece s urođenim fizičkim i mentalnim nedostacima. Lokalne vlasti tvrde da nema uzročno-posljedične veze s eksperimentom iako pogodeni stanovnici misle drugačije.¹ Nije poznato postoji li o tome vjerodostojna i neovisna znanstvena istraživanja koja bi odbacila ili potvrdila sumnje.

Profesor Leonard Cole je 6. svibnja 1994. godine svjedočio pred Senatom o testiranju bioloških prijetnji nad stanovništvom SAD-a od godine 1949. do tada. Testiranja, prema svjedočenju, nisu pratila utjecaj na zdravlje stanovništva budući da se vjerovalo da agensi nisu štetni, o čemu nije bilo znanstvene potvrde. Tijekom vremena, pokazalo se da neki od korištenih materijala ne samo da su štetni, nego mogu izazvati fatalne posljedice.² Takvi eksperimenti, kakve god posljedice imali, nisu protivni američkim zakonima, ako se upotrebljavaju u mirnodopske svrhe i ako su Senat i Zastupnički dom obaviješteni na vrijeme o provođenju eksperimenta.³

Američki kongresmen Dennis Kucinich 2001. je predstavio je Zakon o očuvanju svemira (Space Preservation Act of 2001) koji se odnosio na zabranu upotrebe oružja u svemiru i višoj atmosferi. U njemu se, pod odjeljkom 7. definicije, točka 2., paragraf B, navode egzotična naoružanja. Drugi na listi stoje 'chemtrails'. Iz kasnijih verzija istoga zakona izostavljena je čitava lista egzotičnog naoružanja.⁴

Erik Meijer, član Europskog parlamenta, 10. svibnja 2007. postavio je Europskoj komisiji pitanje na temu „zrakoplovnih kondenzacijskih tragova koji više ne sadrže samo vodu, nego uzrokuju trajne magličaste koprene, vjerojatno zbog prisutnosti barija, aluminija i željeza”. Meijera je zanimalo je li je Komisija svjesna da građani Kanade i SAD-a upozoravaju na novu vrstu tragova koji ostavljaju zrakoplovi od 1999. godine, tragove koji se ponašaju na nov, neuobičajen način. Upozorio je da istraživanja tih pojava, opažanja pilota i izjave vladinih dužnosnika sugeriraju da zrakoplovi izbacuju kemijske supstance koje građani nazivaju 'chemtrailovi' i postavio pitanja o svrsi tih tragova, u kojoj su mjeri oni prisutni nad Europom, tko ih raspršuje i financira, te kakve su posljedice na zdravlje stanovništva? Odgovore je ponudio Stavros Dimas, u ime Komisije. Rekao je da je Komisija upoznata s tim tvrdnjama, ali da nema dokaza koji bi takve tvrdnje potkrijepili. Pitanja i odgovori su objavljeni na internet

¹ <http://www.guardian.co.uk/politics/2002/apr/21/uk.medicalscience>

² <https://www.osti.gov/opennet/servlets/purl/16010243-9ABpBY/16010243.pdf>

³ Zakonik SAD-a, naslov 50, poglavlje 32, pododjeljak 1520a, stavak b, <http://uscode.house.gov/download/pls/50C32.txt>

⁴ <http://www.fas.org/sgp/congress/2001/hr2977.html>

stranicama Europskog parlamenta.⁵ Prije Erika Meijera, slična su pitanja 2005. godine postavili Italo Sandi i Piero Ruzzante, pripadnici talijanske demokratske ljevice u talijanskom parlamentu, kasnije su to isto učinili Asimina Xirotiri i Fotis Kouvelis u Grčkoj, ali nije im odgovoreno ni do danas.⁶

U reportaži na njemačkom RTL-u su, zbog uzastopnih pojava oblaka na meteorološkom radaru nakon aktivnosti njemačkih vojnih zrakoplova, meteorolozi o tome postavili pitanje Luftwaffe. Odgovor je bio da je provedena vojna vježba u kojoj je ispuštena manja količina supstanci neškodljivih za stanovništvo (*chaff-aluminij*). Meteorolozi su tvrdili da količina materijala nikako ne može biti mala s obzirom na sliku koju prikazuje radar gdje se vidi oblak od 350 km, a eksperimenti povezani s manipulacijom klime su zabranjeni.⁷

Doppler radari (koji odašilju radio-valove) ne mogu uočiti cirusnu naoblaku. Stoga, sama pojava oblaka na meteorološkom radaru nakon prolaska zrakoplova ostavlja veliku sumnju. Mamci protiv radarski navodenih projektila ne ostavljaju tolike tragove, a postoje snimke dugih linearnih 'oblaka' na meteorološkim radarima za koje ne postoji logično objašnjenje njihovog prirodnog nastanka.⁸

Višestruko nagrađivani kanadski novinar William Thomas, koji prati teme zdravstva i ekologije, prvi je izvještavao o kemijskim tragovima. Napisao je niz članaka, kao i knjigu, te snimio dokumentarni film. On je neprikosnoveni autoritet u izvještavanju o kemijskim tragovima. Na njegovim stranicama se mogu naći razgovori s kontrolorom leta koji je potvrdio postojanje tajne vojne operacije, teorije o razlogu korištenja kemijskih tragova, peticije protiv kemijskih tragova, medicinska izvješća, televizijske reportaže, najnovija saznanja, izvještaje izvan američkog kontinenta, svjedočanstva i tako dalje.⁹

Dr. Leonard Horowitz je međunarodno priznat autoritet za javno zdravstvo, s brojnim titulama iz javnog zdravstva i humanističkih znanosti na Harvardu, koji je radio na nekoliko sveučilišta, uključujući Harvard i Tufts, a autor je nekoliko najprodavanijih knjiga po pitanjima zdravlja. Horowitz smatra da su kemijski tragovi odgovorni za kemijsko trovanje stanovništva, čega ga je posljedica suzbijanje prirodnog imuniteta. Tako građani postaju podložni infekcijama u višem ili manjem stupnju, ovisno o izloženosti takvim agensima.

⁵ <http://www.europarl.europa.eu/sides/getDoc.do?pubRef=-//EP//TEXT+WQ+E-2007-2455+0+DOC+XML+V0//EN>

⁶ <http://www.youtube.com/watch?v=VulHbLrj0GcYA> - razgovor sa Piero Ruzzante-om o temi kemijskih tragova.

⁷ <http://www.youtube.com/watch?v=5NED3AChamM>

⁸ <http://watchthesky.org/chems/chemdata.htm>

⁹ http://www.willthomasonline.net/willthomasonline/CHEMTRAILS_CONFIRMED.html

Kroz svoj rad izražava svoja saznanja, teorije i zabrinutost u vezi zaprašivanja stanovništva putem kemijskih tragova.¹⁰

Anomalije koje izazivaju sumnju kod *chemtrailova* jest činjenica da ti tragovi tvore pravilne 'X' formacije, 'križić-kružić' linije ili paralelne linije koje ne nestaju nego se u roku 30-ak minuta spajaju u jedan tanki koprenasti oblak koji traje satima. Uobičajeno raspadanje *Cirrus aviaticusa* traje od nekoliko sekundi do nekoliko minuta, a kada se na nebu pojavljuje više tragova koji se isprepliću i spajaju, to sugerira iznimne i znanstveno nedefinirane meteorološke uvjete. Zbog nedostatka vlage, u suhim krajevima je rijetkost i samo formiranje oblaka. A formiranje oblaka koji se razlikuju po svojim fizičkim karakteristikama na istim visinama isto tako sugerira iznimne i rijetke meteorološke uvjete. Ako izuzmemo temperaturu i vlagu ili temperaturnu inverziju kao razlog pojavljivanja tragova ispod razine gdje su uobičajeni, nema odgovora koji bi objasnio prirodnu pojavu tragova ispod visine gdje se očekuju. Zrak je fluid, i kao takav ne može imati oštru granicu između dvije fronte ili dva sustava, stoga ne bi smjela niti postojati oštra granica između mjesta gdje se vide kondenzacijski tragovi i mjesta gdje trag prestaje, napisao je Davor.

Davor je predstavio i najčešće protuargumente teoriji o postojanju kemijskih tragova¹¹. Oni glase ovako:

- ako se i ispuštaju aerosoli na visinama preko 9 km, rasipanje tih kemikalija bilo bi nepredvidivo zbog visinskih vjetrova.
- tragovi aerosola uočavaju se na raznim visinama.
- Kako sumnjivi zrakoplovi prođu preglede a da se to ne otkrije osim ako ti zrakoplovi nisu regulirani od strane vladinih i vojnih tijela?
- Redovne zrakoplovne preglede doista je nemoguće proći s bilo kakvom opremom ugrađenom na bilo koji dio zrakoplova koja nije standardna za taj model bez znanja službenih tijela.
- Ako je posljedica trovanje stanovništva, ljudi koji su osmislili urotu udisali bi isti zrak, osim ako ne bi primili imunizaciju na neki način.
- Nije poznato tko je „osmislio urotu” niti njihova prebivališta, a nije niti poznato koja su sve mjesta pogođena sumnjivim aerosolnim aktivnostima.
- Sve javne i državne službe konstantno poriču postojanje takvih operacija.

Dakako, jako se mali broj javnih i državnih službi pozabavio samom mogućnošću postojanja takvih akcija. Većina ih samo odbacuje takve optužbe, uz obrazloženje da ne postoje dokazi koji bi potkrijepili takve tvrdnje. No, nisu se ni potrudili prikupiti dokaze.

¹⁰ „Death in the Air: Globalism, Terrorism & Toxic Warfare”, Leonard Horowitz.

¹¹ <http://www.theblackvault.com/wiki/index.php/Chemtrails>

Službena stajališta negiraju svako postojanje kemijskih tragova. Američko ratno zrakoplovstvo (USAF) teoriju kemijskih tragova tumači kao prevaru, tvrdeći da je ta teorija istražena i pobijena od mnogih znamenitih fakulteta, znanstvenih organizacija i većih medijskih ustanova. Na svaku tvrdnju iz te teorije odgovaraju ovako:

- Kondenzacijski tragovi mogu egzistirati dugo, a vrijeme raspada ovisi o temperaturi i vlažnosti zraka te o vjetru i svojstvima ispušnih plinova iz motora

- Kondenzacijski tragovi tvore različite oblike jer na njih utječe vjetar

- Uslijed loma i refleksije sunčeve svjetlosti kondenzacijski tragovi mogu tvoriti zanimljive boje i obrasce.

- Znanstvene analize i praćenje kondenzacijskih tragova traju od 1953. godine.

- Zračni prostor SAD-a orijentiran je u smjeru E-W i N-S, tvoreći mrežu zrakoplova koji lete po razinama leta s okomitom separacijom od 2000 stopa (1000 stopa od 2004. godine).

- Zbog utjecaja vjetra, kondenzacijski tragovi zrakoplova mogu izgledati kao mreža.

- Zbog porasta zračnog prometa u porastu je i broj kondenzacijskih tragova.

Dosad je više zabrinutih građana odvojilo svoje vrijeme i resurse, napisao je Davor, da bi se pozabavilo pitanjem kemijskih tragova. Svaki od tih pokušaja urodio je nezainteresiranim odgovorima službenih tijela.¹² Recimo, Andrew Johnson je skupio, u sklopu svojih mogućnosti, saznanja i dokaze za ono što vjeruje da su kemijski tragovi. Tražio je od nadležnih institucija da pogledaju njegov rad i daju odgovore na konkretna pitanja. U svoj je rad uključio i odgovore koje je dobio Clifford E. Carnicom koji je prije njega pisao nadležnim ustanovama u SAD-u. Carnicomu su odgovorili *US Environmental Protection Agency*, *Department of the Air Force* i *US Greenpeace Organization* koji negiraju postojanje, svoje sudjelovanje i nadležnost nad nečim takvim.

Na Johnsonove upite stigli su odgovori *DEFRA*-e koja kaže da su to što je vidio tragovi nastali ispuhom vodene pare iz zrakoplovnih motora. Iz *Department of Transporta* su sastavili ozbiljniji odgovor u kojem Johnsona upućuju Johnsona na rad profesora Ulricha Schumanna čija bi mu objašnjenja mogla pomoći da bolje shvati ponašanje tragova koji nastaju zbog pare iz ispuha zrakoplovnih motora. Johnson je proučio to istraživanje i nije našao dokaze za vezu između tragova ispuha i formiranja cirusnih oblaka iako se spominju u radu. Istraživanje govori i o ustrajnim tragovima, no ne objašnjava ih, niti daje ikakve empirijske podatke. Nadalje utvrđuje da je standardna trajnost tragova

¹² <http://www.checktheevidence.com/Misc/Dept%20of%20Environment%20Submission.pdf>.

uzrokovanih parom do dvije minute, a da su mogući uzročnik trajnijih tragova područja zasićena ledenim kristalima, pa se navodi da maksimalno područje s takvim uvjetima može biti veliko do 150 km, dok je Johnson zabilježio trag dugačak 364 km. Iz *Directorate of Airspace Policy* ponudili su mu odgovor u kojem objašnjavaju kako nastaje trag uzrokovan vodenom parom.¹³

Teoriju kemijskih tragova (uz službena odbacivanja takvih teorija), napisao je dalje Davor, prati i velik broj dezinformacija. Njih često spominju ljudi koji žele ili ne žele vjerovati u svaku zanimljivu teoriju, a nisu previše upućeni u problematiku. One se koriste protiv ozbiljnih istraživača tako što se skretanjem na uobičajene zablude izbjegava odgovor na prava pitanja. Evo primjera skretanja pažnje na uobičajene zablude:

- „Kondenzacijski tragovi ne nastaju ispod 8 km”: Ova se simplifikacija najčešće koristi. Kondenzacijski tragovi mogu nastati i na razini mora ako su povoljni atmosferski uvjeti, kakvi mogu nastati na Antarktiku. Tragovi visine pojavljivanja variraju geografski.

- „Kondenzacijski tragovi ne traju duže od 30 sekundi”: Uobičajeni promet mlaznih aviona može ostaviti trag koji će trajati duže razdoblje, ovisno o atmosferskim uvjetima. Mogu trajati i dulje ako nastaju unutar oblaka, preko već postojećeg traga ili u zoni iznimne vlažnosti.

- „Tragovi brodova su kemijski tragovi”: Tu zabunu najlakše je riješiti povjerenjem vremena između nastanka satelitskih snimaka koja upućuju da je trag nastao pri brzini manjoj od 50 km/h, što isključuje korištenje zrakoplova.

- „To je samo redovan promet”: Istraživanjem zračnog prometa je utvrđeno da kondenzacijski trag u prosjeku traje manje od jedne minute. Niti jednom nije uočen dugotrajan trag iza civilnog zrakoplova kao što su uočeni nakon prolaska neidentificiranih (vojnih) zrakoplova koji su u prosjeku trajali satima.

- Izjava ‘Mehaničara’: Ta prevara je osmišljena od osobe koja se koristi imenom ‘SprayplanePilot’. Radi se o navodnoj izjavi zrakoplovnog mehaničara koji slučajno otkriva nepoznate instalacije unutar civilnog zrakoplova, zbog čega ima probleme od strane rukovodstva jer „ne gleda svoja posla”. Nakon toga objavljuje svoju priču kao „zabrinuti građanin”.

Postoji veliki broj internet stranica koje prate dostupne informacije i ozbiljno teoretiziraju u vezi kemijskih tragova. Ono što je neobično, piše Davor, je to da postoje internet stranice koje financiraju navodno privatne osobe čija je jedina svrha uvjeravati posjetitelje da kemijski tragovi ne postoje i da su

¹³ <http://www.checktheevidence.com/Chemtrails/OfficialResponses/>

baš sva viđenja plod lošeg poznavanja zrakoplovstva kao struke i meteorologije: „Količina materijala kojom raspolažu ta mjesta su zadivljujuća i bila su od velike koristi mom istraživanju kod definiranja što sve nije kemijski trag, a neobično malo podataka su pružale kod onih rubnih pitanja što bi mogao biti kemijski trag.”

Kada se govori samo o priznatim eksperimentima s izbacivanjem aerosola u zrak, o kakvima je svjedočio profesor Cole, ispuštani su (između ostalih) i plijesan *Aspergillus fumigatus*, cink kadmijski sulfid, bakterija *Serratia marcescens*, dimetil metilfosfonat, etilen oksid, bakterija *Bacillus subtilis*. Samo ove nabrojane supstance dokazano su kancerogene ili izazivaju teške infekcije. U novije vrijeme, piše Davor, sudeći po dokumentarnom filmu na *Discovery Channelu*, u uzorcima tla i vode utvrđene su neuobičajeno velike količine barija¹⁴, aluminija i željeza. Posljedice takvih eksperimenata na zdravlje ljudi, sudeći prema službenim izvještajima, nisu praćene, a kada bi se neka supstanca dokazala štetnom, bila bi izbačena iz daljnjeg testiranja. Doduše, ispuštanje velikih količina mikroorganizama u zrak, čak i ako nisu štetni u manjim količinama, predstavljaju rizik za zdravlje ljudi oslabljenog imuniteta, starije i mlade populacije.

Građani Kanadskog gradića Espanola, o kojima je, kao o žrtvama zaprašivanja, pisao Thomas, žalili su se na masovne pojave glavobolja, kronične bolove u zglobovima, vrtoglavicu, ekstremni umor, napadaje akutne astme, simptome gripe bez vrućice. Izvijestio je i to da je zaboravljanje mjesta gdje si parkirao automobil bila toliko uobičajena pojava da je postala predmetom šala.

„Ako uzimamo u obzir samo renomirane istraživače bez tisuća ‘anoničnih’ svjedoka”, napisao je Davor, „možemo doći do zaključka da se sastav agensa mijenjao tijekom vremena. O emisijama aerosola, pojavama simptoma i poveznicama s bolestima teško je govoriti jer se do podataka o mjestima gdje se provode eksperimenti i sastavu supstanci dolazi tek niz godina poslije. Tada je teško izvući objektivnu procjenu eksperimenta na zdravlje jer dio ljudi je već odselio, umro i počeo bolovati od drugih bolesti koje možda nemaju uzroke u tom eksperimentu.”

Aktivacija lokalnog stanovništva koji sumnjaju u ispuštanje sumnjivih supstanci na njihovo područja življenja ne daje veći odjek u javnosti, jer se sumnja u kvalitetu njihovog istraživanja i popraćena je odbacivanjem takvih insinuacija lokalnih vlasti, kao što je viđeno u primjeru iz *Observera*.

¹⁴ Barij je zemnoalkalijski metal. U prirodi se javlja isključivo u spojevima, najčešće kao mineral barit i viterit. Benitoit je rijedak dragi kamen čiji je sastojak barij. Svi spojevi barija koji su topivi u vodi ili kiselinama izuzetno su otrovni. U vrlo malim količinama, barij se ponaša kao mišićni stimulans, dok kod većih količina djeluje na živčani sustav, uzrokujući nepravilnosti u radu srca, drhtanje, slabost, anksioznost, dispneju i paralizu; <http://hr.wikipedia.org/wiki/Barij>

Slike iz svijeta. Chemtrailovi...

...u kvadratnoj rešetki...

...paralelni...

...fini, debeli...

...u ogromnim količinama...

...i raznim oblicima

Samobor, 3. veljače 2010. u 16:42

Samobor, 29. rujna 2009. u 12:38

Novi Zagreb, 10. prosinca 2009. u 15:57

Jedini način da se napravi objektivna procjena zahtijevala bi veći angažman civilnih i vojnih tijela, koji ne pokazuju interes za tu problematiku ili je negiraju u potpunosti, zaključio je Davor i ponudio poveznice na nekoliko odabranih videosnimki na servisu Youtube .

Na web lokaciji www.youtube.com/watch?v=pL50vs899uw&feature=player_embedded autor dokumentira zračni promet od 73 zrakoplova u 3 sata koji iza sebe ostavljaju aerosolone tragove koji se razvijaju u jedinstveni oblak. Na snimci www.youtube.com/watch?v=FwGoHszdqFA&feature=player_embedded#, autor je snimio zrakoplov koji iza sebe ostavlja dugi aerosolni trag dok na određenoj visini iznad tog zrakoplova prolazi drugi, čiji trag odmah nestaje. Pored se vidi snimak oblaka za kojeg kaže da proizlazi iz takvih tragova. U tom oblaku se uočavaju tragovi aerosola koji su nastali i iznad i ispod onoga s početka snimke.

Snimka www.youtube.com/watch?v=3P0OaWjv--U&feature=related sadrži audio izjave raznih ljudi sa svojim viđenjima i iskustvima u vezi problema kemijskih tragova, dok vizualno prikazuje snimke za koje tvrde da su kemijski tragovi.

Novi Zagreb, 31. listopada, 2010. u 11:53

Bregana, 29. studenog 2009. u 15:15

Pula, 27. svibnja 2010. u 8:39

Pula, 23. kolovoza 2010. oko 18 i 30

Zemlje nad kojima je dosad uočena aktivnost kemijskih tragova su Australija, Belgija, Francuska, Grčka, Haiti, Hrvatska, Italija, Kanada, Meksiko, Nizozemska, Novi Zeland, Njemačka, Španjolska, Švedska, Švicarska, Turska, USA, Velika Britanija.¹⁵ Građani Hrvatske u hrvatskom zračnom prostoru opažaju aerosolne tragove, za koje vjeruju da su kemijski tragovi, od hrvatskog pristupanja u „Partnerstvo za mir”. Koliko je Davoru poznato, Hrvatska ne posjeduje logistiku niti interes za takvo raspršivanje kemijsko-bioloških agensa, a niti sudjeluje u takvim eksperimentima. U Republici Hrvatskoj se javne ili državne službe do sada nisu bavile tematikom kemijskih aerosolnih tragova koji se ispuštaju iz zrakoplova, a sumnja je potekla od građana koji prate svjetska zbivanja, ili bolje rečeno glasine, i izražavaju sumnju na službena stajališta

¹⁵ http://www.willthomasonline.net/willthomasonline/Chemtrail_Regions.html; <http://www.chemtrailcentral.com/chemfaq.shtml>

Lopar na Rabu, 10. listopada u 11:34, na slici su statisti dokumentarnog serijala Djeca sunca u ulozi pretpotopnog zamišljenog plemena – izazov za snimanje jer drevno nebo nije puno kemijskih tragova

Uhvaćen na (ne)djelu, Samobor, 27. listopada 2010. u 17:22

Vodice lijevo, Virovitica desno, 2009

javnih medija i vlasti. Davor spominje urednika i osnivača internet stranice www.galaksija.com Borisa Potapova, po struci veterinara, koji je živio u Sarajevu do 1995. godine, a potom se preselio u Australiju. Na njegovim internet stranicama okuplja se mnoštvo građana s područja Balkana gdje raspravljaju o mnogim temama vezanim uz 'alternativu', pa tako i o kemijskim tragovima.¹⁶ O temi kemijskih tragova otvoreno je više foruma na kojima se javlja mnoštvo ljudi sa svojim mišljenjima i komentarima, no većina svjedočanstva nije niti približno dobro dokumentirana niti su poduprta zadovoljavajućim poznavanjem tematike i meteorologije da bi se smatrala kredibilnima; ali svejedno, broj osoba je indikativan, kaže Davor.

U hrvatskom internetskom prostoru spominje i osobu čije ime profil na Youtubeu je *CowboyBebop.2012*. Riječ je o samostalnom internet-iz-

¹⁶ http://dhost.info/ufos/07-Razno/chemtrails_nexus_interview_boris_potapov.htm

Zagreb iznad HRT-a,
25. svibnja 2010. u 17:22

Uhvaćen na (ne)djelu, Varaždin,
30. travnja 2010. u 18:35

Split 2007.

vjestitelju i prevoditelju društvenih, političkih, gospodarskih, povijesnih i tehnoloških tema. On na tzv. 'playlistama' nudi mnoštvo materijala o kemijskim tragovima na hrvatskom jeziku i strane materijale koje je preveo na hrvatski.¹⁷

Osoba koja se na internetu predstavlja sa Rolando Izaković, sudeći po materijalima koje objavljuje, dolazi iz Rijeke, govori engleski jezik, vrlo je informiran, a snima i izvještava o aerosolnim tragovima za koje vjeruje da su kemikalije koje se pojavljuju od dana stupanja Hrvatske u „Partnerstvo za mir”. Izaković povezuje hrvatsko odbijanje potpisivanja „Sporazuma o neizručivanju” s urodnom pšenice te godine koja je bila 50% slabija od očekivane kao demonstraciju sile od strane SAD-a.¹⁸ Imamo i www.cro-chemtrails.info, internetsku stranicu koja izvještava i prati aktivnosti vezane uz ispuštanje kemijskih tragova iznad područja Republike Hrvatske. To je mjesto gdje se javljaju građani koji smatraju

¹⁷ <http://www.youtube.com/watch?v=11UiHvIKvgk&feature=related>;
<http://www.youtube.com/user/CowboyBebop2012#p/u/8/VuHbhsDGYAs>

¹⁸ <http://www.deepspace4.com/pages/chemtrails/crodiary2000/crodiary2000.htm>; <http://www.rense.com/general2/frenzy.htm>

Zaton kraj Zadra, lipanj 2010.

da problem postoji i međusobno se informiraju i razmjenjuju fotografije.

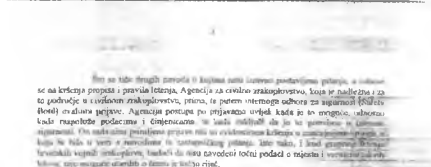
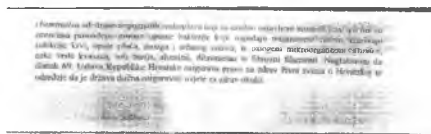
Bio je ovo sažetak tog rada. Par mjeseci nako što je rad objavljen na blogu, dobio sam obavijest da je saborska zastupnica Mirela Holy poslala službeni upit o chemtraiovima na temelju tog rada. Vijest o tome objavljena je na

Odgovor Vlade RH na pitanje saborske zastupnice dr. sc. Mirele Holy 18. svibnja 2010. godine

portalu www.hrvsvijet.net. Naslov je glasio „Tema *chemtrails* napokon u Hrvatskom saboru: pročitajte objašnjenje premijerke Kosor“. Iz svojih izvora znam da je odgovor na upit davala kontrola leta (dio zadužen za vojno letenje), koja, koliko mi se čini, nije imala puno pojma o čemu se radi. Vijest je bila kratka i glasila je ovako:

„Zastupnica u Hrvatskom saboru, dr. Mirela Holy, nedavno je na inicijativu nekih građana postavila zastupničko pitanje u vezi *chemtrailsa* i, kako vidimo u odgovoru Vlade Republike Hrvatske koji je stigao, tu se navodno radi o običnim avionskim mlaznicama (*'contrails'*). Dakle, ovo što ljudi svakodnevno vide iznad svojih glava, u Hrvatskoj je napokon i službeno 'objašnjeno'. Donosimo i kopiju službenog dokumenta koji je prošao kroz *fax*-uređaj i nije baš najbolje čitljiv, međutim, sadržaj se ipak može prilično dobro razabrati. (Na dokumentu su izbrisani samo neki osobni podaci.)”

Donosimo povratna dopisna obrazloženja u vezi s pitanjem izjavljenoj od
Fotograf Kalmeta, ministar mora, promet i informacije

Odgovor Vlade RH na pitanje saborske zastupnice dr.
sc. Mirele Holy 18. svibnja 2010. godine

Osim ovdje, dokument možete pogledati i sami na adresi:

http://www.hrvsvijet.net/index.php?option=com_content&view=article&id=5526:chemtrails-dokumenti&catid=38:dravlje&Itemid=141

I naši susjedi uočavaju slične pojave. Na *websiteu* <http://www.avijacija.com> prenesena je vijest s portala *Dan online* sljedećeg sadržaja: „NVO iz Nikšića upozorila državne institucije na zagađenja prilikom preleta aviona – NATO truje mljevenim aluminijem”.

Pisalo je da su, prateći duži vremenski period avionske tragove preko teritorija Crne Gore i na temelju kontakata s drugim organizacijama u svijetu, aktivisti Europskog pokreta

„Naši korijeni” došli do poraznih podataka: da se svaka zemlja članica NATO ili Partnerstva za mir zaprašuje avionima tankerima. Uputili su inicijativu Vladi Crne Gore u kojoj zahtijevaju da resorna ministarstva analiziraju i predoče javnosti kakvi se sadržaji i opasne materije nalaze u tragovima aviona koji danonoćno ugrožavaju zračni prostor i živote građana Crne Gore. Prema riječima direktora te NVO, Žarka Tomanovića, nezavisna istraživanja ukazuju da su to avioni NATO-a civilnih boja koji vrše „modifikaciju atmosfere” sa zlim namjerama. U to se, objasnio je Tomanović, uvjerio nebrojeno puta do sada, što je zabilježio i objektivom i video snimkom.

„Zahtijevamo od Ministarstva zdravlja, životne sredine, prostornog planiranja, obrane, Ministarstva za izvanredne situacije, prometa, ali i unutarnjih poslova i EU integracija, političkih stranaka i svih drugih institucija da analiziraju stanje i javnosti Crne Gore objasne što je sadržaj avionskih tragova i kakve su moguće posljedice po zdravlje ljudi, flore, faune, zemljišta i vode, koji su kronično kontaminirani virusima, bakterijama i teškim metalima. Pozivamo vojsku Crne Gore i Vladu da spase živote nedužnih građana. Prema analizama u svijetu, NATO-vi avioni izbacuju mljeveni prah aluminija, koji kada dospije u mozak može izazvati pojačanu osjetljivost na svjetlost, temperaturne promjene, averziju na dodir, miris i buku. Istraživanja pokazuju da se povećana količina aluminija u mozgu dovodi u vezu sa Alzheimerovom bolešću, dok najnovija istraživanja pokazuju da se od ove supstance dobija moždani udar i da ga imunitet čovjeka ne može prepoznati kao opasnost te se ne brani od njega i dopušta mu cirkuliranje u mozgu od kojeg nastupa moždani udar. Barij utječe na nagli pad temperature i tlaka a, uz prisustvo barijevih soli, izaziva nepravilan rad srca, bol u plućima, kratak dah, bolest želuca i poteškoće s krvnim tlakom, također pospješuje prijenos valova niskih frekvencija koje naše uho ne čuje, ali se koriste za uticaj na čovjeka, a mogu i ubiti svako živo biće. Zadnja istraživanja pokazuju da je 70 posto djece oboljelo od astme zbog barija, a ljekari ih liječe standardnim metodama. Najnovija bolest sintetičkih živih ćelija, također se ‘sipa’ iz aviona, zove se ‘morgeloni’, a manifestira tako da „se zbog rasta mikrovlakana u sebi, čovjek na živo raspada”, rekao je Tomanović.

Apelirao je na nadležne da zbog zdravlja građana Crne Gore zaustave zaprašivanje i tiho umiranje stanovništva, a još je rekao ljudima da su „u vrijeme brzog života i borbe za opstanak vjerovatno propustili priliku da gledaju u nebo. Takvi se tragovi pojavljuju širom svijeta već od 1990. godine. Gradani

se bune, protestiraju, vlade SAD-a i drugih država kriju se iza najglupljih odgovora, i nešto kriju. Zbog čega – ako je nešto opće dobro, popraćeno dobrim namjerama – zbog čega rade tajno?”

Na internetu i Youtubeu, napomenuo je, postoji puno službenih analiza, filtriranja kišnice, hvatanja zraka specijalnim filterima, a rezultat je poražavajuć – „netko ubija građane a, da čudo bude veće, sve se događa u državama, članicama NATO-a i Partnerstva za mir”. Također, rekao je, radarske i satelitske snimke jasno pokazuju ove anomalije „plazma atmosfere” koja je nevidljiva i dovedena u stanje vodiča poput elektromagnetnog polja, pa se tako može djelovati na prirodu svakog čovjeka jer čestice prenose niske frekvencije, a metali dopiru u organizam i on postaje veliki provodnik niskih frekvencija koje naše uho ne može registrirati. „Plazma atmosfera” koju ne mogu probiti sunčevi zraci dovodi do pada krvnog tlaka, lupanja srca, premora, depresije...

Najbolji primjer toga, rekao je Tomanović za portal, fotografski je zabilježen u noći između 17. i 18. rujna 2010., kada je zaprašivanje Nikšića trajalo cijelu noć, „a rezultat je bio da sunce ne može probiti plazma oblake”. Još je dodao da su „kemijski tragovi bijele boje, koje izbacuju NATO-vi avioni bez oznaka, da ne bismo znali koga da tužimo niti kome da se obratimo, modificirani u tankere, a po najnovijim istraživanjima mlaznice i rezervoari se ugrađuju u putničke avione za šta ih plaćaju, ovisno o dužini leta, od 30 do 50 tisuća dolara”, pa tako tvrtke koje na svojim letovima žele zaprašivati i dobro zarade. Građani mogu razlikovati kemijske tragove po tome što u atmosferi opstaju sat-dva i prave zavjesu u vidu plazme, dok se za putničkim avionima gubi trag nakon dvadesetak sekundi do jedne minute. Američki građani su pitali svoju vladu zašto je zaprašivanje uzelo toliko maha, rekao je Tomanović, a odgovoreno im je da je američka vojska uspjela stvoriti mrežu koja ima mogućnost da „u atmosferi na prostoru iznad Amerike zadrži sve viruse i bakterije, ako bi došlo do biološkog napada na tu zemlju”.

Upitan da prokomentira inicijativu ove nevladine organizacije, glasnogovornik Ministarstva obrane Vidak Latković rekao je da se službeni komentar po tom pitanju, i ako se procijeni da ima temelja, može dobiti tek za koji dan, ali neslužbeno je prokomentirao da se radi o veoma neozbiljnim stavovima pojedinih nevladinih organizacija, jer je nemoguće da nas bilo tko može zaprašivati. On kaže da je to što pojedinci smatraju zaprašivanjem zrak koji avioni ispuštaju iz motora prilikom leta.

Da, zrak. Koji u vidu kilometrima dugih dimnih traka nepomično stoji satima, prostirući se s jednog kraja horizonta na drugi.

Svašta.

26. poglavlje

NOVINSKE PRIČE: ČAJ, GADAFI, SREDIŠNJA BANKA, EKONOMSKE KRIZE...

Ako želite saznati kako se razvijaju mali koraci kojima nas žele prevesti žedne preko vode i stvoriti jedinstvenu svjetsku banku koja će imati nadzor nad svim svjetskim financijama, nema boljeg mjesta od novina. Samo ne smijete zaboraviti staviti prave naočale. Već smo vidjeli kako Barrack Obama, nakon umjetno stvorene kreditne krize u SAD-u, sili bankare da prihvate globalne regulacijske sustave kako bi spriječili da se ne ponovi takva kriza, koju su upravo njegovi nalogodavci stvorili, u skladu s doktrinom 'problem-reakcija-rješenje': stvaranje problema, koji kod ljudi isprovocira reakciju tipa „nešto se mora učiniti” i potom nuđenje unaprijed spremnog 'rješenja' koje uvijek predstavlja još više centralizacije.

Naslov ovog članka glasio je: „Europska komisija predlaže pojačanu zaštitu štediša”. Kakav li se sad trik krije iza ove inicijative?, pomislio sam. Riječ je bila o tome da „porezni obveznici ne bi trebali plaćati pogreške bankara”, već „banke moraju same jamčiti jedna za drugu”. Ideja na prvi pogled zvuči fino – ako Portugalcu propadne račun u švedskoj banci, to bi nadoknadio portugalski fond koji bi se potom naplatio od švedskog fonda. Za sve bi se te namjene osnovali posebni fondovi koje bi punile novčarske ustanove. Već se sada 20 od 26 najvećih prekograničnih europskih banaka sporazumjelo da za te namjene uspostave fond težak 20 milijardi eura, pisalo je. Naizgled, sve je zamišljeno da ide u korist štediša, ali u biti, riječ je tek o još jednom nadnacionalnom financijskom tijelu, s nadnacionalnim kapitalom, koje će imati određenu moć nad bankama.

Novine su u jesen 2010. prenosile i vijesti iz SAD-a. Tema vijesti bio je pokret čajanki. U podnaslovu članka pisalo je da je pokret iznikao iz protivljenja

Obaminoj reformi zdravstva, a potom izrastao u silu koja je isprva utjerivala strah u kosti demokratima, a sad to radi i republikancima. Glasilo *Elite* zvano *New York Times* pozvao je birače „hladne glave“ da se zainteresiraju za izbore i ne prepuste zemlju radikalnoj manjini „koja se vodi najnižim političkim instinktima“. Zanimljiv prijedlog. U zemlji u kojoj su i demokrati i republikanci već izgubili kredibilitet, sad se pojavljuje neki pokret koji bi, prema *New York Timesu*, trebao potaknuti ljude da shvate kako one dvije stranke i nisu tako loše.

Taj pokret, pokazala mi je tablica kraj teksta, i nije baš manjina. 18 posto ukupnog broja Amerikanaca podupire pokret čajanki. Izraz 'manjina' postaje još neprimjereniji kad se pogleda sljedeća brojka: od birača koji će izaći na izbore, njih 40 posto podupire pokret čajanki. Bilo je još statistika, ali za oko mi je zapelo da 45 posto Amerikanaca želi manju ulogu federalne vlade i da je 37 posto pripadnika čajanki završilo fakultet, u usporedbi s 25 posto stanovništa SAD-a, što govori da se ne može govoriti o nekoj neobrazovanoj masi. 75 posto njih stariji su od 45 godina, 56 posto ih zarađuje više od 50.000 godišnje (znači, riječ je o srednjoj klasi), 58 posto ih kod kuće drži oružje, a 24 posto smatra da je nasilna akcija protiv vlade ponekad opravdana.

Pokret „Tea Party“ iznikao je iz protivljenja Obaminoj zdravstvenoj reformi, pisalo je, a prvo je utirao strah u kosti demokratima dok su po američkim gradovima tumačili vladine planove za zdravstvo (ta se Obamima reforma i u našim novinama pokazivala kao velika pobjeda dobrog i humanog Obame), a sada „utire strah i svim republikancima koji ne prođu njezin „test kreposti“, kojim se provjerava vjeruju li u pravu stvar.

Tim testom pokret čajanki od svojih kandidata traži sljedeće: poštivanje ustava, ukidanje ograničenja i trgovanja stakleničkim plinovima, izbalansirani proračun, pojednostavljivanje poreznog sustava i kraj državnoj potrošnji koja je izmakla kontroli. U međuvremenu su hitom postale i ideje o manjem državnom aparatu i manjoj državnoj potrošnji te kraju zaduživanja. Zvuči O. K. Ali, toliko toga je dosad zvučilo O. K. – evo, čak i papa stalno govori o ljubavi – pa ću reći: pričekajmo malo. Iskustvo govori da u političkoj areni nema nenadzi-
ranih i da se sumnja uvijek pokazala opravdanom.

Ipak, u kontekstu prevare zvane Obama Barack, to da se „na prosvjedima pojavljuju gnjevni, pa tako i radikalni ljudi, koji ne mogu podnijeti Obamu niti Washington općenito“ zvučalo je razumno. U članku je pisalo da je Obama za njih čovjek koji vodi zemlju u socijalističku diktaturu (kad Amerikanci kažu 'socijalističku', na umu imaju Staljina, a ne samoupravni socijalizam, što je naša prva asocijacija; *op. K. M.*) i kojemu na plakatu crtaju hitlerovske brčiće. No, ni

ostali političari ne prolaze dobro, pisalo je. Na pitanje kojem se političaru dive, 29 posto njih nije imenovalo nikoga.

Nije loš izbor.

U jednim dnevnim novinama na duplerici je osvanuo tekst o Gadafiju, s puno slika koje su prikazivale njegove modne faze. No, našlo se i nešto povijesnih podataka, o tome kako je postao institucionalni vođa libijske revolucije kad je imao 28 godina, a njegova zemlja bila beznačajna bivša talijanska kolonija. Priključio se antikolonijalnom pokretu i uveo plemenski socijalizam, „narodnu džamahiriju“, državu izravne demokracije u kojoj on o svemu odlučuje. S vremenom je dobio imidž najvećeg neprijatelja Zapada, ekstremnijeg od ekstremista u vlastitim redovima kao i od islamista koji su poslije propasti nacionalističke panarapske revolucije preuzeli vlast u nestabilnim državama Bliskog istoka.

Tu stvar postaje zanimljiva i nama. Jer Gadafi je tih godina bio simbol i nositelj etikete vrlo nalik onoj kakvu zadnjih desetak godina predstavlja ime Osama bin Laden i al Qaeda, tajanstvena organizacija čije ime zapravo u prijevodu znači „baza podataka“ jer se pod tim imenom nalazila u američkim kompjuterima u ono vrijeme dok su je Amerikanci stvarali, navodno da bi se u Afganistanu tijekom hladnog rata borili protiv Rusa. No, to je već dio općeg znanja svakoga informiranog o uroti, a 9/11 je njen najistaknutiji i najprozniji dio.

Gadafi je, pisalo je u novinama, cijelo desetljeće vodio tajni rat protiv Zapada i američkog imperijalizma. Financirao je sve moguće afričke antikolonijalne pokrete, ustaničke grupe, palestinske terorističke centre, europske ljevičarske gerilske organizacije... Zato je slika o njemu bila dvojaka, u oba slučaja vrlo upotrebljiva za one čija ruka uvijek stoji iza obje strane, što je povijesna lekcija koju niti jedne sekunde ne smijemo izgubiti iz vida.

Na Zapadu su Gadafija predstavljali kao dikatora i sponzora međunarodnog terorizma (pravi Osama bin Laden onoga doba), a u Africi i na Bliskom istoku kao heroja antikolonijalizma (pravi potencijal za još jedno kukavičje jaje). Suprotnosti su se zaoštrile, kažu novine koje nam prepričavaju službeni povijest, kad su njegovi agenti navodno podmetnuli bombu u berlinskom disco-klubu gdje su zalazili američki vojnici, kao i u avion Pan Americama koji se s gotovo tristo putnika srušio kod Lockerbiea u Škotskoj.

E, to je sumnjiva priča. U knjizi *...I istina će vas osloboditi* Davida Ickea može se pročitati i ponešto iz pozadine ovog slučaja i par sumnjivih okolnosti vezanih uz nj.

Usprkos pokušaju da se dva Libijca okrive za postavljanje bombe na letu 103 kompanije Pan Am, kad je, u prosincu 1988. u Škotskoj kod Lockerbiea poginulo 270 ljudi, nijedan dokaz nije upućivao na Libiju. Dokazi prikupljeni nezavisnim studijama i iz dokumentaraca jasno upućuju, piše Icke, na blisko-stočne veze, CIA-u i druge obavještajne službe. Prema riječima tamošnjeg stanovništa i novinara, mjesto nesreće kod Lockerbiea vrvalo je američkim agentima. Policijski kirurg David Fledhouse kaže da je izdao potvrde o smrti nakon što je pregledao 59 tijela, ali je kasnije otkrio da su policijski dosjei sadržavali podatke samo za njih 58. Nitko nije znao što se dogodilo s drugim tijelima, nestalim s popisa. I, ako vlasti nisu znale što će se dogoditi, pita se Icke, zašto su VIP osobe upozorene da ne idu tim zrakoplovom nakon što su im mjesta u njemu već bila rezervirana? Među njima je bio i Pik Botha, južnoafrički ministar, i osobe iz njegove pratnje, uključujući i šefa BOSSa-a, južnoafričke obavještajne službe, bliske Mossadu i CIA-i. Nedugo prije polaska, oni su otkazali svoje rezervacije za let 103, nakon što im je iz obavještajnih izvora stiglo upozorenje. Pik Botha je britanskom biznismenu Tinyju Rowlandsu rekao da se radilo o izvorima čije se upozorenje naprosto „nije moglo zanemariti”.

Po pitanju postavljanja bombe u zapadnoberlinskom diskoklubu, njemački istražitelji su kasnije također zaključili da nije bilo dokaza da iza toga stoji Libija.

Čovjek koji je već prije tih događaja napisao izvještaj o Gadafiju za Ronaldu Reagana, u kojem se predlaže kampanja za slom Gadafijevog režima lažima i dezinformacijama, bio je CIA-in operativac Vincent Cannistraro. Na kampa-nji je radio tri godine s Oliverom Northom, što je kasnije dovelo do bombardiranja Tripolija. Tko je bio čovjek imenovan da predvodi CIA-inu ‘istragu’ o slučaju Lockerbie na temelju koje je zaključeno da su krivci dvojica Libijaca? Ma nije moguće, kaže Icke. Naravno da je: Vincent Cannistraro. A britanski je premijer odbio dopustiti da se suđenje dvojici Libijaca održi u nekoj neutralnoj zemlji.

U svojoj knjizi, objavljenoj krajem 1990-ih, Icke smatra da je cilj svih ovih igara taktika „stvorimo čudovište”. U onom slučaju to je bio Gadafi, kasnije Sadam Husein, pa još kasnije Osama bin Laden. To je vjerojatno točno – djelomično. Taj zaključak pokazuje i kako se ponekad teško snaći u analizi dugoročnih planova Elite. Ponekad treba pričekati godinama. Iz Ickeovih redaka ne da se naslutiti da je tada smatrao kako je Gadafi dio velike namještaljke. Da bi se to potvrdilo, trebalo je pričekati desetak godina tj. 2009. godinu kad je Gadafi postao... predsjednik Afričke unije.

Da bi stvar u ono vrijeme bila uvjerljivija, Gadafija je napala američka avijacija, ali je preživio. Baš kao i Osama bin Laden. I baš kao Osama bin Laden – čija je obitelj gajila dugogodišnje i višegeneracijske prijateljske i poslovne odnose s obitelji Bush, te su ih čak zadnjim avionom otpremili iz SAD-a, u vrijeme kad su Blizanci već srušeni, a u cijeloj Americi (odmah nakon napada, dok su svi bili u šoku i nije bio nikakvog vremena za nikakvu istragu) svi instrumentalizirani mediji unisono počeli trubiti o Osami bin Ladenu – on je, bez obzira na drugačije podatke, u povijest ušao kao počinitelj tog zločina. Čak je u novije vrijeme priznao umiješanost u terorističke pothvate te obiteljima žrtava kompenzirao gubitak s tri milijarde dolara, pisalo je u novinama, a Amerika je ukinula sankcije protiv Libije. Nakon što je na samitu G-20 potpisao ugovore za eksploataciju libijske nafte teške 55 milijardi dolara, vraćen mu je i agent koji je navodno postavio bombu u Pan Amov avion.

Sve to i ne bi bilo toliko sumnjivo; na kraju krajeva, zašto na ovom svijetu ne postojao neki stvarni borac protiv američkog imperijalizma? No, s obzirom da je uzorak isti na svim kontinentima i da je Elitin plan porobljavanja svijeta trenutno u fazi stvaranja četiri velike svjetske države (Europska unija, Sjevernoamerička unija zasad objedinjena ugovorom NAFTA koji spaja Kanadu, SAD i Meksiko, potom Azijsko-pacifička unija i na kraju Afrička unija), apsolutno je nemoguće da na čelu bilo koje od njih bude netko tko nije instrument Elite.

Tako se nakon tridesetak godine velike šahovske partije vezane uz Gadafija, za koju nije bilo jasno kamo vodi i čemu služe svi ti potezi (već se pokazalo da Elita planira dugoročno i čak višegeneracijski, jer je riječ o mreži krvno povezanih obitelji koje na svom planu rade godinama) pokazalo koja će biti uloga nekadašnjeg Osame bin Ladena.

Gadafi je 2009. u Adis Abebi, pisale su novine, na 53. sastanku na vrhu Afričke unije (bivše Organizacije afričkog jedinstva, kao što smo u Europi imali bezazlenu kraticu EEZ kao etapu na putu stvaranja europske diktatorske fašističke vlade) izabran za predsjednika, a istodobno ga je 200 tradicionalnih vladara, plemenskih kraljeva i poglavica postavilo za afričkog „kralja nad kraljevima”. Tome je poslužio njegov godinama stvaran imidž o beskompromisnom borcu protiv američkog imperijalizma. Ako malo podignemo pogled od vijesti i sagledamo širu perspektivu, ti se koraci ukazuju u kristalnoj bistrini.

Uostalom, ako je nekoine ideja globalne urote previše za progutati, može se zapitati bi li zaista u Africi, kontinentu u čeličnom stisku neokolonijalizma, na čelo nesmetano mogao doći *pravi* borac za slobodu?

U novinama se sredinom 2010. našla i vijest da se u svojoj kolumni urednik *Glasa Koncila* obrušio na Hrvatsku narodnu banku i njezina guvernera Željka Rohatinskog zbog njegove prijetnje ostavkom. Upozorio je da je „ključni nositelj ove krize (riječ je bila o prosvjedima poljoprivrednika; *op. K.M.*) Hrvatska narodna banka”. Napisao je i sljedeće: „Incident iz HNB-a ozbiljan je apel svim demokratskim snagama u hrvatskom društvu da puno savjesnije, angažiranije i učinkovitije štite hrvatski državni sustav od svih javnih i skrivenih centara moći kojima su važniji njihovi interesi od zajedničkog dobra.” Najavu moguće ostavke premijera HNB-a kolumnist je doživio kao „iznimno težak incident – svojevrsnu ucjenu guvernera HNB-a koja sadrži nepoštivanje hrvatskog državnog sustava”.

Zanimljivo razmišljanje. I sâm sam razmišljao kako bi se odličnim šahovskim potezom u globalnom uvlačenju u diktaturu moglo smatrati to što je guverner HNB-a jedina javna ili politička osoba koja ima skoro potpuno pozitivan imidž u javnosti. Zamislio sam se nad time još onda kad je dobio nagradu od svojih kolega iz drugih zemalja. Većina je hrvatskih medija tada (u siječnju 2009.) prenijela vijest da je Željko Rohatinski, guverner Hrvatske narodne banke, u izboru mjesečnika *The Banker* proglašen guvernerom godine, zbog svoje monetarne politike. „Zatim, kao što je običaj u sportu”, pisalo je, „valja podsjetiti na prijašnje slične hrvatske uspjehe. Naime, 1997. godine ugledni časopis *Central European* proglasio je Škrebca najboljim guvernerom u središnjoj Europi, a *Euromoney* najboljim bankarom u istočnoj Europi. Bilo je to, tvrdi se, priznanje monetarnoj politici koju je vodio. Ministar financija Božo Prka tada je proglašen najboljim ministrom financija”.

Međutim, samo šest mjeseci nakon trijumfa dvojice hrvatskih financijaša, pisalo je dalje, „Dubrovačka banka je eksplodirala, a kriza koja je uslijedila očistila je iz sustava 14 hrvatskih banaka i koštala štetiše i porezne obveznike oho-ho”. U novinama su se prenosila razmišljanja da je zato što je HNB zakazao u jednoj od svojih temeljnih funkcija, a to je nadzor nad bankama, došlo do bankarske krize. Škreb je potom radio za MMF i Svjetsku banku, te je u okviru tih poslova savjetovao albansku Središnju banku i Centralnu banku BiH te je sudjelovao u projektima ovih organizacija u Crnoj Gori, Rumunjskoj, Ukrajini i Kosovu. U rujnu 2007. imenovan je glavnim ekonomistom u Privrednoj banci Zagreb, drugoj najvećoj banci u Hrvatskoj, koja je dio talijanske bankarske grupacije Insetsa Sanpaolo.

Između Škrebca i Rohatinskog ima još paralela. Recimo, obojica su tijekom školovanja bili korisnici Fulbrightovih stipendija, programa međunarod-

ne edukacijske razmjene, koji je utemeljio američki senator William Fulbright poslije Drugog svjetskog rata. Godine 1993. taj je program iznjedrio i nagrade „William Fulbright za međunarodno razumijevanje”, koje se dodjeljuju za iznimni doprinos zbližavanju naroda, kultura i nacija. Između ostalih, dobili su ih i operativci EliteJimmy Carter (1994), Kofi Annan (2001), Colin Powell (2004) i Bill Clinton (2005).

Preporučujem informirati se o ovom potonjem, jer priča o njegovim kriminalnim radnjama, umiješanosti u ubojstva i krijumčarenje droge u komplici Georgeom Bushom dok je još bio guverner Arkansasa, predstavljena u knjizi Davida Ickea ...I istina će vas osloboditi baca drugo svjetlo na simpatičnog saksofonista. Vrijedi se sjetiti i priče koju je predstavio Daniel Estulin. Naime, Clinton je 1991. godine pozvan na sastanak bilderbergera. David Rockefeller odveo ga je na stranu i pitao što misli o NAFTA-i, Sjevernoameričkom sporazumu o slobodnoj trgovini, koji je potpisan 3. listopada 1987. godine u Washingtonu. Clinton, tada skromni guverner Arkansasa, nije imao pojma što je NAFTA pa mu je Rockefeller održao predavanje o tome. Zatim ga je pitao bi li podržao taj sporazum kad bi bio predsjednik. Clinton je onda pitao njega je li mu to važno. Rockefeller je rekao da mu je to vrlo važno. Clinton je pristao, a Rockefeller je rekao: „Ivala, gospodine predsjedniče”. Clinton je iduće godine izabran za predsjednika.

Sličan primjer predstavlja i Barack Obama, koji je bio na sastanku bilderbergera 2008., kao i Hillary Clinton. U jednom je trenutku Barack Obama nestao iz vida svima i pojavio se na konferenciji bilderbergera u Chantillyju. Na tom su sastanku američki predstavnici rekli Obami, prenio je Estulin na temelju svojih izvora iz Bilderberške skupine, da je predsjedničko mjesto njegovo dok ga ne izgubi. Rekli su Hillary Clinton, prenosi Estulin, da mu se makne s puta jer je prvotni plan Hillary Clinton bio da postane kandidatkinja demokrata na izborima. Nije mogla odbiti taj nalog, rekao je Estulin, jer bilderbergeri previše toga znaju o njoj.

No, vratimo se novinskim tekstovima o guverneru Rohatinskom i njegovoj prijetnji ostavkom. U nekim je člancima navedeno da je već i prije prijetio ostavkama, i Sanaderu i Račanu, uz tvrdnju da je tim prijetnjama ostavkom, ali ne samo njima, učvrstio neovisnost centralne banke. S druge strane, pisalo je, u utjecajnom dijelu javnosti je prema guverneru stvoren odnos „koji je Gordana Gelenčer izrazila riječima da je Rohatinski ‘posljednja utvrda zdrave pameti i ako padne on, pada cijela država’”, televizijski novinar Zoran Šprajc je pisao da se „HNB se ponovno pokazao kao jedina institucija koja ima snage, pameti

i financijskih rezervi da državi i gospodarstvu održi glavu iznad vode", a slično je pisala i kolumnistica Jutarnjeg lista Jelena Lovrić.

Robert Perišić je u Globusu prenio izjavu Tomislava Klauškog, društvenog komentatora Indexa.hr, kojeg je opisao kao novinara koji nije sklon idolatriji (a ja tako i pamtim s faksa tog smirenog, pristojnog i inteligentnog dečka) koji je, pobrajajući javne likove koji su obilježili 2008. godinu, guverneru dao titulu „Spasitelja godine”. O Rohatinskom je, kaže Perišić, pisao „doslovce kao o mitskom junaku”. Ovako glasi taj opis, koji dobro oslikava javnu sliku guvernera HNB-a u javnosti: „To je jedini čovjek koji ovaj havarirani brod drži na površini. Slomljena su jedra, potrgano kormilo, voda prodire, orkestar na palubi svira, časnici se ludo zabavljaju, a guverner Hrvatske narodne banke odolijeva panici i pritiscima, ljubomorno držeći u rukama pojaseve za spašavanje. O tome koliko će još izdržati, ovisi tko će preživjeti”.

No, kako se povijest u novinama stalno ponavlja, još u dnevnim izdanjima s početka 2010. mogli su se pročitati komentari istog onog Ivana Miklenića, urednika Glasa Koncila, na meti čije kritike se i tada našlo ponašanje guvernera Hrvatske narodne banke Željka Rohatinskog, nakon što su u saborskoj raspravi o polugodišnjem izvješću Hrvatske narodne banke za prvo polugodište 2009. godine, bile izrečene i neke kritičke opaske na djelovanje HNB-a. Goran Marić, predsjednik Odbora za financije i državni proračun, kazuje Miklenić, upozorio je na to da se HNB prečesto ponaša kao promatrač te je upitao zašto na deviznim pričuvama, primjerice, Slovenija ostvaruje dvostruko veći prihod od HNB-a. „Načelno govoreći, šef jedne institucije, očito povrijeđen kritikom, zatražio je ‘zaštitu’ ili, moglo bi se reći, zaprijetio je ‘da neće trpjeti napade’, te se sastao s predsjednikom Vlade ili predsjednikom stranke da bi za sebe i svoju instituciju osigurao političku potporu. Iznimno je neobično za svaku normalnu demokratsku državu da bi šef jedne državne institucije tražio ‘zaštitu’ ili iznosio svojevrsnu ucjenu šefici političke stranke”, upozorio je Miklenić, zaključivši: „Ci-jeli je slučaj ozbiljan apel svim demokratskim snagama u hrvatskom društvu, bez obzira na političku opciju, da puno savjesnije, angažiranije i učinkovitije štite hrvatski državni sustav od svih javnih i skrivenih centara moći kojima su važniji njihovi interesi od zajedničkoga dobra hrvatske nacije”.

U novinama se koji mjesec kasnije mogla pročitati i vijest o smjeni Gorana Marića, predsjednika saborskog Odbora za financije, koji je stalno tvrdio da Rohatinski samo dijagnosticira stanje a da ništa ne čini da „pomogne gospodarstvu i rastu zaposlenosti”, ali „njegove redovite napade na Rohatinskog ni dosad nitko nije uzimao ozbiljno” pa su ga se „brzo odrekli i premijerka Kosor

i šef Kluba zastupnika HDZ-a Andrija Hebrang". Novinarka Gelenčer nazvala je Maričeve napade na guvernera 'nebulozom'.

U kolovozu 2010. iscurila je vijest, pisale su novine, kako Vlada planira spasiti proračun uvođenjem poreza na banke, što je istodobno dignulo na noge ne samo bankare nego i one koji su ocijenili kako bi takav potez imao negativan učinak za cijelu ekonomiju. Prvi je oštar prigovor dao guverner Rohatinski, zatim i najveća oporbena stranka SDP, dok je HNS smatrao kako je uvođenje tog poreza rizično jer nije sigurno kamo bi se novac usmjerio. Najveći zagovornici uvođenja poreza na banke bili su sindikati.

Priča je imala sretan kraj.

Svaka priča za nekog ima sretan kraj.

Guverner HNB-a Željko Rohatinski, pisalo je, „zadovoljan je odustajanjem od oporezivanja aktive banaka, jer ponavlja da takvo što ne bi bilo dobro za cijelo gospodarstvo". „Preporukom da se odustane od ideje oporezivanja banaka nisam štitio banke, nego želim štititi zemlju od političara i politikanata koji nemaju snage uzdignuti se iznad uskih interesa i raditi za opće dobro građana", rekao je guverner. I objasnio da bi uvođenjem takvog poreza banke trošak prebacile na komitente, odnosno sigurno bi se povećale kamate. Negirao je i tumačenja pojedinaca da stopa poreza od 0,3 posto ne bi imala velik učinak na poslovanje banaka. Ne bi, kaže, jer bi im uzela četvrtinu dobiti, uzme li se u obzir da im je stopa prinosa na aktivu 1,1 posto.

Rekao je da „nastoji štititi postulat pravednog oporezivanja ovisno o snazi koju porezni obveznik ima. A isticanje banaka kao najprofitabilnije djelatnosti nije točno, jer ima i onih koji su puno profitabilniji, a čije oporezivanje ne bi imalo loših posljedica na gospodarstvo. Osim toga, uvođenje poreza je i nelogično, jer se ne vodi računa o rezultatima poslovanja banaka, s obzirom na to da ima i onih koje posluju s gubitkom. Oporezivanjem, njihov bi se gubitak povećao. A, uostalom, svojim sredstvima banke financiraju državu."

Jedan čovjek s višedesetljetnim iskustvom u ekonomiji, privredi i politici rekao mi je da se u zgradi HNB-a, pokraj ureda guvernera, nalazi ured MMF-a, pa se guverneri tamo savjetuju i saznaju ekskluzivne 'novosti' koje potom plasiraju kao vlastite prognoze i jačaju svoju vjerodostojnost. Jer 'prognoze' se potom pokazuju točnima, s obzirom da je to točno ono što je i planirano da se dogodi, ili bar da se u novinama prenese i na određeni način interpretira. U toj zgradi nisam bio, ali ako prođete tim hodnikom, bacite pogled na pločice na vratima. I svakako mi javite.

Prije sam spominjao kulturni status koji u Hrvatskoj ima guverner HNB-a. Sumnjičavom kakav sam već postao, počelo mi je buditi znatiželju kako će se upotrijebiti taj fenomenalni imidž središnje hrvatske banke i njenih šefova. Odgovor je možda stigao u vidu novinskog teksta naslovljenog „Treba nam MMF jer ova vlada ne provodi reforme“.

Bila je to izjava koju je guverner dao u intervjuu za jedan slovenski list (a domaći list prenio) nakon objave vlade da iduće tri godine nema reformi. Tekst je bio ukrašen fotografijom na kojoj guverner zamišljeno i zabrinuto sjedi, naslonivši čelo prstom, poput onog kipa starogčkog mislioca. U tekstu su bile ne baš ružičaste brojke vezane uz strana ulaganja i prognoze gospodarskog pada, a i prenesene izjave da će deficit javnog sektora do kraja tekuće 2010. godine biti veći od 6 posto BDP-a, zbog podbačaja prihoda i „zbog izraženih političkih problema u vezi s pokušajem smanjivanja određenih ‘prava’ korisnika proračunskih sredstava“. Do proračunskog deficita doći će zbog „hipertrofiranoosti javnih službi, neracionalnosti u poslovanju javnih poduzeća, neodrživosti sustava mirovinskog i zdravstvenog osiguranja te problema u sustavu poticaja i subvencija“. On je „posljedica odgađanja nužnih reformi koje, naravno, imaju svoju ekonomsku, socijalnu i političku cijenu“. Guverner je zaključio da će Hrvatska morati sklopiti novi *stand-by* aranžman s MMF-om, ako ne uspije konsolidirati javne financije. Kako je nekoliko redaka ranije govorio da se reforme ne provode, „zaključak je jasan: MMF je neizbježan“.

No, studeni 2010. pokazao je drugačiji ishod, ali ne bez negodovanja središnjeg bankara.

Po novinama i portalima osvanule se suprotstavljene tvrdnje premijerke Kosor i guvernera Rohatinskog, nakon što MMF nije pozvan. On: „Treba nam rez, od plaća do potrošnje“. (Sve u duhu MMF-a). Ona: „Ne znam u čemu bi to MMF mogao intervenirati, sami ćemo riješiti probleme“. On: „Pogriješili smo“. Ona: „Ne znam što je guverner točno rekao i na što je mislio, vjerojatno će dodatno objasniti“. On: „Šteta što nismo pozvali MMF.“ Ona: „Mi smo protiv dolaska MMF-a“.

Jedan od mehanizama demokracije i jest da se stranke, barem ponekad, ne mogu ne obazirati na glas naroda jer ih on na slijedećim izborima može kazniti ili nagraditi. Nažalost, takav stav prevladava samo u predizborno vrijeme, kad se vrlo često pretvara u kupnju glasova, ali bolje išta nego ništa. Demokracija je ionako tek prikriivena diktatura s obzirom da sve naše glavne stranke imaju praktički iste stavove i tek ponekad malo drugačiju retoriku, baš kao i novine i drugi mediji, što znači da de facto živimo u jednostranačkoj državi.

Ali ovoga puta je Vlada odlučila izbjeći povlačenje poteza koji bi za posljedicu imali socijalni udar na građane. No, guverner Hrvatske narodne banke Željko Rohatinski je u opširnom govoru pred sudionicima konferencije Zagrebačke burze u Šibeniku rekao kako sada smatra da je bila pogreška što u jeku krize Hrvatska nije pozvala MMF. Podsjetio je da je HNB promptno reagirao otpuštanjem trećine deviznih rezervi, odnosno pet milijardi eura, kad je zaprijetila mogućnost da nećemo moći vratiti državne kredite i proglasiti moratorij, a alternativa toj odluci bio je poziv MMF-u. Tada su, rekao je, „i Vlada i ja osobno mislili da nam MMF nije potreban i da možemo sami ako poštujemo pravila struke. I sada bih učinio isto, ali mislim da je to tada bila pogreška jer nisu uslijedile strukturne reforme kojima se trebao smanjiti fiskalni deficit i usporiti pad ekonomije”.

Zdravko Marić, državni tajnik u Ministarstvu financija izračunao je da će državi 2011. godine trebati 30 milijardi novih zaduženja za financiranje deficita i novi dug, što je osam milijardi manje nego ove godine, dok je Rohatinski rekao da će već ove godine trebati 45 milijardi kuna, odnosno 15 posto BDP-a, pa je sugerirao Vladi da bitno smanji proračunski deficit, promijeni strukturu rashoda s potrošnje na investicije pa, ako to učini, može računati i na podršku monetarne vlasti. Ah, brojke, brojke, uvijek različite brojke, ovisno tko zbraja.

„U kratkom roku treba nam restrikcija domaće potrošnje, od plaća nada-lje”, rekao je guverner.

Neoprezni čitatelj novina mogao bi steći pogrešni dojam da sluša riječi MMF-a.

„Ako Vlada napravi takav zaokret”, rekao je guverner, „HNB će osigurati dodatnu likvidnost, održat će kupovnu moć novca, ali i povećati zaštitu banaka od loših plasmana koji su već dosegli 10 posto svih kredita. To je ono što može HNB, a sve drugo mora napraviti Vlada, ova ili neka druga. Još vjerujemo da možemo živjeti bez, kako to gospođa Kosor kaže, bolnih rezova, a to nije moguće”. Opet kao da je MMF na liniji.

Premijerka Kosor rekla je da je stajalište Vlade RH „da možemo rješavati svoje probleme sami”.

„Mi smo protiv dolaska MMF-a”, rekla je, „i ne znam je li onda gospodin guverner mislio, kad se spominje MMF i mjere, da je Vlada možda trebala smanjiti mirovine i plaće i sva socijalna davanja. Tu mislim svakako na rođiljske naknade i doplatu, jer to je velika stavka državnog proračuna. Oko 4 milijarde kuna iznosi samo doplata i rođiljske naknade. Mi smo stajališta da to nije trebalo smanjivati. A ja vas podsjećam da svojevremeno kad je MMF

došao u Hrvatsku to je bila jedna od prvih mjera. Znači drastično smanjivanje prije svega plaća zaposlenih u državnim i javnim službama, ali i svih socijalnih davanja”.

Vjerujem joj, to sliči MMF-u.

Premijerka je još rekla da “ne bi bilo dobro u rebalansu ove godine smanjivati plaće i mirovine i dodatno urušavati standard građana i potrošnju, jer je to zatvoreni krug. Ako ljudi imaju manje novca, manje troše i to se reflektira na gospodarstvo. Treba uzeti u obzir da rastu industrijska proizvodnja i izvoz, a smanjio se uvoz. Dakle ima naznaka da Hrvatska polako, ali sigurno dolazi na put izlaska iz krize. Mi se nismo odlučili na smanjenje plaća i mirovina pa ne znam u čemu bi to MMF, kad bi došao, mogao intervenirati”.

Tko zna tko tu koga i zašto i, s kojim namjerama i prioritetima i iz kojih razloga. Kakvi god da bili, drago mi je da smo ovoga puta izbjegli imati bilo kakvog posla s MMF-om, tom ekspozituirom i batinom vladara iz sjene.

Istog je dana na portalima bila vijest i statistika o tome kako većina građana nema povjerenja u Vladu. Iz upravljačkih sfera u popularnosti među građanima, kao što smo prije vidjeli, u Hrvatskoj prednjači guverner.

Hrvatska narodna banka – nadajmo se da radi za nas

Kakva pogodnost to mora biti ako se gleda iz perspektive svjetske financijske elite – da u državne institucije, zaprljane mnogobojnim korupcijskim aferama, više nitko ne vjeruje, a osoba kojoj narod najviše vjeruje je guverner središnje banke.

*****

Pod naslovom „Kamere prijetnja kriminalu, ali i privatnosti”, s podnaslovom „Big Brother i u Hrvatskoj – grad Dubrovnik javne površine namjerava staviti pod nadzor”, u srpnju 2010. u novinama je izviješteno o prvom takvom

pothvatu kod nas. Novost je što se ne radi tek o kamerama kakve su poodavno prisutne i u hrvatskim gradovima, a čija je svrha zaštita nekog objekta (banke, trgovačkog centra, veleposlanstva), nego sustavu koji pokriva daleko veću javnu gradsku površinu. Grad Dubrovnik je najavio da će javne gradske površine nadzirati pomoću 72 kamere, a preporuku za to dalo je Vijeće za prevenciju kriminaliteta.

Zar ne čitaju novine? Nadzorne kamere nigdje nisu smanjile kriminal. Očito ne čitaju, jer za početak misle danju i noću snimati važnije punkove u gradu, a „cilj je na taj način povećati sigurnost u Dubrovniku (koji je od davnina poznat kao izuzetno nesiguran grad, kao i drugi manji gradovi na obali. Dosad sam iz usta nekoliko stranaca koji su došli živjeti u Hrvatsku čuo kako je riječ o vrlo sigurnoj zemlji. Očito su pogriješili.) i pojednostaviti hvatanje prijestupnika. U takvom pretvaranju gradskih površina u prizorište za Velikog brata, pisalo je u članku, vjerojatno je najdalje otišao London. No, nastavljalo se, to nije prije pet godina onemogućilo teroriste u njihovu napadu na London.

A tko kaže da se u novinama ne mogu naći i točni podaci, barem do neke razine? Recimo, u intervjuu s profesorom Jamesom K. Galbraithom, sinom Johna Kennetha Galbraitha, autora knjige *Veliki slom 1929*. Ta knjiga doživljava renesansu tijekom svake krize od 1955. godine, kad je prvi put tiskana ta „sočna i detaljna analiza duha vremena iz 1920-ih”. Budući da je autor preminuo 2006., pisalo je, novinar je odlučio razgovarati s njegovim mlađim sinom Jamesom, autorom predgovora najnovijeg izdanja knjige koja se bez prestanka tiska 55 godina.

U intervju su se dotakli nekih sličnosti i razlika kriza iz 1929. i 2008. godine. Galbraith mlađi je rekao da su krizi iz 1929. prethodile prevare s nekretninama iz 1926. i 1927. te da smatra da je „u aktualnoj krizi element prevare puno prisutniji”. Naime, „događaji iz 1929. mogu se pripisati euforiji i investicijama”, rekao je, „no posljednjih godina dogodila se prava subverzija i korupcija hipotekarnog tržišta u SAD-u. Stvoreno je mnoštvo alata zaduživanja i osiguranja kojima se lažno ocjenjivala kreditna sposobnost”, a glavne žrtve prevare na hipotekarnom tržištu su „mirovinski fondovi i banke iz Europe”. Pretpostavljam da je nenamjerno zaboravio milijune ljudi koji su u SAD-u ostali bez domova, i praktički postali beskućnici, a koje skoro nikad ne vidimo u vijestima.

Pomalo se ne bih složio niti s nekim njegovim najavama uništenja ugleda autora krize. „Godine 1929.”, napisao je „svakako je na djelu bilo slavljenje burze, što pokazuje primjer istaknutog ekonomista I. Fishera čija je reputacija uništena jer je tvrdio da će burza beskonačno rasti. To se sada dogodilo i

vladinim ekonomistima poput A. Greenspana ili B. Bernankea, koji javnosti nisu rekli što se sprema. (Pitam se zašto; *op. K. M.*). Naprotiv, ulijevali su lažnu sigurnost u stabilnost financijskog sustava. (Opet se pitam zašto; *op. K. M.*)

James Galbraith je rekao i to da „iako je u 20-ima mnogo ljudi upalo u burzovnu euforiju, to što se dogodilo rezultat je aktivnosti malobrojne skupine” te da „smatra da je euforija bila puno manja u hipotekarnom uzletu s nekretninama u 2000-ima. Na djelu je bilo organizirano nastojanje da se stvori privid uzleta” jer, mada je krajem 1990-ih postojalo razdoblje euforije na tržištu nekretninama, „u razdoblju od 2005. do 2007. osjećaja euforije s hipotekama nije bilo. Sveto se na to da ljudi koji si nisu mogli priuštiti hipoteke u kratkom vremenu uzmu zajmove, što je u suštini prevara.”

Galbraith stariji je koristio psihološke trenutke kako bi opisao duh vremena krize iz 1929., ali njegov mlađi sin James smatra da bi „bilo pogrešno promatrati događaje iz 2008. i 2009. ponajprije kroz psihološke fenomene”. On smatra da je „trenutak kada se shvatilo da su banke izdavale bezvrijedne, štetne papire bio trenutak u kojem se shvatilo da su ljudi orobljeni” te se „vraća na svoju tezu da razdoblje od 2005. do 2008. nije obilježila špekulativna euforija, nego velika prevara, a kada je ona razotkrivena, cijeli se sustav raspao”. Dodao bih kako je prevara najvjerojatnije zamišljena s ciljem da se na kraju razotkrije i da se sruši sustav te započne domino-efekt krize. Ako se držimo stare detektivske izreke „slijedi trag novca”, nije teško zaključiti što se zapravo zbivalo.

James Galbraith spomenuo je „vladinog ekonomista Alana Greenspana”, pa nije loše da ga još jednom spomenemo, njega i druge tvorce prevare o kojoj je Galbraith pričao, i sve stavimo u širi kontekst

Alan Greenspan, dugogodišnji čelnik Federalnih rezervi, imenovan je na to mjesto za vrijeme predsjednika Reagana i ostao je na tom mjestu za vrijeme predsjednika Busha starijeg, zatim dva Clintonova mandata i gotovo oba mandata Busha mlađeg, sve do 2006. godine. On je kontrolirao američko gospodarstvo u tom razdoblju. Za to je vrijeme, a iste su se stvari odigravale u Velikoj Britaniji i drugdje, uklonio sve sustave kontrole financijskog sustava koji su sprečavali ljude da podižu kredite koje ne mogu otplatiti i koji su sprečavali kaos motiviran pohlepom. No, zato je u bankama stvorio sustav po kojem su bankari dobivali velike bonuse za svaki izdani kredit. Što su više kredita izdavali, to su ti ljudi dobivali veće bonuse. Za vrijeme tzv. gospodarskog rasta koji je počeo u 1990-ima i nastavio se do početka 21. stoljeća, došao je trenutak kad su izdali kredite svim ljudima koji su ih mogli otplaćivati. Ako su i dalje htjeli bonuse, morali su se okrenuti drugdje, a to su bili samo ljudi koji nisu imali

financijske mogućnosti da otplaćuju kredite. U utrci za bonusima, njima to nije bilo bitno. Čim bi odobrili novi kredit, dobili bi bonus. Katastrofa je bila neminovna.

Naposljetku, što je bilo zastrašujuće i sasvim očekivano, većina ljudi nije mogla otplatiti kredite, jer od početka nisu imali uvjete za kredit. Tada su se banke našle u nevolji jer je pao opticaj novca i tako su se našli u krizi koja se pojavila krajem Bushevog mandata. Koga je tada vlada pozvala u pomoć, da odluče kako reagirati na taj problem? Predstavnike banaka. Kako je to rekao David Icke, to je kao da policija pozove provalnika da odluči kako riješiti problem provala.

Krajem Bushevog mandata pojavio se Henry Paulson, koji je bio na čelu bankarskog holdinga Goldman Sachs do 2006. godine. Goldman Sachs je za njegove vladavine, kao što se zna, bio ključan za stvaranje krize. Isti taj Paulson je, u vrtuljku koji se nikad ne zaustavlja, 2006. godine postao ministar financija SAD-a i kad je došlo do krize, za koju je izravno odgovoran, sjedio je u vladi i odlučivao kako će vlada reagirati. Što je odlučio? Da vlada, odnosno, američki porezni obveznici, bace stotine milijardi dolara u banke kako bi im pomogli da stanu na noge, iako su banke bile krive za to stanje. Javnosti je rečeno da je to trebalo stabilizirati sustav, no znali su da neće.

Tada se pojavio Barack Obama koji je tvrdio da će unijeti promjene, no sve je i dalje ostalo po starom, jer je i on bio samo još jedna marioneta kojom upravlja ista mreža obitelji koja je upravljala i Bushem. Pojavio se usred krize bankarskog i financijskog sustava. I što je učinio? Sastavio je gospodarski tim u kojem su se nalazili svi odgovorni za aktualno stanje. Pozvao je Timothyja Geithnera, predsjednika Banke federalnih rezervi iz New Yorka, glavne banke bankarskog kartela koja je bila uključena u uklanjanje sustava kontrole, zbog čega je i došlo do tog kaosa, koji je sad postao je ministar financija. Pozvao je drugog čovjeka, bankara od glave do pete koji se obogatio u bankarskoj industriji, Larryja Summersa, i postavio ga za ključnog gospodarskog savjetnika i rukovoditelja. Pozvao je Paula Volckera, dugogodišnjeg predsjednika Banke federalnih rezervi i prethodnika Alana Greenspana. Godine 1991. Larry Summers je, kao glavni ekonomist Svjetske banke, sastavio ili samo potpisao dopis kojim se Svjetska banka savjetuje da otrovne otpatke odloži u zemlje Trećeg svijeta, a ne zapadnog svijeta, zato što su u Trećem svijetu naknade za smrt, bolesti i ozljede uzrokovane otrovnim otpadom niže nego u zapadnim industrijaliziranim zemljama. Takav je čovjek sad bio ključni savjetnik Baracka Obame.

Što su odlučili ti bankari koji su došli riješiti problem?

Odlučili su da Obamina vlada ne treba bacati stotine milijardi dolara u banke.

Već stotine trilijuna dolara.

Tako je američka je vlada bacila trilijune dolara posuđenog novca (jer američka vlada ne tiska novac nego ga uz kamate posuđuje od privatnog bankarskog trusta koji se orvelovski zove Federalne rezerve) koje će nebrojene generacije poreznih obveznika morati otplaćivati istom bankarskom sustavu koji je uzrokovao problem. Mislim da ne možemo govoriti o nesposobnosti već o hladnom, proračunatom planu.

Bit će da je i dalje riječ o mreži obitelji koja želi uspostaviti centralnu globalnu diktaturu, odnosno, svjetsku državu koja će upravljati svakom zemljom, kontrolirati svjetsku centralnu banku koja će kontrolirati financije svih zemalja, svjetsku vojsku koja će nametati volju svjetske vlade, svjetsku valutu koja će zamijeniti gotovinske valute računalnom valutom (neće biti gotovine) i mikročipirano stanovništvo koje će biti povezano s globalnim računalnim sustavom i GPS sustavom. U sklopu te svjetske države bit će Europska unija i ostale Unije. A ključ te strukture jest središnja svjetska banka. Ako nema svjetske gospodarske krize za koju se mora pronaći rješenje, neće se nikako moći nagovoriti ljude da sasvim restrukturiraju financije u sklopu svjetske centralne banke koja bi bila financijski diktator svakog stanovnika svijeta. Da se ljude pita, rekli bi da neće središnju svjetsku banku koja će određivati financije.

Zato ih se ne pita već se, kao i uvijek, stvori golemi problem koji uništava financijski *status quo*, a zatim se nudi **rješenje**. Znači već: „Stanje je iznimno loše. Nikako ne možemo ovo popraviti. Imamo globalnu krizu. Zbog globalizacije financija, nitko to ne može sâm srediti. Zato moramo pronaći globalno rješenje.”

Trebalo je stvoriti krizu dovoljno tešku da ljudi prihvate „globalizirano rješenje”. David Icke je rekao da je riječ o procesu od tri faze: prva faza je završena, druga faza je u tijeku, a treća tek treba početi. Što se Amerike tiče, cilj prve faze organizirane krize bio je slomiti gospodarstvo, što je i učinjeno pred kraj Bushove vladavine. U drugoj su fazi okupljeni ljudi koji su stvorili krizu kako bi ponudili rješenje. Njihovo je rješenje bilo baciti nevjerojatne količine posuđenog novca na problem, odnosno u banke koje su stvorile problem. Svjetski gledano, cilj druge faze bio je isprazniti oružja vlada, odnosno, oduzeti im mogućnost rješavanja problema time što su bacili tolike količine posuđenog novca da su došli do točke kad to više ne mogu činiti. Također su se pobrinuli da sav taj novac nije imao nikakav učinak.

David Icke je u intervjuu u to vrijeme rekao i ovo: „Na saslušanjima koja se održavaju u Senatu, na Capitol Hillu, financijske stručnjake iz Federalnih rezervi i drugih vladinih financijskih agencija pitaju kamo je nestao sav taj novac koji je otišao bankama, što se s njime dogodilo. Odgovor: „Nismo još napravili reviziju. – Dakle, nemate pojma gdje je novac! – Trenutačno vam to ne mogu reći.” Novac je nestao u crnu rupu zato što je sve organizirano tako da taj novac nema nikakav utjecaj. Brojni financijski stručnjaci u SAD-u su otkrili da ti ljudi prepravljaaju brojke u bankama kako bi se činilo da stanje ide nabolje i da počinju bolje poslovati. To je sve financijska manipulacija: žele uvjeriti javnost da stvari idu nabolje, iako nije tako. Sad dolazimo do treće faze. Ne mogu vam reći kad će točno početi treća faza, ali mogu vam reći da će se to dogoditi kad vide da su vlade ostale bez oružja i da više nemaju novca. Tada će srušiti svjetsko gospodarstvo. Koliko će stanje biti teško? Koliko god bude potrebno da svijet prihvati sasvim restrukturiran globalni financijski sustav ustrojen u sklopu središnje svjetske banke koja će svim stanovnicima svijeta diktirati financijski život.

Ti ljudi na razini svjetske države, odnosno svjetske banke, žele upravo ono što se zbiva u Europskoj uniji. U središtu Europske unije nalazi se birokracijska diktatura, isti model kakav žele i za svjetsku državu. No, postoji i Europska središnja banka koja diktira financijski život u Europskoj uniji. Na svjetskoj će razini postojati svjetska središnja banka, kao glavni diktator, koja će djelovati kroz Europsku središnju banku i središnje banke drugih unija koje se stvaraju, poput Američke unije ili Afričke unije. Bit će to financijska piramida središnjih banaka na čijem će se vrhu nalaziti središnja svjetska banka i kontrolirati sve svjetske financije. Mnogo je razloga zašto su organizirali ovaj gospodarski slom, no ovaj je razlog ključan. Samo promatrajte zbivanja i vidjet ćete kad će početi spominjati potrebu za središnjom svjetskom bankom. Taj dan nije daleko. Samo je pitanje koliko će stanje biti loše prije nego što dobiju ono što žele. Bude li situacija lošija nego u vrijeme Velike krize iz 1930-ih, tako će i učiniti. Oni su nemilosrdni.”

U svjetlu svega navedenog skoro cinično zvuči članak preko cijele stranice, iz lipnja 2010., pod naslovom „Obamina batina za rastrošne bankare”. O sličnim je stvarima već bilo riječi na prethodnim stranicama ove knjige, pa tako i novina. Sadržaj je ukratko glasio da se želi postrožiti nadzor nad bankama kako se više ne bi događale ovakve krize. Vijest je bila intonirana kao još jedan korak naprijed za ljude, mada je to samo još jedan korak unatrag kad su u pitanju slobode nacija i pojedinaca.

No, da vidimo kako je formulirana vijest i što se to i kako ona pravi da jest. Vidjet ćete da, kao i obično – sve piše u novinama.

Tekst je počeo konstatacijom da su, „u najvećem udaru na financijske institucije, kakav se nije dogodio još od četrdesetih godina prošlog stoljeća, SAD i Europa proteklog tjedna krenule u obračun s velikim bankama”. Nazdravlje! U Americi su se oba doma, nakon iscrpljujuće dvadesetsatne rasprave, usuglasila oko paketa mjera, a „globalni supervizor” – Baselski odbor – svoj paket mjera (koje se odnose i na europske banke) planira formalizirati u studenome 2010. Pisalo je još da su „i SAD i Basel svoje reforme dali ‘na širu raspravu’ tog vikenda na samitu zemalja G7 i G20 u Torontu u Kanadi.” Privid demokracije se mora održati.

Daljnja novinska interpretacija još jednog malog koraka prema svjetskoj banci za Elitu glasilo je ovako: „Kad stupi na snagu, paket mjera koji je začet u kabinetu američkog predsjednika Baracka Obame dat će američkim federalnim regulatorima u ruke niz snažnih alata kojima će se oni ubuduće moći suprotstaviti velikim bankama i financijskim kućama, ako se one opet neopreznim poslovanjem dovedu u situaciju da se nadu pred kolapsom.”

Neopreznim poslovanjem?

Kao što je Galbraith rekao, riječ je o smišljenoj prevari.

Trik se pažljivom čitatelju otkriva već u sljedećoj rečenici koja kaže da „iako znatno ublažen od prvotnog prijedloga, američki paket reformi predviđa snažnu kontrolu banaka čiji je cilj potpuno zaustavljanje neodgovornog kreditiranja građana i veliko ograničavanje mogućnosti za visokorizično poigravanje vlastitim novcem s ciljem da se maksimizira bankarski profit”. Pa svakako, dobro je, čak i obavezno, imati neki plemeniti cilj kojim se može mahati pred licima ljudi dok im ga se uvlači odostraga.

New York Times je, pisalo je, u svojem nedjeljnom redakcijskom komentaru „pozdravio reformski paket” (što ste drugo očekivali od jednog od biltena Elite osim da sudjeluje u orkestriranoj izvedbi), ali i upozorio da je reforma usmjerena prema grupi koju povezuju vrlo snažni zajednički interesi – Wall Streetu i bankama – te da i jedni i drugi „raspolazu s dovoljno sredstava i vremena da utječu na proces”.

„Javnost ne raspolaže tim oružjima”, upozoravaju te iluminatske novine javnost. U ovom nevidenom spinu valjda žele pozvati javnost da dađe podršku Eliti na putu u uspostavljanju jedinstvene svjetske središnje banke, koja će potom imati dikatorske ovlasti nad svim ljudima svijeta.

„Za razliku od Obamina paketa”, pisalo je dalje, „koji izravno udara na velike banke, prijedlog s kojim su na vikend u Toronto stigli predstavnici Ba-

selskog odbora odnosio se prije svega na razinu obveznih rezervi koje bi banke stalno morale imati u svojevrsnoj blokadi kako bi se štitile od mogućih posjeditelja nove financijske krize". Vidite kako se na puno dobrih načina može iskoristiti kriza koju ste stvorili. Konačno, tekst je završavao upravo i priznanjem da je riječ o stvaranju svjetske središnje banke.

Evo ovako: „Pojednostavljeno, Bazelski odbor, globalno nadzorno tijelo koje djeluje pri Banci za međunarodna poravnanja u Baselu, bavi se u ovom slučaju sličnim poslom kao i guverner HNB-a Željko Rohatinski kada hrvatskim bankarima podiže ili smanjuje obveznu pričuvu, samo što to radi na globalnoj razini."

HNB je hrvatska središnja banka, a ako Bazelski odbor radi iste poslove na svjetskoj razini, onda je on, znači, svjetska središnja banka.

Ma, kužite, nema mjesta zabrinutosti: kamata malo gore, malo dolje, to je sve.

Ali ipak nije sve, jer je odmah u manjem članku pored, s naslovom „Državno vlasništvo otežava reformske mjere 'blitzkriga'" (zapravo je lijepo rečeno kako nas na brzaka žele obrlatiti, dok se još nitko nije ni snašao), pisalo da su i europske zemlje, mada sporije, krenule u 'napad' na bankare: „Prvi je, kao 'bespogovoran', novi bankarski porez najavio britanski premijer David Cameron". Njihov dečko, koji samo radi svoj posao. Naravno, u svom je govoru u Londonu Cameron objasnio da je novi namet na banke nužan i da se njegova vlada misli oštro suprotstaviti „naslijedenim stečenim pravima" banaka. Vidi-te, ljuti me to što su me ti ljudi doveli u situaciju da branim banke.

Za razliku od „odlučnog Camerona, njemačka kancelarka Angela Merkel i francuski predsjednik Nicolas Sarkozy uputili su, prije bilo kakvih konačnih dramatičnih odluka, zajedničko pismo samitu zemalja G-20, u kojemu su od međunarodne zajednice zatražili uvođenje *globalnih poreza* (moj kurziv; K. M.) na bankarske usluge i financijske transakcije". Može li biti jasnije kuda sve to vodi? A evo već u sljedećoj rečenici i objašnjenja zašto se mora ići tako uokolo: „Europi bilo kakav reformski 'blitzkrieg' otežava činjenica da je značajan broj velikih banaka barem dijelom u državnom vlasništvu".

C,c,c, te države su uvijek samo izvor problema, ukinimo ih već jednom!

27. poglavlje

MISTIČNI CODEX, KONTROLA RASTA STANOVNIŠTVA I JOŠ PONEŠTO

Došao je i taj trenutak. Zapravo nisam morao ni čitati članak, čiji je nad-naslov glasio „Zbog EU od sutra ne smiju na Dolac“. Radilo se o kumicama koje više ne smiju prodavati sir i vrhnje na klupama, već ih moraju držati u hladnjacima. Na prvi pogled, sve izgleda kao još jedan veliki civilizacijski skok naprijed, zar ne? Zagrebačke tržnice – na kojima se tradicionalno deset-ljećima prodavalo sir i vrhnje na klupama prekrivenim kariranim ili bijelim stolnjacima punim šarenih plastičnih zdjelica sa sirom i kantica s domaćim vrhnjem – i same su bile zatečene odredbom sanitarne inspekcije o potrebi nabave rashladnih vitrina. Zbog zabrane prodaje sira i vrhnja na otvorenom, kumicama (riječ je o nekoliko stotina prodavačica) mala proizvodnja više neće biti isplativa. Kakva se, po novome, to opasnost **krije** u siru i vrhnju da kumica iz Zaboka, gdje ona i njezina majka imaju pet krava i nekoliko koza, i čije su mama i baka prodavale sir na Dolcu i Kvatriću godinama, a ona je nastavila tradiciju, odjednom to više ne smije raditi?

S rashladnim vitrinama njihovom je obiteljskom poslu kraj, pisalo je, jer zarada na domaćem siru i vrhnju nikad nije bila velika, a najam rashladne vi-trine morat će dodatno plaćati, kao i struju za nju, upravo od te mizerne zara-de. Naravno, građani su bili solidarni s kumicama koje su otišle prosvjedovati pred Sabor (kriva adrese, moje drage gospođe, prava adresu je Bruxelles, a i tko zna koja druga mjesta, oku skrivena), svi su spominjali riječ ‘sramota’ i **svi** su bili zatečeni. To pokazuje koliko je bitno biti informiran o globalnoj uroti protiv čovječanstva i – što je još važnije – njenoj pravoj prirodi. Bez toga – uvijek samo osjećaj bespomoćnosti i zatečenosti.

Nakon odluke o zabrani prodaje sira i vrhnja na otvorenom, na utrinskom placu su na mjestu štandova zapaljene svijeće

opravdano – „upozoravali na to kako ćemo ulaskom u EU izgubiti jednu od najvažnijih nacionalnih vrednota: sir i vrhnje“. Dalje je napisao: „Neki će nam zločesti likovi iz Bruxellesa, tvrdili su, zabraniti prodaju najvažnije plac-ikone kontinentalnog dijela Hrvatske, jer ne udovoljava europskim standardima o ponudi svježih namirnica na štandovima. To je pak trebao biti dovoljan razlog da odustanemo od te i takve Europe koja nam od usta otkida ono što najviše volimo“.

Kako tendenciozno i netočno. Očigledno je iz aviona da su sir i vrhnje u tom sloganu bili tek simbol za mnoge slične stvari i da se nije radilo tek o siru i vrhnju. A cijeli onaj ocean koji se krije iza zabrane sira i vrhnja zaista predstavlja više nego dovoljno razloga da odustanemo od nepotrebnog i katastrofalnog poteza podvrgavanja centraliziranoj kontroli neizabrane birokracije koju postavljaju skriveni centri moći. Koji nam nikako ne žele dobro, to se pokazalo u svim proteklim desetljećima. Autor dalje objašnjava da Europa nema nikakve veze sa šokom na tržnicama jer, jednostavno, od donošenja zakona, zbog nesposobnosti i birokratske procedure, nisu nabavljeni hladnjaci pa su, „kao što

Naravno, u jednim dnevnim novinama (baš istim onima koje su se u mojim očima već proslavile naslovnicama poput „Propast ćete!“, prenoseći poruke Svjetske banke) jedan si je komentator dao u zadatak da nam objasni o čemu se tu radi. Sve je bilo sažeto već u naslovu: „Nije to EU, to smo sami htjeli“. Ma da. Više ne znam bih li se smijao, plakao ili ljutio, svaki put kad vidim u kojoj mjeri odrasli i inteligentni ljudi mogu biti beskrajno programirani i ispranih mozгова. Često puta za tuđe misli misle da su njihove vlastite.

Tako se ovaj komentator podcjenjivačkim tonom prisjetio kako su ne tako davno europskeptici – pokazalo se ovih dana,

vidimo”, kumice pale kao žrtve „labirinata birokracije”, a također je i „potpuno jasno da bez zatvaranja poglavlja o siru i vrhnju ne bismo smjeli računati na pripadnost europskoj gastronomskoj zajednici”. Koja glupost. Ne shvaćam otкуда izvire ta nevjerojatna, čak seksualna želja, za podčinjavanjem divovskoj europskoj fašističkoj superdržavi.

Uostalom, zagrebački pročelnik za zdravstvo dr. Zvonimir Šostar je izjavio za novine da mu „nije jasna ova zabrana, jer se nikada, *ali baš nikada* (naglasak je moj; K. M.) u povijesti nije dogodila nikakva epidemija ili zaraza koju je uzrokovao sir što su ga proizvele kumice”.

Njemu nije jasna, ali svakome tko razumije prirodu Plana kojem smo izloženi više je nego jasna. Na rub egzistencije prodavačice domaćeg sira i vrhnja stavila je provedba Zakona o hrani i Pravilnika o higijeni koji je donesen prije više od godinu dana. Prepoznajete rukopis? Nikakve rasprave o njemu nije bilo, ručice su robotski išle u zrak, u tišini je donesen (zapravo prepisan iz slavne „zakonske stečevine EU” koju sve članice, a očito i buduće članice, moraju prihvatiti.) Naravno, Eliti koja stoji iz Europske unije nije glavni cilj bio potjerati kumice s placa, dio je to šire strategije kojoj je cilj odvojiti čovječanstvo od zdrave i svježije hrane prepune životne snage, na Dalekom istoku zvane ‘ki’, ‘či’ ili ‘prana’ i osuditi ga na praznu hranu koja će obavezno morati biti špricana, zračena i točno određenih veličina kad je riječ o povrću (čitaj GMO). Sve je to objedinjeno u mističnom Codexu Alimentariusu.

Mističnom zato jer ga se već duže vrijeme spominje; po internetu kruže informacije o njemu i svakojake interpretacije i slično, ali u novinama ili Saboru nigdje ni glasa o njemu. Ipak, jedan prijatelj mi je rekao da je pročitao vijest kako će ga u travnju 2011. uvesti u EU. Koji dan kasnije internetom je stigla i do mene. Takve vijesti su se dosad uvijek pokazale točnima. Upravo ovih dana svijetom kruži peticija protiv uvođenja zakona koji bi u Europi i SAD-u izvan zakona stavio prirodne pripravke, vitamine i slično.

Evo što piše u tom pomalo neurednom, ali i pomalo paničnom pozivu na potpisivanje peticije:

„U travnju 2011. u Europi i na dalje zabranit će se kupovina vitamina, minerala, alternativno liječenje biljem bit će kažnjivo, dakle sve u svemu jedno od osnovnih prava čovjeka na zdravlje se krši zahvaljujući Codex Alimentarius-u..... potpišite peticiju, potrebno je 35 milijuna potpisa.... ovo je tek početak depopulacijske politike i vladavine korporacija big pharme, koloidno srebro imat će natpise da se ne smije gutati, za njih je stevia također zabranje-

na, u sloveniji će cimet uskoro biti štetan ili već je? ... sve u svemu proslijedite prijateljima i poznanicima jer se radi o mjesecima, a lavina je nažalost krenula nizbrdo prošle godine kad je usvojen Codex Alimentarius?

Vrlo vjerojatno većina vas (nas) nije čula za Codex Alimentarius. Ako niste čuli za njega, to znači da je Elita postigla **svoj** cilj, jer im upravo to najviše odgovara.

Codex Alimentarius je skup pravila za regulaciju poljodjelstva i potpunu kontrolu hrane od sjemena do konačnog proizvoda. Evo ukratko nekoliko stavki i interpretacija:

- pod Codexom više nije potrebno označavati životinje koje su genetski promijenjene, što je do sada bilo obavezno.
  - povrće i sjeme bit će izloženo zračenju. Trenutačno se to radi samo kod sjemenja i povrća koje mora dugo putovati, kako bi ostalo što duže svježije. Pod Codexom će to biti obavezno za sve.
  - uvođenjem Codexa će sve životinje, koje se uzgajaju za hranu ili mliječko, morati dobivati Monsantoov hormon rasta i Monsantoove antibiotike. Kompanija Monsanto je najveći proizvođač genetskih uzgojenih životinja na svijetu.
  - Ijudi će obolijevati zbog konzumiranja genetski uzgojene hrane. Tu uskače farmacija, koja će im nuditi pomoć u obliku svojih lijekova. Gotovo svi prirodni lijekovi postaju zabranjeni i označeni kao opasni, a bit će dozvoljeni samo farmaceutske proizvodi. Vitaminski dodaci moći će se dobiti samo na recept.
  - Codex u osnovi **sprečava** i ukida prirodno organsko ratarstvo. Codex Alimentarius će svu kontrolu nad hranom dati u ruke farmaciji i Monsanto kao najvećem proizvođaču genetski preinačene hrane.
- Mislite da je ovo neka izmišljotina?

U knjizi *Sjeme obmane* Jeffa Smitha detaljno je predstavljen plan biotehnoloških kompanija da preuzmu nadzor nad svim sjemenjem na svijetu. Nije to bilo teško dokumentirati jer su na svojim konferencijama to otvoreno predstavljali. Jedan dio tog plana Jeff Smith mi je prije pet godina u intervjuu ukratko iznio ovako:

Arthur Andersen Consulting surađivao je s Monsanto, najvećim proizvođačem genetski modificirane hrane. Ta je tvrtka 1990-ih zamolila svoje direktore da opišu kako bi, prema njihovom mišljenju, trebala izgledati savršena budućnost za 15-20 godina. Monsanto su direktori opisali svijet u kojem će 100 posto komercijalnog sjemena biti genetski modificirano i patentirano.

Savjetnici su zatim na temelju toga izradili strategiju i taktiku kako bi taj cilj i ostvarili. Na istoj su konferenciji predstavnici jedne druge biotehnoške korporacije na video-zidu predstavili dijagram na kojem su predložili preuzimanje 90 posto komercijalnog sjemenja u roku od pet godina. Njihova je namjera preuzeti opskrbu hranom u svijetu.

Godine 1992., kada je SAD definirao svoju politiku o genetskom inženjeringu, cilj je bio povećati američki izvoz. Vijeće konkurentnosti, kako se to vijeće nazivalo, dalo je nalog Saveznoj upravi za hranu i lijekove (FDA), kao i svim drugim agencijama, da te stvari što brže izbace na tržište. Zbog toga se GM-hrana pojavila na tržištu prije nego što su napravljena adekvatna testiranja, i zbog toga ta testiranja još uvijek nisu provedena. To je neka vrsta spoja američkih multinacionalnih kompanija i Vlade kako bi diljem svijeta pokušali stvoriti spremno tržište. Otprilike u isto vrijeme kad je predsjednik Bush to izjavio, američko Ministarstvo vanjskih poslova tvrdilo je da je GM pamuk velika pomoć zemljoradnicima u Africi. No ovog je mjeseca objavljen izvještaj koji je pokazao da su zemljoradnici na tom području doživjeli katastrofu. Većina od ukupno 36 zemljoradnika koji su uzgajali GM-pamuk pretrpjela je teške gubitke.

Slična se stvar dogodila i u Indiji. Iako je tvrtka Monsanto izjavila da je napravljen veliki pomak, indijska je vlada tvrdila da su zabilježeni drastični gubici, te je od Monsanto zahtijevala da zemljoradnicima plati odštetu u iznosu od deset milijuna dolara. Kada je Monsanto to odbio, vlada ih je prije dva tjedna izbacila iz te države. Biotehnologija nije ispunila brojna obećanja. No još je strašnija činjenica da je politička motivacija da se ta hrana pojavi na tržištu bila toliko jaka da je donesena odluka da se ignorira znanost. Kada čitate dokumente u FDA-u vidite da znanstvenici tvrde kako ta hrana može prouzročiti alergije, otrove, nove bolesti i poteškoće u ishrani. Nagovarali su svoje nadređene da pokrenu dugoročna istraživanja o sigurnosti takve hrane. Međutim, osoba koja je bila zadužena za politiku bivši je odvjetnik tvrtke Monsanto. Kasnije je taj isti čovjek postao potpredsjednik tvrtke Monsanto. Nadglasao je znanstvenike i dopustio da ta hrana dođe na tržište bez ikakvih testiranja o njezinoj sigurnosti.”

Ako se ostvare sve crne slutnje, u roku od deset godina na policama u trgovinama imat ćemo samo genetski uzgojenu hranu, a organske, ekološke i biološke neće više biti. Seljaci će svake godine morati kupovati sjeme od Monsanto, a njihovo sjeme ima ugrađen gen koji sprečava daljnje razmnožavanje. Drugim riječima, ne proizvode sjeme, pa ga seljaci moraju svake godine kupo-

vati iznova. Naravno, od Monsanto. Ironija je u tome da ćemo možda u prosjeku duže živjeti, ali će kvaliteta života biti slabija, jer će prehrana biti nekvalitetna. Bit će puno bolesti, pa će farmacija prodavati svoje proizvode i lijekove.

Mislite da je riječ o prefantastičnom scenariju?

Pogledajmo ovo. Početkom 1970-ih Kissinger je od predsjednika Nixona dobio zadatak da napravi istraživanje o nacionalnoj sigurnosti u suradnji s američkim Ministarstvom poljoprivrede i Ministarstvom obrane, Vijećem nacionalne sigurnosti i Ministarstvom zdravstva, obrazovanja i socijalne skrbi. Njegov je zadatak te 1974.-75. bio stvoriti prvu službenu strategiju populacije kao dio službene američke vanjske politike i politike nacionalne sigurnosti. To je rezultiralo dokumentom koji je potpisao Kissinger. Studiju je započeo kao Nixonov savjetnik za nacionalnu sigurnost, a kasnije je postao ministar vanjskih poslova. Nazivo dokumenta bio je *Memorandum o istraživanju nacionalne sigurnosti MSSN 200*, a s njega je skinuta oznaka tajnosti i objavljen je početkom 1990-ih.

Dokument definira porast stanovništva time što kaže da je službena politika SAD-a kontrola populacije u zemljama u razvoju Trećeg svijeta koje imaju ključne sirovine za gospodarstvo SAD-a. Obuhvaća trinaest prioriternih država u kojima je cilj američke vanjske politike bio dramatično smanjiti rast populacije. To se odnosilo na Indoneziju, Filipine, Brazil i neke druge zemlje. Tih trinaest zemalja poklapalo se s onim zemljama za koje je bila zainteresirana Rockefellerova zaklada za razvoj GMO-a, a obrazloženje je bilo da su te zemlje bogate sirovinama koje su potrebne američkom gospodarstvu ili NATO-u radi nacionalne i gospodarske sigurnosti. Ako u tim zemljama dođe do stanovitog porasta populacije, smatra William Engdahl, onda će političari iz zemalja poput Indonezije biti pod sve većim pritiskom da se pobrinu za svoju populaciju. Morat će iskoristiti jedan dio nafte, prirodnog plina i drugih resursa kako bi razvili svoju zemlju, što je potpuno logično. Kako bi se to spriječilo, kaže, cilj službene vanjske politike SAD-a bio je znatno smanjiti rast populacije u zemljama Trećeg svijeta. To je klasificirano kao dokument nacionalne sigurnosti.

Na temelju Zakona o slobodi informiranja, jedna katolička organizacija je 1991. godine uspjela skinuti s tih dokumenata oznaku tajnosti i objaviti ih u javnosti. Tek je tada svijet saznao za taj dokument. Kada ga je predsjednik Gerald Ford 1975. potpisao, to je postala službena američka vanjska politika, a ne samo preporuka. Engdahl je u knjizi *Sjeme uništenja* opisao kako je krajem 1970-ih SAD iskoristio svoj veliki utjecaj u Svjetskoj banci, MMF-u

i UN-u kako bi na razne načine mogao ucjenjivati zemlje Trećeg svijeta koje primaju hitnu financijsku pomoć od Svjetske banke ili Međunarodnog monetarnog fonda.

Što se tiče planova o smanjenu populacije, ni to nije ništa novo. Recimo, otac Busha starijeg bio je oduševljeni pobornik nacista (koje i sufinancirao) i njihove eugenike (kojoj su kasnije promijenili ime u 'genetika' zbog nepopularnih konotacija koje je izraz 'eugenika' nakon rata nosio sa sobom). Na istoj su liniji bili i Rockefelleri, naši stari znanci. John D. Rockefeller III, unuk osnivača naftne kompanije, 1950-ih je bio odgovoran za stvaranje kontrole rađanja te stvaranje ideologije i pokreta koji je trebao spriječiti rast pučanstva u kasnim 1960-im. Tada je stvoreno Populacijsko vijeće, koje je planiralo i kako sterilizirati žene.

John D. Rockefeller je u Portoriku započeo prvi masovni eksperiment sterilizacije žena u fertilnoj dobi. Oni su Portoriko tretirali kao laboratorij s pokusnim kunićima i testirali i provodili sve vrste neljudskih metoda sterilizacije nad ženama. To su bile siromašne, neuke zemlje i nisu imale pojma što oni rade s njima. Uslijedili su Nikaragva, Meksiko, Filipini. Možda za sve to nikad ne bismo saznali da grupa koja se zvala Comité Pro Vida de Mexico (Meksički odbor za život), katolička organizacija koju podupire Katolička crkva, nije postala sumnjičava kada je Svjetska zdravstvena organizacija rekla da želi provesti masovno cijepljenje protiv tetanusa, jer to je bolest do koje dolazi kad se inficirate zahrđalim čavlom, a nije masovna epidemija. U Nikaragvi i Meksiku oni su odabrali samo žene u fertilnoj dobi između 14 i 55 godina, dakle žene koje mogu rađati djecu. To je pobudilo sumnju te organizacije Katoličke crkve. Zašto ne cijepiti i muškarce i dječake, i oni se mogu ubosti na čavao? Uzeli su uzorke iz laboratorija i vratili su se s analizama koje su pokazivale da su cjepiva sadržavala nepoznatu kemijsku supstancu koja je uzrokovala da žene u drugom stanju spontano pobače. Žene koje su cijepljene tim cjepivom protiv tetanusa ne bi mogle imati djecu.

Ta je organizacija podigla galamu, ali je većina glavnih svjetskih medija tu priču potpuno zanemarila. Kad su rekli predstavnicima Svjetske zdravstvene organizacije da su pronašli tu supstancu, oni su rekli da je to laž. Potom je ta organizacija podastrla laboratorijske rezultate na tiskovnoj konferenciji. Svjetska zdravstvena organizacija je tvrdila da su to samo one katoličke organizacije koje se bore protiv pobačaja i koje dižu galamu oko svačega, ali da se ne radi ni o čemu ozbiljnom. No, ustrajavši, oni su pritislili Svjetsku zdravstvenu organizaciju, sve dok nije priznala da se u cjepivu nalazio neki kontaminirani uzorak.

Svjetska zdravstvena organizacija rekla je da se vjerojatno radilo o nekom lošem postupku u laboratoriju i da ne zna pouzdano (u mom prijevodu – lagala je da je riječ tek o kontaminaciji). Zatim je organizacija Comite Pro Vida de Mexico dalje istraživala i otkrila da su dvadeset godina ranije obitelj Rockefeller, Sveučilište Uppsala u Švedskoj i još nekoliko drugih organizacija, osnivači eugenike 20-ih godina prošlog stoljeća, tajno ubacivali tu supstancu u cjepivo protiv tetanusa za pučanstvo Trećeg svijeta. William Engdahl je taj slučaj pomno istražio i na kraju otkrio da je Rockefellerova organizacija financirala rad Svjetske zdravstvene organizacije isključivo kako bi se razvilo cjepivo protiv tetanusa koje bi prouzrokovalo pobačaj fetusa kod trudnica. Rockefellerova je organizacija smatrala da je to vrlo dobar način da se zaustavi porast stanovništva.

Ovdje na scenu stupa GMO.

Kako kaže Engdahl, za neke od vodećih obitelji proces sprečavanja rasta broja stanovnika na Zemlji išao je presporo; bilo je previše otpora u zemljama u razvoju, pa je zaklada Rockefeller u Aziji započela pokuse s projektom razvijanja zlatne riže kroz genetski inženjering. Potonji je stvoren sredstvima iz Rockefellerovih zaklada i zaklade Ford. Oni su u genetskoj modifikaciji vidjeli dvije stvari – mogućnost kontrole rasta stanovništva i mogućnost kontrole zaliha hrane o kojima ljudi svakodnevno ovise. To nikad prije u ljudskoj povijesti nije bilo moguće. Uvijek ste mogli preživjeti ako ste imali svoj mali vrt, kaže Engdahl, no preinačena genetska sekvenca riže u Aziji i Meksiku, zatim žita na Bliskom istoku, dala je mogućnost tim privatnim kompanijama bliskim Pentagonu, da zagospodare.

Jedan način patentirala je tvrtka Epicyte iz San Diega, koja je 2001. na konferenciji za novinare objavila da je uspjela razviti cijeli staklenik spermicidnog kukuruza. Bili su vrlo ponosni na svoj izum, kaže Engdahl, i rekli da će to biti iznimno učinkovit i jeftin način da se zaustavi porast stanovništva u zemljama u kojima je kukuruz ključni dio ljudske prehrane. Muškarci koji budu jeli taj kukuruz, neće moći imati djecu.

Prostora ima za sve, novca ima za sve, hrane ima za sve, umočeni smo u informacijsku strukturu koja nas veže u naše vlastite misli, a znate i sami kakve su one u većini slučajeva. Ali uvijek su takve jer su izazvane vanjskih poticajima, vijestima u novinama i na telki i svom silom drugih tuđih iskustava, iskustava koja nismo proživjeli, ali živimo na temelju njih, na temelju tog malog izbora što su nam svjetski dirigitirani mediji ubacili u um.

Vratimo se Codexu Alimentariusu, za kojega postoji posebna komisija. Godine 1994. pokušalo se uvesti Codex u SAD-u, ali su ljudi uvidjeli o čemu

se radi i naveliko pisali lakoalnim političarima, kongresmenima. Trgovačkim lancima je postalo jasno da će propasti ukoliko se uvede Codex te su sami lobirali za sprečavanje njegovog uvođenja. Svi zajedno su postigli da Codex na kraju nije uveden. Nato se komisija okrenuli Europi, računajući na veću podijeljenost trgovine i slabiju komunikaciju među državama.

Evo što je o tom programu, koji je službeno uveden radi brige o sanitarnoj sigurnosti prehrambenih proizvoda, ali je i u sukobu s alternativnom medicinom ili s dodacima prehrani, u travnju 2010. napisao Alexandre Rougé u časopisu *Nexus*:

Međunarodni program, tzv. Prehrambeni kodeks, predvidio je zabranu uporabe dodataka prehrani... Kako bilo da bilo, sadržaj Kodeksa i najavljenih direktiva svakako moraju izazvati zabrinutost. Prehrambeni kodeks je zbirka međunarodnih normi, smjernica i preporuka o prehrani. Tekstove je prikupila i razradila Komisija za Prehrambeni kodeks, tijelo formirano 1962. godine u okviru dviju institucija UN-a: Organizacije za prehranu i poljoprivredu (engl. FAO), i Svjetske zdravstvene organizacije (SZO, ili engl. WHO). Zbog same te činjenice, Komisija nije posve samostalna.

U početku je cilj Prehrambenog kodeksa bio ujednačiti prehrambene norme kako bi se uklonile sve prepreke trgovanju. Prva mješovita konferencija Organizacije za prehranu i poljoprivredu (FAO) i Svjetske zdravstvene organizacije (WHO) o dodacima prehrani održana je 1955. godine. Upravo na području regulacije dodataka prehrani, odluke Kodeksa pokazale su se najspornijima. Od tada do danas u okviru Kodeksa sastavljeno je više od tristo normi koje se odnose na prehrambene proizvode i dodatke prehrani.

Prema FAO-u, Kodeks je ustanovljen kako bi se „konkretizirali zajednički naponi dviju organizacija osnivateljica (FAO i WHO)” na području kontrole kvalitete prehrambenih proizvoda. Po statutu, Kodeks ima zadaću upućivati prijedloge glavnim direktorima Organizacije za prehranu i poljoprivredu (FAO) i Svjetske zdravstvene organizacije (WHO), koji će ih konzultirati u svim pitanjima vezanim za primjenu mješovitog programa FAO-a i WHO-a o prehrambenim normama. Što se tiče samog programa, on ima za cilj „štiti zdravlje potrošača” i „osigurati dobru praksu u trgovanju hranom”. Lijepih li obećanja! ... Od polja do stola; svrha je kontrolirati i odlučivati o onome što bismo trebali (ili ne bismo trebali) jesti, i to stvarno i pravno.

Prehrambeni kodeks sastavljen je od skupa takvih normi. Kako bi ih sve obradio, sustav obuhvaća dvadeset i sedam odbora koji se redovito sastaju u različitim zemljama. Devet odbora bavi se općim pitanjima, a trinaest drugih

posvećeno je prehrambenim proizvodima. Odbori se sastoje od dužnosnika koje imenuju razne zemlje članice UN-a i stručnjaka iz različitih područja. Komisija Prehrambenog kodeksa sastaje se svake dvije godine, ponekad u Rimu, koji je sjedište Organizacije za prehranu i poljoprivredu (FAO), a ponekad u Ženevi, koja je sjedište Svjetske zdravstvene organizacije (WHO). Financiranje potječe od ovih dviju organizacija. Odbori Prehrambenog kodeksa razmatraju mnogobrojne aspekte proizvodnje i trgovine prehrambenim proizvodima: voća i povrća, ribljih proizvoda, mlijeka i mliječnih proizvoda, šećera, žitarica, mesa, dijetetskih proizvoda, biljnih bjelancevina, masti i ulja, ostataka pesticida, dodataka prehrani, ambalaže i označavanja naljepnicama, prehrambene higijene .... Te norme i direktive zatim usvajaju generalni direktori FAO i WHO...

...U tom je smislu primjer vinarstva tipičan: korporacije koje su uspješne na međunarodnom planu rade upravo obratno od onoga što bi za proizvodnju kvalitetnog vina trebalo: vinogradi se sade bilo gdje, bez obzira na vrstu tla, u njima se upotrebljava previše fitosanitarnih i kemijskih proizvoda (u svrhu povećanja prinosa); fermentacija i sam proces spravljanja vina u podrumarstvu također su kemijski potpomognuti; a vina kao konačni proizvod puna su sulfata i raznih aditiva kako bi se rokovi za skladištenje i transport do konačnog potrošača maksimalno produžili; pri dolasku u trgovine vina ne samo da su bez arome, već su i opasna po zdravlje, toliki je postotak štetnih i otrovnih tvari koje sadrže. Osim toga, Kodeks, kojim se dozvoljava korištenje takvih tvari u vinima, ne nalaže da se njihova prisutnost spomene na etiketama boca! Teško da može biti većeg licemjerja!

Nasuprot tome, najbolji vinogradari svijeta općenito su sačuvali tradicionalnu dimenziju izvrsnosti i zanatski pristup, te vino proizvode u simbiozi s okolišem (primjenom prirodne borbe protiv štetnika i biodinamičke poljoprivrede). A zauzvrat, ti isti moraju platiti za dobivanje certifikacijske naljepnice koja potvrđuje da njihovo vino ne sadrži ništa osim prirodno fermentiranog groždanog soka...

...Jedno od područja uporabe normi Prehrambenog kodeksa odnosi se i na označavanje proizvoda naljepnicama. Normalna bi želja bila zaštititi zdravlje potrošača, što svakako uključuje obvezu proizvođača da na ambalaži navedu sve sastojke koji se nalaze u proizvodu. Reći ljudima što jedu **zaista** bi trebao biti minimum i uvjet bez kojeg se ne može! Ali, ne: otrovni ostaci, genetički modificirani organizmi, hormoni rasta, antibiotici, desetine opasnih aditiva kojih je industrijska hrana prepuna... o tome se ne govori, i oni na ambalaži nisu navedeni!

Naprotiv, prema Prehrambenom kodeksu, smatra se korisnijim po zdravlje potrošača spriječiti proizvođače da na proizvodu navedu eventualne sanitarne prednosti svoga proizvoda. ... Postoji nekoliko tekstova Kodeksa koji izričito nameću ograničenja za navođenje pozitivnih učinaka po zdravlje koje se na ambalaži prehrambenih proizvoda, odnosno dodataka hrani može, odnosno smije navoditi... Primjerice, na sastanku FAO-a u Rimu u srpnju 2005., komisija Prehrambenog kodeksa usvojila je niz direktiva o vitaminima i mineralnim solima kao dodacima prehrani. Tim se direktivama definiraju maksimalne razine vitamina i mineralnih soli koje se mogu nalaziti u proizvodu, a te su razine smiješne! Prema istim se direktivama zabranjuje svako spominjanje (na ambalaži) da vitamini i mineralne soli mogu spriječiti, ublažiti ili zaliječiti određenu bolest!

...Prehrambenim kodeksom odobrava se uporaba kemijskih proizvoda čija je sama prisutnost u industrijskim prehrambenim proizvodima dokaz njihove prosječnosti, čak bezvrijednosti s aspekta hranjivosti i okusa. Većina tih aditiva služi samo maskiranju manjkavog okusa i sumnjivog izgleda proizvoda (voća, povrća, gotove hrane, prerađevina...) koje nalazimo u širokoj distribuciji. Način njihove proizvodnje, prerade, transporta i skladištenja nanosi im nepopravljivu štetu u smislu propadanja kvalitete – a te štete aditivi nastoje prikriti pred očima potrošača (time što proizvodu dodaju boju, teksturu, ukus; rječju, bolji izgled). Što se tiče njihove neškodljivosti, to je druga priča: više takvih proizvoda potencijalno je kancerogeno, ali još se čeka da Kodeks sastavi direktivu kojom će zabraniti barem – aspartam...

...Dakle, stručnjaci FAO-a su ili neznalice ili su korumpirani, jer ocjenjuju da aspartam nema nikakav utjecaj na ljudsko zdravlje, čak ni kada ga se sustavno uzima cijeli život.

Europska direkcija za sigurnost prehrambenih proizvoda (EFSA – European Food Safety Authority) procjenjuje da maksimalna dnevna količina aspartama u hrani ne smije prijeći **40 mg/kg**. Istodobno, prema Prehrambenom kodeksu dozvoljen je maksimalni dnevni unos do:

- **1000 mg/kg** (!?) u dijetetskim pripravcima (što obuhvaća i one „namijenjene u medicinske svrhe”), džemovima, želeima, marmeladama, žitnim pahuljicama za doručak, desertima (na bazi mlijeka, jaja, žitarica, škroba, na bazi voća i masti, svježem siru, kuhanom voću (u konzervama ili staklenkama), sladoledima na bazi mlijeka i vode, smrznutom povrću, prženom i kuhanom, konzerviranom ili u staklenkama, sušenim proizvodima, gustim i bistrim juhama;

- **1200 mg/kg** (!?) u pireu od povrća, raznim voćnim namazima;
- **2000 mg/kg** (!!?) u raznim začinskim preljevima (dressing) i umacima, ušćerenom voću, sušenom i smrznutom voću;
- **3000 mg/kg** (!!!?) u namazima na bazi kakaa, u octu, slatkišima, nugatima i namazima na bazi badema;
- **4000 mg/kg** (!!!!!) u kruhu i drugim pekarskim proizvodima;
- **5500 mg/kg** (!!!!!?) u dodacima prehrani;
- **6000 mg/kg** (!!!!!?) u mlijeku u prahu i drugim praškastim nadomjescima za pripremu toplih napitaka;
- i **10.000 mg/kg** (!!!!!????) u žvakaćim gumama.

Pa ipak, ni toksičnost aspartama (iza čijeg je uvođenja stajao George Bush stariji, kako je dokumentirano u knjizi *Beskrajna ljubav jedina je istina* Davida Ickea; *op. K. M.*), kao ni njegovu moguću smrtnost uporabom na dugi rok, nije teško provjeriti; na tu temu napisano je nekoliko knjiga. No, to ne sprečava Europsko vijeće za informiranje o prehrani (EUFIC – European Food Information Council) da zaključi kako taj zaslađivač nije štetan. Osamdesetak zemalja u cijelom svijetu, kao i još nekoliko regulatornih agencija, primjerice Mješoviti stručni odbor FAO/WHO za dodatke prehrani UN-a (JECFA) ili američka Savezna uprava za hranu i lijekove (FDA) proglasile su aspartam bezopasnim za potrošače, uključujući dijabetičare, trudnice i dojilje te djecu...

...Prehrambeno-agrokemijska industrija zalaže se da se *mi* hranimo upravo onako kako je *ona* odlučila, i nikako drugačije. Zbog toga *se*, je li, treba pobrinuti da proizvodi koji nisu došli iz velikih multinacionalnih tvornica agrobiznisa nestanu s našeg jelovnika. Ovdje u igru ulazi Prehrambeni kodeks, i tome služe norme koje on donosi: pod krinkom osiguranja kvalitete naše hrane, on zapravo osigurava da nekoliko multinacionalnih grupacija preuzme potpunu kontrolu nad onim što imamo mogućnost i pravo konzumirati. Radi se o „kontroli opskrbe svijeta hranom, o njenoj sljedivosti od proizvođača do potrošača (od polja do stola)“, kako to kaže P. A. Taylor. I nastavlja: „Kako kaže Henry Kissinger: ‘Kontrolirate li naftu, kontrolirat ćete nacije; kontrolirate li hranu, kontrolirat ćete cijeli svijet.’“ Tim gore po nas...

... „Dodatkom prehrani“ smatra se svaki preparat koji se obično ne koristi kao prehrambeni proizvod, niti kao karakterističan sastojak prehrambenog proizvoda, bez obzira na to ima li ili nema hranjivu vrijednost, a čije namjerno dodavanje prehrambenom proizvodu u nekom tehnološkom cilju (uključujući i organoleptičke) u bilo kojoj fazi proizvodnje, prerade, pripreme, obrade, pakiranja, ambalaže, transporta ili skladištenja toga proizvoda rezultira, ili bi,

prema svemu, najvjerojatnije moglo (izravno ili neizravno) rezultirati time da isti postane sastojkom rečenog proizvoda ili njegovih derivata, ili da mu na neki drugi način promijeni karakteristike. Ovaj izraz ne odnosi se na zagađivače, niti na tvari koje se prehrambenom proizvodu dodaju radi čuvanja ili poboljšanja nutritivnih svojstava. (Preuzeto iz: www.codexalimentarius.net/gsaonline/CXS_192f.pdf)

Kao kruna svega, Robert Tinlot kaže: „Na zemlje članice UN-a vrši se pritisak. Pozvane su sudjelovati u radu nadležnih međunarodnih ustanova na način da poslije nitko ne može reći da za neki potez ili odluku nije znao”. I konačno, „zemlje članice pozivaju se uvesti norme u svoje zakonodavstvo i primjenjivati ih. To je doslovno napisano u Sporazumu o sanitarnim i fito-sanitarnim mjerama (SPS) i Sporazumu o tehničkim preprekama trgovanju (OTC). Tako je Svjetska trgovinska organizacija od svog osnivanja predviđela da će svojim zemljama članicama nametnuti Prehrambeni kodeks.”

Kraj ovog dugog citata. Bili su to izvaci iz jednog od rijetkih tekstova koji je pokušao malo dublje ući iza kulisa Codexa Alimentariususa.

No, evo još zanimljivih podataka, vezanih uz Codex, koji ukazuju u kojoj mjeri se ruke Elite mogu naći iza svih strana u svim "sukobima".

Ideja da bi u vezi s hranom trebalo definirati neka pravila, začeta je još 1893. u Austro-Ugarskoj monarhiji. Temeljem tih pravila njihovi bi sudovi u određenim sporovima mogli donositi presude. Priča nas dalje vodi u nacističku Njemačku, do kartela I. G. Farben, bez kojeg bi uspon Trećeg Reicha bio nemoguć. Za potrebe Reicha taj je kartel proizvodio svašta, od željezničkih tračnica do otrovnih plinova kojima su ubijali logoraše. Jedna od tvornica tog kartela u Auschwitzu bila je na površini od oko 6 tisuća nogometnih igrališta, a zapošljavala je besplatnu radnu snagu – logoraše. Vodeći menadžer u tom kartelu bio je Fritz Ter Meer, čiji je otac Edmund Ter Meer bio osnivač te kemijske kompanije koja je kasnije postala dio Bayera. Fritz Ter Meer je bio uključen u planiranje gradnje koncentracijskog logora Monowitz, satelita Auschwitza.

Nakon rata, po odsluženju kazne za genocid i druge zločine, Fritz Ter Meer je 1951. postao predsjednikom nadzornog odbora farmaceutskog giganta Bayer (dio nekadašnjeg kartela I. G. Farben). U to je vrijeme UN-u predložio ideju koju je u glavi nosio još iz vremena rada u I. G. Farbenu: Pod okriľjem UN-a trebalo bi ustanoviti tijelo koje bi formuliralo smjernice i standarde na području prehrane. Znao je da onaj tko nadgleda hranu ima kontrolu nad stanovništvom. Formirana je Trgovačka komisija (Trade Commission) koja je

Fritz Ter Meer, menadžer kartela IG Farben, ratni zločinac osuđen za genocid, nakon odsluženja kazne 1951. postaje predsjednik nadzornog odbora Bayera, a potom UN-u predlaže osnivanje tijela za standarde na području prehrane

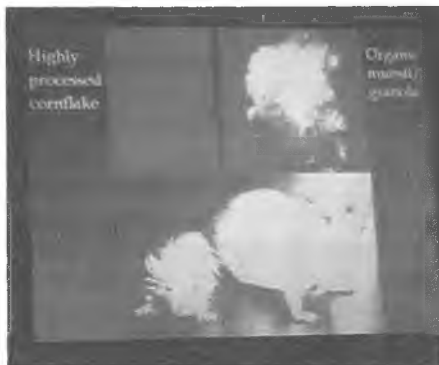
stih sorti pšenice i riže u nerazvijene zemlje poput Indije. Te sorte postižu visoke urode uz jaku kemizaciju (dakle uz mineralna gnojiva i pesticide koje proizvodi farmaceutsko-naftna industrija). Zelena revolucija je zbog enormne kemizacije poljoprivrede dobila i pogrdan naziv „Kemijska revolucija”.

Vidio sam slike sjemena i povrća snimane PIP-kamerom Harryja Oldfielda, koja omogućuje da se vide dosad nevidljiva polja i tijekovi energije oko živih bića i u prostoru.

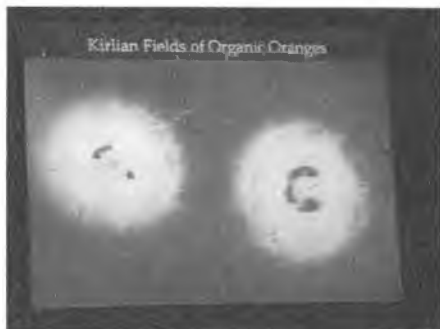
donijela pravila nazvana Codex Alimentarius, kojega financira Svjetska zdravstvena organizacija (WHO) i Organizacija za prehranu i poljoprivredu (FAO).

Još je 1962. zacrtano da bi ove 2009. godine Codex postao obavezan za sve članice UN-a. Godine 1963. UN (WHO i FAO) formira Komisiju za Codex Alimentarius, čija je zadaća bila da donese te propise o sigurnosti hrane u međunarodnoj trgovini.

Projekt kontrole hrane počeo se provoditi pod nadzorom nedavno preminulog agronoma Normana Borlauga, koji je za tzv. „Zelenu revoluciju” dobio Nobelovu nagradu za mir. Najveći uspjeh Zelene revolucije je prodor novih polupatulja-

Desna slika - energetski profil organskih muesli snimljen PIP-kamerom, a lijeva - profil komercijalne kukuruzne pahuljice, visoko obrađene namirnice bez životne energije. Lijevi, mršavi štakor radije je gladovao nego da je jede.

Zdrava energetska polja organski uzgojenih naranči

Dok snimke organski uzgojenog povrća pokazuju bogato i šareno polje energije oko ploda, na snimku GMO-o povrća i onog tretiranog kemijski toga nema.

Mislim da je to svrha Codex Alimentarius – spustiti željeznu zavjesu između nas i životne energije.

28. poglavlje

NEMOJTE SJESTI JER IMA JOŠ VIJESTI

Evo i jedne vijesti iz sredine 2010. koji govori o slobodi izražavanja. Naime, jedna je novinarka mislila da smije javno reći makar jednu riječ izvan uobičajene propagande. CNN-ova komentatorica i urednica za Bliski istok Octavia Nasr, koja je na CNN-u radila dvadeset godina, otpuštena je jer je na Twitteru izrazila 'poštovanje' prema preminulom libanonskom ajatolahu koji se smatra duhovnim uzorom libanonskog militantnog pokreta Hezbolaha.

„Žao mi je zbog vijesti da je preminuo Sayyed Mohammed Fadlallah... jedan od velikana Hezbolaha kojeg mnogo poštujem”, napisala je Nasr na Twitteru. Koji dan kasnije reagirali su „desno orijentirani” blogeri, tvrdeći da CNN u svojim redovima skriva simpatizere terorista i antisemite. Odmah je vidljivo iz kojeg smjera puše vjetar, u ovom svijetu gdje se Antiklevetnička liga bavi klevetanjem i proglašavanjem antisemitom svakog tko istupi iz uobičajenog promidžbenog programa koji se ljudima sustavno utiskuje u mozak. Naime, SAD su Fadlallaha svrstale na svoj popis terorista, iako nikad nije bio član Hezbolaha, ali imao je iznimno antiameričke stavove, a navodno je podržavao i samoubilačke napade na Izrael.

Vijest je dalje prenosila da se Nasr na blogu ispričala i objasnila da je Fadlallaha poštovala zbog njegovih „pionirskih stavova među šijitskim ajatolasi-ima o ženskim pravima”, a i zbog toga što je „pozvao na zabranu plemenskog sustava ubojstava iz časti. Tu je praksu prozvao primitivnom”. „Upozoravao je muslimane da je zlostavljanje žena protivno islamu”, napisala je, ali se i posipala pepelom rekavši da nije smjela napisati takav komentar poštovanja jer se iz njega činilo da podupire Fadlallahovo životno djelo, „što uopće nije slučaj”.

No, dva dana kasnije CNN joj se zahvalio na uslugama, rekavši da je njena poruka bila 'nepromišljena' i da je kompromitirala njenu vjerodostojnost

(odanost programu Elite?; *op. K. M.*), pa je nezin ostanak na CNN-u neodrživ. O kako se apsurdnoj stvari radi naglasili su drugi blogeri, a i Associated Press, upozorivši da je Fadlallah bio „jedan od najviših i najpoštovanijih vjerskih autoriteta šijitskog islama“, a ironična je i činjenica da su među njegovim sljedbenicima i osnivači iračke stranke Dawa, kojoj pripada i američki saveznik, irački premijer Nuri al-Maliki.

Da se ne bismo slučajno pretvarali da postoji sloboda makar i vlastitih misli u korporativnim medijima pod nadzorom Elite.

Evo i jednog primjera kako se takozvanim ‘prognozama’ zapravo trasira budućnost. Informacije se stavljaju u opticaj, ljudi se na njih navikavaju, pa se, onda kad se neki događaj dogodi, čini kao da je to bilo očekivano, neminovno, kao da je do njega doveo neki logični slijed događaja koji je netko čak mogao predvidjeti. Jednostavno ne mogu kupiti tu priču, imajući u vidu u kako manipuliranom svijetu živim, a vi?

Jedne dnevne novine objavile su članak velikog naslova crvenih slova: „Rat pred vratima – Izrael šalje 100 aviona na Iran“.

Pomislio sam da ja rat počeo i da avioni upravo polijeću. Ali, kako već svi ne bruje o tome? Hm, možda da ipak pročitam i tekst.

Doista, bio je to neobičan izbor za naslov teksta u kojem je sve to tek ‘proгноza’ jednog čovjeka. Naime, „ugledni komentator“ časopisa *Atlantic Monthly*, Jeffrey Goldberg, napisao je kako Izraelci osjećaju da nemaju izbora te im mogućnost da Iran dobije nuklearnu bombu u sjećanje priziva Holokaust. (Naravno, nikad dosta trgovine ljudskom boli. A nije kao lekcija za budućnost poslužilo niti to da najavljivanim iračkim oružjima za masovno uništenje nije bilo ni traga ni glasa, pa je ovdje najvjerojatnije posrijedi isti trik. Ali ljudi su zaboravljivi, a mediji uporni, nasrtljivi i i beskrupolozni u promoviranju nekih ideja). Dalje je taj Goldberg pisao tog kolovoza 2010. da će Izrael nakon srpnja sljedeće godine vjerojatno napasti iranska nuklearna postrojenja, a odluku o slanju svojih borbenih zrakoplova na Iran, koja će zauvijek promijeniti Bliski istok, Jeruzalem će donijeti bez konzultacija s Washingtonom. No, bar bez konzultacija za koje ćemo mi saznati. Rekao bih da će na razinama daleko višim od tih sve biti usklađeno i osmišljeno.

Goldberg je rekao da je do tog scenarija došao „na temelju niza razgovora s vodećim ljudima izraelskog političkog i vojnog establišmenta“ te da vlastitoj prognozi daje 50 posto šansi da se ostvari. Tih pedeset posto doista nije zaslužio onakav naslov, zar ne? Dalje je u članku ocrtavan tijek te zamišljene akcije koja se predstavlja kao moguća budućost. Uz tekst je bio okvir o tome kako

Iran počinje graditi novo postrojenje za obogaćivanje urana, jedno od ukupno deset čiju je gradnju Teheran nedavno najavio radi, kako trvde, zadovoljavanja svojih energetskih potreba, a ta je najava bila „udarac pregovorima između Irana i međunarodne zajednice”. Dakle, o Iranu i nadalje možemo očekivati samo dezinformacije.

Kad smo već kod Irana, nekim načelom sinkroniciteta sljedeći novinski izrezak kojeg sam uzeo u ruku opet je imao veze s tom zemljom. Preciznije, s iranskim predsjednikom Ahmadinedžadom. Za razliku od gornje vijesti, izmišljotine koja je za svrhu imala programiranje ljudi i pripremanje terena da oni spremno prihvate daljne odluke Elite kad za njih dođe vrijeme, i to tako da smatraju da je riječ o valjda nekoj povijesnoj nužnosti ili unutrašnjoj logici stvari, Mahmud Ahmadinedžad je o nekim stvarima rekao čistu istinu, i to usred UN-a. No, ta istina nije ona koju nam prikazuje film koji gledamo kroz sve te dirigirane novine i vijesti, pa su prisutni reagirali upravo onako kako i reagiraju roboti, u skladu s ugrađenim programom.

Bilo je to negdje u ranu jesen 2010., kad mi je pogled pao na naslov u novinama koji je glasio: „Amerikanci su sami sebe napali 11. rujna u New Yorku”.

Što je sad to, nekome je došlo iz dupeta u glavu? Ali, ne, ne, to je ipak nemoguće, pa to su velike dnevne novine. Doista, već sekundu kasnije shvatio sam da je naslov intoniran tako da zapravo ridikulizira tu tvrdnju, jer je u nad-naslovu pisalo „Ahmadinedžadov šou u UN-u – iranski predsjednik vrijeđao i na kraju ustvrdio: ...gornju tvrdnju. Ha, ha, ha, hajdemo se sad svi smijati. Kako apsurdno. Kako je samo tup taj čovjek. Amerikanci sami sebe napali? Apsurdno i glupo!”

Da, glupo, i čak nevjerojatno, ako se gleda samo s te razine. No, razina s koje Elita i gmazovski program djeluje je sasvim druga; tu nema empatije, a također niti vezanja uz nacije. Bush i Barack ne mare za Amerikance ni koliko je crno pod noktom, baš kao što Rothschildi ne mare za Židove, Sanader i Kosor za Hrvate, Angela Merkel za Nijemce, a David Cameron za Britance. Ti su ljudi odani nekoj sasvim drugoj zastavi, neki zato jer su i sami aktivni sudionici i koautori prevare, a drugi zato je su pijuni ili beskičmenjaci ili potplaćeni ili isprogramirani ili što već. S događajem od 11. rujna 2001. započeo je fantomski rat protiv fantomskog neprijatelja – terorizma. Zahvaljujući tom događaju od prije deset godina, Amerikanci su još uvijek u Iraku i Afganistanu, doma su im uveli diktatorski Zakon o domovinskoj sigurnosti koji je praktički suspendirao američki ustav, a po cijelom svijetu raširili strah mantrajući ‘terorizam’, ‘terorizam’, ‘terorizam’... Hej, pa je l’ se netko od vas sjeća nekog terorističkog

napada vrijednog spomena u zadnjih deset godina? Gdje su nestali svi ti opaki teroristi, zbog kojih ljudi na aerodromima moraju skidati cipele i ponižavajuće hodati bosu kraj uniformiranih kerbera? Nema ih, jer žive samo u novinama.

Dakle, ovako je započinjala vijest: „Iranski predsjednik Mahmud Ahmadinedžad ponovno je izveo svoj šovinistički šou pred Općom skupštinom Ujedinjenih naroda izjavivši kako većina ljudi vjeruje da američke vlasti stoje iza terorističkih napada 11. rujna 2001.”

Ne vidim nikakav šovinizam u toj izjavi, dapače, svatko tko se i malo pozabavio ili informirao o 9/11 s lakoćom će se složiti s Ahmadinedžadovom tvrdnjom. Video-materijala na internetu, knjiga i čak časopisa na tu temu ima toliko da je teško odlučiti se otkuda početi, pa na ovom mjestu neću ni pokušavati. No, u filmu koji nam se stalno vrti, sva su takva razmišljanja etiketirana kao „teorije urote”. Također, točno je i da većina ljudi koje srećem vjeruje da američke vlasti stoje iza tih napada. Dakle, Ahmadinedžad je samo naglas rekao istinu.

No, američka i europska velesposlanstva, uključujući i naše (koje ionako nema nikakav značaj u svjetskim okvirima) nakon te su izjave napustila Opću skupštinu.

Ahmadinedžad je zapravo rekao da postoje dvije teorije te ih je izjednačio (ah, kako je to samo šovinistički). Ne sjećam se da se netko žalio na šovinizam u antiislamskim stavovima koji su preplavili medije koji su pak punili uši samo jednom od tih teorija, a nekako se dogodilo da je to baš ona najneuvjerljivija. U svom je govoru Ahmadinedžad rekao: „Američki dužnosnici i državnici vjeruju da su samoubilačke napade otetim avionima izveli islamski militanti iz al-Qaede. Prema drugoj teoriji, napad su organizirali segmenti američkih vlasti kako bi se preokrenulo stanje opadajuće američke ekonomije i pojačao pritisak na Bliski istok radi očuvanja cionističkog režima. Veći dio američkog naroda, kao i većina zemalja političara diljem svijeta, slažu se s time.”

Ne vidim ništa sporno u toj, a još manje u sljedećoj njegovoj izjavi u kojoj je pozvao UN da osnuje „nezavisnu skupinu za utvrđivanje činjenica” koja bi ispitala događaje od 11. rujna. Ma, opet šovinistički prijedlog. Predlažem da razotkrijemo tog tipa, i baš je dobro da nam je sam dao šansu da ga demantiramo podacima. Stoga, UN-ovci, osnujte nezavisno tijelo i neka se otkrije istina, pa neka se Ahmadinedžad razotkrije kao lažljivac. Ali američka misija pri UN-u, pisalo je, „reagirala je vrlo brzo rekavši da, umjesto da predstavlja aspiracije iranskog naroda, Ahmadinedžad ponovno sipa opake teorije zavjera i antisemitske klevete”. To smo već vidjeli, da se na optužbe ne odgovara činje-

nicama nego prišivanjem te slavne etikete kojom se danas naziva svaka priča koja govori neku istinu o svijetu oko nas. S druge strane, upravo družba koja stoji iza rušenja Blizanaca ne predstavlja aspiracije američkog naroda, po počistite pred svojim pragom, molim, i predlažem da pustite druge da žive kako žele, a ne da bombama izvozite 'demokraciju' koju već dugo ne upražnjavate niti u vlatitoj zemlji. Što je tu toliko komplicirano?

S treće strane, razbacivanje optužbama za antisemitizam vrlo je nesiguran teren, s obzirom da Semitima zapravo pripadaju arapski narodi koje izraelska politika baš ne mazi (blago rečeno), dok današnji Židovi uopće nisu semitski narod. Štoviše, s područjem današnjeg Izraela oni ili njihovi preci imaju veze koliko i ja s Antarktikom. Kao što je dobro dokumentirano u puno knjiga židovskih autora, a o tome je iscrpno pisao i David Icke, oni su potomci europskih Židova koji su pak potomci naroda s Kavkaza (otuda karakteristični savijeni nos koji se smatra jednim od obilježja židovske fizionomije, ali je zapravo azijskog podrijetla) pod imenom Hazari, koji je oko 740. stvorio ogromnu državu i prihvatio judaizam kao vjeru. Kineza koji prihvati islam nećete zvati Arapom, zar ne?

Autor Arthur Koestler pisao je o tradicionalnom pokrivalu za glavu poljskih Židova, da tu „okruglu priljubljenu kapicu (*yarmulku*) sve do današnjih dana nose ortodoksni Židovi, Uzbeci i drugi turski narodi u Sovjetskom Savezu”.

Kako su se Hazari širili na istok, prema zemljama današnje istočne i srednje Europe, isprva najviše u Poljsku, Ukrajinu i Litvu, oko 960. godine, tako su se sve više poistovjećivali s judaizmom i na kraju postali poznati kao Židovi, i to oni koji se nazivaju Aškenazima, za razliku od Židova Sefarda, pa ruskih Židova ili pak onih afričkih. Upravo su Aškenazi povlaštena kasta u Izraelu, koja svoje sunarodnjake iz drugih kasta, koji stižu iz bivšeg SSSR-a, Afrike ili drugdje tretiraju kao bića niža od njih.

Nakon stjerivanja u geta i masakara od strane Kozaka u 16. stoljeću, Hazari-Židovi naselili su Mađarsku, Češku, Rumunjsku i Njemačku. Pravo na koje su se ti ljudi pozivali prilikom stvaranja svoje države također je vrlo tanko – tek izmišljena biblijska priča, nikakve druge povijesne osnove tu nema, niti kakvih uvjerljivih dokaza da se išta zbivalo kako tamo piše. Izrael je, zaključio je David Icke na temelju dostupnih podataka, stvorio Rothschild, o čemu govori čak i to da je šestokraka „Davidova zvijezda” zapravo simbol obitelji Rothschild, a ne neki drevni židovski simbol. Židovski pisci poput Arthura Koestlera, kojega citira Icke, na temelju istraživanja zaključili su da pripadnici židovskog naroda

nisu biblijski Hebreji, niti 'Semit' već da podrijetlo vuku od Hazara iz područja današnje južne Rusije i Kavkaskog gorja.

David Icke citira Koestlera: „... To bi značilo da njihovi preci nisu došli iz Jordana nego iz područja Volge, ne iz Kanaana nego s Kavkaza koji se nekoć smatrao kolijevkom arijske rase, te da su genetski bliži hunskim, ugarskim i mađarskim plemenima nego potomstvu Abrahamovu, Izakovu i Jakovljevu. U slučaju da je tomu doista tako, izraz 'antisemitizam' bio bi besmislen, utemeljen na pogrešnom shvaćanju od strane ubojica, ali i njihovih žrtava. Priča o Hazarskom carstvu koja polako izranja iz prošlosti poprima obrise najokrutnijeg vica kojeg je povijest ikada ispričala.”

Slično je rekao, kako navodi Icke, i Benjamin H. Freedman, židovski bi-znismen iz New Yorka koji se nakon Drugog svjetskog rata usprotivio cionizmu. U svojim je procjenama o hazarskom otkriću rekao: „Koje su to činjenice o Židovima? (Nazivam ih Židovima zbog vas, budući da su poznati kao Židovi. Sam ih ne zovem Židovima, zato što znam tko su) ... Među njima (Hazari-ma) nije bilo niti jednoga čiji je predak ikada kročio nogom u Svetu zemlju. Ne samo u starozavjetnoj povijesti nego unazad do vremena prapovijesti. Niti jednoga! No usprkos tome, oni kršćanima dolaze sa zahtjevima i od nas traže da podupremo njihovu oružanu pobunu u Palestini riječima: 'Zacijelo želite pomoći da se Božji izabrani narod vrati u svoju domovinu, Obječanu zemlju, u dom svojih predaka, zar ne? To je vaša kršćanska dužnost. Dali smo vam jednog od naših momaka kao vašeg Gospodina i Spasitelja. ... Apsurdno je nazivati ih 'narodom Svete zemlje', kao što bi bilo apsurdno 54 milijuna kineskih Muslimana nazivati Arapima...”

Pretpostavljam da se bar za židovske pisce ne može reći da su antižidovski nastrojani.

Raphael Patai je u *Encyclopediji Britannici* napisao: „Otkrića fizičke antropologije pokazuju da, suprotno široko rasprostranjenom mišljenju, židovska rasa ne postoji. Antropometrička mjerenja židovskih skupina u mnogim dijelovima svijeta pokazuju da se oni znantno međusobno razlikuju s obzirom na sve važne fizičke karakteristike: građu, tjelesnu težinu, boju kože, cefalični indeks glave, facijalni indeks, krvne grupe itd.”

Harry Shapiro je u eseju „Židovski narod: biološka povijest” kojeg je objavio UNESCO napisao: „...I mada suvremena rasna teorija priznaje određeni stupanj polimorfizma ili varijacije unutar rasne skupine, ona bitno različitim grupama, mjerenim na temelju vlastitih kriterija rase, ne dopušta da kao takve budu identificirane. Postupiti na takav način značilo bi biološke osobine rasne

klasifikacije učiniti ništavnim, a cijelu proceduru proizvoljnom i besmislenom. Nažalost, ovo se pitanje rijetko u cijelosti odvaja od ne-bioloških razmišljanja te se, unatoč dokazima, i dalje koristi s ciljem da se Židove, na neki način, izdvoji kao zaseban rasni entitet.”

Alfred M. Lillienthal, bivši dužnosnik američkog Ministarstva vanjskih poslova, također Židov, o tim je činjenicama rekao, kako navodi Icke, da su „Izraelova Ahilova peta” jer pobijaju cionističke tvrdnje o polaganju prava na zemlju biblijskih Hebreja. Možda, onda, Golda Meir, bivša izraelska premijerka, ne bi 1971. mogla za francuski *Le Monde* reći: „Ova zemlja postoji kao ispunjenje obećanja samog Boga. Bilo bi smiješno zahtijevati od Izraela da obrazlaže svoj legitimitet.”

Treba još reći i to da je židovski narod, kao i svaki drugi na ovom svijetu, i sam žrtva politike vlastite vrhuške koja je pak samo vanjska ekspozitura skrivenih centara moći. Aškenazi poput Maxa Warburga, direktora I. G. Farbena i financijera nacista, bili su u samom središtu Hitlerovog ratnog pogona. Američki židovski odbor pod Warburgovom kontrolom u suradnji s drugim židovskim organizacijama je 1933. izdao službeno priopćenje da se „neće ohrabrivati nikakav američki bojkot protiv Njemačke.” Novinar John Spivak je u članku iz 1934. naslovljenom „Fašistička zavjera u Wall streetu” razotkrio Warburgovu povezanost s nacistima i otkrio da Warburzi kontroliraju Američki židovski odbor koji se protivi antinacističkom bojkotu, dok je rotsildska banka Kuhn Loeb and Co osiguravala nacističke pošiljke. Potpora aškenaskog vodstva nacistima bila je presudna za Hitlerovu ratnu mašineriju, što je izravno dovelo do patnji aškenaskih masa u Njemačkoj, čiju su patnju potom aškenaski ‘vođe’, od kojih su najistaknutiji Rotschildi, iskoristili u kampanji proglašavanja Izraela (zemlje s kojom nemaju ni krvne ni povijesne veze) svojom postojbinom. Greg Felton, kanadski pisac i stručnjak za pitanja Bliskog istoka, kojega citira David Icke u knjizi *Vodič kroz svjetku zavjeru* napisao je: „...Ono što poznajemo kao ‘židovsku državu’ Izrael ustvari je etnocentrična garnizon-država koju su utemeljili ne-Semiti s deklariranim ciljem da Semite-civile (Arape) ugnjetavaju i liše ih vlasništva”.

Okrivljavati Židove da vladaju svijetom naprosto je glupo. Najveći dio njih su ljudi poput vas i mene, niti moćni, niti bogati, niti utjecajni, i bez ikakvih zlih namjera. Zapravo, ciljna skupina manipulacija Elite smo svi mi bez razlike: i Izraelci i Amerikanci i Englezi i Nijemci i Kinezi i Afrikanci, a ne snuju nam ništa dobro. Ako ne vjerujete, pogledajte nebo iznad vas, koje je, kladim se u sto kuna, svakih par dana prepuno *chemtrailova*, baš kao iznad svih hrvatskih gradova kroz koje sam prošao u zadnja dva-tri mjeseca.

Stvaranje Izraela, piše Icke, nikad nije bilo samo sebi cilj. To je sredstvo za postizanje cilja, prema kojem bi islamski svijet započeo svjetski rat koji bi zapalio cijeli svijet i došao do 'rješenja': centralizirane kontrole Planeta i svih naroda. Zato je među arapskim zemljama trebalo stvoriti zapaljivu točku.

Čim prije shvatimo da Židovi i cionizam nisu jednoznačnice, tim bolje. Uostalom, velik broj Židova ne slaže sa s izraelskom politikom, ali slike koje prikazuju židovske prosvjede u Izraelu kojima se poziva na mir i pravedni dogovor s Palestincima skoro nikad ne nalaze put do novinskih agencija ili naših novina. Stvarno ne znam zašto. S druge strane, bilo tko tko javno kaže ista suprotno od prevladavajuće cionističke politike, postaje meta optužbi i kleveta organizacija poput Antiklevetničke lige. Usprkos tome što je niz židovskih autora u svojim knjiga razotkrio manipulaciju židovskom poviješću, pritisak je nevjerovatno jak, pa zaista nema mjesta čuđenju reakcijama na izjave iranskog predsjednika, kao niti duhu u kojem su to prenijele novine koje – negdje na vrhovima vlasničke piramide, skrivenim u oblacima – pripadaju istoj skupini koju ovdje zovemo Elita.

Primjerice, u lipnju 2009. jedne su naše novine objavile vijest da Židovi iz europskih zemalja organizirani u mirovnu skupinu „Europski Židovi za pravedan mir” (EJJP), pripremaju konvoj koji je trebao probiti blokadu Gaze. Edith Lutz iz njemačke udruge rekla je da žele pokazati da akcije izraelske vlade nisu židovske. Među Židovima predbilježenim da budu na brodu već je i nekoliko koji su preživjeli Holokaust, pisalo je. EJJP je krovna organizacija koja okuplja udruge iz deset europskih zemalja, a osnovana je 2002. u Amsterdamu. Protivi se svakom nasilju nad civilima, zalaže za pravo Palestinaca na području Zapadne obale, istočnog Jeruzalema i Gaze te priznaje pravo i izraelskoj i palestinskoj državi da im prijestolnica bude Jeruzalem, te pozivaju izraelske vlasti da priznaju kako su stvorile palestinski izbjeglički problem i da on mora biti pravedno riješen.

Zbog svega toga nikako nisam mogao shvatiti što je europska šefica diplomacije Catherine Ashton htjela reći izjavivši da su komentari iranskog predsjednika „sramni i neprihvatljivi”. U krajnjoj liniji, nigdje ne piše da se svi moraju slagati, zar ne; zato je, navodno, osnovana Opća skupština UN-a, da ljudi mogu razgovarati i iznositi svoje suprotstavljene stavove. Ali to govori o činjenici da već živimo u divovskoj jednostranačkoj diktaturi koja se samo pravi da je demokratska, a glavni alat joj je programiranje mozgova ljudi kroz medije. To radi vrlo uspješno.

Kao i za prethodnog govora, pisalo je dalje, Ahmadinedžad je, kako je prenio Reuters, „iskoristio govornicu Opće skupštine UN-a za napad na Izra-

el i obranu prava svoje zemlje da razvija nuklearni program, za koji Zapad pretpostavlja da služi za proizvodnju nuklearne bombe". Izjavio je da su „sve vrijednosti, čak i sloboda izražavanja, u Europi i SAD-u žrtvovani na oltaru cionizma: Izrael ima apsolutnu podršku zapadnih zemalja, redovito prijeti zemljama regije i javno objavljuje ubojstva palestinskih dužnosnika, dok su palestinski branitelji označeni kao teroristi.”

Što je sve, zapravo, poprilično točno. Bit će da je jedini grijeh ovih izjava što su u potpunosti suprotnosti s pričama koja se neprekidno šire kroz medije. Iranski je predsjednik kritizirao i Vijeće sigurnosti UN-a zbog uvođenja sankcija njegovoj zemlji, ocijenivši da kaznene mjere „uništavaju preostali kredibilitet” Vijeća.

Preostali kredibilitet? Bio je dosta blag u procjeni.

Vratimo se novinskim vijestima o europskim krajevima. Grčka je u prvom polovici 2010. srezala proračunski manjak za 39,7 posto na godišnjoj razini, što je nešto više od ciljane razine koju su za tu teško zaduženu zemlju postavili njezini međunarodni zajmodavci, prenio je *Banka Magazin*. Podaci koje je objavilo grčko Ministarstvo financija već su 5. kolovoza predloženi dužnosnicima ECB-a, MMF i EU-a, koji su rekli da Atena može računati na isplatu iduće, devet milijardi vrijedne, tranše kriznih zajmova u rujnu. Baš fino, dobili su dozvolu da se još zaduže.

Da bismo dobili cijelu sliku o ‘pomoći’ Grčkoj spomenimo vijest s portala *DefenseNews.com* iz svibnja 2010. godine, koju je prenio časopis *Nexus*. Daniel Cohn-Bendit, vođa grupe Zelenih u Europskom parlamentu izjavio je da Pariz i Berlin nastoje prisiliti premijera Georgea Papandreoua da oskudnu grčku gotovinu potroši na podmornice, flotu ratnih brodova, helikoptere i vojne avione. Grčka je jedan od najvećih europskih kupaca naoružanja, u nastojanju da održi korak sa svojim regionalnim suparnikom Turskom. Hm, nije li to suviše, u doba kad sve zemlje pripadaju istom NATO-paktu? No, da završimo vijest: Cohn-Bendit optužio je Fracusku i Njemačku da su svoje velike doprinose MMF-ovom paketu za spašavanje dugovima opterećene grčke ekonomije uvjetovali time da Atena ispoštuje ogromne ugovore o kupnji oružja koje je potpisao Papandreou prethodnik.

Takva je sudbina većine financijskih ‘pomoći’. Novac se uvijek vrati onima koji su ga ‘dali’.

Ali međunarodni financijski inspektori ističu kako su općenito zadovoljni mjerama štednje koje provodi grčka vlada. No, kako im nikad nije dosta, oni traže dodatne reforme, uključujući i omogućavanje daljnjih koraka potpune kolonizacije Grčke.

Oprostite, to nije pisalo, to se meni samo učinilo da vidim. Ono što je pisalo jest da od Grčke u sklopu dodatnih reformi traže da otvori zaštićene gospodarske sektore i privatizira državne kompanije. I to je ukratko cijeli scenarij, uvijek isti. Vratite se na jedno od prethodnih poglavlja o MMF-u. Kako to ono ide? Povuč se novac s tržišta, stvori se kriza, izdaju se krediti da se premosti kriza, a onda se na temelju toga zemlju ucjenjuje da ukine svaku zaštitu svojih građana i rasproda sve što posjeduje, do gaća. S vremenom će vjerojatno i one otići.

Posebno dobar spin upao mi je u oči u novinskoj vijesti s kraja listopada 2010. u kojoj se raspravljalo (sa zabrinutošću, koju ja ne dijelim) hoće li nam opet netko ili nešto odgoditi toliko priželjkivani ulazak u EU. Ali predsjednik Europske komisije Jose Manuel Barroso jednostavno nije htio biti precizan. No, pisalo je, „svojim je opreznim, ali kategoričnim izjavama da nema datuma Hrvatskoj htio poslati poruku da nije do kraja odradila posao“ u ispunjavanju mjerila. A glavne prepreke su pravosuđe i brodogradilišta, „s kojima hrvatska strana odugovlači iako točno zna što treba napraviti, smatraju u EU.“

Točno zna, rekli su - da se ne bismo zavaravali.

Slijedi verbalna gimnastika. Pisalo je: „U EU nisu zadovoljni što se kao razlog za likvidaciju brodogradilišta koristi izgovor da to traži Bruxelles, a ne činjenica da financiranjem brodogradilišta Hrvatska već krši sporazum s EU, pa i svoje zakone o tržišnom natjecanju“.

Pa u sporazumu s EU upravo i jest ono što traži Bruxelles. To su dvije iste stvari. Nije govno, nego se pas posr'o. Stvarno, tko je tu lud?

Bar je pristojno od njih ili novina što su se precizno izrazili i bobu rekli bob, a popu pop, otvoreno rekavši da im je cilj likvidacija hrvatskih brodogradilišta.

U jednoj mojoj omiljenoj propagandnoj brošuri... pardon, novinama, istima onima koje su se već više puta proslavile katastrofičnim prijetnjama preko cijele naslovnice, početkom studenog osvanula je nova, u vidu ogromnog naslova: „Nacija bez nade“. Riječ je bila o vijesti o nekom istraživanju države i vlasti, s neke sasvim bezvezne stranice, za koju uopće nije jasno čime bi zaslužila naslovnicu prema bilo kojoj uredničkoj logici. No, preko prve stranice još su nas obavještavali da je 2007. godine bilo nezadovoljno 48% Hrvata, a da je 2010. nezadovoljno više od 90 %.

Ma dečki, odjebite u skokovima.

Zanimljiva je informacija stigla i iz kolumne u subotnjem prilogu jednih novina. Kolumnist je naveo da je u knjizi *Kratka povijest budućnosti* poznati francuski ekonomist, mislilac i savjetnik vlasti Jacques Attali predvidio privatne

vojske i policije. To doista više nije ništa novo u velikim silama, no u kolumni je pisalo da je poduzetnik Tomislav Horvatinčić na Cvjetnom trgu proslavio završetak grubih radova, zaštićen svojom privatnom vojskom. Koja na odori ima „zanimljiv obiteljski grb Horvatinčićevih kojeg je dizajnirao sam poduzetnik. Na njemu je i hrvatski grb, ispod njega zvijezda, a ispod zvijezde – šestar, neizbježni simbol masona”. Pokazivanje vojske tog grba podudaralo se s gotovo potpunim utihnućem prosvjeda protiv Horvatinčićeve „devastacije Zagreba”. „Sve se može, kad se u loži slože”, zaključio je kolumnist.

*****

O porezu na nekretnine isprva se pričalo potihlo, a sad sve glasnije, kao da je on neka neminovnost, nešto što mora doći samo po sebi. A ne mora. Ali ipak je u jednom dnevnim novinama osvanuo iscrpan članak na čak tri stranice o porezu na nekretnine.

Vrlo informativan. U njemu su predstavljeni svi argumenti koje ćemo vjerojatno narednih mjeseci slušati sa svih strana. Kao i obično, sve zvuči vrlo logično.

Odmah na početku je rečeno kako i radnici i poduzetnici plaćaju porez, ali onaj tko iznajmljuje nekretninu plati vrlo malo i vrlo rijetko, a najčešće ništa. Navodno je pouka koju ovakav naš sustav šalje da se rad i poštenu biznis najmanje isplate, a da se isplati mučkat i sa zemljištima, kupovati i preprodavati (jer ih u međuvremenu ne pogađa nikakav porez na nekretnine). Usprkos toj navodnoj poruci, osobno ne poznajem nikoga tko se bavi preprodajom zemljišta, ali ipak znam puno ljudi koji, poput mene, nisu čuli za tu poruku, pa rade ili vode vlasiti biznis. Al' pustite mene, ja ionako uvijek poznajem krive ljude.

Citiran je jedan profesor s Ekonomskog fakulteta koji je rekao da su rezultat toga što nema poreza na nekretnine: preskupa cijena rada, nekonkurentna stopa poreza na dobit, ogromna potražnja za nekretninama i zemljištima te monopolistički položaj vlasnika zemljišta, a da su posljedice nekonkurentno gospodarstvo, mali izvoz, visoki dug i imidž zemlje u kojoj se ne isplati proizvoditi... Tko bi rekao – sve to samo zato jer nemamo porez na nekretnine. Fascinantno!

I onda su krenule prve kalkulacije. U članku je rečeno da samo u kućama za odmor 'sjedimo' na više od 20 milijardi eura, „što je otprilike polovica hrvatskog vanjskog duga”. Tih je kuća oko 200.000, a neka je prosječna površina 70 kvadrata, to je 14 milijuna kvadrata. Neka je prosječna cijena 1500 eura po

kvadratu, to je tih 20 milijardi eura. Da je porez na nekretnine 0,5 posto, pisalo je, eto 100 milijuna eura godišnjeg prihoda, a da je 1 posto – eto 1,5 milijardi kuna u proračun, onoliko koliko se dobiva od poreza na dohodak. Nadalje, pisalo je, samo Zagreb ima više od 300.000 stanova. Da se svaki iznajmi za 200 eura, eto rentijerskog dohotka od 5,5, milijardi kuna, a 15 posto poreza na njega donijelo bi gotovo milijardu kuna. (Cijela mi se ova matematika odmah činila prenapumpkana jer u većini od tih 300.000 stanova ljudi žive, a ne iznajmljuju ih, ali svrha ovog članka ionako je bila uvjeriti čitatelja zašto je porez na nekretnine skoro nužan.) A gdje su drugi gradovi, zemljišta itd., rečeno je na kraju.

Porez na promet, pisalo je dalje, bolna je tema za više od 90 posto kućanstava u Hrvatskoj, jer smo prema broju kvadrata koje posjedujemo među najbogatijima u Europi. Onda je slijedila vrlo upitna tvrdnja, a to je da bi porez na nekretnine bio najveći udarac za „onu manjinu koja vlasništvom nad zemljištima ucjenjuje i građevinare i kupce stanova, jer cijene zemljišta u Zagrebu ne padaju niti približno istom brzinom kao cijene stanova, a po sadašnjim se cijenama, kažu ekonomisti, ne isplati graditi”. Ja ipak mislim da bi porez na nekretnine bio najveći udarac za mnoge koji žive s tek tisuću-dvije kuna, a jedino što zapravo posjeduju i što im daje kakvu-takvu sigurnost jest njihova nekretnina.

No, to nije pisalo, već je stajalo da bi porez bio udarac i za brojne dobrostojeće koji su svoje bogatstvo pretočili u stanove. Krajem godine ih kupuju razni pripadnici slobodnih profesija kako ne bi morali platiti porez na dobit ili porez na dohodak. U tim nekretninskim carstvima ti su ljudi neoporezivo spremili milijune, a usput ih i iznajmljuju i još na njima zarađuju, a proračun od svega toga ne vidi ni lipe. (Zapravo, vidi – pet posto vrijednosti nekretnine je porez koji se plaća prilikom kupnje, ali to u tekstu nije spomenuto, valjda nije važno, ne znam).

Potom je konačno pisalo da bi „porez na nekretnine, naravno, pogodio i brojne prosječne građane, ali znatno manje nego bogataše”. Meni se nekako čini da bi ih pogodio znatno više nego bogataše, jer oni nemaju meki jastuk na koji se mogu prizemljiti u slučaju financijskog šoka. No, pisalo je, pravedna će vlast (još čekamo takvu) porez na nekretnine uvesti tako da prosječnog čovjeka uopće ne pogodi, „jer će mu se istodobno smanjiti neki drugi nameti, poput poreza na dohodak i doprinosa, a komunalna se naknada ionako mora ukinuti jer je ona samo *nepravedni* oblik poreza na nekretnine.” Sva sreća da ćemo dobiti *pravedni* – i ispričavam se što me prethodna rečenica nije ni naj-

manje umirila, jer sam pogledao neke kalkulacije napravljene u okvirima kraj teksta pa ne mogu zamisliti da smanjenje poreza na dohodak i doprinose (a razliku će ionako zadržati poslodavci, jer većina ljudi dogovara plaće u neto iznosima) dosegne razine koje može doseći godišnji porez na nekretnine, barem prema primjerima koji su navedeni u tabelama. A komunalna naknada je ionako mala, ako je samo ona problem. Što se mene tiče, nek' ostane, dao bog više takvih nepravdi koje se niti ne osjete.

Slijedila je još jedna točna izjava. Da će „taj porez iz temelja promijeniti hrvatsko društvo”. Nažalost, da, i to u smjeru straha i nesigurnosti, a to je smjer interesa Elite, nema tu ni trunke razmišljanja o dobrobiti ljudi, mada se sve predstavlja kao velika sreća za hrvatski proračun, što je automatski valjda i sreća za sve nas. Pisalo je da se političari (s razlogom) boje uvođenja tog poreza, „međutim, ne uvedemo li porez na nekretnine, Hrvatska će biti jedina europska zemlja bez njega, što se sigurno neće svidati Bruxellesu jer u europskom sustavu vrijednosti onaj tko ima, stan, kuću, vikendicu... nije siromašan, a tko nije siromašan, mora plaćati porez.”

Da li me to boli srce što se to ne bi svidalo Bruxellesu? Ne, mislim da je ipak riječ o jednom drugom organu.

Napokon smo čuli glavni i jedini razlog uvođenja poreza na nekretnine, ovo sve drugo je bilo blebetanje: ključno je to što se Bruxellesu neće svidati ako ga ne uvedemo. Naravno, „neće svidati” je eufemizam. To je kao kad se u gangsterskim filmovima nekom niže rangiranom mafijašu kaže da se nešto šefu ne sviđa. To znači da si pokojni ako ne napraviš onako kako mu se sviđa. Mafijaši to znaju. Pisci ovih članaka isto.

No, već smo osjetili dodire diktature zvane EU, pa je zato dalje pisalo da „stoga, ma koliko se političari bojali, jednog će dana i taj porez morati uvesti”.

Zanemarimo što ga građani ne žele, nema veze ni što političari oklijevaju, želi ga EU, i to je *jedini* razlog njegova prisilnog uvođenja. A ništa od onog čime se mazalo oči u prvom dijelu članka. Kako smo dosad živjeli bez poreza na nekretnine, tako možemo i odsad, to je barem sasvim jasno i iskustveno potvrđeno.

Sigurno je da nas taj porez čeka. Ovakvi članci služe tome da nam ga predstavljaju kao nužnost, a ne kao nešto oko čega bismo mogli imati pravo izbora, kao i da nas postupno naviknu na tu ideju. Pitanje je koliki bi mogao biti i tko će ga plaćati. Svaka zemlja ima drugačiji recept, ovisno ciljevima, tako je bar pisalo. Želi li država porezom na nekretnine samo potaknuti tržište, oporezivati će višak kvadrata, dakle drugi stan, vikendicu i slično. Želi li da joj taj porez

postane ozbiljni porezni prihod kojim će ravnomjernije rasporediti porezni teret s onih koji rade na one koji imaju, oporezivati će sve. Porezne stope su također jako različite. U nekim su zemljama izražene u eurima po kvadratu, drugdje u postotku vrijednosti. Dakle, stajalo je u članku, ne znamo još kakav će porez u Hrvatskoj biti (očito se uopće ne dovodi u pitanje to da će ga biti, mada navodno živimo u demokraciji, pa bi teoretski trebalo biti moguće i da ga se ne izglasa. Samo teoretski), ali se znaju posljedice koje njegove varijante mogu imati.

Slijedilo je četrnaest točaka s raznim primjerima. Primjerice, ako se bude oporezovao samo drugi stan, očekuju se lažni razvodi u kojima će se bračni drugovi prijavljivati na raznim adresama da izbjegnu plaćanje, a ako se porez na nekretnine bude plaćao prema broju članova domaćinstva (recimo da je za svakog člana domaćinstva neoporezivo 20.000 eura), tada bi se ljudima više isplatilo živjeti zajedno kako bi platili manji porez. Potom je rečeno da, kako uvođenje poreza na nekretnine podrazumijeva ukidanje poreza na promet nekretninama, više neće biti razloga za to da ljudi u kupoprodajne ugovore pišu manje cijene. Doduše, ne vidim što će time dobiti i zašto je to uopće vrijedno spomena u tom slučaju. Ako je ovo trebala biti neka prednost uvođenja poreza na nekretnine, zvuči besmisleno. Itd., itd.... Neću vas zamarati sa svih četrnaest točaka, samo ću spomenuti one koje najviše zadiru u život ljudi.

Recimo, u točki šest pisalo je da, bude li se porez na nekretnine plaćao prema vrijednosti, slijedi val masovnih seoba jer će ljudi morati živjeti tamo gdje si to mogu priuštiti. Samac u centru grada, u stanu od 80 četvornih metara vrijednom 200.000 eura, uz stopu od 0,8 posto plaćao bi godišnje oko 11.700 kuna poreza, što si mnogi neće moći priuštiti pa će se morati seliti tamo gdje je jeftinije i gdje si mogu priuštiti porez. Kad djeca odrastu i odsele se od roditelja, ti će roditelji potražiti manji stan kako bi plaćali manji porez, a u njihov će doći neka druga obitelj s malom djecom.

Nešto nedostaje u svim ovim kalkulacijama?

Riječ 'dom'.

Pada mi na pamet nekoliko ljudi iz moje uže i šire obitelji kod kojih ova tako jednostavna statistika uopće ne bi bila bezbolna. Moj stari je cijeli život izgrađivao police po stanu za svojih nekoliko tisuća knjiga; on ne može samo tako otići negdje drugdje. Moja stara ima svoj kut u stanu već četrdeset godina, s vremenom oblikovan poput nekog zapovjednog modula u svemirskom brodu, s puno polica, tako da joj je sve pri ruci: od knjiga o psima, videa, televizije, radija, do telefona i laptopa. Uz to, svaki dan znaju navratiti susjede sa

sedmog, šestog i prvog kata, koje poznaje već desetljećima. Također, sa svim susjedima na katu moji roditelji imaju razrađen sustav kupovina samo po jednog primjerka raznih novina i magazina koji potom kruže po katu jer si ih međusobno ostavljaju u vrećicama koje objese na vanjske kvake vrata. Moj bivši punac je gradio kuću u nizu kuća, jer je tako planirana ta četvrt, ona ima tri etaže (mada iznutra ne djeluje prostrano) pa vjerojatno ima dosta kvadrata, a sa svojom mirovinom ne bi mogao plaćati porez. Ali gdje će otići, u slučaju jednog od scenarija opisanih u novinskom tekstu? To je njegov kvart, u kojem živi četrdeset godina, tu mu je rodbina, prijatelji, susjedi koje poznaje, kralj koji mu je blizak. Zar će se pod stare dane on, ili bilo tko od njih, jednog dana morati seliti u neko nepoznato susjedstvo? U svojim godinama će morati sticati nova prijateljstva? Okrutno i apsurdno. Moja sadašnja punica pak ima stan (u kojem joj žive suprug i kćer) i usku kućicu (jednu od onih prigorskih vikendica-kleti) s dvije etaže na brdu u kojoj ona provodi većinu vremena jer tamo ima azil za pse. Zaboravio sam reći, ima mirovinu 1500 kuna kuna i njoj bi i porez od petsto kuna godišnje bio nedohvatljiv. Ali prema Europskoj uniji, ona je imućna jer možda ima par kvadarata previše.

Evo daljnjih isprika za uvođenje poreza na nekretnine. Neke zvuče logično, poput onih da će se vlasnici potruditi iznajmiti svoje nekretnine, a veća ponuda ruši cijene. Također, svi će ti podstanari morati biti prijavljeni, pa će se plaćati porez na taj prihod. U točki devet objašnjeno je da će zemljišta pojeftiniti jer vlasnici više neće moći ucjenjivati državu kad bude gradila cestu ili građevinare kad žele graditi stanove. Moguće, ali ako je samo to problem, možda ga se može riješiti donošenjem zakona koji će se ticati zemljišta, a ne stanova i kuća.

U točki deset se navodilo da će stanovi biti jeftiniji, pa će i zemljišta biti jeftinija. Tko zna? Osobno, nikad ne podcjenjujem ljudsku pohlepu, a pogotovo ne pohlepu banaka koje kod nas s građevinarima ulaze u projekte kao sufinancijeri, a ne puki kreditori, i onda ne žele spuštati cijene stanova, čak niti u krizi poput ove, nego čekaju da se država nekako iskobelja, pa da mogu ostvariti dobit kakvu su zamislili.

Jedanaesta točka išla je tako daleko da je obećavala da će porez na nekretnine – donijeti zaposlenost. Autor se pita što je donijela kriza, i odgovara: zbog straha da će ostati bez posla, ljudi su prestali kupovati stanove, a banke su prestale masovno odobravati kredite iz straha da ih neće moći naplatiti. Građevinari su počeli ostajati bez posla i počeli otpuštati ljude, a uz stanogradnju je vezano dvjestotinak tisuća radnih mjesta. Porez na nekretnine navodno će obrnuti proces jer će jeftinija zemljišta i jeftiniji stanovi pokrenuti ciklus u

suprotnom smjeru. Za jeftinije stanove bit će više kupaca nego za skupe, što će građevinarima donijeti više posla i otvoriti više radnih mjesta.

U zadnjoj, četrnaestoj točki, išlo se još dalje i tvrdilo da će porez na nekretnine dovesti do – manjeg vanjskog duga. Vjerovali ili ne. Naime, „osim po golemoj količini kvadrata koje posjedujemo, poznati smo po nedovršenim kvadratima. Kuće u Hrvatskoj su goleme i neožbukane, pravi gutači energije. Porez na nekretnine plaća se na useljive, upotrebljive nekretnine, pa će lokalnoj vlasti itekako biti važno da se započete kuće što prije dovrše, što uključuje i fasadu.”

Na samom kraju pisalo je da „ponegdje u svijetu općina čak oduzima kuću ako nije dovršena u razumnom roku, primjerice za dvije godine, ili naplaćuje kaznu zato što nije dovršena. Vlasnik nema novca? Dobro, onda neka je proda i stanuje u onome što si može priuštiti. Kakve veze s time ima vanjski dug?” Da, baš to i mene zanima. Pa, rečeno je, „energiju dobrim dijelom uvozimo”, a „ekonomisti su čak izračunali da bi, kad bi svi stavili fasade i tako svoje kuće učinili štedljivijima, potrošnja energije pala za milijardu dolara”.

Koliko dobrih razloga da se što prije uvede porez na nekretnine.

Na kraju teksta napravljene su kalkulacije za obitelj koja posjeduje stan, vikendicu na moru i kuću na selu, i to u tri varijante: najstrožoj, blažoj i blagoj. Ovisno o tome radi li se o obitelji ili samcima, uz stopu od 0,8 posto, godišnje bi se porez na nekretnine kretao u rasponu od maksimalnih 12.500 kuna do minimalnih 3600 kuna godišnje.

Nakon što sam upio sve te logične razloge za uvođenje poreza na nekretnine, odlučio sam napraviti mentalni eksperiment i zamisliti niz ljudi koje poznajem ako su izloženi nekoj od spomenutih inačica tog poreza. Neke sam već spomenuo, a vi možete i sami primijeniti neke od opisanih scenarija na ljude koje znate i čije financijske okolnosti i životne okolnosti i navike poznajete.

Sjećam se jednog poznanika, koji živi samo od prevođenja, a koji je prije godinu dana, kad je našao da se radi na prijedlogu nekog zakona o porezu na nekretnine kojim će se sve nekretnine oporezivati godišnje s jedan posto njihove vrijednosti, bio užasnut. Izračunao je kvadraturu kuće svojih roditelja u kojoj živi i procijenio da će dobar dio mjeseci raditi samo za taj porez. Ilustracije radi, za kuću vrijednu samo 100.000 eura, godišnji bi porez mogao biti 1000 eura (prema jednom od mogućih izračuna). Za onu vrijednu 200.000 bio bi 2000 eura. Naravno, informacija o uvođenju poreza na nekretnine tada je bila neprovjerena (ali, nažalost, vremenom se ‘provjerila’). Zato sam nazvao jednog školskog prijatelja iz jedne (manje) stranke da ga pitam zna li što o

uvodenju poreza na nekretnine. Nije čuo za to, ali mi je rekao da je tih dana u novinama, negdje u donjem uglu, pročitao mali člančić u kojem je pisalo da će se porez na vikendice povećati devet puta. Korak po korak.

Kad je riječ o Eliti i njenim planovima, stvar nikad nije samo u novcu, već u širenju kontrole i nesigurnosti. Ono što Hrvatsku još uvijek razlikuje od, prije svega anglosaksonskih zemalja, a onda i nekih drugih europskih zemalja, jest to što ovdje, zahvaljujući komunističkoj prošlosti, ima puno ljudi koji su vlasnici stanova u kojima žive. To je rijetko spominjan, ali značajan podatak koji ima veze i sa stupnjem slobode. Nisu rijetke priče o tome kako je lako u Americi postati klošar. Jedne sekunde si 'yuppie' i imaš super kuću i auto; druge sekunde te kriza pomete i ostaneš bez posla, a vrlo brzo i bez kuće. Ostaje ti samo klupa ili kontejner. U vezi toga bila je poučna priča jednog mog prijatelja koji se prije dosta godina, napustivši jedan siguran posao kojim je bio dubinski nezadovoljan i tek pokušavajući započeti nešto drugo, našao potpuno 'dekintiran'.

Ali svejedno, ispričao mi je, nije mogao propasti – zato jer je imao svoj vlastiti jednosobni stan. Mogao je otići kod mame na ručak, prijatelj bi mu dao pedeset kuna, baka sto kuna, mogli su mu ugasiti i struju, ali kad bi navečer došao u svoj vlastiti stan, osjećao bi se kao čovjek. Njegovim riječima: „Mogao sam reći 'ne' životu, ako sam htio“. Što je u tom trenutku života i učinio. Bez ikakvih posljedica i bez opasnosti da se probudi u kontejneru.

Kako uvaliti ljude-vlasnike u taj psihološki kontejner-model? Godišnji porez na nekretninu od 1 posto čini se sasvim dobrim početkom.

*****

Kao i kod svega drugoga, iluminatska ekspozitura zvana Europska unija na porezu na nekretnine inzistira iz sasvim drugih razloga od onih koji se predstavljaju, a to je širenje straha i nesigurnosti. To je bar moje mišljenje. Nadam se da još uvijek nije protuzakonito misliti nešto drugačije od onog što se tvrdi u novinama. Ali mislim da se jednostavno nikad ne treba izgubiti iz vida jedan od ciljeva (zapravo sredstava) Elite i Novog svjetkog poretka (čak i jasno rečen na sastancima Bilderberške skupine), a to je: imati stanovništvo preokupirano brigom za vlatitu egzistenciju, prožeto strahom i nesigurnošću, koje nema niti vremena niti snage niti volje dignuti glavu i pogledati što mu se događa. To nije mašta, u SAD-u se to već zbiva, a skovan je čak i naziv za takve ljude, kojih ima puno: „working poor“. Ironično, ali čuo sam taj izraz od Geor-

gea Busha mladeg. Zaposleni, ali siromašni. To su oni koje ponekad vidimo u američkim filmovima ili srećemo u *reality* serijalima poput *Clean House*, ljude koji rade dva posla, preko dana jedan, a navečer drugi, i jedva spajaju kraj s krajem. Dosad si mogao računati da se možeš zaključati u svoj stan i da ti tamo nitko ne može ništa. No, ta vremena žele ostaviti iza nas.

Možete se izmicati europskoj i svjetskoj diktaturi, dopuštati joj da posvuda stavlja kamere, da kreira krize i ratove, uvodi besmislena pravila koja dresiraju ljude poput štakora u labirintima, možete im i reći „slažem se sa svime što namećete, samo me pustite na miru u mojoj sobi da gledam kvizove i sapunice“, ali je uzalud. Njihova će vas ruka na kraju dohvatiti i u vašoj sobi, koju smatrate zadnjom crtom obrane.

Naravno, samo ako im to dopustite.

Jer prava priroda stvarnosti čini nas moćnima. Naznake toga dala su mnoga otkrića parapsihologije, discipline sustavno gurane u stranu i ridikulizirane. Zanimljive su spoznaje stigle i od dr. Harryja Oldfielda, izumitelja PIP-kamere koja registrira uzorke i interferencije fotona, pa pomoću računalnog programa uređaj analizira intenzitet svjetlosti polja i suptilna energetska polja tijela ili predmeta koji se skenira. Oldfield je snimao i ljude koji su izgubili neki od udova. Kad se ispitanik prisjetio svoje izgubljene ruke tad se ona pokazivala i u energetskom polju (pomalo nalik efektu „fantomskog lista“ kod Kirlianove fotografije, kad se na slici vidi energetski otisak i onih dijelova lista koji su odlomljeni). Zato je Oldfield rekao da mi predstavljamo stanje svijesti. Ako smo u dobrom, pozitivnom stanju svijesti, tad se nalazimo u ravnoteži kao cjelovita ljudska bića. Na temelju brojnih snimanja PIP-kamerom, Oldfield je zaključio da pozitivna i svjesna namjera može utjecati na promjenu energetskih oblika u nevidljivom svemiru suptilnih energija i rekao: „Vjerujem da PIP-kamera prikazuje subatomske energetske matrice od koje su sastavljene fizikalne molekule. Poput vas, ja sam ustvari prikaz koji se odašilje iz nekih drugih, multi-dimenzionalnih područja stvarnosti“.

No, za početak nije ni potrebno ići tako daleko. Čini se da je dobar prvi korak informiranje i razumijevanje. Jer, njih je tako malo, a nas je tako puno. Zato nas se i toliko plaše, a jedini način kako mogu provesti svoje ciljeve jest manipulacija iz sjene.

Svi istraživači koji su se bavili istraživanjem urote i plana uvođenja Novog svjetskog poretka, potpuno se poklapaju u informacijama i zaključcima do kojih su dolazili neovisno jedni od drugih. Onaj dio kod kojeg se razlikuju jest pitanje gdje se nalazi vrh piramide. Kritičari Europske unije smatraju da

su na vrhu piramide interesi velikih europskih zemalja, bivših kolonijalnih sila koje sad pokušavaju ostvariti kolonizaciju na drugi način. William Engdahl usmjeravao je pažnju na britansku i američku političku elitu, Daniel Estulin na Družbu Bilderberg, hrvatski istraživač i autor knjige *Politička biblija* Karino Hromin na svjetsku financijsku oligarhiju, a David Icke na gmazovske entitete. Ustvari su svi u pravu, jer je sve to isto.

No, koliko god bio zanimljiv, taj dio je zapravo manje važan.

Onaj najvažniji, ključni, jest – programiranje umova.

Ponovit ću ga još jednom: Programiranje umova.

Obrazovanje i mediji su nas isprogramirali generalno i predstavili nam više nego manjkavu sliku stvarnosti, a onda se ljude još dodatno programira za potrebe raznih situacija.

Možda ovo zvuči prefantastično, ali toliko je primjera oko nas. Sjetite se, recimo, onih situacija s početka Prvog svjetskog rata, o kojima je snimljen i film. Prvi Božić u rovovima, zatišje u borbama i ljudi iz rovova suprotstavljених strana počeli su se posjećivati i čestitati si Božić. Čak su i nogomet zaigrali. Međurovovske posjete između Francuza i Engleza te Nijemaca počele su se kao epidemija širiti čitavim frontom, koji se zbog toga skoro raspao. Jedni su spremali večeru, drugi su donosili cugu. U zoru bi se razišli, to jest oni koji su bili posjetitelji, vratili bi se u svoje rovove. Puno su se i slikali sa svojim novim prijateljima. Tu su nastupili problemi jer su mladi engleski vojnici slali zabrinutim roditeljima kući fotografije sa svojim novim njemačkim prijateljima, na kojima su zagrljeni i nasmiješeni s navodnim neprijateljima i zlikovcima, pa su i ljudi u domovini, čiji su sinovi otpremani na (st)ratište, počeli postavljati nezgodna pitanja vladama.

Čim se rat prepustio ljudima, zamalo je propao.

Kad su vojna zapovjedništva vidjela o čemu se radi, počela je cenzura. Riječ je o zaraćenim narodima, koji se mrze, a ne da se sad tu druže. **Vojska** je idealna za manipulacije svih vrsta jer je ustrojena piramidalno i hijerarhijski, baš onako kako bi se danas htjelo ustrojiti cijeli svijet. Kod takve strukture vlasti, nikome se ne mora objašnjavati zašto nešto mora napraviti, jer on ne mora znati širu sliku. Božić je prošao, naređeni su napadi na obje strane i tako je taj napad mira okončao. Do sljedećeg je Božića već na obje strane poginulo toliko ljudi da je zaista posijano sjeme mržnje i više nikome nije padalo na pamet posjećivati se.

Mir je spriječen. Prvo programiranjem i huškanjem u državama prije rata, oblikovanjem javnog mnijenja kroz medije koji su demonizirali budućeg ne-

prijatelja, a potom naredbama, silom i cenzurom kad je već topovsko meso dovedeno u rovove, pa se očekivalo da se primjereno i ponasa. I konačno, programiranjem kroz ratne situacije, a stvari su se dalje razvijale po inerciji.

Često sam znao čuti tezu da su ljudi zli, da je čovjek čovjeku vuk i da je civilizacija jedina brana između nas i sveopćeg divljaštva, otičina i klanja. Ne moram posebno napominjati da se nije takvom pokazala, ali zadnji put kad sam vidio te teze, to je bilo u fenomenalnom nagrađivanom i vrlo informativnom dokumentarnom serijalu *Century of the Self*. Osim što je tamo navedeno da je Freud došao do baš takvog zaključka ponukan onime što je vidio tijekom Prvog svjetskog rata, a potom i na ulicama vlastitog grada i države u kriznim poslijeratnim godinama, pa zaključio da je ono iracionalno u čovjeku izvor svih problema, i osim što je predstavljena povijest razvoja utjecaja ideja, djelovanja i manipulacija njegova nećaka Edwarda Bernaysa na društvo u cjelini – od reklama, političkog marketinga, razvoja tzv. „odnosa s javnošću” pa do njegove umiješanosti u državne udare u Srednjoj Americi iz kojih je stajala United Fruit Company, koja je također bila jedna od Bernaysovih klijenata – posebno mi je zanimljiv bio jedan detalj koji je govorio o razdoblju Drugog svjetskog rata.

Gledao sam desetine ratnih filmova o Drugom svjetskom ratu i pročitao desetine knjiga, ali nigdje nisam našao informacije koje su predstavljene u ovom serijalu. Kad su se bitke na europskom kontinentu zahuklate, 49 posto svih vojnika vraćenih kući povučeni su iz borbe radi mentalnih problema, znači ne radi rana već zbog psihičkog sloma. To je nevjerojatna brojka, za koju nije ni čudo da nije oglašavana. Čekale su ih psihoanalitičke ordinacije, tada su u modu ušli oni slavni kaučevi, ali psihoanaliza nije samo pokušavala pomoći im. Pokušavala je i odgovoriti na pitanje koje je mučilo vojno zapovjedništvo: Što je tim ljudima, zašto ne mogu ratovati dulje od dva dana da se ne slome, što im je tako teško u tako prirodnoj stvari: izlaganju sebe neizmjernom strahu i ubijanju drugih ljudi, a sve za domovinu?

Odgovor je, koliko jednostavan, toliko i generalima neprihvatljiv: Ljudska priroda.

Ljudska priroda (ako zanemarimo povremene kemijski uvjetovane eksplozije temperamenata) je ljubav, a ne mržnja. Ne poznajem nikoga tko želi doživljavati užas i bol ili ubijati druge ljude. Poznajete li vi? To je zato jer ljudi imaju empatiju. Kao što je prikazano u *Blade Runneru*, to je temeljna ljudska osobina i svojstvo.

Zato mi je uvijek bilo toliko nevjerojatno gledati dokumentarce o ratnim zločincima, koji bi tijekom radnog vremena tamanili žene, djecu i starce, a

potom došli kući i grlili vlastitu djecu koju su voljeli. Nisam jedini koji je bio zgrožen količinom užasa i patnji koje jedno ljudsko biće može nanijeti drugom. Kako to može biti? Ali, s druge strane, ljubav prema vlastitoj djeci zorno pokazuje da ljubav i empatija u tim ljudima *postoje*, pa što im se onda događa da se u drugim situacijama ponašaju kao da je nema?

Događa im se programiranje.

Ljudska priroda je mir, a ne rat. Suradnja, a ne konkurencija. Ljubav, a ne strah (i, posljedično, mržnja).

Sustav, politička elita, religija, vođe ili mediji (ili svi zajedno), ti koji imaju moć samo zato jer im ljudi dopuštaju da imaju moć, uvijek prvo isprogramiraju ljude tako da određene skupine drugih ljudi prestanu doživljavati kao ljude ili ih doživljavaju kao prijetnju. Dakle, podijele ljude na sukobljene strane. Ništa novo pod suncem – zavadi, pa vladaj. Ali ta se podjela cijelo vrijeme nalazi samo u glavama ljudi. Mada se isprogramiranim čini stvarna, to je tek hipnotička iluzija. No, onda se takvi isprogramirani ljudi mogu prema drugim ljudima odnositi kao što se mi odnosimo prema korovu u polju – posječemo ga bez trunke emocije. Potom se i sami nađu u situacijama gdje vlada nasilje, gdje dobiju potvrdu onog što im je rečeno jer ih s druge strane mrze jednako isprogramirani i ispaćeni ljudi i pokušavaju ubiti, pa niti njima ne preostaje drugo nego da ih mrze i ubijaju, pogotovo kad vide i zločine koje je taj neprijatelj napravio. S vremenom, sve te situacije dodatno isprogramiraju ljude da mogu ne trepnuvši ubijati i širiti strah i užas.

No, bolest zvana PTSP govori da se cijelo vrijeme nešto u njima protiv toga buni.

Zbog svega toga, ključna crta obrane od Novog svjetskog poretka ne nalazi se u političkoj areni (kojom vlada Elita), niti u uličnim prosvjedima ili oružanoj revoluciji (koji će svojim nasiljem samo dati povod Eliti da uvede nasilne i centralizirane mjere; ne treba biti jako pametan da se to uvidi), već u glavi svakog čovjeka, u njegovim uvjerenjima i shvaćanjima. To jest, poželjno bi bila da su njegova, ali to svaki čovjek treba sam provjeriti.

Kad se masovno ukloni programiranje uma i uvjetovanost nalik Pavlov-ljevom refleksu, sasvim će prirodna stvar biti odustajanje od suradnje sa sustavom porobljavanja, ma koliko to sad zvučalo apstraktno. Novi svjetski poredak je igra koja se zbiva samo u našoj glavi.

S promjenom se može početi odmah, od stava i shvaćanja koji nosimo u glavi. Jednog dana ćemo doći i do toga da je cijeli svijet tek prikaz u našoj glavi: način kako je naš mozak dekodirao električne impulse iz osjetila i izbor

frekvencija koje je izabrao za dekodiranje. Ali, priča tu postaje malo složenija i nadilazi okvire koje sam postavio za ovu knjigu. Morat ćete ih potražiti u drugim knjigama, onima poput *Holografskog svemira*, ili uzeti *ayahuascu* pa i sami iskusiti pravu prirodu svijeta oko nas, ili naći neki treći, samo vaš način.

No, sasvim dobar početak je znati pročitati zbivanja oko nas.